

SELİN SOLARİS

FANTOM ETKİSİ

DOĞA DÖNÜYÖR

3. BASKI

Piyanonun, ruhu dansa iteleyen notaları bir ipe sıralanmış gibi havaya karıştı. Sihirli bir parmak tuşlara can üflüyor, kaçkın notaları dize getiriyordu. Müphem çevremde bir tur attı. Adımları acı verecek kadar aheste, asaletinden kör edecek ahenkte zarıftı. Bu, aynı zamanda bir oda dolusu oksijenin ciğerlerime yetemediği ilk andı.

Alessia, yirmili yaşlarda görünse de aslında binlerce yıl önce doğmuş Yaşam Kanı'dır. Günün birinde onu Doğa Ana yapan büyüsunü keşfeder ve evinin zemininde açılan bir delikten aşağı kirli, sefil ve kurtarılmaya muhtaç olan Araf'a düşer. Bu topraklara ait olduğunu ve asırlardır büyüli evrenlerde tutsak edildiğini öğrenmeden önce kaderi, imkânsız aşkı Müphem'le birleşir.

Müphem, Ambrose'un günlüğünü bulup Araf'ı kurtarmaya yemin etmiş ölümcül dokunuşlu Azrail'dir ve bu yüzden eldivenlerini asla çıkarmamaktadır. Alessia'nın teniyse eldivenleri yokken dokunabildiği tek tendir.

Araf, ruh yiyen bir imparatorun elindedir. Üstelik asırlardır hiçbir ruh cennet veya cehenneme gidememiştir çünkü imparator ruhlarla besleniyordur. Her biri Yaşam Kanı'nın, yani Alessia'nın bir gün bu topraklara hayat getirmesini bekliyordur. Araf'ın kaderi, Ambrose'un kayıp günlüğüne bağlıdır. Kurtuluşu arzulayan herkes bu günlük için seferber olurken, içinde yazanları okuyabilecek tek kişi Alessia'dır.

Alessia ölü diyarın ölü topraklarını Müphem'le birlikte kötü kaderinden kurtaracak mıdır yoksa bu mahkûmiyeti sessizce izlemek zorunda mı kalacaktır?

*"Yaşamadığın hiçbir şeye anı
diyemezsin. Öyle değil mi,
güzel Alessia?"*

YAYIN NO 2473

MİLENYUM: 82

Fantom Etkisi - Doğa Dönüyor

Selin Solaris

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

Editör: Nurdan Başalan

Son Okuma: Hasan Ozan Elma

Kapak İllüstrasyonu: Meva Eyüpoğlu

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

ZM

3. Basım: Mart 2024

1-2. Basım: Şubat 2024

ISBN: 978-605-304-932-6

Sertifika No: 43949

Düzenleme

Ny.Ozlem

Selin Solaris- Fantom Etkisi

©2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ud. Şti

Fantom Etkisi - Doğa Dönüyor

© 2023, Selin Solaris

"Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir."

Kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ud. Şti'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve malı hakları saklıdır.

ARTEMIS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Çağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com - www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

SELİN SOLARİS

FANTOM ETKİSİ

DOĞA DÖNÜYOR

*İçindeki küçük çocuğun ait olduğu yeri bulacak bizler için...
Kabul görölmeyen tüm benliklerimiz için...*

KARAKTERLER

ALESSIA ANNAMARIE - DOĞA ANA (YAŞAM KANI)

Doğada olan her şeye hükmedebilir. Fakat büyüğü henüz keşfedilmemiş biçimde geliştirilmeye açık durumdadır. Fiziksel olarak yirmili yaşlarda görünüyorsa olmasına rağmen doğumu bin yıl önceye dayanır.

MÜPHEM

Araf'ın üflenen üçüncü ruh alevinde Agiel ile aynı anda doğmuştur. Evrenin ölüm düzenini üstlendirir. Eldivenlerini çıkarmaz çünkü birine lemas etmesi hâlinde kişinin hayal ettiği en korkunç ölüm şekliyle can vermesine neden olur.

AGIEL ASPHODEL

Kadınlar arasında Cerbezeli olarak bilinir. Teninden diken çıkarabilir. Dikenlerine her şekilde hükmedebilir.

MURPHY

Henüz bir çocukken katledilen Murphy'nin ruhu Araf'ta büyümüştür. Ruh Yiyen İmparator'un tabağına düşmek üzere Araf'ta yakalanan ilk ruhtur. Renkler üzerinde hâkimiyeti vardır. Müphem'in kurtardığı ilk ruh olarak bilinir.

OPHELIA

Ruh Yiyen İmparator'un kutsağıdır. Ambrose'un ilk ve tek aşkıdır fakat sakladığı sır onun kader ırmağından geçip cennete girmesine engel olmuştur.

MERGA

Ruh Yiyen İmparator'un şalodaki ilk cadısıdır.

HANZEB ASPHODEL

Konsej tarafından üflenen ilk ruh alevinde doğmuştur. Başarısız bir denek olması sonucunda Araf'ta uğursuz anlamına gelen ilk "Asphodel" soyadını almıştır.

MORGANNA ASPHODEL

Araf'ın üflenen üçüncü ruh alevinden doğmuştur. Başarısız ikinci denektir, bulaşıcı şehvet etkisi nedeniyle Konsey tarafından uzaklaştırılmıştır.

GWENDOLINE

İki farklı türün birleşiminden doğmuştur fakat Hanzeb'in kanunlarına göre iki farklı tür ilişkisi yasaktır. Bazı durumlarda ellerinin çevresine beyaz izler bıraktığı görülür. Boynuzlarının arasında beyaz sislerin gezdiğini görürseniz, geçmişiniz gözünüzün önünden bir film şeridi gibi geçebilir.

ARES

Mor teni, iri boynuzları ve büyük bedeniyle klasik bir Labradorit'tir. Beslenmek adına herhangi tenle temas kurduğunda düş gördürmesine rağmen gençlikten ve yaşam özünden beslenir. Beslendiği bedenle işi bittiğinde geriye rengi solmuş ve buruşmuş ölü bir et parçası kalmaktadır.

GAYA

Sitrinlere özel beyazlığa sahiptir. Gözleri genelde sarı, öfkelenildiğinde gri renktedir. Yarasa kanatlarını andıran perdeli kulakları ıyl duyar ve uzun tırnaklarında salgıladığı zehir tek damlasıyla dahi felç edebilir.

HERA

Tüm Garnet özelliklerini taşır. TAKO ekibi üyelerinden biri olarak Garnetlerin topraklarını simgeler. Genelde savaşırken minçika kullanır. Diğer Sitrinlerin aksine fiziksel acı veren dokunuş gücüne sahip değildir.

TÜRLER

ERİNYE TÜRÜ

Hanzeb'in büyü deneyleri yoluyla yarattığı türdür. Genetik bozukluktan dolayı birçoğu bilinçli değildir. Kabiliyetleri, kurulmuş bir silah gibi yalnızca öldürmek ve imparatora itaat etmekle sınırlıdır. Ölülerden yaratılmışlardır ve olağanüstü güzellikleri vardır. Enselerinden uzanan iki uzun yılan son derece tehlikelidir.

GARNET TÜRÜ

Geçmişte Araf halkının masum bir parçası olan Garnet türünün güçleri Morganna'nın kara büyüyle tüm iyimserliğini yitirmiş ve şimdiki hallerini almıştır. Kırmızı gözler, mavi dudaklar ve sivri kulaklara sahip bu tür genelde tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında fiziksel acı veren dokunuşlarını kullanırlar. Devamlı talim yapmakla bilinen tür topraklarına bir yabancıyı sokmamak konusunda oldukça katıdır.

SITRİN TÜRÜ

Geçmişte Araf halkının masum bir parçası olan Sitrin türünün güçleri Morganna'nın kara büyüyle tüm iyimserliğini yitirmiş ve şimdiki hallerini almıştır. Sitrinler halk olarak sarı gözlüler ve gri gözlülerden oluşur, bazılarıysa zaman zaman renk değişikliği gösterebilir. Bedensel olarak normalin üzerinde bir hız ve ucundan zehir damlayan sivri tırnaklara sahiplerdir. Diğer tüm türlerin arasında en sinsi olanı olarak anılırlar ve soğuk yerlerde yaşarlar.

LABRADORİT TÜRÜ

Kara büyüden önceki pembe renklerini ve güçlerinin iyimser yanını kaybeden halk, Araf Asphodel Kardeşler'e karşı düşlüğünden beri mor bir ten renkleri vardır. Bu nedenle diğer türler tarafından ırkçılık gördükleri birçok an yaşanmıştır. Baltalar ve içkilerle yaşayan bu halk tıpkı diğer iki tür gibi sefalet içindedir. Kadın erkek fark etmeksizin güçlü bedensel yapıları ve boynuzları vardır. Her biri yaşam özü ve gençlikle beslenir. Beslenmek adına yaptıkları bir dokunuşun ardında buruşuk ve renksiz ölü bedenler bırakırlar.

BÖLÜM 1

Sanki her şey birkaç saniye önce birinin, içinde bulunduğum kitabın kapağını açmasıyla başlamıştı.

Nefes nefeseydim. Neden koştuğumu, nereye gitmeye çalıştığımı ve bugünün nasıl geçtiğini hatırlamıyordum. Sadece içimden gelen tedirgin sese kulak verip hızımı arttırmaya devam ediyordum. Dudaklarım düzensizce çıkan nefeslerimin arasında, “Koş!” diye fısıldıyordu. Bunu, zihnimdeki bir şeyleri unutmadan önce söylemeye başlamış gibiydim.

Hızlandıkça sıkıttığım parmaklarımın arasında duran telefonu hatırladım. Birilerini aramam ve gelip beni almalarını istemem gerekiyordu. Sarı bir evin köşesinden dönüp sırtımı duvara yasladıktan sonra koşarak geçtiğim sokağa gizli bir bakış attım. Görünürde hiç kimse yoktu.

Acaba saçmalıyor olabilir miyim?

“Hayır,” dedi içimden bir ses. “Koş.”

Ah, bir de neyden kaçtığımı hatırlasaydım.

Buna rağmen yeniden koşmaya başlamadım. Saçma olsun ya da olmasın, bir şekilde yardım çağırmam gerekiyordu. Ne yazık ki ekranı net göremeyecek kadar soluksuz kalmıştım ve vücudumun titremesi telefonu düzgün bir şekilde tutmamı engelliyordu.

Biraz odaklandığımda “*Annem*” yazısının ekranda parladığını fark ettim. Hemen altında bilmediğim bir numara vardı. Onu aramama fırsat kalmadan göğsüme bir acı saplandı, neredeyse bir okun kalbime isabet ettiğinden emindim. Telefon hâlâ

elimdeyken öne doğru sendeleyerek dizlerimin üzerine düştüm. Yakıcı acı, sanki bütün ruhumu o noktada toplamıştı. Düzensiz nefeslerim bir bıçağın sivri ucu gibi bedenime içten dışa doğru saplanıyordu. Oku tutmaya çalışsam da nereye saplandığını bulamadım. Kulaklarım çınlamaya başlarken yaranın üstüne bastırduğım elime baktım. Kanamıyordum.

Hiçbir yara yok.

Telefonum, yere bastırduğım elimin altında eziliyordu. *Ben... birini mi arayacaktım?* Korkuyla bakışlarımı yukarı kaldırdım. Metrelerce uzakta görünen bir karartı usulca bana doğru ilerlemeye başlamıştı, sanki tamamen yanıma gelebilmek için ölmemi bekliyordu. Elindeki yayı kaldırdı ve görünmez oku hazırlayarak ipi gerdi. Göğsümdeki acıya bakılacak olursa bu, yapacağı ikinci atış olacaktı. Kaçamazdım. Bacaklarım çoktan uyuşmuştu, gerçekten çok yorgundum ve nefes almayı saniyeler önce bırakmıştım.

Acının devamlılığı hâlâ hayatta olduğumun tek kanıtıydı. Bedenime bir darbe daha indi. Bu defa isabet ettiği yeri anlamamıştım çünkü acı her yerdeydi. Kısacık bir sürede zihnim puslandı, tamamen yere yığılırken son gördüğüm şey ekranında "*Annem*" yazan telefonun elimden alınması olmuştu.

ESKİDEN ARAF OLAN TOPRAKLARDA

Alınan bir cana karşılık yüzlerce ruhun refahı... İşte anlaşma buydu. Biri öldüğü için yüzlercesi hayatta kalacaktı.

Genç adam, imparatorun tahtına doğru yürürken taşıdığı ok ve yay omuzlarına ağır geliyordu. Oysa bir hayalet silahtı. İmparatorun keyifle gerilen omuzları karşısında genç adamın bedeni tiksintiyle doldu. Ona ağırlık yapan asıl şeyin gam ve keder olduğu son derece açıktı.

“Geride hiçbir açık kalmadı. İmparatorluğun esiri olarak son görevimi tamamladım,” dedi memnuniyetsizce. Bu şatoda kaç asırdır tutsak olduğunu saymayı bırakmıştı. Bazı zamanlarda şato duvarlarındaki taşların bir parçasıymış gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

İmparator huzurlu bir nefesi ciğerlerine çekerken son derece keyifli görünüyordu. Ne de olsa, yoluna taş koyabilecek bir engelden daha kurtulmuştu. Genç adam ise yaptığı fedakârlık, ruhların sonsuz güvenliğini sağladığı sürece karşılaşıacağı bütün sonuçları kabul ediyordu.

İmparator ellerini bir merhemi yedirircesine ovalarken bakışlarını karşısındaki adama sabitledi. “Gerçekten de bir korkak olmadığınızı kanıtladın, üstelik bunu şatoma yakışır bir cesaretle yaptın.” Konuşurken parmaklarındaki yüzükleri döndürüyordu.

“Ben şatonun yalnızca bir esiriyim. Senin adına değil, yalnızca devam için savaşıyorum. Sakın pis eşlikçilerinden biri olduğumu düşünme!” Bu doğrudu ancak bu zamana kadar insan ruhlarını aslanın ağzından almak uğruna imparatorun işlerini neredeyse eşlikçileri kadar çok yerine getirmişti. Bu gerçek, zihnini meşgul edecek

bir uğraşın olmadığı gecelerde kendini oldukça kirli hissetmesine sebep oluyordu.

“Kelime seçimlerinin kötü sonuçlara yol açabileceğiyle ilgili bir uyarı almış mıydın?” İmparator parmağını genç adamın pürüzsüz ve solgun yüzüne doğru kaldırdı. “Şimdi sözümü tutacağım fakat bir yanlış, yalnızca bir tanesi bile... Başladığın noktanın da geri-sine dönmen için yeterli olur. Ayrıca unutma, hiçbir zaman hatalarının bedelini sana ödetecek kadar vicdanlı olmadım.”

İmparatorun kini, genç adamı tamamıyla yutabilirmiş gibi görünüyordu.

“Bir an olsun anlaşılmamızın aklımdan çıkacağını sanmıyorum. Eğer bir şekilde geri dönersem bu senin için iyi olmayacak,” dedi genç adam, uyuşmuş dudaklarında beliren bir gülümsemeyle. Bu konuşmaya şahitlik eden hiç kimse onun bir tutsak olduğuna inanmazdı.

“Cüretin tıpkı aptallığın kadar takdir edilesi.” Ne var ki konu imparator olduğunda herkes korku içerisindeydi. İmparatorun elleri tahtın iki kolunu kavradı ve sanki yüksek sesini daha iyi duyurması gerekiyormuş gibi öne eğildi. “Kararımı değiştirmeden önce git buradan, çocuk!”

Sahiden özgür kalacak mıydı? Yoksa bu da uykularının en derin noktalarında umutla başlayıp hüsrarla biten rüyalardan biri miydi? Kim bilir...

Her şeyden önce görevini unutmaması gerekiyordu. Kararlılıkla göğsünü şişirerek öne doğru bir adım attı. “Önce verdiğin sözü yerine getir.” Hava, tutulmayacak bir sözün korkusuyla ağırlaşmıştı. Fedakârlığının bir hiç olmasından ölesiye korkuyordu. Hem de herkes onu korkusuzluğuyla tanımışken...

“Ruhları götürebilirsin.” İmparator, eğilmiş tacını olması gereken yere geri koydu. “Ancak onları bir çocuk gibi ortalarda görürsem gerekeni yapacağımdan kuşkun olmasın.”

Kurtardığı tüm ruhları saklayabileceği bir yer bulması gerekiyordu. Ama önce özgür bir adam olarak içmesi gereken o kadehi devirecekti, belki birden fazla kadeh olabilirdi...

BÖLÜM 2

Bir rüyanın içinden...

Karşımda duran renk cümbüşüne baktım. Ağaca dolanan fosforlu sarmaşık; boyum kadar uzun olan mavi, sarı, yeşil ve daha birçok renkte mantarlar... Biraz solumda kalan pembe bir akarsu... Ne kadar zamandır bu görüntüyü izlediğimi merak ettim. *Gözlerimi ne kadar zamandır açık tutuyorum? Ayaklarımın altındaki yumuşacık çimeni hissedebiliyordum. Ne kadar zamandır ayakta duruyorum?*

Bakışlarımı nereye çevirdiğimin bir önemi yoktu, içimdeki tanıdıklık hissinden kurtulamıyordum.

Sonra dikkatimi o çekiyor. Bana bakıyor, kafasını yana yatırıyor ve gülümsüyor. Bu bakış kalbime tanıdık bir acı vermişti. Ama sebebi neydi? Bundan bir sonuç çıkaramamıştım, kalbim de sebebini bulamıyordu.

“Kimsin sen?” dedim panikle. Genç adamın dalgalı turuncu saçlarının önündeki iki tutam bembeyazdı. Sorum karşısında kocaman, aheste bir kahkaha atmıştı.

“Asıl sorman gereken şey, güzel Alessia...” Usulca etrafımda döndü ve parmaklarıyla çenemi tutup havaya kaldırdı. “Sen kimsin?” Her hareketi ahenk içinde, pürüzsüz ve bir erkeğe yakışır şekilde nazikti.

Sorusu düşüncelere boğulmama sebep olmuştu. Nedensizce aşına olduğum parlak mavi mantara ve onun dehşet verici çılgın bir mavilikle parlayan gözlerine baktım. Karşılaşmamız, içimde

çok yükseklerden aşağıya düşüyormuşum gibi hissettiren bir boşluk yaratmıştı. Bir öfke. Bir aşk. Sanki... bu adamın gözleri sihirliydi. Hemen ardından bütün bedenimin huşuyla dolduğunu hissettim.

“Ben kimim?” diye sordum gözlerimi kırpıştırarak. Cevabı bildiğimden emin değildim, ipleri daha yeni kesilmiş bir kuklanın zihnine sahipmişim gibi hissediyordum.

Tekrar nahif bir hareketle elini saçlarından geçirdi. Tüm parmaklarında yüzük vardı. Bir kez daha etrafımda dönüp hemen arkamda durdu. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki az önce tuttuğu çenemi bıraktığında sendeleyen bedenimi ondan gizleyememiştim.

“Sen Alessia’sın.” Bunu kulağıma fısıldayarak söyledi. İşte bunu biliyordum!

“Pek yardımcı olmuyorsun,” dedim sahte bir alayla. Benimle eğlendiğini düşündüğüm için kaşlarımı çatmıştım.

Ama o arkamda durmaya devam ederken ellerini dirseklerimden avuçlarıma doğru kaydırmıştı. Dokunuşunun yarattığı arzu çok tanıdıktı. *Bir öfke. Bir aşk.* Gözlerimi kapattığımda sözlerini tekrar etti.

“Sen Alessia’sın.”

Aynı kelimeleri söylemiş olmasına rağmen sesi kanlı bir gül kadar asıldı, benimle eğlendiğini düşünmeme sebep olan tüm fikirleri uzaklaştırmıştı. Yanılıyordum. Benden sanki bir şeyleri çözmemi, bir şifreyi kırmamı istiyordu. İşaret parmağımın üstüne bir dal yerleştirdi. Küçük dal parçasının esnek ve canlı bir şeymiş gibi parmağımı sarmaladığını hissettim. Bunu nereden ya da ne zaman çıkardığını bilmiyordum ama zaten kollarının arasındayken bunları düşünemeyecek kadar uyuşmuştum.

Nasıl olduysa aklımı kullanarak, “Seni tanıyor muyum?” diye sormayı başardım. Bir an sonra, onun artık tam karşımda duruyor olmasına inanamadım.

Ne kadar hızlı olduğunu düşünmüyorum. Düşünmüyorum çünkü o gülümsüyor. Tanıdık dudaklarıyla.

“Evet.” Sesi az öncekinden daha boğuk ve mesafeliydi. Elini kalbimin üstüne koyup gözlerini kapattı. “Ben buradayım.”

Görüntüsü uzaklaşmaya başlamıştı.

İlk önce onun uzaklaştığını sanıyordum. Ancak iki yanımdan kayıp giden dünya, uzaklaşan kişinin kim olduğunu bana gösteriyordu. Bir şey bedenimi olduğum yerden geriye doğru çekiyor, aynı zamanda boğazımdan yukarı beni nefessiz bırakan bir su kütlesi yükseliyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Boğuluyordum.

Günümüz

İnce bir ışık hüzmesi göz kapaklarımdan arasından içeri sızdı. Bu, büyük ihtimalle gerçekliğe uyandığımı gösteriyordu. Bir rüyaydı. *Turuncu saçlar, ıssız bakışlar, usul ve ahenkli yürüyüş, uyuşturucu bir dokunuş...* Hepsi bir rüyaydı işte.

Nerede olduğumu anlamam için bilincimin aydınlığa bir adım daha atması yeterli olmuştu. Bir küvetteydim. İçimde benliğime dair biriktirdiğim kırıntıları aramaya başladım. *Alessia. Adım bu.* Kollarım soğuk suyun altında küvetin sert köşelerine çarpıyordu. Görüntü henüz netleşmemişti ancak küvetin kenarından merakla beni izleyen biri olduğunu fark etmem için bir gözlüğe ihtiyacım yoktu. Yanan burnumun ve acıyan boğazımın geçmesini umarak bir defa yutkundum.

Geçmedi.

“İşte böyle,” dedi, sadece silüetini seçebildiğim kişi. Bir kız olduğunu nazik sesinden hemen anlamıştım. “Artık iyisin.” Elini avucumdan çektiğinde boşluğun getirdiği soğukluktan uzun süredir elimi tutuyor olduğunu fark ettim.

Ah, bir de çıplak olduğumu...

Panikle oturur pozisyona geldiğimde başıma bir ağrı saplandı. Hissettiğim utanç ve acıyla yanaklarımın içini ısırdım. Sanki dakikalar önce gerçekten boğulmuş gibiydim. “*O bir rüya, Alessia. Sadece bir rüya.*” İçimdeki sesi uysalca kabullendim.

Karşımdaki kız artık bir silüet olmaktan çıkmıştı ve çıplaklığını sorun etmiyormuş gibi görünüyordu. Sadece yüzümü inceliyor, muhtemelen iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. Onu tanıyordum. *Sanırım*. Kahverengi saçlarını ve yüzüyle uyumlu çekik gözlerini bugüne kadar her gün görmüştüm. *Neredeyse her gün*. Evet, tabii ki onu tanıyordum.

“Ss...” diye kekeledim. Adı dilimin ucundaydı. Gülümseyerek sözlerimi tamamladı: “Sosha. Adım Sosha. Beni tanıyorsun.”

Evet! *Ne kadar da aptalım!*

Onu tanıyordum. Her günü birlikte geçirir, öğünlerimizi birlikte yer ve bazen de okuduğumuz kitapları paylaşırdık. Son defasında ondan bir kitap ödünç aldığımı hatırlıyordum. O gün yılın en soğuk günlerinden birini yaşıyorduk, okumak için şöminenin başını seçmiştim. Soğuk havanın ısıkları ateşe biraz daha yaklaşmamı sağlamış ve en sonunda şömineden sıçrayan minik bir kıvılcım aniden kitabı tutuşturmuştu. Sosha’ya durumu kıvranarak açıkladıktan sonra moraran yüzünü görüp ona kendi kitaplarımdan hediye verebileceğimi söylemiştim. Hediyeyi kabul etmişti ama artık bana kitaplarını ödünç vermiyordu. Her şeye rağmen onun sahip olduğum tek dost olduğunu biliyordum.

Ona unutkanlığımın verdiği mahcubiyetle baktım. Neler olduğunu hemen anladı.

“Sorun değil. Suyun içinde bayılmıştın. Biraz daha geç kalmış olsaydım eğer...” Şimdi mahcup bakışlar atma sırası ondaydı. Sözlerine devam etmeden önce ıslak bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ayağa kalk ve kurulan. Bağışıklığın, bir fareninki kadar düşük. Havadan nem kapacağına şüphem yok.”

Sinsi gülümsemesi yüzünün her yerine yayılmıştı. Eğer düşüncelerim buğulu olmasaydı, neşesine eşlik edebilirdim.

Havluyu uzattı ve banyodan tamamen ayrılmadan önce kafasını kapı aralığından uzatıp yüzümü inceledi. Bu, attığı son denetleyici bakış olmalıydı. “Kapının önünde seni bekliyorum.”

Yalnız kaldığım ilk anda kendimi zihnimin içinde kurduğum sorgu masasına oturttum.

“*Şöyle oldu,*” dedi içimden bir ses. Böylece taze anıların zihnimde belirmeye başladığını hissettim. Artık lambama sarmaşık tozu toplamak için ormana gittiğimi ve gelir gelmez kendimi banyoya attığımı anımsıyordum. Her ne olduysa bayılmış, sonrasında da suyun altına kaymış olmalıydım. Bu durum aynı zamanda burnum ve boğazımdaki yanmayı da açıklıyordu. *Tanrım!* Neredeyse gerçekten boğuluyordum.

Havluma sıkıca sarılmış bir şekilde kapıdan çıktığımda tırnaklarını kemiren Sosha’yla göz göze gelerek duraksadım. Bana attığı bakışlar tedirgindi. Bir şeylerden emin olmaya çalışıyordu ancak sağlığım konusunda olmadığını bir şekilde biliyordum.

Farkındalığın yarattığı can sıkıcı bakışmamızı bir gülümsemeyle bozdum. “Uyuyacağım,” diye fısıldadığımda hızla başını salladı.

“Mutlaka iyi bir şekilde dinlen.” Gözlerini kırpıştırarak gülümsedi.

Yürümeye devam etmeden önce onu son bir kez süzdüm. Bu bakış onu çok iyi tanıdığım hakkında bir güvence veriyordu ama aynı zamanda da küçücük bir an için tamamen yabancı olduğu hissine kapılmama neden olmuştu. Sanki biri zihnimin içinde gerçeklere dair bir şeyleri filtreliyordu. Bir an için, emin olduğum bir şeye doğru uzanıyor ve hemen sonrasında kendimi boşluğa düşerken buluyordum. İçimdeki ses çok gecikmeden tamamen kendi iradesiyle harekete geçerek -ki bu çok korkunçtu- duruma bir yorum yaptı.

“*Saçmalık.*”

Islak veya kuru olmam önemli değildi. Sadece uyumak istiyordum, bu yüzden odama doğru ilerleyip hızlıca yorganın altına girdim. Kendimi öylesine yorgun hissediyordum ki üstümdeki havludan kurtulup giyinecek gücü bir türlü bulamamıştım. *Uygun pozisyonu bulamama gerek bile yok*, diye düşündüm hızlıca. Her şekilde uyuyabileceğim bitkinlik dolu anlardan birini yaşıyordum. Buna rağmen uykuya direnip bedenimi yan tarafa doğru çevirdim.

Tam o sırada göğsümün altında, kaburgalarımın bir fazlalık hissettim. Üstelik bu fazlalık hissi, ufak bir sızıyı da beraberinde getirmişti. Yorganı hızlıca üzerimden attım.

Bir bandaj kaburgalarımın üstündeki küçük bir alanı kapatıyordu. Islanmış ve biraz kirlenmişti. Ne tür bir yara aldığımı, bu pansumanı ne zaman yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Başaramadım. Bu yüzden üstümü giyinip Sosha'nın odasına doğru yürümeye başladım. Aklımda en kötü ihtimallerle sarmalanmış binlerce senaryo dönüyordu.

Kibar denemeyecek kadar hızlı bir şekilde odaya girdiğimde içinde bir şeyler aradığını fark ettiğim çekmeceyi aceleyle kapattı. İç sesim zihnimin arka planında olaya tekrar dâhil olmuştu: *"Şüpheli."*

"Bir sorun mu var?" Bunu çekmecesine yaslanırken söylemişti. Onun neden burada benimle birlikte olduğunu düşündüm. "Alessia?"

Kazağımı sıyırıp bandajı gösterdim. "Bu konuda bir bilgin var mı?" Nasıl filizlendiğini bilmediğim şüphelerim yüzünden mesafeli bir ses tonuyla konuşmuştum. Bunu fark ettiğinde yüzünde beliren şaşkınlığı gördüm. Fakat hemen kendini toparladı.

"Evet, evet tabii." Rafında duran kutudan bandaj, pamuk ve antiseptik çıkardıktan sonra yanıma geldi. "Biraz kirlenmiş görünüyor. Eminim bugün ne kadar dikkatsiz bir arkadaş olduğumu düşünüyorsunuzdur." Yüzünde eğreti görünen bir şefkatle

gölümsüyordu. Ensemden yukarı bir ürpertinin tırmandığını hissettim.

“Ben hallederim,” dedim. Asıl sorduğum şeye cevap vermeyi inatla erteliyordu. “Nasıl oldu bu? Sanırım kafam hâlâ karışık.”

“Tabii ki karışık. Çünkü eve gelmeden önce düşmüşsün. Geldiğinde kaburganda kanama olduğunu fark ettim ve sana yardım ettim. Bana kafanı vurduğunu da söylemiştin. Eminim aklındaki sıkıntı bundan kaynaklanıyordur.” Bunları söyledikten sonra göz kırptı.

“*Aynen öyle oldu,*” dedi içimdeki ses. Görüntü zihnimde canlandı, ormanda bir sarmaşığa takılıp küçük taşların üzerine düşmüştüm.

Sosha koluma girip beni odasının dışına çıkardı ve elime pansuman malzemelerini tutuşturduktan sonra uzunca bir süre yüzüme baktı.

“Dinlenmeni rica ediyorum, Alessia. İyi görünmüyorsun.” Son defa gülümseyip kapısını yüzüme kapattı. Büyük ihtimalle şüpheci tavrım canını sıkıyordu. Ancak soru işaretleri peşimi bırakana kadar şüpheci tavrımdan sıyrılamayacağım konusunda emindim.

Buna rağmen söylediğini yaparak odama geçtim. Pansuman malzemelerini bir kenara bırakmıştım, onlar biraz bekleyebilirdi. Zaten her şey, başımı yastığa koymamla birlikte son bulacaktı. Rüyalarda kaybolmam için saniyeler yeterdi.

Saatler sonra yatakta doğruldum. Uyandıktan sonraki ilk dakikalarda kendimi daha dinç ve sağduyulu hissetmiştim. Kollarımın dallarla sarmalandığı rüyaya dair küçük parçaları hatırlayana kadar zihnimdeki soru işaretlerinin yerinde yeller esiyordu. Sonrasında turuncu saçlar yine aklımı karıştırmıştı. Yüzümde dolaşan nazik parmaklar, bir elmas gibi parlayan dehşet verici mavi gözler ve her türlü sağlığı tehdit eden o gülüş; insanın zihninde binbir çeşit kaos ve şüpheye yol açabilirdi. Nihayetinde, bunu gerçekten de yapmıştı.

Bir kitap karakterini anımsıyor olabilir miyim?

Kendime sorduğum bu sorunun cevabı yoktu. Fakat arkasında saklanan gerçeği bulmak bir düğümü çözebilir ve beni omuzlarımdaki yükten kurtarabilirdi. O yüzden *evet*, dedim, *öyle olmalı*.

Birkaç dakika sonrasında paketlenmiş kahvaltıyla birlikte bisiklet sürüyordum. Evden çıkarken arkamdan seslenen Sosha'nın gittiğim yerle ilgili sorularını duymuş, yüksek sesle beni merak etmemesini söyleyerek ona cevap vermiştim.

Patika yolda ilerledikçe kendimle tartıştığım soruları bir saniyeliğine durdurdum ve aralarına bir yenisini daha ekledim.

Neden etrafta herhangi bir insan göremiyordum?

"Çünkü burası ıssız bir mülk," dedi içimdeki ses. Aniden konuşmasıyla irkilmiştim. *"Lanet olsun. Kes şunu!"* Bir an saçmalıyormuş gibi hissederek utandım. Tabii ki beni duyan birilerinin olup olmadığını kontrol etmeyi de ihmal etmedim.

"Tam bir utanç kaynağısın, Alessia."

Korkunçtu. Bir insanın iç sesi en ufak bir fikrinin dahi olmadığı şeylere cevap vermemeli ve bu kişi onu susturmak için, *"Kes şunu!"* diye bağırarak zorunda kalmamalıydı. Tekrarlandığı her seferde içimde bir kasma isteği uyanıyordu. Normal insanların iç sesinin sürpriz bilgiler üretmediğinden emindim.

"Tamam," derken ormanın ortasında durdum. *"Burası ıssız bir mülk,"* dedim sesi azarlayarak. *Seni arlanmaz ses.*

Buraya sürekli yaptığım bir şeyi gerçekleştirmek için gelmiştim. Dallardan toplayacağım kitaplar için sepetimde yer açtım. Elbette kitap ağaçları diye bir şey yoktu, bu gerçekten çok hayalperest bir yaklaşım olurdu. Ormanın bu bölgesinde bazı gizemli insanlar, ağaç dallarına ciltsiz el yazımı kitaplar asıyordu. Ben ise onları okuyup ciltledikten sonra kasabada satması için Sosha'ya veriyordum. Kendimi, kitapları burada unuttuklarını düşünerek avutuyordum. Ancak had safhada vitamin eksikliği çeken

biri olmadığı sürece, hiç kimse böylesi periyodik ve gizemli bir unutkanlık sergileyemezdi.

Burası ormanın en renkli ve *bana göre* sihirli bölgesiydi. Bana göre diyorum çünkü Sosha buranın sıradan ve sıkıcı bir yer olduğunu savunduğu için gelmeyi tercih etmez, hatta bu güzelliklere karşı hiçbirini görmüyormuş gibi davranırdı. Biraz huysuz bir insandı.

Sepet attığım her adımda bacağıma sürtünüyordu. Ormanın keskin, neon parlaklığındaki renklerine defalarca baktım. Burası rüyamda yalnızca bir tanıdıklık hissi vermekten öteye gidememişti, şimdiyse tüm ömrümü onu ziyaret ederek geçirdiğimden emindim. Belki de bir rüyaya olması gerekenden fazla anlam yüklüyordum.

Bir anda gözüme bir şey takıldı. Bu şey, tam karşımdaki ağacı bir yılan gibi saran sarmaşığa asılmıştı. Dal biraz yüksekte olduğu için zıplamaya başladım. Yanlışlıkla yırtmamak için birkaç çikolatamı bile feda edebilirdim.

Böyle olmayacaktı. “Pekâlâ,” diyerek ağaca tırmanmaya başladım. Bir cesaretle başladığım tırmanış ilk önce ayakkabımın kayması, ikinci olarak da pelerininimin ayağıma dolanmasıyla sonuçlanmıştı. Sinirle ağaca bir tekme attım.

Tamam. Ona bu kadar çok yüklenmemeliydim.

Ayakkabılarımı ve pelerinimi çıkarıp ağaca tırmanmaya başladım. Yapışkan sarı sarmaşık ellerime, dirseklerime, bedenimin her yerine sıvısını bulaştırıyordu. Belki de yakından o kadar güzel sayılmazdı.

Her şeye rağmen başardım. Dalın üzerinden uzanıp kitabı sarmaşıktan kurtardım. İçimden zafer çiğlikleri atıyor, pelerine ve ayakkabıma doğru sadece yalnızken sergileyeceğim ayıp el hareketleri yapıyordum. Bunu gerçekten kutlayabilirdim.

Bir çatırtı sesiyle irkilerek hemen dala yapıştım. Dengem kaybolmuş ve sağlam duruşum bozulmuştu. Hemen ardından

ormanda bir kükreme yükseldi. Küçük bir hayvandan çıkamayacak kadar gür bir sestti bu.

Sesin geldiğı yere doğru baktığımda burayla tamamen tezat, simsiyah bir beden gördüm. O kadar parlıyordu ki kısacık bir an için onun ne olduğıyla ilgilenmeyi bırakıp sadece tüylerini izledim. Hayatımda ilk defa canlı bir puma görüyordum. *Neyse ki ağacın üzerindeyim*, diye düşündüm. Sonuçta güzel olması, beni parçalamayacağı anlamına gelmiyordu.

Ona daha dikkatli bakınca dişlerinin arasında kalın bir şey tuttuğunu fark ettim. Bir kitaptı.

Hayır!

Muhtemelen ağaçların birinden düşen sayfaları kapmıştı. Birkaç saniye sonra kitabın paramparça ve salya içinde olacağından emindim. Ama öyle olmadı. Puma tek hamlede biraz ilerideki ağacın üstüne atladı. Sonra kitabı sarmaşığın üstüne bırakıp ters yöne doğru yürümeye başladı.

Affedersin ama...

NE?

Düşünürken nefesimi tutuyordum. Anlam veremediğim olaylara bir yenisi daha eklenmişti. Buradaki tüm kitapları bir pumanın bırakıyor olma ihtimali var mıydı? Bilmiyordum ancak durumun bir açıklaması olacağından emindim. Eğer bir seçme hakkım varsa, kendiliğinden mantıklı olan açıklamayı istiyordum.

Yere inip eşyalarımı topladım. Puma'nın az önce bıraktığı kitabı da aldıktan sonra yoluma devam edecektim. Oldukça kolay uzanabileceğim bir noktaydı. İki diş izinin süslediğı ilk sayfayı istemeden okuyuvermişim.

"Tanıdık bir simaya hasret gözlerim, yabancılar arasında buz kesti. Ruhum küçülen bedenimin altında kaldı. Bir sokak düşündüm. Bir yıldız ve bazı tanıdık gülümsemeler. Zihnim gidemeyişimi yâd ederken bu görüntüleri sermişti ayak ucuma. Hasret belki aşka ait değildi, belki de

insana duyulmazdı sadece. Camının önüne koyduğun bir zambak ya da her gün kapını tırmalayan yabancı bir kedi, hasret adı altında ekilebilirdi içime. Dört mevsim geçerken bedenimden, zalim zatürre umudumu yataklara düşürdü. Gözlerimi aralayıp bana ait olmayan bir odayla karşılaşana kadar kayan yıldızlarım, kapımda kedim, camımda bir çiçeğim vardı.”

Gülümsedim, hatta bu satırlarda bir kelime olmak istedim. Aşk. Oldukça yabancı ama bir o kadar da tanıdık geliyordu bana. *Ah, şu satırlar...* Kitabı ciltledikten sonra satılmasına göz yumabileceğimin güvencesi an itibarıyla yok olmuştu. Yazarın adı dahi yazmıyordu. Bulduğum kitapların yazarını hiçbir zaman öğrenememiştim. Zaten bir önemi de yoktu.

Az önce duyduğum kükreme, aniden omzumun üzerinden yükseldi. Sıcak bir nefes kulağımın üzerinden akıyordu. *Lanet olsun.*

Arkamı dönmeye cesaret edemedim. Bu yüzden çok yavaş bir şekilde ileriye doğru adımlar atmaya başladım. Ancak bu girişimim, puma sepetime pençe atana kadar sürmüştü. Nasıl olduysa kendimi onun gözlerine bakarken buldum. O kadar aşındım ki bu gözlere, bir şeyler dilimin ucuna gelip geri dönüyordu. Camgöbeği diye adlandırılan bir çift mavi göz karşımda duruyordu. Uzun bir süre bakan kişiyi çılgınlığa sürükleyebilirdi, bir insanın ondan gözlerini kaçırarak gücü bulması kesinlikle mümkün değildi. Elbette ben de bunu yapamamıştım.

Gözlerinin ardından içime incecik bir ipin uzandığını hissettim. Bu ipin önceden ruhumu emanet ettiğim bir şey olduğunu biliyordum. Beni harelerinin içinde gördüğüm karmaşaya hapsetmek istiyordu. Orada hem şefkat hem de kâbuslar vardı. Ona izin verebilirdim, bakışlarına giderek daha çok esir oluyordum.

Pençesiyle kitabı biraz daha yakınımaya savurdu. Bu, kilitlenen bakışlarımızın bozulmasına sebep olmuştu. Gözlerimi çeker çekmez âdeta ruhani bir boşluğa savruldu. Uzun ve karabasanlı bir rüyadan uyanmış gibi hissetmiştim.

Kitaba odaklandım. Metrelerce yakınımaya sürüklenen o kitabı almak istiyordum. Artık bu mesele canımı kurtarmaktan ibaret değildi. Okuduğum o paragraftan sonra kitapla aramda oluşan tarifi imkânsız bağı terk edemezdim. Bu kitaplar beni, içine sıkıştığım sıradanlıktan kurtaran tek gerçektir.

Gözlerimi pumanın bedeninden küçücük bir an bile ayırmadan ayaklarımı kitabın olduğu yere sürükledim. Artık gözlerine bakacak cesareti bulamıyordum. O irisler bakarsam odağımı yeniden kaybedebilirdim. Bakışlarımı kaçırmakta zorlanmıştım çünkü öyle parlak tüyleri vardı ki göz yanılsaması olup olmadığından şüphe ediyordum.

Kitaba dokunduğum anda puma hareketlendi. Ben de öyle.

Çılgınlar gibi koşuyor, asla arkama bakmıyordum. Beni takip ettiğinden emin bile değildim ama insan her gün bir pumadan kaçmıyordu, değil mi? Birkaç defa ayaklarım ve pelerinin dallara takıldığı için yalpaladım. Ne zaman telaşlansam yere düşerdim. Biraz ileride bisikletimi gördüm, arkama bakmak ve pumanın orada olduğundan emin olmak istiyordum. Ondan kaçmıyordum ama yine de gözlerine bakmak istiyordum.

Bu yüzden omzumun üzerinden arkama baktım. Oradaydı, çok uzak bir noktadan bana bakıyordu. Çok önceden durmuş gibi görünüyordu. Çenesinin açılıp kapandığını gördüm. Kükürüyor olabileceğini düşünmüştüm ama bu başka bir şeydi. Sanki bir şeyler fısıldıyordu.

Tam o anda yerdeki dallardan birine takılıp uzunca bir süre karnımın üzerinde sürüklendim. Koşarken önüme bakmam gerekiyordu. Özellikle de ormandayken.

Bir an için kaburgamdaki acının canımı alacağını düşündüm, muhtemelen bandaj açılmıştı ve kanıyordu. Hemen sonra

bundan emin oldum, karnıma doğru sıcak bir şey süzölmeye başlamıştı. Ellerim ve dizlerim soyulmuştu ama umursamadan can havliyle kitabı da alıp bisikletime atladım. Yol boyunca arada sırada elimi kaburgalarımaya doğru çıkarıp bastırıyordum.

Eve girer girmez kendimi banyoya kilitledim. Bir köşede acıdan bayılır ve yeniden arkadaşım tarafından bulunursam durum gerçekten çok manidar olurdu.

Ha ha. Çok komik.

Üzerimdekilerden kurtulurken kaburgamdaki bandajın çoktan bedenimden sıyrılmış olduğunu gördüm. Tahmin ettiğim şekilde, mosmor ve şiş tenim yeterince kötü değilmış gibi üstü de iyice soyulmuştu. Kanı temizlemek için küvete girip hafifçe su tutmaya başladım. Kan kolaylıkla çıkacakmış gibi görünmüyordu. Kurumuştu bir kere, yaranın üstünü biraz ovalamam gerekecekti. *Acıtacak.*

Tek dokunuşla bile bunun sıradan bir şişlik olmadığını anlamıştım. Derimin altında küçük bir şey vardı. Hatta biraz uğraşırsam hareket bile ettirebiliyordum. Dehşetle dolmuştum. Midem ağzıma gelmiş hâlde dizlerimin üstünde dururken bununla ne yapacağımı düşünüyordum. Boş bir duvara bakmak hiç bu kadar ilginç gelmemişti. İçimde bir şey vardı. Hareket ediyordu.

Birkaç dakika kustuktan sonra içimdeki şeyden kurtulmaya karar vermiştim. Her travmanın bir sonu vardı. Ancak ben tam olarak sonuna gelmiş sayılmazdım. Çekmecelere, dolaplara ve raflara kesici bir alet bulma ümidiyle bakmaya başladım.

Dakikalar sonra banyoya, mutfığa ve olabileceğini düşündüğüm her yere bakmıştım. Bakmadığım tek bir yer kalmıştı. *Sosha'nın odası.*

"*Yapma,*" dedi içimden o ses. Belki de bu ses tenimin altındaki o lanet şeye aitti. Eğer öyleyse sesini kesecektim.

İlk önce kapısını çaldım. İçeride olup olmadığından emin olmam gerekiyordu. Eğer odada olsaydı ne diyecektim?

Affedersin, Sosha. Falçatan var mı? Ah, önemli bir şey değil. Sadece kendimi keseceğim. Neyse ki bir açıklamaya gerek olmadı. Çünkü iki kere tıkladıktan sonra olabilecek en aceleci şekilde içeri daldım. Etrafı arsız hareketlerle karıştırdıktan sonra gözüm o çekmeceye takıldı. Hem istediğim şeyi arayabilir hem de benden ne sakladığını öğrenebilirdim. *Bir taşla iki kuş.* Yakalanma korkusunu bastırabilmek için dilimi ısırdım. Adrenalinin verdiği his bedenimde hep taze kalıyordu.

Kurduğum plana çok hızlı bir şekilde ikna oldum. İçimden yersiz bir yorum gelmeden önce çekmeceyi açtım. Farklı boylardaki cam tüplerle dolu bir yerdı. Hepsi bir tıpayla kapatılmış, olabilecek en nizami şekilde dizilmiş ve parlak lacivert renkli bir sıvıyla doldurulmuştu. Sanki bir gecenin gökyüzü bu camların içine hapsedilmişti.

Bir tanesini daha sonra incelemek üzere elime aldım ve odadaki arayışıma devam ettim. İşte orada, bir alt çekmecede neredeyse neşter kadar keskin olan bir hançer parlıyordu. *Sosha'nın neden bir hançeri var?*

Hançeri de alıp kendimi kesmek üzere banyoya geri döndüm. Aniden bir korku dalgası içime yayıldı. Ben kendimi kesemezdim ki!

"Akacak kanı bir düşün," dedi ses. Söylediğini yaparak biraz düşündüm. Tüm bedenim -özellikle de midem- çözülmesi imkânsız, en incsinden bir dikiş ipi gibi düğümlenmişti. O âna kadar içimdeki sesi fazla hafife aldığımı anlamıştım. O şeyi çıkarırsam belki de bu sesten kurtulabilirdim. Hançeri ısıtırken korkudan parmaklarım kasılıyordu. Uyuşturacak hiçbir şeyim yoktu. Belki de korkudan bayılır ve kendimi kesemezdim. Öyle ya da böyle bunu yapacaktım. Kaygı, endişe, korku ve kanıma hız kazandıracak başka hangi dehşet içerikli duygu varsa zihnimde ayrılan koltuklara yerleşmişti.

"Güzel," dedi ses.

Cehenneme git.

Bununla birlikte hançerin keskin ucunu kendime çevirdim. Metal, tenime gömüldüğü anda kan yeniden bir çizgi hâlinde karnıma süzüldü. Çınlayan kulaklarımı görmezden geldim. *Çok acıyordu.* Askıdaki havluyu dişlerimin arasına sıkıştırdım. Kesigi o şeyi görebileceğim yere kadar derinleştirirken gözlerimin önünde sarı benekler uçuşuyor, yüzüm karıncalanıyordu. Kollarımın kaskatı kesildiğini hissettiğimde bir nefes verdim.

İnce, küçük ve sert cismi çekip çıkarmamla ağzımın kuruması bir olmuştu. Kanlı olmasına rağmen dal parçasını görür görmez tanımıştım. Sıradan bir dal parçası değildi. Biliyordum çünkü aynı rüyamda olduğu gibi esneyip parmağımın etrafını sarmıştı. Dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir inleme fırar etti.

O zamana kadar, her şeyin bir rüya olduğunu sanmıştım. Asla öyle değildi.

ESKİDEN ARAF OLAN TOPRAKLARDA

İmparator kötü biriydi, kendisine kötülük yapanı da asla affetmezdi.

Genç adamı kollarından çekiştirirken tenine dokunmamaya özen gösteriyorlardı. Onu zapt etmek, yemek zamanı geçmiş bir yırtıcıyı kontrol etmekten daha zordu. Sürüklendiği seferlerin yalnızca birkaçında uysal davranmıştı ancak şu anda onlardan biri gerçekleşmiyordu. Küfürleri, kollarını tutan muhafızların da zihnini derinlemesine açıyordu ve bu, işlediği en büyük kabahat olabilirdi. Yani yakalandıkları arasında...

Görmeye alışkın olduğu taht odasının çift kanatlı kapısı içeriye girmesi için sonuna kadar açılmıştı. Bu kapı, oda ve içindekiler... Her biri midesinin bir kazan çorba gibi karışmasına neden oluyordu.

"Yaklaş," dedi imparator. İşaret parmağıyla yakına gelmesini işaret ediyordu.

Verilecek cezanın sonuçlarına tek başına katlanmak için dua etti. İşlediği suç, imparatorun aldığı tüm güvenlik önlemlerini hiçe saydıracak kadar ciddiydi. Yayından bir ıslıkla uzaklaşan okun güzel bir kızın masum bedenine saplandığı o saniyeler ne rüyalarından ne de zihninden siliniyordu. Genç adam bu durumu ele almak, olması gereken düzeni sağlamak istemişti.

"Onun evrenine gittin," dedi imparator. Soluk sesindeki keskin tınısı aslında ne kadar öfkeli olduğunun kanıtıydı. "Ona ne söyledin? Her şeyi anlattın mı?"

Genç adam biraz düşündükten sonra, "Hayır," diye açıkladı. Kıza gerçekten de hiçbir şey anlatmamıştı. Yaptığı tek şey ona yolu göstermekti, elbette bunu imparatora olduğu gibi anlatamazdı. "Onu görmek istedim," diye devam etti. Bu da gerçeğin başka bir yüzüydü.

İmparatorun sesli solukları odanın ne kadar sessiz olduğunu hatırlatıyordu. "Öyleyse," diye mırıldandı. Genç adam, imparatorun kara bulutların gezdiği bakışlarının arka planında yeterince can alıcı fikirleri olduğundan emindi.

İmparator bir anda gülümsedi. Bu... içten bir gülümseme değildi. Hatta kopacak kıyametin garantisini veriyormuş gibi görünüyordu. Aklına gelen fikri takdir ederek parmağını şıklattı. "İşte!" Tam o anda faturasını kesmişti. "Bir daha onu görmek istememeni sağlayacağım."

Genç adam içindeki endişelerin ardında bunun nasıl gerçekleşeceğini merak ediyordu. "Daha açıklayıcı olabilir," diyerek memnuniyetsizliğini belirtti.

İmparator gözlerini devirdi. "Elbette, elbette. Sana onu unutturacağım."

Başta bu fikrin kulağa bir ilaç gibi geldiğini itiraf etmeliydi.

Fakat onun yüzünün, sesinin ve kokusunun olduğu yüzlerce hatıra aniden benliğini terk edecekti. Bu farkındalık tenini ayaklarının altındaki kor gibi yakmıştı. Onun ne kadar yardıma ihtiyacı olduğunu hatırlamadan geçireceği bir ömür hayal edemiyordu. Onun anılarının olmadığı bir hayat anlamsızdı. Üstelik, Araf yüz yıllardır onun dönüşünü bekliyordu. Başını olumsuzlukla iki yana salladı. Gülümsemeye devam eden imparator elbette ona fikrini sormayacaktı.

Bir an sonra kolları yeniden muhafızların elindeydi.

Onlarca büyü deneyinin yapıldığı soğuk metal zemine yatırılırken bile direnmeye devam ediyordu. "Bileklerini sabitle," dedi Lazlo. Bir imparatorluk cadısıydı. Bir diğer cadı, genç adama bakarken sanki bir şeylerden emin olamıyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu yapma, lütfen..." diye fısıldadı. Sözleriyle birlikte cadının hissettiği tereddüt katlanmıştı. Genç adam onu tanıyana kadar duyguları olan bir cadı görebileceğini bilmiyordu. Bu cadıdaki garipliği şatoda tutsak olduğu zamanlarda fark etmişti. Ona dostça davranmıştı.

"Elini çabuk tut, Merga. Aptalca bakmayı bırak ve sana söylediğimi yap!"

Cadı hızla Lazlo'nun emirini yerine getirmeye başladı. Genç adamın bedeni kısa süreli bir büyü'nün tesiri altında olabildiğince ağır işliyordu fakat uygulanacak işlem için tamamen hareketsiz kalması gerekecekti.

"Özür dilerim," dedi Merga. Her şeyden sonra bile adamın bunu unutmayacağını kestirebiliyordu.

Gerçekten de öyle olmuştu.

Dakikalar sonra, genç adam artık kalbi ve zihni bomboş birine dönüştüğünde okun saplandığı kızı hatırlamıyordu ancak karşısında onu izleyen cadının bir şeyler karıştırdığından emindi.

O cadının dostluğu ve koruması gereken ruhlar, zihninde gün kadar aydınlıktı. Fakat kalbinin ritmini değiştiren yüzlerce hatıranın yerinde kara boşluktan başka bir şey yoktu.

BÖLÜM 3

Karnım, kaburgamdan süzülen kanla boyanmışken ve elimde ona ait bir hançer varken arkadaşımın aniden içeri girebilmesi tamamen benim tedbirsizliğimden kaynaklanıyordu. Sosha'yla birlikte, olduğum yerde donup kaldım.

Hay böyle vaziyetin!

Yere düşmeye başlayan kan damlalarına ve hançere baktıktan sonra normalden daha iri görünen gözlerini benimkilere çevirdi. Büyük olasılıkla az önce kendime ne yaptığımı ve neden yaptığımı düşünüyordu. Korkunç görüldüğünün farkındaydım.

Belki de intihar izlenimi yaratmıştım. Onun tam olarak bunu düşünmesinden korktum.

Bu bana yapıştırılabilecek bir damgaydı. Bunu ben bile rahatlıkla söyleyebilirdim. Çünkü ben her zaman pes etme olasılığı yüksek olan taraftım, o ise sarsılmaz ebeveyn rolünü üstlenen kişiydi. Ben hata yapardım, o da bunun bir hata olduğu konusunda uyarıda bulunarak durumu aydınlatır ve doğru yolu gösterirdi.

O zamanlardan birini yaşadığımızı düşünmesini isteyip istemediğimden emin değildim. Her iki türlü de boğucu öğütlerini peşime takacaktı. Gerçekten uzak ama şu anki sahneye uygun olacak çeşitli yalanlar düşündüm. Onu ikna etmem ve ne yaşandığından emin olana kadar asıl olayı gizli tutmam gerekiyordu. Aksi takdirde yaptığım şeyi saçma ve tehlikeli bulur, konuyu açılmamak üzere kapatmamı isterdi.

Sessizliğı bozunca irkildim.

“Ne halt ediyorsun sen?” Yüzündeki ifadede tiksinti ve endişe parçaları harmanlanmıştı. Sesi kendime gelmemi sağlamıştı, panik içerisinde aklımdaki onlarca yalandan birini seçmeye çalıştım.

Konuyu saptırabileceğimi düşündüm. Buna dayanarak çekmecesinden çaldığım tüpü tutup tereddütle, görebileceğı bir noktaya kaldırdım. İçindeki gece gibi sıvıdan gözlerimi ayırmak için çaba sarf etmem gerekiyordu.

Şaşkın yüzü sinirle çarpıldı.

Tek kelime etmeme gerek kalmamıştı. Tüpü görür görmez kapıda yarım yamalak dikilen bedenini şimşek gibi içeri atmıştı. Hiddeti o kadar belirgindi ki yüzünü bir kâğıda bastırsam “öfke” duygusunun harfleri yan yana dizilirdi.

“Zulânı patlattığım için mi bu kadar kızdın?” diye sordum. Bu tavrı ellerimin titremesine neden oluyordu. Sızlamaya devam eden kesik henüz acısını yitirmiş değildi. Parmağımdaki dal ise... Bunu daha sonra uzunca bir süre düşünecektim.

“Onu derhâl bana ver!” dedi Sosha. Bunları söylerken aynı zamanda tüpe ulaşmaya çalışıyordu. Uzaktan bakan bir göz güreştiğimizi düşünebilirdi ama birbirimize dokunmuyorduk bile.

“Bir açıklama yapmadan asla. Neler sakladığını gördüm, Sosha.” Tavırları merakımı güçlendirmişti. Sosha öfkeli bir hırıltı çıkardı.

“Her şeyi sadece zorlaştırıyorsun!” Bunu bıkkınlıkla söylemişti.

Tüpe ulaşamayınca hiç ihtimal veremeyeceğim bir atakta bulundu. Diğer elimden hançeri alıp sivri ucunu bana doğrulttuğunu gördüm. Dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası kaçıp gitti. Tüpün onun için bu kadar kıymetli olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Bu hareketi karşısında içime yerleşen korku ve saçma bir kırgınlık hızla merak duygusunu bir kenara süpürdü. O anda

kalbimin kırıldığını biliyordum. O hançerle beni öldürebilecek olmasının verdiği korkudan bile daha ağır bir duyguydu. O benim dostumdu. Dostlar birbirini doğramazdı. Hamlesiyle birlikte hançere yansıyan ışığa baktım. Tüm sözler, tüm sorular dilimde sönüp gitti.

“İstediğim ufak bir açıklama,” derken her cümlemin kanlı bir savaştan önceki son sözlerim olmasından korkuyordum. “Ne istediğinle ilgilenmiyorum.”

Yeniden tüpe uzandığında elimi son anda parmaklarından kaçırdım. “Ver. O. Tüpü!” dedi bir kez daha. Her kelimeyi ısrarla vurgulamıştı. Sinir katsayısı yükseldikçe biraz daha yabancı birine benziyordu. Artık tüpün *onun* için ne ifade ettiğiyle ilgilenmiyordum. Merak ettiğim şey, tüpün içindeki sıvının ne kadar önemli olduğuydu. Karşımdaki kıza baktığımda tanıdık bir yüz göremedim. Bu yüzden öfkesine tiksinererek baktım.

“Ya vermezsem?” dedim kaşlarımı kaldırarak. Hâlâ beni öldürebileceğine inanmıyordum.

Ama çok yanılmıştım.

“Kahrolası sen ve kahrolası merakın!” dedi tükürürcesine. Bir çırpıda söylediği kelimelerin yüzüme yapıştığını hissettim.

Hançerini savurarak üzerime atıldı. Geri sendelediğimde sırtım duvara çarptı. Durması için bağırmaya çalıştım ama sesim ona uğramadan havaya karışmış gibiydi. Sosha hiç al-dırış etmedi. Ben de onu düşünmemeliydim. Kaburgamdaki kesigi sızlatacak şekilde bedenine bir tekme savurdum. Nereye isabet ettiği umurumda değildi. Şanslıydım ki karnına çarpan tekmem onu geriye doğru savurmuştu.

O artık daha öfkeli görünüyordu. Ben ise tüpü vermemek konusunda çok daha kararlıyım.

“Beni dinle,” derken sadece onu yatıştırmak için konuşuyordum. Arkasından söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Ama o yatışmadı.

Hançerini fırlatmak üzere havaya kaldırdı. Bu aynı zamanda içimde bir şeylerin koptuğunu hissettiğim andı. Buradan sonrası bir hıçkırık kadar hızlı gelişti. Bedenime kalkan yapmak için elimi hızla havaya kaldırdım. Böylece hançerin vereceği zarar daha az ölümcül olacaktı. Fakat elimi kaldırmamla birlikte parmağıma sarılmış dal bir ok gibi yerinden fırladı. Sosha'nın alnının ortasına konuşlanmıştı.

Bedeninin yere çarpmasıyla çıkan ses, dolu bir çuvalın düşmesiyle çıkan tok gürültüye benziyordu.

Kanım damarlarımda dondu. Ölmüş olamazdı.

İdrak süresince yerde yatan bedene bakarak geçirdiğim dakikaları sayamadım. Tüp elimden kayıp fayansa düştüğünde camın kırılma sesi donmuş kaslarımı yeniden uyandırdı. Sosha'nın baş ucuna çöküp onu omuzlarından dürtmeye başladım. Elbette hiçbir ses yoktu. Hepsi, buradaki her şey çok fazlaydı. Ellerim ona dokunmayı reddederek bedeninin üstünde gezdi. Yapamadım. Ona dokunamadım. Suçluluk duygusu her geçen saniye keskin dişlerini etime daha da geçiriyordu.

Ağlıyor, titriyor, anlamsız haykırımlar çıkarıyordum.

“Sosha?” diye seslendim. İsmi, tükürük ve gözyaşları arasında dudaklarımdan belli belirsiz çıkmıştı.

Kalbim pişmanlıkla kasıldı. Nasıl olduysa dal parçasına bu gücü verdiğimi düşünüyor ve kendimi bu cinayetten sorumlu tutuyordum. Tüpü ona vermeliydim. Lanet olası işe yaramaz tüpü o hâlâ canlıyken ellerine tutuşturmalıydim.

“Sosha?” Kalkıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmasını, kötü bir dönemden geçtiğimizi ama hepsini beraber atlatacağımızı söylemesini istedim. Yapamayacaktı. Çünkü alnının ortasına bir dal saplamıştım.

Âdeta görünmez bir ip boğazıma dolanmıştı. Bu ipin keder olduğunu biliyordum. Belki de ömrüm boyunca orada kalacak bir ipti. O anda Sosha'nın kalbimi avuçlarında sıkıp ezmesinin beni daha az yıpratacağına karar verdim.

Tüm bu kasvetin arasında içeriye lacivert bir sis yayılıyordu. Sisin kaynağını görebilmek için titreyen ellerimle havada delikler açmaya başladım. Çenemden yere bir gözyaşı daha damladı. Ne olduğunu gördüm. Tuzla buz olan tüpteki sıvı hızlıca havaya karışıp sis hâline geliyordu.

Ayaklarıma dolanmaya başlayan sisten bir adım uzaklaştım. Geri adım attıkça sis de benimle ilerliyordu. Bedenimi bir panik dalgası sarmıştı. Artık bir şekilde ayaklarımın altındaki fayansları aşağı çekildiğimi hissediyordum. Az önceki keder, yerini bir anda korkuya bırakmıştı. Telaşla, uzanacak bir şeyler bulana kadar bu çekimin güçlü bir vakum hâline geldiğini fark ettim.

Korkunç. Dehşet verici.

Banyomun zemini beni yutuyordu.

Saniyeler içinde belime kadar sis bulutuna gömüldüm. Çığlıklar atıp debeleniyor, nerede olduğunu bilmediğim ayaklarımı savuruyordum. Sis beni göğsüme kadar yuttuğunda tutunabilmek umuduyla ellerimi banyonun zemininde gezdirdim. Bu açıdan sadece yerde cansız yatan arkadaşımın ayaklarını görebiliyordum. Ona bir tören düzenlemeli ve hak ettiği şekilde ruhunu huzura kavuşturmalıydım. Ama şu anda, bir bilinmezliğe savrulurken bunu yapabileceğimin garantisini veremezdim. Biraz sonra görüş açım tamamen kapandığında elime sadece bir kumaş parçası geldi.

Tutunacak hiçbir yer yokken öylece boşluğa düşüyordum.

Banyomun zemininden bir hiçliğe doğru düşüyordum.

İlk önce sonsuza dek düşeceğimi düşünmüş, sırtım yumuşak poşetlerle buluşuna kadar çığlık atmayı bırakmamıştım. Benimle birlikte düşen kumaş parçası yüzüme dolanmış olduğu için etrafı göremesem de bir çöp kutusuna düştüğümü çürük kokusundan anladım.

Çırpınırken ellerime ve bedenimin geri kalanına bulaşan belli belirsiz sıvılar öğürmemi neden oldu. Nihayet kumaşı

yüzümden ayırdım ve biraz bakınca ne olduğunu anladım. *Pelerinim.*

Gözümü açar açmaz ilk işim çevremi incelemektir. Evimin banyosundaki delikten hangi boşluğa düştüğüme dair bir cevap arıyordum. Gökyüzü tüpün içindeki sıvının rengindeydi. Biraz daha mor bir gece gibi görünüyordu. Dar bir sokak arasındaydım ve çatılar yüzünden gökyüzünün sadece küçük bir kısmını seçebiliyordum. Yine de buradan bakıldığında banyoma dair hiçbir iz yoktu. Orada yaşananların hiç gerçekleşmemiş olmasını diledim. Ritmik atışlar hâlâ boğazımdaki yerini koruyordu.

Kalbimi böyle çarptıran şey, hissettiğim duygulardan hangisiydi? İçimdeki korku ve şok öyle büyüktü ki onları birer bebek gibi doğurabileceğimi düşündüm.

Yüzümü tiksintiyle buruşturup çöp konteynerinin içinden çıktım. Sütyenimle duruyordum, kanla kaplanmış karnım hâlâ ortadaydı. Pelerinimi giyip dar sokağın sonuna doğru yürüdüm. Kalabalığın sesini buradan bile duyabiliyordum.

En son ne zaman iki kişiden fazla olmuştuk ki? Zihnim arkadaşımın cansız bedeninin görüntüsünü önüme serdi.

Benim yüzümden...

Kimse hiç tanımadığım bu sokağın ortasına gökten düştüğüme ve aslında tam orada evimin banyosunun olduğuna inanmayacaktı.

Kalabalığa karışmak için hazırlanarak başlığımı kapattım ve pelerinimle önümü gizledim... Yani sütyenimi...

“Herkesin zaten varlığını bildiği gerçeği saklamanın bir anlamı yoktur, Alessia,” demişti annem bir defasında. O zaman bu sözlerinde eski ve yaşlı karşı komşumuz Ivy’nin gittiği her evden yemek çalmasını kastediyordu ama bu cümlesini şu anda bile “sütyen” ile bağdaştırıyordum. Bir hırsız olmasına rağmen Ivy’nin komşumuz olduğu dönem şüphesiz hayatımın en sevdiğim bölümüydü. O zaman anne ve babama her arzu ettiğimde ulaşabiliyor olmamın ne kadar da öngörülemez bir güzellik

olduğunu fark edememiştim. Ancak şimdi dilimde acı bir tat bırakarak kendini fark ettiriyordu. Onları benden alan kazaya “talihsizlik” veya en basitinden “kaza” demek, hissettiğim acıyı tarif edemiyordu. Bu bir felaketti. Şu anda bile hissettiğim fevkalade bir sancıydı. Onları hatırlamak, içimdeki sazın en ince tellerine dokunup kalbimi sızlatmıştı. Anılar bazen ayak bileğine dolanarak insanı yavaşlatan görünmez prangalar olabiliyordu. Çok ağır ve adımların peşinden sürüklenen prangalar...

Yürümeye devam ederken aynı zamanda gözlerimi sıkıca kapatıp zihnimi temizlemeye çalıştım. Tam bu sırada ara sokaktan çıkmış olmalıyım ki bedenime çarpan sert bir omuz nefesimi kesti. Elim hızla hâlâ taze olan yarama giderken çoktan iki büklüm olmuşum.

Kadın ufkumu açan bir küfür savurduktan sonra, “Sakar,” diye seslendi. “Hangi sivri kulaklı yürürken gözlerini kullanmana gerek olmadığını söyledi ve sen de bir *enayi* olarak buna inandın?”

Düşen kesesini almak için yere uzandığında mor parmaklarını gördüm. Gözlerim, parmaklardan yukarısını hızla takip etti. Gördüğüm manzara karşısında boğazımı yırtan bir çığlık attım. Kadın kınayan bakışlarını üstümde gezdirerek beni inceliyordu. *MOR TENLİ KADIN MI?*

Gerçek değil, gerçek değil, gerçek olamaz.

“Senin hiç saygın yok mu?” Sanki ayıp bir şey yapmışım gibi kocaman kahverengi gözleriyle kınayarak yüzüme bakıyordu. “Bugün o kadar da çirkin görünmüyorum.” Başlığını muhtemelen güzelliğini bana ispatlamak için kaldırmıştı. Bir çığlık daha istemsizce dudaklarımın hapsinden kaçıp gitti. Bir boğaninkine eş değer boynuzları başının en tepesindeydi, uç kısımları dalgalı saçlarının arasından yükseliyordu. Ellerimi dudaklarıma sıkıca bastırdım. “En azından ölüm döşeginden su almaya kalkmış gibi görünmüyorum,” dedi yüz ifademi taklit ederek. Beni betimlediğini anlamam zor olmadı.

Gözlerimi hâlâ ondan alamıyordum. Bugünlerde gözlerimi alamayacağım birçok şey görmüştüm. Ama bu kadın...

Belki yeterince bakarsam gerçek olmadığına ikna olabilirdim. Saçını sivri kulaklarının arkasına attığında bu sefer kendi irademle geri sendeledim. Geriye attığım adım, mor kadının arkasında kalan caddeyi görmemi sağladı.

Tanrım...

Düzensiz kütüklerden yapılmış derme çatma küçük İskandinav tarzı evler, Viking masallarından uyarlanmış gibiydi. Bütün cadde bu şekildeydi. Kütük evlerden oluşuyordu.

Mor kadın memnuniyetsiz bir nefesi yüzüme üfleyerek yoluna devam etti. Uzaklaşırken hâlâ uygunsuzca söylendiğini ve beni ayıpladığını duyabiliyordum.

Köşede mor renkli, dev gibi boynuzları olan bir... adamın fiçiden içecek sattığını gördüm. Caddenin diğer bir yanında mor tenli bir kadın insanı vahşete davet eden ürünlerin başında duruyordu. Zırh, miğfer, kalkan ve korkunç büyüklükte baltalar. O büyüklükteki baltayı kaldırabilecek bir gücün var olup olmadığı merak ettim.

Gözlerim yeni atılan zar gibi dönüyordu. Herkes mordur. Boynuzlu ve mor. Kadın ya da erkek fark etmeksizin, etraftaki herkes yamalı deriler ve postları ilkel birer savaşçı gibi kuşanmıştı.

Öylece dikilirken önümden rüzgâr kadar hızlı biri geçti. Koşarak uzaklaşmadan önce pelerininin savrulan eteği çenemi sıyırmıştı. Sanki içimden bir dal çıkmamış, az önce arkadaşımın ölümüne sebep olmamış, esrarengiz bir sisin içinden buraya düşmemişim gibi gözlerimi kızgınlıkla giderek uzaklaşan adamın sırtına diktim.

"GLADYATÖRLER!"

Kim dedin?

Sesin kimden geldiğini anlayamadım. Herkes korkuyla kaçışmaya başlamıştı. Köşedeki mor adam, fiçisini bırakıp çoktan

toz olmuştu. Evlerin perdeleri hızla kapanırken caddenin en gerisinden çığlıklar yükseldi. Ardından sesler aynı hızda tamamen kesildi. Ateşlenen bir tabancanın sonrasında etrafa çöken türden bir sükûnetti. Bu bile başlı başına bir tehdit gibi hissettiriyordu. Oyundaki joker karakter gibi etraftaki paniği hareketsizce izledim.

Ama joker değildim. Tek bir canım vardı.

Ellerimi bir yere koymak isteyecek kadar panikledim. Ben de saklanmalıydım. *Eğer sonsuza kadar sessiz biri olarak kalmak istemiyorsam.*

“Orada!”

Işık görmüş tavşan gibi ortada dikilmeye devam ederken irkilerek sesin geldiği yöne doğru baktım. Başlarında ağır olduğu her hâlimden belli olan miğferleri, metalden zırhları, ellerinde ise dikenli çekiçleri ya da tırtıklı kılıçları vardı. En önde duran adamın parmağı beni işaret ediyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, korkudan ölmek üzereydim. Bir grup gladyatör bana doğru yürürken her adımlarında yer sallanıyormuş gibi hissettim.

Tanrım, tüm günahlarımı bağışla. Ben ölmek istemeyen bir katilim ve bundan kurtulmama yardım etmen için dua edebilecek kadar yüzsüzüm. Biliyorum, kulağa hiç hoş gelmiyor.

Aramızda sadece metreler kalmasına rağmen donakalmış bedenim çözülmemek için direniyordu. Ensemden aşağı inen ter damlası sırtıma doğru süzüldü. Henüz yatışmış kalbim, rakip tanımaz hızını yeniden sergiliyordu. “Koş, kızım.” Fıçının sahibi saklandığı evin penceresinden fısıldamıştı. Onun gözlerinde de korkunun parıltısını görebiliyordum.

Bacaklarımda var olduğunu bile bilmediğim gücü kullanarak koştum. Neden peşimde olduklarını bilmiyordum. Belki sebep yalnızca varlığımdı. Belki de mor renkli ve boynuzlu olmamamdı. Mantıklı düşünmemi engelleyecek kadar korkunun esiri olmuştum. Belki de son yaşananlarda mantık aramayı bırakmam gerekiyordu?

Nereye gittiğimi bilmediğim için sadece taşlı yolu takip ettim. Kulağıma yalnızca kendi düzensiz nefeslerimin sesi geliyordu. Sosha'nın böyle bir durumu kolaylıkla atlatabileceğinden emindim.

Tanrım, ben iğrenç bir insanım.

Sosha'ya yaptığımı düşününce durup gladyatörlerin silahlarına teslim olmak istedim. Koşarken zırhlarından yükselen metalik sesi duyabiliyordum. Kılıcın kınından çıkmasını anımsatıyordu. Dehşetin kollarındayken ne kadar ürperebilirim o kadar ürpermiştim.

Yanmış bir kütük evi gözüme kestirdim. Camları ya da kapısı yoktu. Girip arka camdan çıkarsam içeride saklandığımı düşünebilirlerdi. Bana zaman kazandırırды. Hiç duraksamadan içeri daldım, bunu gördüklerinden şüphem bile yoktu.

Küller hâlâ havada asılı duruyordu. Ağır koku gözlerimi yakarken pelerinin yakasıyla burnumu kapattım. Ölümün nasıl koktuğunu bilmesem de böyle kokacağından emindim. Yangın, evle birlikte eşyaları da beraberinde götürmüştü. Eskiden muhtemelen güzel olan şeylerin artık hiçbir ayrıntısı seçilmiyordu.

Pencereden atladığım sırada evin içinden metal sesleri gelmeye başlamıştı. Kendi aralarında konuşuyor, evin farklı bölümlerini aramak için görev paylaşımı yapıyorlardı. *Planladığımı gibi.*

Koşmaya devam ederken arkası boş kalan tezgâhların birinde gördüğüm arbaleti mahcup bir şekilde aldım. *Çaldım.* Giderek daha çok şeytanın çocuğı hâline geliyordum. Bir sokağı dönüp üst üste dizilmiş varillerin arkasına saklandım. Varillerin köşelerinden caddeden kimin geçtiğini görebilecek bir boşluk bulmuştum, nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

O sırada bir gladyatör dev cüssesiyle görüş alanıma girdi. İkinci defa onlardan birini baştan aşağı süzme fırsatı bulduğumda çıplak ayaklarının yerinde eller olduğunu fark ettim. Yanıldığımı düşünerek yeniden daha uzun bir süre baktım.

Bacaklarının sonunda -aynı kollarında olduğu gibi- beş uzun parmağıyla hareket eden bir çift el duruyordu.

Bu nasıl olur?

Beni görmemesine rağmen adımlarını bu tarafa doğru yöneltmişti. Gözlerimi kapatıp her şeyin sona ermesini beklemek istiyordum, yorganın altına saklanmayı ve dışarıdaki karanlığı görmezden gelmeyi arzuluyordum. Bunlar güzel alternatifler olabilirdi. Tabii, eğer basit bir depresyon sürecini atlatmaya çalışıyor olsaydım.

Bana yaklaşan adımlar karşısında arbaleti varilin boşluğundan onu vurabileceğim şekilde kaldırdım. Daha önce kimseyi vurmamış ya da kimseye nişan almamıştım. Ama bu, yaşamak için son şansım olabilirdi. Koşmaya devam edemez, gladyatörlerle savaşıyordum. Eğer ok yaydan çıkarsa, hedefe isabet etmesi için dua etmekten başka şansım yoktu.

Sonra ne olacaktı?

Sonunu düşünen kahraman olamaz, dedim kendime. Bu sırada zihnime musallat olan iç sesin kaybolduğunu yeni fark etmiştim. Ama üzerinde düşünmeye zaman bulamadığım birçok şey arasında bu oldukça küçük bir detaydı.

Ansızın dudaklarıma bir el kapandı. Başka bir el ise arbaleti elimden almaya çalışıyordu.

Bitti, dedim içimden. *Buraya kadarmış.*

“Sakın,” derken fısıldıyordu. “Bu seninle birlikte birçok kişinin ölüm fermanı olur.”

Gözlerim hâlâ gladyatördeyken arkamdan gelen fısıltıya hızlı ve uysal bir şekilde başımı salladım. Hayatta kalmak için bu kadar çaba göstermişken inadımdan ölmemeliydim.

Belki de beni öldürmezdi, ha?

Arbaleti hızla elimden aldı. Dudaklarımı örten parmaklardan toz ve kir kokusunu alabiliyordum. Kafamı bastırıldığı yerin göğsü olduğunu tahmin ettim. Savaş stratejim saklanmak ve

kaçmakla sınırlıydı. Eğer iri bir düşmansa, seçeceklerimin arasında sonuncu bile değildi.

“Bırakıyorum,” Onayımı beklercesine duraksadı. “Uslu durursan sana zarar vermem. Ama eğer...” Başımınla onayladım.

Ama eğer...

Beni serbest bıraktığı anda ona doğru döndüm. Baştan aşağı siyahtı. Pelerinin başlığı ve maskesi yüzünden sadece gözleri seçilebiliyordu. Mavi gözleri. Bana baktığında kocaman olan mavi gözleri.

“Seni tanımıyorum,” derken sesini olabildiğince alçaltmıştı. Anlam veremediğim bir şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. Sorusunun ciddiyetini sorgulayarak ellerimi iki yana açtım.

Ciddi miydi bu?

“Çünkü genelde insanlar ilk kez görüştüklerinde birbirlerini tanımazlar.” Bunu söylerken kaşlarım havadaydı. Aptal birinden korkmama gerek olmadığını düşünüyordum. Gözleri arkamdaki gladyatöre doğru kayınca onunla birlikte arkamı kontrol etme ihtiyacı duydum.

Sayıları ikiye çıkmıştı.

“İmparatorluk askerlerinden birine zarar vermeye kalkarsan, bunun karşılığında seni ve türünden birkaç kişiyi katlederler.” Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzımı açtığımda elini kaldırıp beni durdurdu. “Bu herkesçe bilinen bir kuraldır. Senin yaptığını sadece suikastçılar yapar.”

Gözlerini kısarak şüphelendiğini belli etti. “Ama -nasıl oluyorsa- bunu bilmediğinin farkındayım. Başka bir nokta ise...”

O kadar hızlı konuşuyordu ki birazdan fısıltımızın duyulacağından korkuyordum.

“Onlara senin gibilerin zarar vermesi pek söz konusu değil. Çünkü eğer denersen...”

İki gladyatörle göz göze geldik. Koşmaya başlamadan önce, “İşte böyle olur,” dediğini duydum. Yabancı, bir anda harekete geçip çok hızlı bir şekilde koşmasına rağmen hemen arkasından

onu takip etmeye çalışıyordum. Yeniden var gücümle koşmaya başlamıştım ancak yine de yabancının arkasında kalıyordum.

“Arbalet,” dedim bağırarak. “Onu sahibine vermeliyim.”

Adam cevap olarak arbaleti pelerinin altında bir yere gizledi. “Daha önce hiç seni parçalamaya gelen gladyatörlerden kaçmamış gibi konuşuyorsun.”

Midem ağzıma geldi.

“Çünkü bunu yapmadım.”

Yanlışlıkla olmuş gibi aniden durup yüzüme baktı. Refleks olarak onunla birlikte durdum. Sadece gözlerinden bile, “Ne?” diye sorduğunu anlayabiliyordum. Hemen ardından ne durumda olduğumuzu hatırlayıp koşmaya devam etti. Afallamış bir şekilde onu taklit ettim, arkada kalan kişiyi kapacaklarmış gibi hissediyordum.

Cansız bir ormanın içinden koşmaya devam ettiğimiz sırada kütük evler çok geride kalmıştı. Hiç konuşmadan sadece koşuyorduk. *O koşuyor, bense yamuk adımlarla peşinden sürükleniyorum.* Nereye gittiğimizi bilmeme rağmen sormak istemiyordum. Beni olabilecek en kötü senaryoya sürüklüyor olsa bile şimdilik bunu öğrenmeye gücüm yoktu. Şaşırmak ya da bir felaketle daha karşı karşıya kalmak, kalbim için çıkmazdan önceki son dönüş olabilirdi. Aslında... kesinlikle öyle olurdu.

Sosha için eve dönüş yolunu bulmam gerektiğinin farkındaydım. Ama mor... insanlar gibi burada başka fantastik canlıların da olup olmadığını merak ediyordum. Bu dünyayı merak ediyordum. Tüpün beni attığı bu evren bir şekilde tatmin duygusu hissetmemi sağlıyordu. Bu uzun süre sonra bir yudum su içmek gibi bir histi. *Az önce nitelikli kasaplar tarafından kovalandım.* Zihnim bu gerçeği bastırdı. Hoşuma gitmemiş olsa da doğruydum. *Sosha'nın cansız bedenine dönmeliyim. İşlediğim suçun cezasını çekmeliyim.*

Adam hızını yavaşlatıp en sonunda durdu.

“Ben bu taraftan gideceğim.” Ormanın sağ tarafını gösteriyordu. Her yanı aynı cansız ağaçlarla kaplı bu yerde yönünü nasıl ayırt edebilmişti?

“Sen nerede yaşıyorsun?”

Tam o anda, havanın ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Belki de pelerinin altına bir şey giymediğim içindi.

“Birox.” Kollarımı kendime sardım. Sanki olduğum yerden evimi gösterebilirmişim gibi çevreme baktım. “Zaten etrafta bizim mülkümüz dışında hiçbir şey yok.”

Adam kaşlarını çatı ve bir adım yaklaşıp kulağını bana doğru eğdi. Bu hâliyle Hırsız Ivy’ye benziyordu. Her defasında, “Yaşlılar böyledir,” derdi. Güneşli ve güzel bir günde ölmüştü. Tanrılara çaldıklarının hesabını vermesi çok uzun sürmüş olmalıydı. Eh, nihayetinde liste oldukça kalabalıktı.

İyi şanslar, Ivy.

“Neresi dedin?” Bu soru kesinlikle koca bir tersliğin kanıtıydı.

“Birox,” diye tekrar ettim.

Attığı adımı geri çekip ellerini beline koydu. Gökyüzüne bakarak aldığı sıkıntılı nefesi yere doğru verirken geniş omuzları gözüme daha iri göründü. Bu tepkisi hoşuma gitmeyecek şeyler duyacağımın belirtisiydi. *Hayır. Söyleme. Bununla başa çıkmak istemiyorum.*

“Pekâlâ. O zaman, benimle gelmeni söyleyeceğim ve sen de sebebini sormayacaksın.”

Nedense buna şaşırmamıştım. Bedenim, içimde küçük bir endişe belirmesi dışında sanki bunu zaten biliyormuş gibi tepki vermişti. O kadar dalgındım ki kafamı onaylar şekilde sallarken, “Neden?” diye soracak gibi oldum.

“Çünkü evine gidemezsin.” Dilimin ucuna gelen soruyu fark ettiği için hızlıca cevaplamıştı. Sözlerinin devamı yoktu. Zaten onunla gitmem gerektiğini söylediğinde eve ulaşamayacağımı anlamam zor olmamıştı. Bana kısa bir an bakıp gözlerini

uzun bir süre için kapattı. Acıma duygusunu fark ederek rahatsız oldum. Nasıl olduğunu bilmesem de Sosha'ya yaptığım *şeyi* anladığını düşünmeye başlamıştım.

Bu imkânsız. Rahatla, kızım.

Koşarak geldiğimiz yolu, yürüyerek devam ettik. Anlaşılan, tehlike duraksadığımız nokta itibarıyla sona ermişti. Patika yollardan geçiyorduk, karanlık nedeniyle ormanın ayrıntılarını görmek mümkün olmuyordu. Ama bir şeyler eksik ve yanlış hissettiriyordu. Böcek de dâhil olmak üzere, etrafta en ufak bir hayvan bile görememiştım. Sanki orman kendisinininki ile birlikte bütün canı alıp saklamış gibiydi.

Çok soru vardı. Sahip' olmadığım cevaplarla adım atmaya devam ediyordum. Sormak ya da düşünmek. Sorunlardan bir çıkış yolu aramak şu anda yapmak istediğim son şeydi. Yabancı'nın adımlarını izlerken var olan son enerjimi kullanıyordum.

Ne cesaretti öyle! Rastgele bir yabancı'nın adımlarını takip ediyordum. Beni gittiği yere götürmesine müsaade etmekle kalmayıp, bunu hiç sorgulamadan yapıyordum. Eğer yaşamak için biraz şansım kaldıysa, tek başımayken bu şans kullanamayacağımdan emindim. *Sorgulama, sadece yürü.*

Tüm bunlarla, uzun bir uyku çektikten sonra ilgilenecektim. Belki de uyanır ve aslında her şeyin bir rüya olduğunu fark ederdim. Belki de beni uyandıran Sosha'nın *canlı* sesi olurdu. Kalbim bir kez şiddetle kaburgalarımın çarptı. Onun da içinde arkadaşımın olmadığı düşüncelere ihtiyacı vardı.

Yabancı durduğunda başımı kaldırdım. İşte o zaman, tam karşımızda duran kapıyı gördüm. Gri olmasaydı, bir sarayın bahçe kapısına yakışabilirdi. Kocaman anahtarı çevirdiğinde süslü kapının dev kanatları içeriye doğru açıldı. Kapının arkasındakileri görmeyen biri malikâne gibi bir yere gireceğini düşünebilirdi. Ancak uzun giriş yolunun sonunda hiçbir yapı yoktu. Çitlerle çevrili boş ve karanlık araziye baktım. Sırtımı ona doğru dönmüştüm, karanlıkta bir şeyler seçmeye çalışıyordum.

“At mı koşturacağız?” dedim geniş alanı görünce.

“Sence atım olsa ayaklarım zonkluyor olur muydu?”

Dakikalarca uğraşıp kapıyı ardımızdan geri kapattığında bu güvenlik önleminin hangi taraf için olduğunu düşündüm. Yabancı önüme geçip boş arazinin ortasına doğru yürürken ayaklarım korkuyla karıncalandı.

Yaklaştıkça ortada bulunan bir alanda toprağın darımadığını olduğunu fark ettim. Sanki sadece o bölgede bir deprem olmuş, eskiden yüzeyde duran yapıyı yutuvermişti. Üst üste binmiş moloz yığını deprem tahminimi desteklemişti. Yabancı, yamuk duran yıkıntıların başında biraz daha yaklaşmamı bekliyordu.

Çevreyi kontrol etti. “Daha çabuk.” Uyarısını destekler şekilde eliyle gelmemi işaret etmeyi de ihmal etmemişti. Yanına gelir gelmez ağzımı açtım ama o yeniden elini kaldırdı.

“Lütfen, sorgulama.”

Nahif ses tonu karşısında afalladım. Belki de bir ikna yöntemiymiş. Ama buna hiç gerek yoktu. Hiçbir şey duymak ya da görmek, en ufak bir adrenalin yaşamak istemiyordum.

Eğilip molozun altına girdi.

Bir anda gözden kaybolmuştu. Girdiği zifirî karanlık boşluğa panikle baktığım sırada, dirseğinden yukarısını göremediğim kolunu dışarı uzattı. Elini tutup yıkıntıların altına girdim. Karanlık, bir yorgan gibi bedenimi sarmalamıştı. O kadar büyük bir karanlıktı ki kendi ayaklarımı ya da onun elini tutan parmaklarımı bile göremiyordum.

Öncesinde merdivenden inmiş, ardından bir labirent gibi hissettiren koridorlara girmiştik.

“Üzgünüm,” dedi elimi sıkarak. Sert tutuşunu kastettiğini anlamıştım, neden tutmak zorunda olduğunu da. Bir kere daha elimi çekiştirerek beni yönlendirdi. O kadar keskin ve kendinden emin adımlarla ilerliyorduk ki bir an için buranın zifirî karanlık olmadığını, sadece görme yetimi kaybettiğimi düşündüm.

Siyahlığın ortasında bir ışık hüzmesi göründü. Ne kadar uzak ya da yakın olduğunu kestiremiyordum. İnce, uzun ve yatay şeklin içinden ışığa adım atınca gözlerim aydınlık yüzünden sulandı. Artık karşımda yerleşik bir düzen duruyordu. İşte o anda, yüzeydeki yapının nereye kaybolduğunu anladım. Tam da düşündüğüm gibi, tabiri caizse yerin dibinde olması gerektiği gibi duruyordu.

Yabancı, elini çekmişti.

Beyaz fayanstan zemini ve ancak önemli bir binanın girişinde görülebilecek, ortasında artık su akmayan minik bir havuz bile bulunan dev bir hol vardı. İki yandan kavisli biçimde yukarı uzanan merdivenler, duvar şamdanları... Bu kadar mumu yakmakla görevli biri var mıydı?

“Burası...” diyebildim. Eğer devamını getirirsem soru sormaya başlayacaktım.

Yabancı, sorulmayan soruyu, “Nanta,” diyerek cevapladı. Ağzından, “Ev,” diyormuş gibi çıkmıştı. Her yere dokunan bakışlarım eşliğinde bu ismi tekrar ettim. “Nanta.”

Bir şeylerle meşgul olan herkes duraksayarak bize bakmaya başlamıştı. Öylece hareketsiz bir şekilde duruyorlardı. Rahatsız olarak yerimde kıpırdandım ve üzerimi düzeltme isteğime karşı koymaya çalıştım. Yabancıнын boğazını temizlemesiyle hepsi aynı anda işlerine geri döndü.

Bir grup insan ellerindeki sepetlerde kıyafetler taşıyor, aralarında konuşarak aynı yöne doğru gidiyorlardı. Yabancıнын peşine takıldım. Tencere taşıyan iki oğlan önümüzden geçerken çarpışmaktan son anda kurtulduk. Bir anlığına beni süzdükten sonra yabancılarla göz göze gelip yollarına devam ettiler.

Gözlüklü yaşlı bir adam eğilerek yabancıya selam verirken beni görmezden geldi.

Her yerden insan çıkıyordu. Bir şehrin sokaklarını yaşatacak şekilde bu duvarların ardında bir yaşam kurulmuştu.

Takım elbise giymiş, kaşları çatık bir adamın bize doğru hızla yaklaştığını gördüm. O sırada yabancı yine keyifsiz bir nefes aldı. Bu adamdan hoşlanmayacağımı anlamıştım. Yaklaştıkça bol pantolonunu ve kazağını, yerlere kadar uzanan hırkasından ayırt edememekte ne kadar haklı olduğumu gördüm.

Yaklaştı, yaklaştı ve en sonunda yanımdan geçip gitmeden önce hiddetle, “Odama,” diye seslendi. Ondan hoşlanmamıştım. Yabancı da ondan hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu.

“Bu Asher. Çok sıcakkanlıdır,” derken sesi duygudan yoksundu.

“Tabii,” diye cevapladım. Sesim duygudan yoksundu.

Olduğum yere çöküp zeminin bir parçası olana dek oturacak kadar yorgun hissediyordum. Yanımdaki adam birini arıyormuş gibi etrafına bakınıp sonunda aradığını bulunca elini kaldırdı.

“Ophelia!”

Kız incecik kollarıyla taşıdığı tuğla gibi kitapları merdivenin basamağına bırakıp yanıma koştu. O kadar enerji dolu ve neşeli görünüyordu ki kitapların onu hiç yormadığını düşündüm. Uzun saçlarının önünde iki örgüsü vardı. Dizinin altında biten etek ve pudra renkli bir gömleğin üzerine giydiği kahverengi yelek benim dolabımdan alınmış gibiydi.

Siyahi teninde gözleri bir ışık gibi fark ediliyordu.

Ophelia yanıma geldiğinde, “Ona yatabileceği bir yer göster,” dedi yabancı. Ardından eşsiz, muhtemelen öfkeli bir hızla yanımdan ayrıldı. Bir anda, yalnız kalmamı fırsat bilerek beni sorguya çekip hırpalayacaklarını düşündüm. Ama kimse dönüp bakmamıştı bile.

Ophelia’nın sırttan yüzü doğrudan bana bakıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı kaçırdım. “*Sadece uyuyabileceğim bir yer göster,*” diye bağırarak istiyordum.

“Hoş geldin.” Sırıtmaya devam ederken kolunu bana doğru uzattı. Onu bu kadar mutlu eden şeyi görmek istiyordum. *Uyuduktan sonra*. Tereddütle koluna girdim.

“Harika bir yer biliyorum!” derken ağzına kadar dolu bir heyecanla konuşmaya başlamıştı.

Uzun odada yan yana ve karşı karşıya dizilmiş yer yatakları, okuduğum kitaplarda tasvir edilen yatakhanelerle bire bir uyuyordu.

Ophelia’yı alıntılıyarak, “Harika bir yer,” dedim. Sesim olabildiğince sıradan çıkmıştı.

Kendi odamın tozuna bile özlem duyduğum anlardan biriydi. Ara sıra kendime yönelttiğim, “*Burada ne işim var?*” sorusunu başından bastırıp derinlere itiyordum.

Ortalarda bir yerde boş olan yatağın başına dikildi. “İşte burası!”

Yorgunca gülümsedim. Sosha’nın bedeni hâlâ yerde uzanıyor olmalıydı.

“Yoksa beğenmedin mi? Henüz en güzel tarafını söylemedim bile,” dedi Ophelia. Nedense diğer her şey gibi bunu da duymaktan korkmuştum.

“Peki, nedir o?”

Eliyle yatağın karşıdaki yatağı gösterdi. “Benim yatağımın tam karşında!”

Göz kapaklarım külçe kadar ağır olmasına rağmen gözüme uyku girmiyordu. Defalarca bedenimi döndürmeme ve odadaki nefeslere odaklanmama rağmen kafamın içindekiler, bir gardiyan gibi uykunun kapılarından içeri girmeme müsaade etmiyordu.

Yerde katlı duran pelerinine baktım. Ophelia pelerinin altında bir şey giymediğimi fark edince uzun kollu, ayaklarıma

kadar uzanan bir gecelik ve hırka alıp yanıma gelmişti. Onları giydikten sonra aynaya attığım tek bir bakışla Asher denen adamın bir kopyası hâline geldiğimi söylemek hiç de zor olmamıştı.

Çok geçmeden bir grup insan içeriye doluşmuş, kalabalığa rağmen kimseden ses çıkmamış ve hemen yataklarına yerleşip uykuya dalmışlardı.

Yeni bir uyku pozisyonu denediğim sırada kapının önünden hızla bir gölge geçti. Arkasından bir kıkırdama sesi koridorda yankılandı. Gözlerimi kapıya diktim. Israrcı uykum sarhoşluk yapıyor olmalıydı.

Ancak biraz sonra aynı sarhoşluk tekrar gerçekleşti. Gölgeyi takip eden bir kıkırdama duyulmuştu.

Battaniyemi omuzlarıma sarıp hızla ayaklandım. Çünkü gerçekten de tehlike arıyordum. En dikkatli hâlimle bile oldukça fazla ses çıkararak koridora ilerledim. Hepsi uykunun getirdiği dikkatsizlik yüzünden olmalıydı.

Loş koridorda yankılanmaya devam eden kıkırdamayı takip ettim. İleride, altından değişik renkli dumanlar çıkan bir kapı görünce duraksadım ve etrafı kontrol edip kulağımı yasladım. Kıkırtı kapının ardında yeniden yükseldiğinde kaynağına olan merakım, elimin kapı koluna yerleşmesini sağladı. Ayaklarıma rengârenk dumanlar çarpıyordu.

Düşünmeden bir çırpıda içeri atıldım. *Çiçekler.* Her yerde, her rafta, masaların yüzeyini kaplıyor; hiç görmediğim çeşitli tür ve renkleriyle can alıcı güzelliklerini sergiliyordu. Hayranlığımı gizlemeden onlara bakarak kendi etrafımda döndüm. Loş odada kaynağı belirsiz renkli duman dışında ışık kaynağı olmadığı için bazı çiçeklerin fosforlu yapısı hemen göze çarpıyordu. Zeminde, havada gezinen dumanın altında kâğıt ve kumaş parçaları vardı.

Masada diğerlerine kıyasla daha açıkta ve ortada duran bir tanesini gözüme kestirdim. Üzerinde yeni doğmuş olmanın saflığı varmış gibi görünüyordu. Elmas gibi parlayan açık

yapraklarına şuursuzca parmaklarımı uzattığımda ona dokunmaktan başka bir şey istemiyordum.

Çiçekle arama aniden giren şey, hareketime engel oldu.

Parmaklarından ipler sarkan bir el benimkine vurmuştu.

Birinin, “Sakın!” diye bağırdığını duydum. Dudaklarımdan kontrolsüz bir çığlık kopuverdi.

Benim gibi geri çekilip aynı tonlamayla bir çığlık attı. Elim kalbimdeydi. Karşımda duran... Her neyse ya da kimse, işte ona bakıyordum. Anlamaya çalışıyordum.

Bakışlarımız buluşmuşken ve nefes nefeseyken bile burnu olabildiğince havadaydı. Sanki çiçeğe dokunmam onun benliğini var olan tüm evrenlerden sonsuza dek silebilecekmiş gibi, yüzüne öfkeyle boyanmış bir ifade yayılmıştı.

“Çek ellerini çiçeklerimden, koca süpürge!” dedi, yeşil rujlu dudaklarının arasından. Belki de yeşil bir şey yemişti.

“Sen nasıl bir ins...” diyeceklerimi toparlamaya çalışırken kafamı yana eğdim. O da beni taklit ederek başını eğdi. “Nesin sen?” dedim en sonunda dayanamayarak. Bu soru bedenine kendini beğenmiş bir şekil vermesine neden oldu. Elleri, bir erkekte görülmeyecek nahiflik ve kıvraklıkla saçlarına çıktı. Onları havada tutmak ister gibi alttan destekleyip tek kaşını kaldırmıştı.

Erkek olduğunu zor anlamışken yaşını tahmin etmem imkânsızdı. Yaşlı değildi. Fakat bir çocuk da değildi. Pembe saçları kabarık ve dikti, bazı tutamları tamamen rengârenk boncuklardan oluşuyordu. Eğer biraz daha uzaktan bakarsam kafasının etrafına pembe bir yastık sardığını düşünebilirdim.

Ellerini kaldırıp uzun mavi tırnaklarını inceledi.

“Ben,” derken böbürlenir gibi pembe kaşlarını havalandırdı. “Ben, olmayan hiçbir şeyim. Ayrıca sen, ben olmadığın müddetçe çiçeklerime dokunamazsın, koca süpürge.” Anlamadığım bu cümlenin sonunda yüzünü ekşitip işaret parmağıyla

battaniyemi gösterdi. Çekiştirerek battaniyeye daha çok sokuldum.

Yüzünün bir tarafında gözünü de kapsayarak kaşından yanağına kadar inen soluk mavi bir leke vardı. Ona yakından bakmak için yaklaştığımda uzun beyaz kirpiklerini kırptırdı. Baştan aşağı sapsarı olan kıyafetlerinin her yerinden farklı renkte ipler sarkıyordu.

“Belki de iplerini geçirmen için sana bir iğne bulmalıyız.”

Bir felaket fısıldamışım gibi irkildi. Alınganlıkla elini kaldırıp dudaklarının üstüne kapattı. Belli ki hakaretimi anlamıştı.

Hayatım boyunca bildiğim en renkli kişi olmuştum. Kumral ve renkli gözlüydüm. Öyle ki güneşte yeşile dönen mavi gözlerimin alışılmışın dışında olduğuna, her yaz sarıya daha fazla yaklaşan kumral saçlarımı başka kimsede göremeyeceğime kendimi inandırmıştım. Mor ten, pembe saçlar ve daha nice renkli ayrıntılar benim için keskin çizgilerin de ötesinde var olan sıra dışı niteliklerdi. Karşımda duran çocuğun mor insanlarda dahi hissedemediğim bir aurası vardı. O kadar kanlı canlı bir auraydı ki havada titreşen taneciklerini görmek, neredeyse onlara dokunmak mümkündü. Aurası *delilik* kokuyordu.

“Battaniyeyle stil eleştirisi yapabilecek yüzün olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi biri arkamızdan. Yol boyunca peşinden yürüdüğüm o sesin sahibiydi. *Yabancı*.

Kollarını bağlayıp kapıya yaslanmıştı. Pelerinin ve maskesinden kurtulduğunda onu bir yerden daha tanıdığımı anladım. Rüyalarıma musallat olan o turuncu saçlarıyla orada öylece dikiliyordu. Parmaklarındaki yüzükleri ve gözleri...

Gözleri şimdi daha tanıdık geliyordu. O uçuk rengine istinden ürktüçüydü. Bir kalp atışı süresince şaşkınlığımı gizleyemedim. Bu onun yüzünde gizli bir gülümseme oluşturmuştu.

“Murphy, sana kâğıt ve kumaşları bu şekilde ziyan etmemeni söylemiştim. Defalarca.” Yabancı artık bana değil, Murphy’ye bakıyordu.

Murphy saçından beyaz bir çiçek çıkarıp bana uzattı. Bu hareketiyle az önce söylediklerimden pişmanlık duymaya başlamıştım. Çiçeğe biraz yakından baktığımda onun kâğıttan olduğunu fark ettim. Kadife görüntüsü ancak dokunana kadar gerçek gibi hissettirmişti. Bakışlarımı öfkeyle yüzüne çevireceğim sırada çiçeğe bir toz serpmesiyle kâğıt renklendi ve neredeyse gerçek bir çiçeğin canlılığını kazanmıştı.

“Murphy,” dedi rüyalarımındaki yabancı. Ses tonu bir uyarı niteliğindeydi.

“Nasıl?” diye sordum hayranlıkla elime bakarak. “Bunu nasıl yaptın?”

“Odana çekilebilirsin, Murphy. Giderken herhangi bir çığlığa sebep olma.” Sözleri, keskinliğin kelimelere bu denli yansıtılabileceğini bilmeyişime karşın eğitici bir örnekti.

Gözlerim çiçek ve yabancı arasında mekik dokurken akıl sağlığım için olumlu yönde kanıtlar üretmeye çalışıyordum. Başarısız bir girişimdi.

Yeni bir bakış açısıyla tüm çiçeklere tekrar baktım. “Bunların hepsi sahte!” dedim kendim bile şaşırarak. Odayı güzel kokuların sarmamış olmasından anlamalıydım. Murphy odadan çıkmaya hazırlanırken hışımla bana döndü.

“Hay gökteki Kodes! Ne yazık ki gözleriniz onların gerçekliğini göremeyecek kadar sıradanmış. Şayet eksik sandığınız tavanınızın boşluğundan bakıyor olsaydınız, şu an onları kokluyor olurdunuz, sevgili koca süpürge.”

Ben arkasından bakarken son kahkahası da koridorda yankılandıktan sonra ortadan kayboldu. Ama gitmeden hemen önce yabancıya dönmüştü. “Tatlı rüyalar, Müphem.”

Sonrasında neler olduğuna dikkat edemedim.

Müphem...

“Sana bayıldı,” dedi Müphem. Şimdi tam karşımda duruyordu. Gözlerini gözlerime kilitlediği anda sarsıldım. Köstekli bir saate çok fazla bakmışım gibi bir histi. Bu, içimde çok yükseltilerden aşağı düşüyormuşum gibi bir boşluk yaratmıştı. Sanki gözleri sihirliydi. Oradan ve ondan koşarak kaçmak istedim.

Eğilip ne zaman düştüğünü hatırlamadığım battaniyemi tuttu. Yeniden omuzlarıma geçirmeden önce kolları iki yanımda yükselmişti. Yere düşen bakışları tekrar gözlerime çıkarken artık huşu içindeydim.

BÖLÜM 4

Yıldızlar... Derin, sonsuz, pirüpak. Gecenin var ettiği gökyüzünün gözlerime doğurduğu yansıma ruhumun en ince dikişine kadar işleniyordu. Görmediklerimi hayal etmiştim o an; galaksiler ve gezegenler, belki farklı yaşam ya da bambaşka bir nefes. Parmağımın ucunda olsa da ancak bir cennet kadar yakın olan minik parıltılara baktım, balkonumdaki minderin dokusunu sırtımda hissediyordum. Her zaman, gece olduğunda tepemde beliren minik ışık hüzmelerinin henüz doğmamış ruhlar olduğu fikrini benimsemiştim. Doğmuş, ölmüş, kaybolmuş bütün ruhlar karanlığı severdi.

Bu yüzden geceyi... ruhlar esir almıştı.

Bir gürültü eşliğinde gökyüzümün üstüne bir balyoz indi. Kulakları sağır eden sesle birlikte ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Şimdi yıldızların arasında, kırılgan bir yüzeyde olabilecek türden derin ve dallanmış çatlaklar bulunuyordu.

Gaipten gelen fısıltılar gittikçe artıyor; ses, yükseldikçe anlam kazanıyordu. Fısıltının ne kadar zamandır kulaklarıma ulaşmayı beklediği bir gizemdi. Tıpkı ikinci bir balyoz inerken zihnimde, *"Buna hangi korkunç canavar sebep oldu?"* diye beliren sorunun cevabı gibi.

"Alessia!" Sanki boğazına eller sarılmış vahşi bir yaratığın sesiydi. Korku beni omuzlarımdan sarsmaya başlamıştı.

Gözlerimin uzun süredir kapalı olduğunu fark ettim. Sis perdesi ancak şimdi aralanıyordu. "Alessia!"

Omuzlarımdaki ellerin Murphy'ye ait olduğunu görünce sesin bir canavara ait olmadığını anladım. Boğazına eller sarılmış vahşi bir yaratık değildi.

“Sana seslenirken tüm çiçekleri küstürdüm, yeni yeşeren ruhları kaçırdım ve muhtemelen öfke problemi olan birilerinin sinirine dokundum,” diyerek kollarını kavuşturdu. O sırada dev bir adam, burnundan soluyarak ellerini iki yanında yumruk yapmış hâlde odadan dışarı çıkıyordu.

Murphy elindeki bastonu iki kere yere vurdu. Böylece rüyamdaki balyozun gerçek yüzüyle tanışmış oldum. “Hâlâ ceset gözlerinle beni süzüyorsun. Buradan yüzünün arka planı oldukça boş görünüyor, sayın süpürge.”

Kaslarımı gevşeterek yatağımda doğruldum. “Asıl sensin beyinsiz.” Ellerimi yüzüme kapattığım için sesim boğuk çıkmıştı.

“Kaba, sevimsiz ve pissin,” dedi Murphy. Dünün aksine baştan aşağı mavi giysilere bürünmüştü. Üzerindeki parçalarda mavinin tonları o kadar benzerdi ki yakından bakılmadığı sürece belinde bir kuşak olduğu bile fark edilmiyordu. İpleri yerli yerindeydi. Rengârenk ve bir sarmaşığı andıran o ipler... Taşıdıkları anlamı merak etmeden duramadım.

“İlk önce sen başlattın.”

Parmağıyla kendini gösterdi.

Aniden şaşkınlığa bürünen yüzünde çatık kaşları *iftiraya uğradım ve tam bir sürtüksün* ifadesinin sessiz hâliydi. Tamam, son kısmı biraz abartıyor olabilirdim.

“Sana beyinsiz demedim.” Ortadaki kelimeye elleriyle hayali bir tırnak işareti çizdi.

“İma ettin.”

“Senin için zor anlaşılacak bir şey olduğunu düşünmüştüm.” Murphy kıkırdadı.

Öfkemi belli etmek için korkutucu olduğunu düşündüğüm bakışlarımı ona yönelttim. “Ne yapıyorsun yüzünle öyle?” diye

sorarken işaret parmağı yüzümün tam ortasında duruyordu. “O kadar şişmiş ki hiçbir şey anlamıyorum.”

“Ne istiyorsun?” diye çıkıştım parmağını savuşturarak. Gerçekten de şiş ve ağır hissediyordum. Muhtemelen günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirmiştım. Uyumadan önce ise...

Ah, o kısım mı? Yaşamımızın geri kalanı boyunca düşündükçe yüzümüzü buruşturacağımız olayı çok iyi hatırlıyordum. Müphem’in damarlarımı büzüştüren gözlerine uzunca bakmış, ardından bilinmez bir sebep yüzünden kusmuştım. Onun ayaklarına.

“Yüceler aşkına,” demişti.

Zaten bunu unutmak nasıl mümkün olabilirdi ki?

Sonrasında olanlar sadece aydınlıkta yanan beyaz bir ışık kadar belirgindi. Şimdi baktığımda yatakhane bomboş görünüyordu. En az Sosha’nınki kadar toplu yataklar vardı ve etrafa temiz bir koku hâkimdi. Bunun her zaman tam olarak aradığı türden bir düzen olduğunu biliyordum. Ben bu düzeni hiçbir zaman sağlayamamıştım. Üzerime bir karanlık gibi çöken sorumluluk duygusuyla güçlkle yutkundum.

Sosha’ya geri dönmem gerekiyordu. Bir an önce.

“Süpürgenin görmesi gereken yerler olduğunu düşündüm. Müphem bana gidecek başka yerin olmadığını söyledi. Ben de ona, ‘Öyleyse bir tur yapacağız,’ dedim.”

Hiddetle ayaklandım. “Gidecek bir evim var.”

Saçlarının arasından bir makara çıkardı ve kopardığı kırmızı ipi serçe parmağına doladı. Ben öfkeli bir yüzle ne yaptığını izlerken o, makarayı saçlarının arasına tekrar yerleştirmekle meşguldü.

Aniden elimi çekiştirip göz hizasına getirdi. “Evinde su yok sanırım.”

Elime baktığımda tırnaklarıma dolan kiri gördüm. “Şampuan, yara bandı, en önemlisi de biraz yemek.” Sırasıyla saçlarımı, kaburgamdaki yaradan kıyafete taşan kanı ve bedenimi

gösterdi. Kırk yıldır çöllerde sürünüyormuş gibi görünüyordum. Pis, zayıf ve yaralı.

“Şimdiye kadar yola düşmeyerek hata yaptım,” diye çıktım. Ellerimi iki yanımda yumruk yapmıştım. Onlara mecbur olduğumu düşünmelerini istemiyordum. Tıpkı bir zavallı gibi. Ama evin yolundan tek parça çıkamayacağım aşikârdı. Onlara mecburdum. *Tıpkı bir zavallı gibi.*

Sonra bir deliye laf anlatmaya çalıştığımı fark ettim. Sonuçta o bir çatlak, âdeta bir kırıkçı.

“Evinde biraz huzur da mı yok, süpürge? Yüzün memnuniyetten çok uzak kalmış veya asla gülmemişsin gibi. Belki de görünenden yaşlı olduğun içindir. Panikleme, yüzünü güldürecek bir yere götüreceğim seni.” Şüpheyi ona bakan yüzümü inceleyerek kıkırdadı. “Yemekhaneye.”

“Birlikte, yani...” Ona bir dakikamı daha ayıracak sabrı kendimde bulamıyor olmam ne kadar da yıpratıcıydı. Ama yemeğin fikri bile midemin guruldamasına sebep olurken onu reddedemedim.

“Evet. Heyecanını bu kadar belli etme, hayatım.” Yanımdan geçerken yüzüme bakmadan onu takip etmemi işaret etti.

Yürüyüşü dans ediyormuş gibiydi. Salınıyor ve her adımı bir öncekinin önüne bir çizgi üzerinde yürüyormuş gibi düşüyordu. Olabildiğince akıcı ve zarifti.

“Lütfen sus ve hayatımı kolaylaştır.”

Yürüdüğümüz sırada geçtiğimiz koridorların duvarlarını inceliyordum. Şamdanlar dışında kurumsal bir binaymış gibi oldukça sıkıcı ve düz duvarlar vardı. “Bu binada hep siz mi vardınız? Ya da başka bir geçmişi var mı?” diye sordum. Murphy’nin biraz arkasından yürüyordum.

“Geçmişte konsey binasıydı.”

“Ya sonra?” Cevap vermeden önce kıkırdadı.

“Konsey öldü, bina ise yerin altına gömüldü.” Benim tüyle-
rim ürperirken o parmaklarının ucuyla alkış tutuyordu. Parmak-
larının ucu tırnak köklerine kadar sarı renge batırılmış gibiydi
veya gerçekten de öyleydi. “Ölmek, ruhları için özgürlüktü, sev-
gili süpürge. Her ruh bu kadar şanslı olamıyor.”

“Peki, şanssız ruhlara ne oluyor?” diye sordum alacağım ce-
vaptan korkarak.

“Hiç aynaya bakıyor musun?” Aniden gelen kafa karışıklı-
ğıyla olduğum yere çakıldım. O ise devam ediyordu.

“Anlayamadım. Demek isted...”

İki kanatlı kapıyı iterek açarken, “İşte geldik!” diye bağırdı.
“Burada saf gücü içine çekecek, tatmin duygusunu doruklarda
yaşayacaksın. Tazelenecek ve gözlerinde bir dahaki öğüne kadar
sönmeyecek parıltılarla şu kapıdan çıkacaksın.” Parmağı az önce
girdiğimiz kapıyı gösteriyordu.

“Yemek yiyeceğimizi sanıyordum?”

“Ben de aynı şeyi söylüyorum ya işte.” Delilikle çarpılmış
yüzündeki düzgün burnu sevinçle kırışmıştı. Daha önce de yap-
tığı gibi parmak uçlarıyla alkış tutarken normal şartlarda muhte-
melen önünde sıraya girilen tezgâha doğru yürüyordu.

Burası fazlasıyla büyük, sıradan bir yemekhaneydi. Bakıl-
dığında hayatımda hiç yemekhane gibi bir yerde bulunmamış,
hatta kapısından dahi geçmemiştim. Ancak bunu tahmin etmek
o kadar da zor olmazdı.

Beyazlığını kaybetmiş fayansa, yuvarlak ahşap masalara bak-
tım. Her bir köşe boştu. Gün ışığının girmesi gereken camların
ardında sadece sıkışmış toprakla taşlar vardı ve insanda kapalı
alan korkusuna sebep olabilirdi. Yüksek tavana yansıyan mum
ışığı bir anlığına gözüme küçük hayaletler gibi görünmüştü. İs-
temeden burayı güneşle aydınlanmış ve kalabalık hayal ettim.
Murphy tezgâhın ardında kocaman bir kazanın üstünü kapatan
kadınla konuşuyordu.

Ahşap yuvarlak masaya yerleşeceğim sırada, Murphy ellerindeki kâselerle beni durdurdu. Bana bir kaşık uzatırken kendi kaşığını da saçlarının arasından çıkarmıştı. Bu yüzden bakışlarımı sanki birazdan konuşacakmış gibi kaşığıma doğru çevirdim. Ama bunu yapmadı. Eğer dili olsaydı, bana nereden geldiğini söylerdi. Murphy'nin verdiği kâsede spagettiye benzeyen yeşil, sulu çubuklar vardı. İçimde yemeğin nasıl olduğunu gören patavatsız ve ön yargılı bir cin olmalıydı ki kâseyi en yakındaki çöp kutusuna boşaltma arzusuyla doldum. Bunu yapabiliyordim... eğer bu kadar aç olmasaydım.

Yemeğimizle birlikte yemekhaneden çıktık. O sırada doğru ânı bulduğumu düşünerek en önemli problemimi çözmek umuyla dudaklarımı araladım. "Murphy?" Adını söylerken sesimi en sevimli tonuna büründürmüştüm.

"Ulu Nanta! Sanırım yine kapılar gıcırıyor." Aynı anda yemeğini çiğneyerek yürümeye devam ediyordu. Gözlerimi devirdim.

"Kes şunu! Önemli bir sorum var." Nereye gideceğini bilmediğim koridorun sonuna baktım. Kelimeleri tekrar toparlıyordum. Bir deliden altın değerindeki cevap nasıl alınırdı ki?

"Demek önemli bir soru. Seni dinliyorum, sevgili süpürge."

Tam ağzımı açmıştım ki beni, tabağımdan bir miktar yemeğin yere döküleceği kadar sıcratan o sesiyle bağırdı. "İşte, işte, işte burası..." Murphy tabağını yere bırakıp gösterdiği kapıya reverans yaparken birinin bizi izleyip izlemediğini utançla kontrol ettim.

Boğazımı temizledikten sonra dişlerimin arasından, "Ne yapıyorsun?" diye tısladım. Hâlâ reverans yaptığı için eğildiği yerden bana baktı. Dudakları, gülerken normal olmayan bir biçimde genişliyor, bembeyaz dişlerinin parlaklığını gözler önüne seriyordu.

"Bu kapının ardında uçsuz bucaksız, tüm renkleri barındıran bir boşluk var. Bu boşlukta ilahi güçlerin sesini duyabilir,

kudretin tadına bakabilirsin. Bu boşlukta ruhunu uzak diyarlarda bulabilirsin, sevgili süpürge.”

Kapının üstünde “Kütüphane” yazıyordu.

“Evet... Evet. Lütfen her nereye gidiyorsak devam edelim. Yoksa ruhumu bulacağım tek yer zebanilerin yanı olacak.” Sonuçta yedi büyük günahın biri olan içler acısı bir cinayet işlemiştim. Durumun nasıl görüldüğünü biliyordum. Kaçak, kalpsiz bir katil... Oysa kayıp, korkak bir sakardım. Ayrıca zanlılara kimse inanmazdı.

Koridor boyunca birçok kapının önünde durmuş, çamaşırvaneyi, giyinme odalarını, arınma salonunu ve Murphy’nin, altını çok fazla çizerek beni öfkeliendirdiği duşları görmüştük. En sonunda, tırmandığımız karanlık merdivenlerin ardından görünürde kullanılamayan eşyaların bulunduğu tozlu bir odaya girdik.

“Burası çatı. Binanın gökyüzünü gören tek yeri.”

İşte o anda, içeride neler olduğunu gördüm. Çatının eğimiyle birlikte neredeyse yere bakan camların ardında hiç de sıradan görünmeyen bir gökyüzü duruyordu. Bir çığlık attım. “Orada bir şeyler oluyor,” derken elimle gökyüzünü işaret ediyordum. Nutkum, gökyüzünü gördüğüm anda tutulmuştu.

“Sevgili süpürge, beni kör mü sanıyorsun sen?”

Bakışlarım bir saniyeliğine ona dokunup eski yerine geri döndü. Cama biraz daha yaklaştım. Mor bulutların arasında duran, yalnızca karanlık bir dumandan ibaret küreye baktım. Bir gezegen, yağmur bulutlarının arasına sıkıştırılmış gibi görünüyordu. “Bu ne böyle?” diye sorarken tamamen bilinçsizce konuşuyordum.

Kara ve kasvetli duman, kürenin etrafında sürekli hareket ediyordu. İçinde olanları muhafaza etmek için oraya konulmuş gibiydi. Dev, karanlık bir küre gökyüzünde öylece asılı duruyordu. Ne kadar süredir açık olduğunu bilmediğim çenemi kapattım.

“Orası Kodes. Kendisi imparatorluk oluyor,” diyen Murphy, olduğu yere oturdu.

“Saray mı? Nasıl öyle havada duruyor?” Eğer yeterince barksam gizemi çözebilirmişim gibi bakmaya devam ettim.

“Umarım *çatlak* olduğunu düşündüğün birinden mantıklı cevaplar beklemiyorsundur. Çünkü tahmin ettiğin gibi... çoktan onları tükettim,” dedikten sonra tabağından uzun yeşil bir parça aldı. Yeşil şerit, dudaklarından sallanarak yavaşça yok oldu. Tıpkı bir spagetti parçası gibiydi. Eğer yeşil renkli olmasaydı, insanı acıktıran bir görüntüsü olabilirdi.

Aslında söylediği şey doğrudu. Ondan mantıklı bir cevap beklemiyordum. Ama tutunabileceğim sayılı seçenek varken birini bile atlamak israf olurdu. Bir diğer seçenek ve cevapları vermesi en muhtemel kişi ise belliydi: *Müphem*.

Uçuk ve dengesiz aurasını hissedip, hem hayranlık hem de biraz ürkeklikle Murphy'nin yanına oturmadan önce son bir kez gökyüzüne baktım. İştahlı hâlini çaresiz bir motivasyon hâline getirerek kendi kâsemi önüme çekmiştim. Homurdanmalarını rahatlıkla duyabiliyordum. “Göründüğü kadar güzel mi peki?” Soruyu sorarken yemeği gösterip yüzümü buruşturdum.

“Bambin mi?” Dibini gördüğü kâseyi yanına alıp kaşığı içine bıraktı. “Her gün bambin yapılsa her gün yerim.” Dilini bambin gibi yeşil renkli dudaklarında gezdirerek aldığı hazzı gösteren bir homurtu daha çıkardı.

“Vay canına, demek o kadar seviyorsun... Peki ya, sevmediğin yemek?” Her zamanki kıkırtısı odayı doldurdu. Çıkardığı seste bile akıl sağlığının yerinde yeller estiği belli oluyordu.

“Var tabii. Bambin,” diye cevapladı. “Bambin burada yiyebileceğin tek yemek, süpürge.”

Yenilginin gölgesini üzerimde hissederek kaşığı dudaklarıma götürdüm. İçinde ne olduğunu sorarsam beni açlıktan öldürecek o yola girebilirdim. Bu yüzden sormadım.

Islak bir un yemeğine benziyordu. Yavan, kuru ama bir o kadar da ıslak. Yerken damağıma yapışıyor ve dişlerime dolanıyordu. Kâseyi bir köşeye bıraktım.

Yanımdaki adama yan gözle baktım. Ellerini arkasındaki duvara yaslamıştı. Yüzü bir çocuk kadar güzel ve saftı. Oysa renkleri, tüm saflığı tam ortasından patlatıp onu bir görsel şölene dönüştürüyordu. “Tur için teşekkür ederim, Murphy.” Neredeyse fısıldamıştım. “Ayrıca dün olanlar için üzgünüm. Özel alanına öylece girmek tamamen düşüncesizlikti.”

“Kusman da öyle,” dedi bir anda. Yüzümün morardığını hissedebiliyordum.

“E... evet. Bir de o.”

“Tüm kötülüklerini dökmüşsün, süpürge. Bu kadar çeşitli yemek ancak Kodes’te olur.”

“İğrenç bir sohbet,” diye cevap verdim. Utancımdan konuyu değiştirmem gerektiğine dair sinyaller alıyordum. “Şu çiçeklere serptiğin toz... Biraz ondan bahseder misin?” Bir eli kemerindeki keseye gitti.

“Çiçekleri...”

Kapının aniden açılmasıyla odadan toz kalktı. Panikle ayaklandım, nedensizce yasak bir bölgeye girmiş gibi hissediyordum. Murphy yavaşça oturduğu yerden doğruldu.

Bir bütün olarak elbiseye benzeyen kombini ve geriye yatırılmış seyrek saçlarıyla, Asher’ın ifadesizlikten hiç kırışmamış yüzündeki tek çizgi, kaşlarının arasında duruyordu. Hemen arkasında ise henüz tanışmadığım tombul bir kadın bize doğru geliyordu.

Ellerimi nereye koyacağımı bilemedim.

Tam önümde bir bariyer gibi durdular. Asher’ın tepeden bakışlarına karşılık vermektense yanındaki beline beyaz önlük bağlanmış kadına gülümsedim. Kadın ise bana tiksinierek bakan gözleriyle cevap verdi. *Olağanüstü.*

“Burada bizimle yaşayacağına göre, kendine bir görev edinmen gerekiyor. Nanta’nın kuralları böyle.” Asher yanımdaki çocuğu bir yemek kalıntısına bakıyormuş gibi izliyordu. Bakışları karşısında içimin kinle dolduğunu hissettim.

“Tabii senin de eksik tahtan varsa... O zaman farklı,” dedi Asher. Murphy diğerlerinden farklı olarak *sinsice* kıkırdadı. *Bir şeytan gibi.*

“Ben kalıcı değilim, efendim,” diyerek ânı bozdum. Sesim, telaş yüzünden olması gerekenden yüksek çıkmıştı.

“Öyle mi? Müphem kaçarken onunla birlikte ormana sığındığını söyleyince bana pek öyle gelmedi. Gladyatörlerle iletişimin ise ayrı bir şekilde takdire şayan.” Küçümseyen tavrını görmezden gelmek imkânsızdı. Karşısında giderek küçüldüğümü hissediyor, aynı zamanda söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum.

“Belki de bir suikastçıdır?” Kadının yabancı sesiyle irkildim. İlk defa konuşmuştu.

“Hayır, hayır, hayır... Ondan bu kadarını beklemek bile çok fazla olurdu,” dedi Asher. Her kelimesi yüzüme tükürüyormuş gibi çıkıyordu dudaklarından. Büyük bir öfke yumrusunu geri yuttum. Şimdi göğsümde beni kavurmaya devam ediyordu. Tam o anda, Murphy elimi tutup beni geriye çekti. Bir kardeşini, dostunu korur gibi. Birbirimize onca hakaret etmemişiz gibi.

“Şuna da bir bak,” dedi Asher. Kadın ise olanlar tam bir komediymiş gibi gülüyordu.

“Sonra bir daha baksanız iyi olur, efendim,” dedi Murphy kendini göstererek. Ego sergileyen tavrına rağmen sesinde gıcık bir hürmet vardı. Bunun karşımızda duran ikiliyi daha da öfkelendirdiğini biliyordum ama Asher bunu belli etmemeye çalışıyordu.

Göz ucuyla verdiği bir işaretin ardından kadın kolumdan tutup beni çekiştirmeye başladı. Bunun bir üst seviyesi

insanı sürüklemek sayılırdı. Asher odadan çıkacağımız son anda Murphy'ye yaklaştı. "Sen de her zamanki boktan oyunlarını oynamaya devam et."

Murphy'nin yüzü bir iltifat duymuş gibi aydınlandı. Şu anda ya çok deliydi ya da dahi. "Hay hay, efendim," diye cevap verirken bakışlarımız buluştu. Bu, onunla son göz göze gelişimizdi.

Nereye gideceğini bilmediğim koridorda tekrar yürürken kadının tok sesi bir tırnağın taşa sürmesi gibi kulaklarımı tırmalıyordu. Söylediklerini duymayı ne kadar reddetsem de kelimeleri istemsizce algılamıştım. Temizlik, kirli çamaşırlar, toplamak ve silmek gibi beni ilgilendirmeyen ne kadar şey varsa dudaklarından dökülmeye devam ediyordu.

Benim anladıklarım ise söylediğinden tamamen emin olduğum cümlelerdi.

Seni bir hizmetçi, hatta köle gibi yıpratacağım. Bunu yapacağım çünkü defolup gitmen için emir aldım.

Ucuz ve kibirli bir adamdan emir alıyor olmasına rağmen sesi, kafasının üzerinde bir taç taşıyormuş gibi çıkıyordu. Başını dinlemediğim bir cümlenin sonunu, "Yapacaksın," diye bitirirken üzerine kir ve yemek kalıntısı bulaşmış önlüğünü düzeltti. Bu iç sesimi duyabilen biri için oldukça ironik bir hareketti. Örneğin benim için.

Aniden durup üzgün olduğumu düşünmesi için yüzümü buruşturdum.

"Birini bulmam gerekiyor. Size yardımcı olmam mümkün değil," dedim, başparmağımla arkamızda bıraktığımız koridoru göstererek. Yalan söylemiyordum, Murphy'den cevapları alamayacağımı anladığımdan beri Müphem'i bulmam gerektiğinin farkındaydım.

"Öyle mi?" diye sordu kadın. Bana attığı *sen bir çöpsün* bakışları biraz önce olduğu noktaya tekrar yerleşmişti. Yine de kendimden emin tavrımdan ödün vermeyerek başımı salladım.

Kime ait olduğunu bilmediğim bir yatağın üstünde duran kıyafetlerden oluşmuş tepeyi, tıpkı diğerlerinde olduğu gibi kirli sepetine tıktım. İkna kabiliyetimin yoksunluğundan şikâyet ettiğim ilk andı. Son olması için dua ettim.

Tekerlekli dev sepeti odanın içinde sürerken kontrolünü sağlamakta zorluk çekiyordum. Bu şekilde iş yapmak tüm gün, hatta günler sürebilirdi. Buna rağmen zaman zaman gözlerini üzerimde hissettiğim kadın burada olduğu sürece işi bırakıp kaçmak kulağa imkânsız geliyordu.

“İşe yaramazsan,” demişti saatler önce. Tek kaşını kaldırarak daha konuşmadan beni tehdit etmişti bile. “Gladyatör yemi olursun.”

Bu yüzden, Müphem’le karşılaşmayı sadece dileyebilir ve şanstan isteyebilirdim. Ama belki de hayatta kalmak için sığındığım bu yer bir grup gladyatörden daha ölümcüldü. Belki de herkes uyuduğunda ormana doğru kaçmalıydım. Bu *ihtimaller*, doğru kararı vermeden önce takılabileceğim en büyük engeldi.

İşe başlamamın üzerinden saatler geçmişti. Buna rağmen sonu gelmeyen yatakhanelerin bölünerek çoğaldığını düşünmem için hiçbir sebep yoktu.

Bir sonraki yatakhanelenin kapısına doğru ilerlerken koridorun gerisinden bir kadına ait bağırtilar yükseldi. Sesin barındırdığı öfke, ulaştığı herkesi tokatlayabilirdi.

Sepeti sese doğru sürmeye başladım. Kargaşayı görmek için yatakhanelenin kapısından girmek zorunda değildim.

“Değerini canınızla ödetirim!” dedi orta boylu, esmer adam. Parmağını etrafında toplanan insanların yüzüne her çevirdiğinde, parmağın ucundaki kişiyi sorguya alıyor gibiydi. Birkaç kişi inkâr edercesine ellerini havaya kaldırmıştı. Diğerleri sadece merak yüzünden orada bekliyordu. Benim gibi. Neler

olduğundan emin olmak için biraz daha bekledim. Belki görevimden kaytarmak için işime yarayan bir boşluk yakalardım.

“Sen!” dedi adam. Öfkeli parmak bu defa beni hedef almıştı. Bu sıralar parmakla çok fazla gösterildiğimi fark ettim. Beni gösterdiğini biliyordum ama bunun için bir sebebi olmadığından yanıma ve arkama göz attım. Etrafta kimseyi göremeyince parmağımla kendimi işaret ettim.

Panik, bedenimin kontrolünü yine eline almıştı.

“Evet, sen,” derken ağzından tükürükler saçıyor ve bana yaklaşıyordu. Aniden terleyen avuçlarımı hâlâ üzerimde olan geceliğe sildim.

Dibime kadar geldiğinde bile durmadı. Bir anda ellerini bedenimde gezdirmeye başladığında korkuyla onu ittim. Sinirle hırladı ve beni arkadaki topluluğa gösterdi. Sanki aleyhine bir harekette bulunmuşum gibi davranıyordu. Bir şeyin suçlusuymuşum gibi.

“Ne cüretle?” Bunu o kadar şaşkınlıkla söylemişim ki sesin benden çıktığını anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Cüreti kendinde bulduğun kadar ara, küçük hırsız,” dedi adam. İddiasının büyüklüğü yüzünden geri sendeledim. Hemen öne atılıp koluma yapıştı.

Bu korkuyla çığlık atabilir, yumruklar savurabilir, hatta yalvarabilirdim. İşte korku beni böyle tutarsız bir insan hâline getiriyordu.

“Baltamı geri ver!”

Kolumu sıkan elini gevşetmeye çalışırken benim de sesim çıkmaya başlamıştı. Katıksız dehşetle çarpılmış yüzümü ona çevirdim. “Ben almadım. Görmedim bile!” Sesim de korkunun esiri olmuştu. Bir aciz gibi titrememi gizleyememiştim. Bunun beni daha suçlu gösterip göstermediğini düşünmekten kendimi alamadım.

“Eşyalarımızı karıştırırken dikkat çekmeyecek tek kişi sensin. Yeni gelmiş biri olarak silah çalma dürtüne karşı gelmeyeceğini

biliyorum.” Adam bunları olabildiğince yüksek sesle söylerken başımı olumsuz anlamda sallıyordum.

“Hayır, yapmadım!” Bu kez bana kilitlenmiş tasvip etmeyen bakışlara karşı bağırıyordum.

İşte o anda, adamın arkamızdaki topluluğu da galeyana getirmeye çalıştığını ve bunu başardığını anladım. Kalabalıktan, bu adamı onaylayan yargılayıcı sesler çıkıyordu. *Bana asla hak vermeyecek bir grup insanın öfkesine maruz kalmak ne kadar kötü olabilir?* diye sordum kendime. Ancak cevabı biliyordum.

Daha da paniklemek için başka ne olabilirdi?

Cesareten uzak bir içgüdüyle kolumu adamın etrafında çevirip dirseğinin içine vurdum. Acıyla inleyerek kolumu bıraktı. Hemen o anda arkamı dönüp koşmaya başlamıştım.

Saklan ya da kaç.

Arkamdan birden fazla ayak sesi geliyordu. Onlara sırtımı dönmüş olmanın telaşıyla hızlandım. *Müphem'e rastlayacaksam şimdi tam sırası,* diye düşündüm. Açık konuşmak gerekirse, hiç o kadar şanslı biri olmamıştım. Köşeden dönüp gözden kaybolduğumda gördüğüm ilk kapıdan içeri daldım. Arınma salonunu hemen tanımıştım. Yüksek tavanı, yerden tavana uzanan iri sütunları... İçinde var olan tek şey salonun ortasındaki kısa sütunun üzerindeydi. Camdan yapılmış bir fanusun içinde duruyordu. Şimdiye kadar gördüklerim arasında en canlı ve en gerçek olanıydı. Küçük yapısına rağmen yeni yetişiyormuş gibi görünmüyordu. Daha çok teraryumda oluşturulmuş doğal yaşamın parçası gibiydi. Küçültülmüş olgun bir ağaçtı.

Bir fısıltı önce tüm bedenimi titretip parmak uçlarımda durdu. Bilmediğim bir sebep yüzünden o camı kaldırıp minik dallarına temas etmek için yanıp tutuşuyordum. Bu öyle güçlü bir arzuydu ki irademin olduğu yerde bile bu arzuyu buluyordum. Öyle güçlü bir arzuydu ki ellerim bile bu arzuya aitti.

Fanusa uzandım.

“Sakın!” dedi biri. Beni bulmuşlardı. Bu, hipnoz hâinden çıkmam için gayet yeterli olmuştu. Bu sözün sahibine dönüyordum, daha doğrusu *sahiplerine*.

Ama dönerken havadaki elim fanusa çarptı.

O andan sonra her şeyin yavaş çekimde ilerlediğine yemin edebilirim.

Ben fanusu tutmak için atılırken kalabalık grup bana doğru koşuyordu. Belki ağacı tutmak, belki de beni yakalamak için. Sebebi her neyse, az öncekinden çok daha öfkeliydiler.

Ne yaptıysam da cam fanusun büyük bir gürültüyle ayaklarımın ucuna düşmesine engel olmadım. Çıkan sesle birlikte hepimiz donakaldık. Sanki biraz sonra kopacak kıyameti beklerken salonun en uzak ucuna kadar dağılan cam parçalarının hareketine seyirci olmuştuk.

Birkaç saniye sonra, ellerini dudaklarına kapatıp ağlamaya başlayanlarla birlikte küfürler saçarak üzerime yürüyenler de bu kaosa katkıda bulunmaya başlamıştı. Bense aklıma gelen ilk iyileştirici fikir olarak cam parçaları arasında kalan minik ağacı yerden kaldırmaya karar verdim.

Dokunuşumla ağaç şeklini kaybedip esnek bir ip gibi kollarıma dolanmaya başladı. İçimde şimşekler çakıyor, kanım damarlarımda uğulduyordu. Parmaklarımdan yerden birkaç santim yükseldiğini hissettim. Bu, kollarıma dolanan ağacın verdiği hazzın bir yan etkisi de olabilirdi. Mutluluğun bu seviyesini hiç tatmamış, hiçbir zaman mutluluktan kusacak gibi olmamıştım.

Gözlerim kör, kulaklarım sağırdı.

Dünya bir çınlamadan ibaretti. Dünya; güçten, benliğimin ne kadarını oluşturduğunu bilmediğim sihirden ve beni bir pelerin gibi saran tatmin duygusundan ibaretti.

Gözlerim açıldığında bana doğru inen bir kılıcın parıltısını gördüm. Benim yaşlarımda görünen kılıcın sahibini tanımıyordum.

Kollarıma sarılan güç bedenime yapmam gerekenin bilincini kazandırdı. Ellerimi kendime siper ettim, kollarımdaki dallar bir ok gibi fırlayıp kılıcı benden uzağa savurdu. Ama çocuk, kılıcı tutmaya devam ediyordu.

Kolları ve duyguları, uygulanan kuvvet karşısında afallamıştı.

Bu sahne tanıdıktı. Katil dallar tanıdıktı. Ancak o zamanın aksine, şu anda bana güven veriyordu. Sosha'yı benden alan bu güce güven duyuyordum.

Yeniden güven duymaya başladım.

Sorgulayan nidalar, korkudan gelen fısıltılar ve kaçanların çığlıkları...

Başka biri üzerime koştığında dallarım bir virüs gibi atıldı ve orta yaşlı adamın omzuna saplandı. Adam omzunu tutarak dizlerinin üstüne çökerken olduğum yere çakılı kaldım. Bunun olmasını istememiştim. Ellerimi tiksintiyle silkeledim. Suçluluk duygusu beni yine aynı yerden yakalamış ve yavaş yavaş kemirmeye başlamıştı.

Dallar yere kayıp yeniden minik ağaç şeklini aldı.

Adamın başına çöken herkes beni unutmuş gibi görünüyordu. Ama arkada, kapının önünde bana bakan üç çift gözden ikisinin hiçbir şeyi unutmayacağını biliyordum. Böylece, Müphem'i görünce hissettiğim rahatlama ortadan kayboldu.

Asher'ın ne söylediğini anlamak için dudaklarını okumama gerek yoktu. "Ben sana söylemiştim," diyordu. Kelimeleri duymasam bile bu, gözle görülür ve haklı bir öfkeydi.

Birileri kollarımı arkamda sabitleyince onlara engel olmadım ya da direnmedim. Sosha'ya yaptığım şeyi o adama da yapabilirdim. Hatta diğer herkesi daldan geçirebilirdim. O anda ben bile buna engel olamazdım.

Müphem arkamda duranlara sakince, "Problem çıkarmayacak," diye seslendi. Bu bana verdiği bir mesaj olmalıydı. *Problem çıkarma.*

Çıkarmayacaktım.

Sakin sesinin aksine, arkamda durup beni tutan her kimse bize doğru yaklaşıırken onu paramparça edecekmiş gibi hissediyordum. Beni buradan çıkarması için birçok şey yapabilirdim.

Salon hızlıca boşalırken sedyeyle taşınan yaralı adama gözden kaybolmadan önce son kez baktım. Midem suçlulukla kasıldı. Bir canavar olabilir miydim?

Yaralı adamın yanına gitmek, saatlerce bu olanlar için özür dilemek, hatta ona yardım etmek istiyordum. Ama Müphem tam karşıma dikildiğinde tek yapabildiğim şey başımı hızlıca iki yana sallamaktı.

“Böyle olsun istemedim, yemin ederim...” Sesim bir fısıltı hâlinde ve ağlamaklı çıkıyordu.

“Hey,” dedi Müphem. Benim kadar kısık sesle konuşuyordu. Elleri omuzlarıma değmek üzereyken bunu yapmaktan vazgeçti. “Tamam. Kimseye bakmadan sadece yanımda yürü. Anlaştık mı?” Onu başımla onayladım.

Beni buradan çıkarması ve evin yolunu göstermesi için çığlıklar atmak üzereydim. Birazdan uyanmam gerekiyordu, bunun oldukça uzun süren bir kâbus olduğunu anlamalıydim.

Müphem’in yanında yürürken saniyelere geçse de düşündüğüm şey gerçekleşmedi. Uyanmadım.

Asher ve Murphy’nin yanında dikildiği kapıdan öylece çıkacakken Asher’in yanındaki çocuğun kulağına eğildiğini gördüm.

“Kurtul o cadıdan!” diye emretti. Kasıtlı olarak benim de duyabileceğim bir tonda söylemişti. Asla yüzüme bakmıyordu.

“Efendim,” dedi başka bir ses. Bu sefer konuşan Murphy’ydi. Asher ona dönünce, Murphy elinde tuttuğu bir kâğıt parçasını uzattı.

Asher kâğıdı alır almaz kaşlarını çatı. “Ne bu şimdi?”

“Verdiğiniz emri yerine getirdim.” Murphy bunu söylerken muhtemelen arkada birleştirdiği ellerine iplerini sarıyordu. Baştan aşağıya saygı gösteriyormuş gibi görünüyordu. Ama ben

kâğıtta Asher'in çizilmiş portresini görünce şahit olduğum son konuşmalarını hatırladım. Bu adi ve dâhice bir hakaretti.

Asher da bunu fark etmiş olmalı ki kâğıdı yere attı ve üzerine basıp geçti. Gitmeden önce Müphem'e doğru dönerek, "Söylediğimi yap," demişti dişlerinin arasından.

Bana neler olduğunu dakikalardır sormuyordu. Murphy'nin çiçek odasında yere oturup dizlerimi kendime çektikten sonra sırtımı masaya yaslamıştım. Onun iyi ya da kötü bir şeyler söylemesini ve soru sormasını bekliyordum. Bunlar sağır edici bir sessizlikten daha yatıştırıcıydı.

Başımı kaldırıp kapıya yasladığı bedenine baktım. Tam olarak rüyamda hatırladığım hâline benziyordu.

Uzun siyah çizmeleri, kahverengi pantolonu, dizlerinin altında biten turuncu işlemeli mavi ceket ve krem rengi kazağı... Unutması imkânsız son parça olarak ise yüzükleri vardı. Ancak bir bütün olarak cıvı cıvı görünmesi gözlerinin içindeki karanlığı söndüremiyordu. *Hatırladığım yabancı... Hatırladığım Müphem.*

Ona baktığımı, çok uzun süre baktığımı boğazını temizlediğinde fark ettim ve daha fazla utanç hissederek kafamı çevirdim. Artık bu duygu canımı eskisinden daha çok sıkıyordu.

"Anlatmaya bir yerden başlamaya ne dersin?" Karşıma oturarak sırtını duvara yasladı.

Hitap etmekte zorlandığını fark etmiştim. "Alessia."

Gözlerim dışında her yere bakıyordu. "Alessia," diye tekrar etti. Bana seslenmemiştir. Daha çok isminin tadına bakıyormuş gibiydi.

"Bir yerden başlamaya ne dersin, Alessia?" Başını da masaya yasladıktan sonra bakışlarını tavana dikti. Bu açıdan boynu tam olarak gözlerimin önünde duruyordu. Kafasının içindeki sorunlara sahip olmadığım çözümler arıyormuş gibi görünüyordu.

“Arınma sembolümüzün senden önce böyle yetenekleri yoktu dersem, belki konuşmana yardım etmiş olurum?”

Şüpheli konumu, karanlık tarafımı tetikliyordu.

“Ağacınızın bana bunu yapmadığını nereden biliyoruz?” diye sordum. Ama yapmadığını adım kadar iyi biliyordum. Sonuçta o güçle kapanmamış bir hesabımız vardı.

Müphem yüzüme baktı. Gözlerime değil, yüzüme bakıyordu. Kasıtlı olarak uzak durduğunu ve göz göze gelmekten kaçındığını anlıyordum. Belki de sebebi ayakkabısına kusmamdı.

“Alessia...” İfadesi zaten bildiği bir şeyi söylememi bekliyormuş gibiydi. *Söyle ve bitsin*, diyormuş gibi görünüyordu. Ayağa kalkıp eldivenini giydikten sonra elini bana uzattı.

Biraz gururum kırılmıştı. Bana dokunmasını isteğimden değildi ama benden tiksindiğini bu kadar belli ediyor olması beni bile şaşırtmıştı.

Ona elimi uzatmadım. Artık tam karşısında duruyordum.

“Bildiklerimle sana yardım etmeme izin ver,” dedi Müphem.

“Bunu neden yapacaksın ki?” Pembe dudaklarının bir yanı, sorumla birlikte yukarı kıvrıldı.

“Bundan benim de çıkarım olacak. Ancak...” Eldivenli eliyle çenemi kaldırdı. Tenlerimiz arasında duran kumaş parçası bazı şeylere engel olamıyordu. Bazı şeylerin canı cehennemeydi.

Ne söyleyeceğini düşünmesi, beklediğimden uzun sürünce tekrar hareket ettim ve çenemi elinden kurtardım. Bu, yüzünde daha sinsî bir gülümseme oluşmasını sağlamıştı.

“Ancak ne?”

“Ancak bu birçok şeyin başlangıcı. Örneğin bir sırrın. Planlarımız ve paylaştıklarımız aramızda kalmalı. Planın devam edebilmesi için, en önemlisi de burada hayatta kalabilmek için bana uyum sağlaman gerekiyor. Söylediklerimden birini atlarsan hedef hâline gelirsin. Bunu ikimiz arasında bir ittifak gibi düşün.”

• Düşünüyormuş gibi yapıyordum. Kabul etmekten başka çıkar yolum olmadığını düşünmesi onurum için oldukça yıpratıcı

sayısız darbeden biri olurdu. *Belki, dedim. Belki de evin yolunu bana çok geçmeden gösterir.*

“Hâlâ karşılığında benden ne istediğini söylemedin,” dedim en şüpheli sesimle. Arada sırada turuncu saçlarına kayan bakışlarımâ hâkim olmaya çalışıyordum.

“Alacağım karşılık, sana yardım ettikçe ortaya çıkacak. İhtiyacım olan şey sensin.” Tüylerim diken diken olurken ellerimi koyacak bir yer bulmaya çalıştım.

“Nihayetinde evimi bulacak mıyız yani?” diye sordum. Müphem gözlerini kısıarak düşündü. Tekrar karşılaştığımız andan beri ilk defa gözlerime bakıyordu.

“Evet. Sana ait olanı bulacağız. Söz veriyorum.” Eldivenli elinin serçe parmağını bana doğru uzattı. Karşılık olarak ben de serçe parmağımı onunkine sardım. “Anlaşmanın bana düşen kısmına uyacağıma söz veriyorum.”

Birbirine dolanmış serçe parmaklarımızın üzerinden mavi bir duman geçtiğini görür gibi oldum. Bu o kadar hızlı gerçekleşmişti ki bir göz yanılmasından kolaylıkla şüphe edebilirdim.

Parmaklarımızı çözmek istediğimde daha da sıkarak buna engel oldu. Beni kendine doğru çektikten sonra kulağıma eğildi. Onu odanın diğer ucundan da duyabilirdim. Ama o, bunu bilmesine rağmen biraz daha yaklaşmıştı.

“O bir söz ciniydi.”

Söylediği şeyi anlamış olsam da tekrarlamasını isteyecektim. Ancak arkasını dönüp odadan çıktı. Kirden kurtuluyormuş gibi parmağımı ovalarken sanırım bahsi geçen cinin ortaya çıkmasını bekliyordum. Sayesinde bir cin görebildiğim türden bir söz vermiştim.

Bunun anlamı, sözümde durmazsam sonuçlarıyla karşılaşacağım mıydı?

BÖLÜM 5

İğrenir gibi silkelensem bu varlıktan kurtulabilir miyim? diye düşünmekten kendimi alamadım.

Kurtulamazdım.

Bunu şimdi gayet iyi biliyor ve etrafıma çember çizen gölgeyi, ailemin kalan tek üyesi olarak kucaklıyordum. O, yalnızlığımdı. Çılgılığımın çıt çıkmamasının sebebiydi. Karanlığı gözümü alıyordu.

“Ayrıca hepsi bunlarla da sınırlı değil,” dedi bana. “*Sen yalnızlığımsın, konuşamazsın,*” diyemedim. Çünkü biliyordum. Aklımın uçurumlarından atlamadan hemen önce benimle konuşur ve hep yanımda kalacağını söylerdi. Varlığı, kelimeleri kifayetsiz bırakan bir zalimlikti.

Kurtulmak istediğim zamanlarda bana cebinden çıkardığı kırık bir aynayı uzatıyordu. Her seferinde tam orada duran, zehirlenmiş gözleri bana sabitlenmiş yüzü tanımakta zorluk çekiyordum. Bedenini korkuya satmış, sanki bir şeyi değiştirebilecekmiş gibi her saniye kan pompalamaya devam eden kalbi güzellik adı altında betimlenecek kaç bin kelime varsa hepsinden soyutlanmıştı.

Elimi tutmasını istiyordum. Tenlerimiz kesiştiği anda içimdeki tüm saflığı ve yaşama dair ne kaldıysa bu dokunuşla birlikte almasını, gözlerindeki şafağın tekrar sökmesini istiyordum.

Ama neler olacağını biliyordum. Elim aynanın sert yüzüne çarpacaktı. Aynalar böyle zalim olurdu işte. İnsana ne kadar umuttan yoksun olduğunu gösterir ve tam karşısına geçip

bunu bir tanrı gibi izlerdi. Onun gibi görünmesine rağmen tam aksine sinsice davranırdı.

Kendi elimi tutamaz, artık içimde barınmayan güzellikleri kendimle paylaşamazdım. Fakat yine de onun gözlerine baktım. O dağılırken ellerimle yere düşen her parçasını tekrar sabitlemek istiyordum. Benim parçalarımı...

Derimin altında, ücra karanlıklardaki ruhum artık dikiş tutmuyordu. Sökülen her ipin sızısını etim kopuyormuşçasına hissediyordum.

İşte aynalar böyle zalim olurdu.

An itibarıyla söz verişimden bu yana yüz yirmi saat geçmiş olmalıydı. Hayır, saatim yoktu fakat Murphy tüm bu zaman boyunca rutin bir şekilde öğünleri kapımın önüne koymuştu. Günde iki öğün. Yediğim on bir kâse bambin, toplamda beş güne denk geliyordu.

Önce kahkahası, sonra da elinde bambinle kendisi geliyordu. Eğer gözlerine bakarken utanmadığımı tek kişi olmasaydı, bu çılgın neşesi onu da bir dal parçasıyla delip geçmeme sebep olabilirdi.

Yataktan farklı olarak; tek yatağı, birbirine yakın dört duvarı ve sadece tek bir mumu bulunan bir odaya taşınmamın nedeni elbette bir tutsak gibi kapatılmam değildi. Beni *yabancı madde* gibi görüyorlar ve denklemlerinden atmak istiyorlardı. O gün yaşananlardan, yaptığım o büyüğü gösteriden sonra kapıdan dışarı çıkacak yüzü ve cesareti kendimde bulamıyordum. Bir insanın daha canını yakmıştım. Belki de zindana atılmalıydım. Beş gün boyunca yaptığım en büyük aktivite herkes uyuduğunda düş almak olmuştu.

Düş sırasında bedenimden kayıp ayaklarımın dibinde biriken su, kan, kir ve terin karışımıydı. Oysa biliyordum ki su

bedenimden kayarken arkadaşımın cansız bakışlarından önceki benliğimi, sualsiz yaşamımı ve öz güvenimi de alıp götürecekti.

Sosha'ya saplanan daldan sonra olanları bir anı şeridi hâlinde tekrar tekrar zihnimde oynatıyor, burada oluşuma bir anlam vermeye çalışıyordum. Geri dönüşüme engel olan tek şey gladyatörlerle tek başıma savaşılamayacak olmam mıydı gerçekten? Yani o çöp kutusunu bulduğumda gökyüzünden evimin banyosuna geri çekilebilecek miydim?

Bu kadar kolay olmayacağını bilen bir yanım, *çok ve çok daha fazlası gerekiyor*, diye cevap verdi. Oysa gladyatörlerin bir tanesi bile kafam ve bedenimin bağını koparmak için oldukça yeterliydi. Peluş oyuncak bir tavşanın kafasını söker gibi... Parçalara ayrılma ihtimalim söz konusuysen içimin pamukla dolu olmasını ne çok isterdim.

Günlerce kimse, küçük ve tek mumla aydınlanan bu odadan çıkmıyor oluşuma tek kelime etmedi. O gün Asher, "Kurtul ondan!" demişti Müphem'in kulağına. Gelip kurtulmasını beklemediğim tek bir dakika bile olmamıştı.

Eğer hayal görmediysem, bir keresinde uykuyla uyanıklık arasındaki o ince çizgide olduğum bir anda her birini huzursuzluğun kuşattığı o kelimeleri sıralamıştı. "Ben söyleyene kadar parmağını bile kıpırdatma." Kapı aralığından kaybolan kafası saniyeler sonra tekrar görünmüştü. "Lütfen."

Bu, benden kurtulmayacağını düşündüğüm ilk an olmuştu. Zaten ana karakteri olduğum bir trajediyi izleyecek takati kendimde bulamazdım. Şimdilik sadece hayatta kalmaya ve basit soruların cevaplarına ihtiyacım vardı. *Havada asılı duran o küre de neyin nesi? Neden boynuzlu ve mor insanlar gördüm? En önemlisi... Niçin sürekli birilerine saplanan o dallar üzerinde sorumluluk hissediyorum?* Büyüden sonra, Sosha'dan ve gördüğüm tüm doğaüstü görüntülerden sonra daha fazlasının geleceğini düşünüyordum. Hayır, böyle olacağından emindim.

Kapının tıklanması, öncesinde kahkahası duyulmayan bir ziyaretçinin habercisiydi. Murphy'nin ziyarete gelmediğini biliyordum.

Aralanan kapıdan ilk olarak turuncu saçlar görüldü. Ardından, geçen seferin aksine tüm bedeniyle kapının önüne yerleşti. Onu günler sonra ilk görüşümdü. Uzun bir süre dizlerime sarıdığım kollarıma baktı. Ne kadar işe yarar olup olmadığını tartıyormuş gibi görünüyordu. Bakışları birer temasmış gibi rahatsızca kıpırdandım.

“Umarım bundan önceki günler olabildiğince dinlenmişsinizdir. Çünkü bugünden sonra bunun ne olduğunu bile hatırlamayacaksınız, Alessia.” Bunun bir tehdit cümlesi olmadığını ancak sesinden ayırt edebilmişim. Aslında, “*Çok yıpranacaksınız ama ben de böyle olsun istemezdim,*” diyormuş gibiydi. Sahte sempatisini reddettim, günlerdir olduğu gibi şimdi de ortadan kaybolmasını istiyordum.

“Unutmak, benim için rutinleşen bir problem,” diye cevap verdim. Kendime düşman olmam için küçük bir esinti bile yeterdi.

Burnundan gülerken başını, önünde bağladığı kollarına eğdi. “Getirdiklerimi eksiksiz giymeni ve en kısa sürede hazır olmanı istediğimi söylemeye geldim. Parmağını kıpırdatma vakti,” dedi, günler önce kapıma bırakılan çantayı göstererek.

Nereye gittiğimizi bile sormadan, “Demek sendin...” dedim hızlıca. Yatağın üstünde dizlerimi biraz daha kendime çektim. Çantayı bırakanın sadece Murphy ya da Ophelia olabileceğini düşünmüştüm. Teşekkür etmedim ya da minnet gösteren bir ifade takınmadım. Çünkü zaten yüzüme bakmıyordu, söylediklerimle ilgilenmiyormuş gibiydi. Sadece yaşam alanımı inceliyordu. Gözlerinde, *bunu sana bizim layık görmüş olmamıza rağmen mabet gibi olduğunu düşünüyorum* ifadesini görebiliyordum.

“Gizem severim,” diyerek yalandan böbürlendi. Neşeden en uzak şekilde burnumdan güldüm. Ardından onu odadaki tek mumun izin verdiğince baştan aşağı süzdüm, yine oldukça asil ve renkli görünüyordu.

Serçe parmaklarımızın temasını ve söz cinini hatırlayıp ürperdim.

Hâlâ gözlerime bakmıyor ve bu küçücük odada bile bedenlerimiz arasında olabildiğince mesafe kalmasına dikkat ediyordu. Hatta o kadar çabalıyordu ki sırtını yasladığı kapıda biraz daha geri gitmek için omuzlarının iz bıraktığını düşünüyordum.

Ben de senin için yanıp tutuşmuyorum. Budala.

“Odadan gidersen isteğini yerine getirebilirim,” diye karşılık verdim. Onun fark edemediği ama benim içimde her saniye kıvılcımı büyüyen bir öfke vardı. Müphem orada dikilirken soyunmasını da bilirdim. Ancak o zaman da iğrenç bir mutantmışım gibi açmaya çalıştığı mesafeyi koruyabileceğinden emin olamıyordum. Anlamayan gözlerini yüzüme çevirmişti. Gözlerime değil, yüzüme bakıyordu. İçimden sabır diledim.

İçimden bir söz verdim. *Sana ihtiyacım kalmadığında bana ihtiyaç duymanı sağlayacağım.* Çelişen benliklerimin serçe parmakları birbirine dolandı. Söz verilmişti.

Anlaması için elimle çantayı işaret etmem gerekmişti. Muhtemelen ona bir asır gibi gelen birkaç saniyeden sonra utançla kıpırdandı. “Evet, evet. Haklısın... Koridorun sonunda bekliyorum,” dedikten sonra hızlıca kapıyı açıp gözden kayboldu. Utandığını düşünmeyecektim. Aslında... Onunla ilgili düşünmeyecektim.

Önceden çantanın içerisinden alıp denediğim, bileklerime kadar uzanan pudra elbiseyi çıkardım. Korsesi vardı ancak bunu tek başıma giyemeyeceğimi anladığımda onu bir köşeye attım. Ardından çantada kalan bir zırh kadar kalın kahverengi taytı, tunik ve pelerini giydim. Parçaların hepsinin aynı renk olması, aynı malzemedен yapılmış olmalarından kaynaklanıyordu. İçi

rüylü uzun çizmeleri elime aldığımda çantadan hiç çorap çıkmadığını fark ettim ve çizmeleri öylece çorapsız ayağıma geçirdim. Bu sözsüz bir *erimem ya!* hareketiydi.

Gideceğimiz yerde korunaklı bir şekilde kuşanmış olmamı gerektirecek bir kaosun yaşanmasından korkuyordum.

Söylediği gibi koridorun sonunda duruyordu. Omuzlarına benimki gibi kalın bir pelerin, sırtına da kocaman bez bir çanta takmıştı. Bunun benden kurtulmak için yapacağı bir yolculuk olmasına dair ufak şüphe tohumlarının içime ekilmesine engel olamıyordum.

Ona gülümsemiyor, hiçbir jest ya da mimik yapmıyordum. Çünkü varlığını görmemek için direniyordu. Belki de beraber oluşumuzdan bana bakamayacak kadar rahatsızdı.

“Hızlı olduğun için teşekkürler,” dedi yanına ulaşmama henüz metreler varken. Bir cevap beklemiyordu, eliyle gelmemi işaret ederek arkasını dönmüştü. Gözleri de tıpkı bedeni gibi tetikteydi. Karşımıza birinin çıkacak olması, planladığı birçok oyunu bozabilirmiş gibi davranıyordu. Dalgalı turuncu saçları özenle sıcak halkalara sarılıp kremelenmiş gibi durduğu için kursuz görüntüsünü kıskandım.

“Muhatap olmak zorunda hissetme. Bundan hoşlanmadığını anlamak için empati yapmaya ihtiyacım yok.” *Çünkü ben de senden hazzetmiyorum.*

“Öyle mi? Belki de suikastçı olması muhtemel, iyi huyundan şüphe ettiğim ve büyüüne tanık olduğum birini pamuklara sarmalıydım, Alessia.” Deri eldivenlerine baktım. Onu asıl rahatsız eden şeyin eylemlerim değil, tam anlamıyla varlığım olduğunu dudaklarından duymasam da biliyordum. Yatıştırıcı bir nefesi ciğerlerime çektim. *Budala.*

“Zindanda olmam gerekiyormuş gibi konuşuyorsun, öyleyse neden böyle biriyle anlaşma yaptın? Küçük cinin kime söz verdiğinle ilgilenmiyor sanırım?” Her kelimeyi, bağırmamak için

direnerek tükürürcesine söylemiştim. En azından biraz vurdum-duymaz ve havalı olabilmem gerekirdi.

“Çünkü yılan sarılmak zorunda olduğum anlardan birindeyim, Alessia.” İlk defa dönüp yüzüme baktı, sadece birkaç saniye sürmüştü. “Sen de bunu yapıyorsun.”

Bir yılan olsam dahi boynuna dolanmazdım.

Söylediklerinde haklıydı. Müphem’i bu evrenin çıkışına giden bir basamak olarak görürken ondan farklı bir tavır bekleyemezdim.

“Boynuma dolanmanı istemeyecek olmam ne yazık. Senin için hatırı sayılır bir eksiklik,” diye cevap verdi. Az önceki düşüncelerime benden habersiz ses veren ses tellerime kötü dilekleri ilettim. Tabii, öncesinde afallayarak onun suratına bakmış olmam göz ardı edilemezdi.

“Bir *eksiklik* yaratacak kadar önemli olduğunu sana düşündüren her kimse, yüzüne gerçekten büyük bir yalan söylemiş.”

“Bunların, seni baltanın keskin ucundan kurtarıp evine getiren birine söylenecek minnet dolu cümleler olduğundan pek emin değilim.” Yan yana yürürken bile yüzündeki muzip ve gizlenmiş gülümsemeyi görebiliyordum.

Eğer minnettarlık bekliorsa, bu bekleyiş ömrü boyunca sürebilirdi. Kimse pislik muamelesi görüp katillerin eline atılmakla tehdit edildiği bir yere getirildiği için birine minnettarlık duymazdı.

Birlikte bir köşeyi daha geçtik. Koridorların fazlalığı aklımı bulandırıyor. Geçtiğimiz her koridor birbirine benziyor olmasına rağmen her seferinde daha önce oradan geçmediğime emin oluyordum. Yeterince üzerine düşünürsem, arkamı döndüğüm anda binanın yapısını değiştiriyor olabileceğine ikna olabilirdim. Eğer gerçeği bilmesem canlı bir tuğla yığını olduğunu düşünebilirdim. Belki de bilmiyordum.

Müphem’in aniden durmasıyla ona uyum sağladım. Bir sürü tablonun yan yana dizildiği bir duvara bakıyorduk. Boyum

kadar tabloların bazılarında portre, bazılarında manzara, bazılarında ise çok farklı mekânlar vardı. Hepsi de tepelerindeki mumların ışığından nasipleniyordu.

“Söylediklerimden ve yapmanı istediklerimden sonra beni sorgulamayacaksın. Ben de canını tehlikelerden olabildiğince koruyacağım. Anlaştık mı?” Bunları söylerken aynı anda eldivenlerinden birini çıkarmıştı. Henüz nereye gittiğimizi bile sormamış olmama rağmen beni uyarmak için aceleci davranıyordu.

“Yani sen bir şeyler söylemeden ve istemeden önce sorgulayabilir miyim?” diye sordum. Bunu bir cevap yerine hata aradığımı belli edecek şekilde söylemiştim.

Çıplak kalan eliyle tablo çerçevelerinin arkasını yokluyordu. Amacını sorgulamak için dudaklarımı aralasam da benden önce davrandı.

“Bana güvenmen ve söylediklerime ikna olman, yaşam süreni belirliyor. Ben de bunu uzatmana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Hiç çıkarın yokmuş gibi konuşuyorsun. Güvenmenin insanlara erken ölüm getirdiğini duydum. Ayrıca, kim ikna olmak istemez ki?”

Örneğin uyanıp tüm bunların bir kâbus olduğuna ikna olmak isterdim. İkna olmuş bir şekilde hayata devam etmek, sıfır vicdan azabı ve sıfır soru işaretine sahip olmak anlamına geliyordu.

Sonunda aradığı şeyi bulduğundan emin olup bir tablonun önünde durdu. Bir kraliyet balosunun resmedildiği tabloyu özel kılan hiçbir şey göremiyordum. Müphem, bez çantasını indirip karıştırmaya başlamıştı.

“Haklı olmak isteyenler, ikna olmak istemezler, Alessia.”

Çantadan uzun bir halat çıkarmıştı. Aleyhime ilerleyen senaryoların zihnimde ait oldukları köşeye yerleştiğini hissettim. Neyse ki yakınlarda bir tabure ya da halatı asabileceği bir demir yoktu.

Halatın bir ucunu kendi beline bağlarken onu izledim.

“Ne yapıyorsun?” Sesim kesik kesik ve anlam vermeye çalışıyormuş gibi çıkmıştı. Müphem halatın diğer ucunu elinde tutarken hemen önümde durdu. “Buna cidden gerek var mı? Kaybolacak olsam bile elini tutmayacağıma söz veriyorum,” dedim gözlerimi devirerek.

“Tam olarak da bu yüzden gerekli,” derken halatı belime geçirdi. O bağlamaya çalışırken nefesi göğüs kafesime çarpıyordu. Bakışlarımı uzak bir noktaya, onun olmadığı bir yere sabitlemeyi denedim. Yakınlığımızın umurumda olmadığını göstermeye çalışıyordum. Ama yüzüme kayan kaçamak bakışlarını fark ettiğimden beri hâlâ orada olup olmadıklarını kontrol etmek istiyor ve her seferinde onunla göz göze geliyordum. Aramızda santimler varken bu hiç de parlak bir fikir sayılmazdı.

İşi biter bitmez çantasını sırtına geçirdi ve tabloya yaklaştı. O kadar yaklaşmıştı ki resmin arkasında bir şey görüyor gibiydi.

Sonra kendini tablonun içinden aşağı bıraktı.

Ardında kalan ve gittikçe kısalan halat beni de tablonun içine çekene kadar az önce durduğu yerde oluşan boşluğa baktım. Tablodan içeri düşmüş Müphem’in ardında kalan boşluğa... Bunu aradan kaç yıl geçerse geçsin sindirebileceğimi sanmıyordum. Halat sonunda beni de içeri çektiğinde dudaklarımdan şok ve dehşete ait bir çığlık serbest kaldı.

Sağım, solum, önüm, arkam, yukarısı ve aşağısı... Her şey tamamen kaleydoskopik şekillerden oluşan sonsuz bir boşluk gibiydi. Halatın diğer ucunda beni rahatça izleyen adama baktım. Düşüyormuş gibi havada süzülüyorduk. Burada nesnelliğin ve gerçekliğin momentumu biraz çarpılmış gibiydi. Panikle halatı tutup onu kendime doğru çekmeye başladım. Nedense bu hareketim onun herhangi bir telaş hissetmesine sebep olmamıştı. Canı sıkıldıkça bir tablodan içeri atlıyormuş gibi görünüyordu.

En sonunda göğüslerimiz çarpıştı. Saçlarım bazen yukarı, bazen sağa, bazen de sola doğru savrulurken, “Beni nasıl bir

cehenneme soktun?” diye bağırdım. Bu sırada herhangi bir düşüş olma ihtimaline karşın kendimi acıya hazırlamaya çalışıyordum. Ama bu hiç mümkün değildi.

Hâlâ süzülüyorduk ve o sinsice gülüyordu.

Kollarına ve göğsüne vurmaya başladığımda biri eldivenli diğeri eldivensiz olan ellerini havaya kaldırdı. İşte o anda, gözlerinin içinde bir panik kıvılcımının doğduğunu gördüm. Eldivensiz olması ve gözlerime bakması onu dehşete sokmuştu.

Çıplak eline bir fiske vurmak için elimi savurdum. Ama amacımın çok dışında ve algımdan olabildiğince uzak bir olay gerçekleşti. Önce bir ışık parlamasıyla tüm öfkem dilimde sönüp gitti. Tenlerimizin teması gerçekleştiği anda, görüşümü tamamen yok eden bir perde şimdiye ait olmayan, hatta yaşandığından bile haberdar olmadığım görüntüleri önüme sermeye başladı.

Onlarca nefesin duyulduğu balo salonunda beyaz ışık bir ok gibi tepemizden inerek yalnızca bizi aydınlatıyordu. Öyle ki ikimiz dışında kimseyi göremez olmuştum. Işık, ikimiz ve diğerleri arasında görünmez bir duvardı. Artık yalnızca bizim nefes seslerimiz duyuluyordu.

Sol elini arkasına kıvrırken sağ elini bana uzattı. Aynı anda davetkâr bir reverans edasıyla önümde eğiliyordu. Beyaz dantelli eldivenimin ikinci bir deri gibi sardığı elimi, avucunun içine kattım. Sessiz, herkesçe görülen bir kabullenişti.

Aynı sakinlikle dikleşirken bakışlarım onunla birlikte yukarı kalkıyordu. Frak takımı üzerinde kraliyet renkleri hâkimdi. Bordo ceketi dizlerinde üçgen hâline gelerek bitiyor, yakaları ise bir vampirinki gibi dik duruyordu. Belki de boynuma yapışmasına ve elbiseme kan bulaştırmasına izin vermeliydim. Belki...

Gömleğinin boğazını saran üç düğmesi de iliklenmişti. Bir saniyelğine elimden uzaklaşan parmakları kol düğmelerinde gezindi. Gri pantolonuna yine kraliyet desenleri işlenmiş, silindir

şapkasının yanları yukarı kıvrılmıştı. Turuncu saçları şapkasının altından özgür kalmak ister gibi dışarı kıvrılıyordu.

Bakışlarım yüzüne indi. Bu hareket elimi kalbime götürmek istememe neden olmuştu. Sanki elimi bastırırsam çılgın ritmi bastırabilirmişim gibi hissediyordum. Mat gümüş maskesi yüzünün yarısını kapatırken gözlerini bir fener gibi ortaya çıkar-mıştı. *Yer gök aşkına...* Aynı fenerin günahlara ışık tuttuğuna yemin edebilirdim.

Piyanonun ruhu dansa iteleyken notaları bir ipe sıralanmış gibi havaya karıştı. Sihirli bir parmak tuşlara can üflüyor, kaç-kın notaları dize getiriyordu.

Müphem, çevremde bir tur attı. Adımları acı verecek kadar aheste, asaletinden kör edecek ahenkte zarifti. Bu aynı zamanda bir oda dolusu oksijenin ciğerlerime yetemediği ilk andı. Nefesi çıplak enseme sızdı. Göğsü sırtıma değiyordu.

Parmağı omzumun alt kısmından başlayıp bileğime kadar sürtünerek indi. Kolumu kaldırmak için yaptığı bu dokunuş tenime ateşten bir çizgi çizmişti sanki. Bir kumaş nasıl engel olamıyorsa tenimdeki yangına, aynı şekilde tenim de bu dokunuşun ruhuma işlenmesine engel olamamıştı.

Hâlâ arkamdayken bir kolu belime dolandı. Dokunuşu varlığını sorgulatacak derecede tüy hafifliğinde sayılırdı.

Diğer eli bileğimde sabit durmaya devam ediyordu. Arkamda duran bedeni temasını kesmeden bir adım yanıma kaydı.

Vals başlamıştı.

Adımlarımız uyum ve arzuyla harmanlanmıştı. Öyle pürüzsüz dans ediyorduk ki ayaklarımız bir diğerimizin adımları olmadan yapamıyor gibiydi.

Beyaz ışığın içinde özgür mahkûmlar gibiydik. Adımlarımız nereye giderse gitsin ışık yalnızca bizi göstermeye devam ediyordu.

Acaba, dedim içimden. Işığın ötesine geçerse bir yağ gibi bedenimizi kaplayan bu yoğun arzudan da sıyrılabilir miyiz?

Beni kendi etrafımda döndürüp karşıma geçti. Bu sırada saçlarım onun göğsüne çarpmıştı. Ardından havaya kaldırdığımız ellerimizin arasında santimler varken dönmeye başladık. Gözlerimiz bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi birbirine kenetlenmişti.

El değiştirip tam tersi yönde dönmeye başladık.

Tam o anda, parmaklarını parmak uçlarımdan başlayıp avucumun içine kadar kaydırды. Kıvılcımın bizzat kendisi olan bu dokunuş karşısında ürperti, bir pelerin gibi omuzlarımı sardı. Öyle şehvetliydi ki bunu yapması için ona şeytanın fısıldadığını düşündüm. Bir an sonrasında ise bir şeytanla dans ettiğimi...

Belimden tutup beni sol tarafına doğru havalandırırken ellerim omuzlarında, gözlerim gözlerindeydi. Elbisemin etekleri havada dairesel hareketler çizerek yavaşça söndü. Kemiklerimi ve tenimi sarmalayan bu şey müstehcen bir tutkuydu. Bunu bir ihtiyaç meselesiymiş gibi kucaklayan hormonlarıma bir fiske vurmak istedim.

Yanımızdan elinde kırmızı şarap kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan garson geçiyordu. Müphem boşdaki elinin işaret parmağını kadehlerden birine daldırdı. Aniden belimdeki eli sıkılaştı. Beni dizine doğru yatırdığı gibi bacağım yırtmacımdan firar etti. Az önce kadehe daldırdığı parmağı dizimden bileğime kadar inerken kırmızı şaraptan bir yol çiziyordu. Bu planlanmış bir hareketti. Şarabın bacağımda bıraktığı çizgi hâlinde ıslaklık üşütüyor ancak günaha olan daveti yakıyordu. Yeniden dik durduğumuzda belimdeki eli hâlâ çok sıkıydı. Göğüslerimiz sertçe birbirlerine değiyordu. Öyle ki aldığı nefesi kendi ciğerlerimde, kalbinin atışını tenimde hissedebiliyordum. İhtiraslı bakışları gözlerimden dudaklarıma indi ve aramızda zaten birkaç nefes varken sanki ettiği bir yemini mühürlüyormuş gibi ılık nefesini dudaklarıma üfledi. Bunun bir danstan fazlası olduğunu bizi gören herkes anlardı.

Şu anda ruhlarımızın seviştiğini, dansımızı gören herkes anladı.

Bedenimin toprak yüzeye çarpmasının etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı. Üzerimdeki pelerine rağmen pürüzlü yüzeyin omuzlarımı soyduğunu hissedebiliyordum. Görüşüm henüz netleşmemişti, midem bir kazan gibi kaynıyordu.

Öylece havada duran, yüzeye paralel portal deliğini gördüm. Az önce içinden düştüğümüz kaleydoskopik havuzu hemen tanıdım. Saniyeler geçtikçe biraz daha küçülüyordu. Az önce zihnime yansıyan görüntülerin benliğimde bıraktığı sefil lekeyi hissedebiliyordum. Gördüğüm Alessia'nın şehvet ve arzusu onu tamamen farklı biri hâline getiriyordu. Tanımadığım biri.

Portal önce bir ışık hüzmesi hâline gelip ardından hiç var olmamış gibi yok oldu.

Dizlerim ve avuçlarım üzerinde doğrulurken varlığıma sabitlenmiş o gözleri gördüm. Bilmediğim bir neden yüzünden her zaman olduğundan daha iri görünüyorlardı. Sırtını yasladığı o ağacın dibinde kılını bile kıpırdatmadı. Bunun sebebi şaşkınlık olabileceği gibi öfkeye de benziyordu. Hangisi olduğunu anlayamadım. Muhtemelen ikisinin de etkisi vardı.

Başıma açtığı şeyler için, önüme serdiği görüntüler için yavaşta elimin izini görmek istiyordum. Ancak bana Sosha'nın cansız bedenine baktığım gibi bakıyordu. Bir ölüye bakar gibi. Belki de biraz sonra varlığıma kaçınılmaz bir son vermek istediği içindi.

Her ne kadar dokunuşların hayaleti hâlâ kollarımda, bacaklarımda ve dudaklarımda geziyor olsa da korkum çenemi kapalı tutmamda tek ve yeterli bir etkendi. Buna rağmen içimde bir yere taht kurmuş olan despot bir tarafım, üzerimde denediği bu pis büyüünün hesabını sormamı istiyordu.

Konuşmak için dudaklarımı araladım.

“Sen...” dedi benden önce.

Her şey çok hızlı oldu. Az önce kıpırtısız oturuyordu, bir sonraki an elinde hançeriyle hırlayarak üzerime atılmıştı. Sırtım dakikalar önce kalktığım yerle yeniden buluşurken bu defa üzerimde onun ağırlığı vardı. Katıksız öfkeye bulanmış bedeni... Dudaklarımdan şok ve acıya ait bir inleme kaçırverdi.

Boğazımdaki hançerin soğukluğu ve keskinliği çenemi sıyrıp geçiyordu. Sadece yutkunmam bile toprağa kan süzülmesine neden olabilirdi. Öfkesine anlam veremeyerek gözlerine baktım.

“Zehirli büyünle bir daha zihnime dokunursan sana öyle karanlık şeyler yaparım ki... Bir daha karanlıkta kalmamak için gözünü bile kırpmazsın, güzel Alessia.” Her kelimesi vurgulu bir şekilde dişlerinin arasından çıkmıştı. Sesindeki o ton, tehlikeyle karşı karşıya kalmanın onunla yüz yüze bakmakla aynı anlama geldiğinin işaretiydi.

Güzel Alessia. Bu kesinlikle bir iltifat olmaktan uzaktı.

Çirkin tehdidini ve suçlamasını reddetmek için bile çenemi oynatacak alan bulamıyordum. Üzerime geçmişti, hançeri tutmayan eliyle iki bileğimi de başımın üzerinde sabitliyordu.

Görüntüleri o da görmüştü. Bundan beni ve *zehirli büyümü* sorumlu tutuyordu. Bense saniyeler önce aynı görüntüler için ona hesap sormak üzereydim.

Sonunda, “Ben yapmadım,” diye fısıldadım. Burnu tiksintiyle kırıştı.

Henüz benliğime yapılan ihlalin yarattığı o kirlilik hissini üzerimden atamamıştım. Müphem ise elinde tuttuğu ve üzerinde “kontrol” yazan bombanın pimi çekilmiş gibi görünüyordu.

Hançerin baskısı konuşabileceğim kadar azaldı.

“Benim de seni suçlamak için geçerli nedenlerim var. Eğer istediğimde istediğim zihne girebiliyor olsaydım, ne şimdi ne de öncesinde senin insafına kalmış olurdum,” diye hırladım.

Üzerime atılırken çıkardığı hırıltıyla geri çekildi.

Hançeri kılıfına geri sokarken bakışları hâlâ üzerimdeydi. O şüpheli bakışları... Kalkmam için elini uzattığında iki eldivenin de yeniden ellerinde olduğunu o zaman fark ettim.

Eline tiksinererek baktım.

“Pekâlâ. Cehennem deliğine düşsen bile, sana bir daha elimi uzatmayacağım,” dedi bakışlarım karşısında.

Ayağa kalkıp boyuna biraz daha yaklaşmaya çalıştım. Bana yukarıdan bakmasını istemiyordum.

“Peki, *uzun yaşamını sağlayacağım* kuralına ne oldu?” Üzerine yürüdüm ama hiç geri adım atmadı. “Birbirimizi biçmek anlaşılmamıza dâhilse haberim olsun,” dedim az önce boğazıma dayadığı hançeri göstererek.

“Büyünü üzerimde kullanırsan... Evet, seni biçerim. Böylece ortada bir anlaşma kalmaz.” Kelimelerinden hemen sonra göz temasını keserek çantasını alıp omzuna attı. Zaten bakışları ağır bir gribin yarattığı bitkinliği vücuduma salıyordu.

“Eğer hançerini bir daha bana doğrultursan, bir şekilde yolunu bulup bir çubuğu da sana sapladığımdan emin olurum. Böylece büyümün gerçekte nasıl hissettirdiğini görmüş olursun!” Tek nefeste ve bağırarak söylediğim bu cümlelerde sahip olduğum büyüün varlığı kabul etmiştim. Hemen o saniyede bundan pişman oldum.

Büyüyü kabul etmek, akan kanı ve en iyi arkadaşımın cesedinin sorumluluğunu kabul etmek anlamına geliyordu.

O da kurduğum cümledeki ayrıntıyı fark etmişti. Tek kaşını kaldırıp gözlerini kıstı. *Fevkalade*.

Tüm o *bana güven* saçmalıkları buraya kadardı. An itibarıyla ikimiz de görünmez kalkanımızı araya çekmiştik.

Uzun, şüpheli ve sessiz bakışlarından sonra konuştu: “Beni takip et.”

BÖLÜM 6

Yarım saatten fazla bir süredir Müphem'in bizi ormanın içine sürükleyen adımlarını takip ediyordum. Sessizliğimiz kendi iç dünyama çekilmeme neden olmuştu. Esen rüzgârın tenime batırdığı dikenlere aldırış etmiyor, düşüncelerle ağırlaşmış başımı yerden kaldırmıyordum. Soğuk ellerim ve ağrıyan eklemelerime odaklanmıştım. Hepsi uykusuz gecelerimin bir sonucuydu.

Karanlık, her rüyamın rutiniydi artık. Gözlerim uykuya her kapanışında derin bir karanlık görüyordum sadece. Giderek daha fazla düşüyordum. Saniyelerin saatlere dönüştüğü o vakit boyunca düştüğüm uçurum asla sonlanmıyordu. Ölüm korkusundan çok, yere çarptığım anda acının bedenime nasıl dağılacığını düşünmek korkutuyordu beni. Paramparça oluşumu hissedeceğim o an korkutuyordu. Rüzgâr avuçlarımdan kayıyor, düşüyor olmanın verdiği o hisle kasılan kalbim sanki ben boşluğun ellerinden kayıp giderken yukarıda bir yerde asılı kalıyordu. Ama neler olacağını biliyordum, bedenim yere çarpıp parçalara ayrılmadan hemen önce o kara delik yeniden açılacaktı. Biliyordum çünkü her seferinde böyle olurdu. Tam olarak bu yüzden zihnimin dahi beni cezalandırmaya çalıştığını düşünüyordum. Uykuya teslim olacağım o aciz, savunmasız ve baş başa kaldığımız ilk anda bana hep aynı paniği yaşatan bu akıl oyununu geri sarıyordu. Kısaca, tüm benliğimle kendime düşman olmuştum.

Uzun süre sonra ilk defa zihnimde bu kâbus dışında bazı görüntüler oynamıştı. *Vals*. Onun da bir rüya olmanın çok dışında

kaldığını biliyordum. Onu görmek, bir şeyi hatırlamak gibi hissettirmişti. Neredeyse bir *anı* gibi hissettiriyordu. Ama insan yaşamadığı dakikalara anı diyemezdi.

Dokunuşların hatırasını üzerimden atmak için huzursuzca kıpırdandım. “Nasıl oluyor da bir tabloya girebiliyoruz?” dedim, bakışlarımı ensesine sabitleyerek. O turuncu ensesine bakıyordum. Tüm bunlar yaşanmıyor olsaydı ve Müphem de böyle biri olmasaydı, ellerimi o turuncu buklelerin arasına daldırmak için sabırsızlanacağımı biliyordum.

Neyse ki tüm bunlar yaşanıyor o zaman, dedi içimdeki şeytan muzipçe.

Müphem kelimeleri ağzının içinde yuvarlayarak, “Kulaklarında sorun yoksa sorgulamanla ilgili ne söylediğimi gayet iyi hatırlıyorsundur. Biliyorsun, konuşmamızın üzerinden pek de vakit geçmedi,” diye cevap verdi. Dinç ve atletik görünüyordu. Gözleri her yerdeydi.

Bense tek bir soru işaretinin daha üstesinden gelemeyecek hâldeydim. Bu durum beni huysuz ve sabırsız biri hâline getiriyordu. Biraz da paranoyak.

“Evet. Bana *sorgulama* dedin. Ama bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum.” Adımlarımı hızlandırıp yanında yürümeye başladım. “Ayrıca gittiğimiz yeri dahi söylememenin ve sıradan görünümlü bir tablonun içinde kaybolmamızın ardından sorgulamayacağımı düşündüysen, bir sonraki sefer yanında içi boş bir pelerin getirmeni tavsiye ederim.”

Göz ucuyla yüzüne baktım. Nedense o an içimde sözlerimin suratına nasıl yansıyacağına dair merak filizlenmişti.

“Sorun kulakların değilmiş,” dedi Müphem. Tembelce gülmüsedikten sonra bakışlarını bana çevirip derin bir nefes aldı. Gözleri tenime sürtündükçe rahatsız olarak kıpırdanıyordum. “Gergin görünüyorsun, güzel Alessia.”

Güzel Alessia. Yüzümü buruşturdum. İçimde şimdiye kadar küçük damlalarla biriken paniğimin taşma noktasına

yaklaştığını hissediyordum. Güvensiz ve katildim. Sabrımın tıpası, olduğu yerden çıkıyormuş gibi hissediyordum.

“Şöyle söylemeyi kes!” Benimle ilgili tespiti için bakışlarım, *alay mı ediyorsun?* diye bağııyordu. Olduğum yere aniden çakılmış gibi durduğumda o da aynısını yaptı. “Demek gergin görünüyorum? Bir bakalım... Tamamen bana yabancı bir yerde gladyatör dediğiniz o canavarlar tarafından kovalandım. *Evim* diye bahsedip beni götürdüğün yer bir hapishaneye benziyor. Söylediklerini yapmadığım takdirde beni canavarların önüne atmakla tehdit eden insanlarla aynı çatı altındayım. Lanet olsun, gladyatörlerin üstesinden gelebilecek gücüm olsa, size bir dakika daha sabretmezdim.”

Cümlemin sonuna doğru sesim yükselirken kaşları bu beklenmedik çıkış karşısında çatıldı. Tek başına kurduğu planlara beni dâhil edip hiçbir açıklama yapmadan kurtulmayı bekliyordu. Olanlar karşısında gerilmem ve bunun ona komik gelmesi, belli ki patlamam için köprüden önceki son çıkıştı.

Soğuk terler sırtımdan süzülüyor, ellerim titriyordu. Kiloetrelerce koşmuş gibiydim.

“Dinle b...”

“Az önce bizi bir tablonun içine soktun!” diye patladım yeni bir şaşkınlıkla. Dudaklarını araladıktan hemen sonra geri kapattı. Belki de bir şeyler söylüyordu ama ben duymuyordum. Elleri beni sakinleştirmek istercesine aramızda havada duruyordu. Sanki hararetle savrulan ellerimi bileklerimden tutacaktı gibi.

Derin bir nefes için başımı göğse kaldırdım. O meçhul küreyi görünce, “Tepemizde asılı duran bir çöp torbası var,” diye devam ettim. Konuşurken artık sesim çatlıyordu.

O sırada uzun zamandır sürekli olarak adımı fısıldadığını fark ettim. Öyle çok tekrar ediyordu ki beynim zehrini atabilmek için bunu görmezden gelmişti.

“Alessia...”

“İnsanlara dal saplayabiliyorum, yani sanırım.” Sesim artık çok güçsüz çıkıyordu. “Neden beni öylece Nanta’ya götürdün ki? Bulduğun herkesi...”

“Alessia!” Sesiyle irkildim. Biraz bekledikten sonra transtan çıkmış gibi toparlanmaya başladım. Yüzümü üşüten ıslaklığı ellerimle sildim. Farkında olmadan yapmış olsam da karşısında ağlamak gururumu zedelemişti. Şu âna kadar, söylediklerimin ne kadar saçma ve küçük düşürücü olduğunu fark etmemiştim.

Ellerini omuzlarıma koymak konusunda kararsızdı. En sonunda vazgeçti. Zaten o türden bir teselliye ihtiyaç duymadığımı kendime hatırlattım. *Ellerine ihtiyacım yok.*

Kelimelerini iyi seçtiğini belli eden temkinli bir ifade takınmıştı. Başka biri bu ifadeyi kolaylıkla şefkatle karıştırabilirdi. “Paniğini anlıyorum. Kafa karışıklığı yaşamakta haklısın. Söz veriyorum, Alessia. Cevabını bildiğim tüm sorularına açıklık getireceğim. Ama ormanın ortasında öylece durup bunu konuşamayız. Yaptığımız anlaşma zamanla yarışmamızı gerektirecek türden...” Yüzüme inceleyen bir bakış attı.

Başımı onaylarcasına hızlıca salladım.

“Bana güvenmediğini biliyorum.” Sesindeki tını, güvensizliğimi destekler nitelikte karanlıktı. “Sadece anlaşmamız yüzünden değil, birçok şeyi değiştirecek eylemlerimiz için benimle birlikte hareket etmen gerekiyor. Ancak seni koruyacağıma dair de bir anlaşma yaptım. Seni koruyacağım,” diye devam etti. Beni usulca teskin etmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Güven vermek için çabalıyordu. *Şeytanım buna da güldü.* Birazdan beni kimin tehdit ettiğini soracakmış gibi görünüyordu.

“Peki, ben kendimi senden nasıl koruyacağım?” diye sordum. Az önce boynuma dayanan hançerin bulunduğu yeri gösteriyordum.

Müphem boğazını temizledi. Sırtı dikleşmişti.

“Söylediklerimde ciddiym. Büyünü üzerimde kullanırsan bunun sonuçlarıyla karşılaşırın.” Sözleriyle birlikte ılımlı tavrının onu yavaş yavaş terk edişini izledim.

“Ben de ciddiym.”

Bir çubuğu da sana sapladığımdan emin olurum.

Aynı anda birbirimizden birer adım uzaklaştık. Geçen dakikalar itibarıyla tüm endişelerimi ansızın kustuğum için ve bunu gören kişinin o olmasından dolayı pişmanlık duyuyordum. Ama gerçekten de her şey tam anlamıyla *kusmak* gibi gelişmişti. Boğazıma yükselip ağzıma dolan kelimeleri durduramamış ve ilk birkaç tanesi dudaklarımdan dökülür dökülmez devamının gelmesine engel olamamıştım.

Ödün vermeyen ama hâlâ biraz tedbirli görünen duruşuna karşı sırtımı dikleştirip omuzlarımı geriye attım. Müphem bedenimdeki bu değişimi izlerken çenem yukarıdaydı.

“Gidelim.” Sesim duygudan yoksundu. Az önce tüm problemlerini kuru ağaçlara ve karşısındaki yabancı adama bağırarak birinin sesine benzemiyordu.

“Seni tutarım,” dedi Müphem. Yüksek bir basamak hâlinde alçalan toprağa baktım.

Benden önce atlamış ve kollarını bana doğru yukarı kaldırmıştı. Soğuktan kızarmış burnunu ve keskin yanaklarını incelerken kaç kızın bu kollara atlamak için can atacağını merak ettim.

Bir anlık öz güvenle kendimi bırakıverdim. Atlarken kollarını değil, hemen önündeki boşluğu hedef almıştım. Kendimce, “*Sana ihtiyacım yok,*” demeye çalışıyordum. Ama dizlerimin ve avuçlarımda üzerine külçe gibi çakıldığımda elde ettiğim tek şey bir kıkırdama oldu.

Acı kalçama kadar tırmansa da ayağa kalkarken hiç belli etmedim. Üzerimi silkelerken yüzüne bakmaktan özenle

kaçınıyordum. Buna rağmen utançla kızardığımı kolaylıkla görmüş olmalıydı.

“Ne o? Yere bir şey mi düşürdün?” diye sordu. Az önce benim için açtığı kollarını beline koyarken ellerime ve dizlerime bakıyordu. “Her şeyin bedeli oluyor, güzel Alessia. Güvensizliğin de olduğu gibi.”

Yüzümü buruşturup sanki konuşurken çok çirkinmiş gibi onun taklidini yaptım.

Önünde durduğumuz yapıdan geriye neredeyse sadece iskeleti kalmıştı. Ormanın ortasında yapayalnız çürümeye terk edilmiş olmasına rağmen şu anda bile eski asaletini fısıldıyordu. Rüzgâr kelimeleri kulağıma üfledi.

“Böyle değildim. Görkem, ihtiras, gösteriş... Bunlar beni tanımlıyordu.”

Giriş basamaklarının iki yanında konuşlanmış dik sütunlar ve aslan heykelleri tıpkı merdivenler gibi bazı yerlerinden kırılarak beyazlığını kaybetmişti. Müphem içeri doğru ilerlediğimiz sırada önden gidiyordu. Tırabzanları olmayan ince ve uzun köprüden geçerken iç duvarların yok denecek kadar yıkık olduğunu fark ettim. O kadar kötü durumdalar ki ormanı içeriden olduğu gibi görebiliyordum.

Oldukça derine giden alt katlara iniyorduk. Yatak odaları, yemek odaları, salonlar, kültürüm yetmediği için ne olarak kullanıldığını bilmediğim ama eskiden dört duvarı olan diğer odalar... Yüzlerce oda vardı... Etrafta sadece tahribat görüyordum. Bir zamanlar birileri için burası *ev* demekti. Saray yavrusu sayılabilecek bir yapıyı böyle tanımlayarak sınırlamak ne kadar doğruysa.

Duvarlara sinmiş anıların kırık kalplerini hissediyordum.

Romanesk mimari eserinden geriye bir harabe kalmıştı. Bir ölü.

Yer altına indikçe buraların çok daha sağlam kaldığını gördüm. “Zindanlar,” dedi Müphem. Duvarların her santimine

merakla dokunan gözlerime bakıyordu. Ne dediğini anlayamamıştım.

“Anlamadım?”

Soyulmuş tavana bakarken dudaklarını yaladı. Hemen gözlerimi ondan çekip yeniden duvarlara sabitledim. Evet, işte *dudak...* duvarlar. Ne kadar da ilgi çekici görünüyorlardı. Öncekine göre daha hızlı yürüyor olmalıydık çünkü bedenim dakikalar önce olduğundan daha sıcak hissettiriyordu.

“Zindanlardan bahsediyordum. Bu yol zindanlara çıkıyor. Ama merak etmene gerek yok, senin için gelmedik.” Sinsice gülmüsed.

Kaşlarım çatıldı. Birdenbire insanları tutsak etme fikrini bu yapıya yakıştıramadığımı fark etmiştim.

“Öyleyse zincirlenmeden önce çiçekli duvar kâğıtları eşliğinde esirliğe yürümenin, mahkûmların problemlerinin büyük bir kısmını çözdüğünü söyleyebilir miyiz?”

Pembe dolgun dudakları açıkça görünen bir gülüşle gerildi. Ah, Tanrım! Duvarlar her geçen saniye daha da ilgi çekici oluyordu. Muzip şeytan yine yorum yapmaktan geri kalmadı.

“*Pembe ve dolgun olan duvarlar mı?*”

Müphem açtığı kapıdan geçmem için yol verdikten hemen sonra içeri girip kapıyı kapattı. Tüm zindanların parmaklıkları çıkarılmıştı. Geniş alana tıpkı bir ofis gibi masa, koltuklar ve bir kitaplık yerleştirilmişti.

Burası yıkık dökük ya da yaşanmaz görünmüyordu. Çünkü belli ki burada yaşayan biri vardı.

Alanın biraz daha ortasına yürüdüm. “Buraya neden geldik?”

Varilin içine attığı ıvr zıvırların üzerine bir kibrit fırlattı. Siyah duman havalandırmadan süzülürken tenime değen sıcaklığa ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark ettim.

Yüzüme bakmadan, “Senin ne olduğunu bulacağız,” dedi, her gün yaptığı bir şeymiş gibi.

Çantasından çıkardığı malzemelere bakarken, “Nasıl?” diye sordum.

“Elbette birazcık yardım alacağız.” Miktarı söylerken tırnağının ucunu göstermişti.

“Kimden?”

Arkamdaki kapı tam o anda açıldı. İçeri giren üç şeyin gerçekliğinin ağırlığı odayı dolduruyordu. Birkaç adım geriledim.

“Onlardan,” dedi Müphem. Neyden bahsettiğimizi bile unutmuştum.

Rengine artık aşına olduğum boynuzlu, sivri kulaklı, mor bir beden gördüm. “Gelmişsiniz,” diye söze girdi. Erkekti. Gerçekten kocamandı.

“Çıkarım varsa cehenneme bile uğrarım,” diye cevapladı Müphem. Onun paniğe kapılmadığını görünce rahatladım. Fakat meraklı bakışlarım olağanüstü varlıklarında geziyordu.

Sıkı bedeniyle kapıya yaslanan kız, “Biz de nereye layık olduğunun farkındayız,” derken matarasını kafasına dikti. Sinsi gülüşü ilahi yüzüne yerleşmişti. Yarasa kanadına benzeyen kulaklarını siyah küt saçlarının arasından kolaylıkla seçtim.

Dilim tutulmuş hâlde sadece onları izliyordum.

“Alessia,” dedi Müphem. Bana seslenmiyordu. Karşıımızdaki varlıklara kimliğimi açıklıyordu. Ancak dikkatle izlediğim yüzlerinde, adımı daha önce duyduklarına emin olduğum bir ifade görmüştüm.

“Gergin görünüyorsun.” Bu üçüncü varlığın, mavi dudaklarından duyduğum ilk cümleydi. Kırmızı gözleri ve sivri kulaklarıyla turnusol kâğıdından yaratılmış olduğunu düşünmek zor olmadı.

“Yanlış kelime seçimi, kızım,” dedi Müphem.

Ormandaki tartışmamızı kastettiğini biliyordum. Ona görmekten hoşlanmayacağı bir parmağımı göstermek istedim.

Yüzüme bakarken kaşlarını kaldırdı. “Ona iğneli ve tükürüklü kelimeler yok mu?” Bağırırken yüzüne mi tükürmüştüm?

Dişlerimin arasından, “Bitti mi?” diye tısladım. Soru değildi.

Hepsi oturacak bir yer bulduğunda hâlâ ayakta gerçekliklerini sindirmeye çalışıyordum. Onlar ise sadece yüzüme bakıyordu. Sanki... bir şey söylemem gerekiyormuş gibi.

“Siz nesiniz?” dedim en sonunda. Ses yankılanana kadar sorunun kulağa ne kadar kaba geldiğini fark etmemiştim.

Mor adam, “Biraz olsun bahsetmedin mi?” derken yüzü yalandan ayıplar gibiydi.

“Ormanda takip ediliyorduk. Bunun için pek vaktim olmadı.” Müphem bana suçlarcasına bakarken elim dudaklarıma gitti.

“Takip mi ediliyorduk? Ben... hiç anlamadım.”

Müphem eldivenlerini çekiştirirken başını olumlu yönde sallıyordu. “Evet. Açıkçası, biraz meşgul görünüyordun.” Suçluluk ve korku mideme oturdu.

Mor adam dikkat çekmek için boğazını temizleyince Müphem yeniden konuşmaya başladı: “Ah, evet. Şöyle ki Ares Labradorit.” Parmağıyla mor adamı gösteriyordu. “Gaya Sitrin.” En sonunda yarasa kulaklı kızı işaret etti. Gaya matarasını kaldırdı. Sonra da parlak mavi dudaklı kızın üzerinde durdu. “Hera Garnet.”

Derin bir nefes aldım. “Tamam. Güzel. Bunlar ne anlama geliyor?”

Hepsinin gülüşü yavaşça solduğunda geride sadece dişleri görünüyordu. Hera sesli bir şekilde iç çekti. Burada beraber olmak hayatlarının en paslı kısmını hatırlatıyor gibi bakıyorlardı. Mutsuz ve bir arada oldukları için huysuz.

“Üzgünüm, varlığınızla ilgili en derin bilgim konuşabiliyor olursunuz,” dedim mahcup bir tavırla.

“Ares, Gaya ve ben türlerimizden farklı bilinçteyiz,” diye açıkladı Hera.

Müphem devam etti: “Hera *farklı* derken, karanlık güdülerle harmanlanmış bazı ihtiyaç ve yetenekleri edinmediklerinden bahsediyor. Geri kalanlarının aksine. Onlar gibi olan bazı varlıklara liderlik etmek için buradalar. Ares, Labradoritlerin temsilcisi. Gaya, Sitrinlerin. Hera ise Garnetlerin. Eski Araf için gizli bir konsey kurduk.”

Müphem’in her kelimesini güven zincirlerini zorlayarak söylediğini görebiliyordum. Yüzünden, *gizli bir konseyiz ama bunları sana anlatmak zorundayım* ifadesini okuyordum. Fazlasını vermekten korkarken az bilgilendirmenin de beni bozguna uğratacağını biliyordu.

Yanlış anladığımı düşünerek, “Araf mı?” dedim. “Ölünce gelinen yer mi?” Ayakta durmaktan yorulmuştum. Ama dizlerimin kontrolünü kaybetmemin bununla ilgisi yoktu. Bir süredir kambur duruyordum. “Lütfen cümleye başladığınızda hiçbir şey bilmediğimi varsayın,” diye devam ettim.

Bu defa anlatma sırası, ayaklarını eski orta sehpaye uzatmış olan Ares’teydi. “Kordiseps* olmadan önce başıboş ruhlara yönlendiren bu yerde biz her zaman vardık. Üç farklı tür olarak konseyin bize verdiği görevleri sorumluluk bilirdik. Günün birinde onlar gelip konseyi indirdiğinde bile düzenin bozulmaması için direndik.”

Yere oturdum. “Onlar kim?”

“Asphodel Kardeşler,” dedi Gaya. “Günün birinde kardeşlerden biri üç türün topraklarına da tanımadığımız bir karanlık büyü serpiştirdi ve bir anda hepimizde *canavarca* özellikler belirdi. Mezardan çıkmış gibi aç ve kinliyidiler. Doğru ve yanlış ayırt edemiyorlardı. Tahtta oturanların kim olduğu bir anda herkes için önemini yitirmişti. Hatta zaman içerisinde

* Eskiden Araf olarak bilinen toprakların adı değiştirilerek “zehirli mantar” anlamına gelen Kordiseps olmuştur.

kardeşlere tapmaya başladılar. Ama üç türden de kardeşlerin de-yimiyle “çürükler” çıktı. Yani biz ve bizim gibi olanlar.”

Midem guruldadığında Ares kıkırdadı.

“Biz Morganna’nın büyüünden etkilenmemiştik,” derken kırmızı gözlerini gözlerime dikti. Adının Hera olduğunu hatırladım. “İlk aşamada çürükleri yok ettiler.”

Yok ettiler.

Bunu tiksinti ve intikam arzusuna bulanmış bir ifadeyle söylemişti. Gerçekleri duymayı kaldıramayacağım konusunda kararsız olan yanımda nasıl yok edildiklerini sormak istemiyordu.

“Biz de çürük değilmişiz gibi davrandık. Onlarca insanı temsilen buraya gelmeye ilk başladığımızda sadece ölmemeye çalışıyorduk.”

Keskin bir şekilde sustuğunda sesi henüz lafı bitecek gibi değildi. Aniden başımı kaldırmasam neredeyse Müphem ve Hera’nın kaçamak bakışlarını kaçıracaktım.

Daha fazlasını bilmemi istemiyordu. *Susturucu bakışlar.* Hera’ya attığı bakışlar bunlardı işte.

Kalçasını masaya yaslamış hâlde tam karşımda duruyordu. Elleri masanın iki yanını sıkı sıkı kavramıştı. “Nihayetinde TAKO’yu kurduk.”

“TAKO?” dedim merakla.

“Türler Arası Konsey Odası,” diye yapıştırdı Ares. “Sormadan söyleyeyim, oda başkanı seçmedik. Ancak seçsek bile aynı kişiyle konuşuyor olurdun. Yani benimle.”

“Liderlik vasfım ağır bastığından böyle hayaller kurmana izin veriyorum,” dedi Hera.

“Yani ben ölü müyüm?” diye fısıldadım. Belki de dünya benim gibi bir çöpten bu şekilde kurtulmuştu. Aralarında benzer kaçamak bakışlar gezindi.

“Uzun süredir ruhlar buraya düşmüyor. Zaten bir ruh senin yaptığın türden şeyler yapamaz. Biz de senin kim olduğunu öğrenmek için buradayız... Aslında ne olduğunu,” dedi Müphem.

Ses tonu sıradan biri olmam hâlinde anlaşılmamızın önemi kalıp kalmayacağını düşündürüyordu.

Ne yani, şimdi ölü müyüm? Yoksa değil miyim?

“Kordiseps’e adım attığın anda zaten ölü sayılırsın, güzel Alessia.” Müphem’in sözleri daha önce ölümü tatmış gibiydi. Evrenin yaşayanlara ne yaptığını biliyormuş gibi. İçimi okuyormuş gibi.

“Yüzünden ne düşündüğünü anlamak hiç de zor değil.”

Gözlerimi kıstım. “Anlamadığım, benden elde edebileceğiniz güçle kendinize nasıl bir fayda sağlayabilirsiniz ki?”

Elinde bir küçük teneke kutuyla bana doğru yürümeye başladığında hiç durmayacağını düşündüm. Öylece üzerime basıp geçebilecek gibiydi. Kutuyu önüme bırakmak için eğilip benimle aynı hizaya geldi. Yüzünden tek bir duygu bile okunmuyordu. “Anlatacağım, güzel Alessia. Neler yapabildiğini gördükten sonra elbette.” Bir şey arıyormuş gibi uzun uzun saçlarıma baktıktan sonra, “Ares,” diyerek ellerini turuncu saçlarından geçirdi. Sanki bir şey için onay veriyordu. Bir süredir tuttuğum nefesi serbest bıraktım ve merakla gözlerimi diğer adama doğru çevirdim.

Otururken bile saklayamadığı iri bedeni ayaklandığında bakkışlarım ayak ucundan başlayıp boynuzlarına kadar tırmandı. İlk gün hepsinin üzerinde gördüğüm o vahşi kumaş parçalarından giyiyordu. Ellerini boynuzlarının üzerine kaldırıp başparmağı ve işaret parmağıyla üçgen yapışını izledim. Bir anda, “*Kazeoza!*” diye kükredi. Kelime hiç tanıdık gelmiyordu. Kelimeyi hareketiyle besleyerek, üçgeni göğsüne indirip ellerini iki yana açtı.

Tam o sırada, Ares’ten yayılan hayalî bir dalga yerdeki tozu kaldırarak bedenimi yalayıp geçti.

Kocaman olmuş gözlerimle, “Bu da neydi?” diye sordum.

Ares, “Yapacağın herhangi bir büyüünün ipliklerini içeride tutmak için bir kalkan,” diye açıkladı.

Gözlerimi kırpıştırarak önümdeki teneke kutuya baktım. Gaya ve Hera olabildiğince uzaktan bizi izliyorlardı.

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Dal parçasına uyguladığın gücü çağır. Tenekeyi bükmeye çalış,” dediğinde, Müphem’e aklını kaçırmış gibi baktım. Belki de beyin fonksiyonları yeterince iyi çalışmıyordu.

“Ben daha önce onu hiç çağırmadım. O... istediğinde beni buluyor gibi.” Gözüm tenekenin aşınmış yüzeyindeydi. İçten içe bir arayışa girmiştım. Ancak parmağımla büyüye uzandığım anda elim hayalî bir boşluğa çarpıyor gibiydi. Nereye uzanmam gerektiğinden bile emin değildim.

“Onu aramaya devam et. İçinin ruhani boşluğunda daha önce hissetmediğin bir dokuya dokunduğunda onu bulmuş olacaksın,” dedi Ares. “Herkesin büyüünün rengi ve kokusu farklı olur. Görür görmez ne olduğunu anlayacaksın. Sadece doğru yere baktığından emin ol.”

“Doğru yer neresi?” diye tısladım dişlerimin arasından.

“Onu göremediğin sürece baktığın her yer yanlış.”

Yeniden içimdeki ruhani boşluğa uzandım. Ne farklı hissettiren bir dokunuş ne de tırnaklarımı geçirebileceğim bir doku vardı. Bir süre sonra tüm dikkatimi nefesime vermiştim. Düzenli soluklarımı kontrol altında tutmaya gayret ettim. Bir asır gibi gelen başarısız dakikaların ardından tenekeyi elime aldım.

Hadi.

Saatlerce en ufak bir kıpırtı bile olmadı.

“Başka bir madde üzerinde denemeliyiz,” dedi Gaya.

Ares, “Cevap alamayışı büyüünü tanımıyor oluşundan kaynaklanabilir. Aynı nesneye uzun süre yoğunlaşmalı,” diye cevapladı.

Ares’in çektiği kalkanın giderek küçüldüğünü hissediyordum. Saatler önceye göre şimdi birkaç metre ileride hissedebileceğim kadar yakın olduğunu biliyordum. Belki de biraz daha

zaman geçse tenimin üzerine ikinci bir deri gibi yapışabilirdi. Bu düşünceyle birlikte klostrofobik bir his boğazımı sardı.

Oturduğum yerde kalçam ve bacaklarım uyuşmuştu. Esneyerek belimi kütlettim.

“Biraz daha hiçbir şey olmayışını izlersem ouroboros olup son parçamı da yedikten sonra hiçliğe karışabilirim,”

“Hera doğru söylüyor. Yarın başka bir nesneyi deneyelim. Kalkan onu yormuş olmalı,” dedi Gaya.

Demek kalkanın bana etkisi konusunda yanılmamıştım. “Belki de beni sınırlayan kalkandır,” diye bir fikir attım.

“Öyle olsa bile kalkan olmadan denememizin imkânı yok. İmha edilmemiz sadece birkaç saniyeyi alır.”

Müphem’e kafa karışıklığının resmi olan yüzümü çevirdim. “Ne demek istiyorsun?”

Gaya oturduğu yerden kalkarken bedenini zar gibi saran deri kıyafetleri gıcırdadı. Her hareketinde silahları metalik bir ses çıkarıyordu. Kapıdan çıkmadan önce işaret parmağını Müphem’e çevirdi. “Ona hak ettiği bilgiyi ver. Yarın aynı saatte burada olurum.”

Küçük bir sessizlikten sonra Ares, kalkanı aynı hareketle geri çekti. Saf oksijen yeniden ciğerlerime dolarken bir süredir sürekli kendi nefesimi soluduğumu fark ettim.

“Kardeşler yabancı ve yeni iplikleri hemen ayırt edebilirler. Eğer kalkan kurulmadan büyü yaparsan, büyüünün ipliklerinden seni bulmaları saniyeler alır. Yani dolayısıyla bizi de,” dedi Müphem, hemen yanımda yürürken.

Buraya gelirken üzerinden atlayıp dizlerimin üzerine çakıldığım yükseklığe tırmandı. “Onlar kendi türlerini temsilen oradaysa, sen?” Ares, Gaya ve Hera’dan bahsettiğimi anlamıştı. Beni yukarı çekmek için elini uzattı.

Tereddüdümü fark etse de geri çekmedi.

“Nanta’daki ruhları temsil ediyorum,” dediğinde parmaklarım eldivenli elini sarmıştı.

“Onlar ölü mü?” İrkildim, ürperdim ve yüzlerini aklıma getirdim.

“Hem de çok uzun yıllardır.”

Beni aniden yukarı çektiğinde göğüslerimiz birbirine çarptı. Bu yüzden aynı anda yanlışlıkla nefesimi yüzüne vermiştim. Kısacık bir an gözlerime baktıktan sonra bir saniye bile beklemeden geri çekildi.

Kafamdakilerden bu şekilde kurtulabilirmişim gibi başımı salladım. “Nasıl oldu da ruh olmasına rağmen ona dal saplayabildim? Adam gerçekten de kanıyordu.” O günün pişmanlığıyla dudaklarımı ısırdım.

“Burası onlara dünyevi bedene eş değer bir beden veriyor.”

Biraz sonra portal deliğinden düştüğümüz yerde duruyorduk. En başında yaptığı gibi halatını çıkarıp kendi beline bağladı. Bana doğru yaklaştığında, “Ben yapabilirim,” dedim.

“Biliyorum. Ama yine de ben yapacağım.”

Hafifçe eğildi. Düğüm atarken belimi sarstığı için arada ona çarpıyordum. Bu açıdan saçlarının kıvrıcıklığı ve turuncu rengi çok daha belirgindi. Ellerimi, saçları dışında koyacak bir yer ararken suratına çarptım.

Tenimizin temas ettiği o kısacık an bilincim bulunduğu kaptan geri çekilir gibi oldu. Bu çok minik bir andı. Dudaklarımız şaşkınlıktan aralanırken kocaman gözlerle birbirimize baktık. Onun da aynı şeyi hissettiğini anladım.

Bir anda dikleşip çatık kaşlarıyla bana biraz daha yaklaştı. Büyümü sorumlu tutacağını düşündüm. Yani... beni.

“Ben yapmadım.” Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

Çatık kaşlarının altından yüzümü inceliyordu. Yüzünü görebilmek için çenemi kaldırmam gerekecek kadar yakın duruyorduk. Aniden elini kaldırıncı ırkilerek geri çekildim. Boynuma hançerini dayayan adam elbette bana vurabilirdi de.

“Bir şey deneyebilir miyim?” dedi işaret parmağıyla havada kalan elini göstererek. Sandığım gibi *bir şey* olmadığını anladığımda hızla başımı salladım. Bir eldivenini çıkarırken az önce açtığım mesafeyi geri kapattı.

Kalbim kendi duvarlarını tokatlıyordu.

Çıplak elinin yanağımdaki sıcaklığıyla ensemdeki tüyler havalandı. Tam o anda bilincimin yeniden bedenimden uzağa süzüldüğü hissettim. Yeni bir perde gözlerimin önüne indi ve görüntüler akmaya başladı.

Kaburgamdaki dudakların verdiği hazla avuçlarımdaki saten çarşafı biraz daha sıktım. Beni çılgınlığın eşğine getiren öpücükler iki göğsümün arasından göbek deliğime akılmaz bir yavaşlıkla iniyordu. Yüce şeytan! Belim -bilincimden bağımsız şekilde- bir yay gibi gerilmişti.

“Seni,” dedi Müphem. Her öpücükten sonra konuşmaya devam ediyordu. “Sarıp.” Yumuşak dudaklarını belki onuncu kez tenime değdirdi. “Sarmalayacağım.” Sesi dumanlıydı. Tınısı günaha davet çıkarıyordu. Adımı telaffuz etmesi dahi bu raddedekeyken çok tehlikeliydi.

Ellerinden biri belimin kıvrımına kaydı. Dokunuşlarının hafifliği tenimi bıçak gibi kesiyordu. Lakin beni kanlar içinde dahi bıraksa ona yine oracıkta teslim olurdum. Parmağı bel boşluğumdan sırtıma doğru yakıcı bir çizgi çekti. Her dokunuşu bana verebileceği hazzın ne boyutlara ulaşacağına dair bir ön gösterimdi.

“Sarmala o zaman,” dedim nefes nefese. Sesim hiç duymadığım kadar şehvetliydi. “Beni.”

İlk nefesini karnımda hissediyordum.

Sesimi duyar duymaz gözlerini yüzüme kaldırdı. Bakışlarının ihtiras ve arzuyla karardığına şahitlik ediyordum. Tapılası güzelliği karşısında kimi ilhamlar saklandığı yerden çıkıp, kimi şaheserler kendiliğinden yaratılabiliyordu.

Bu defa nefesini kasıtlı olarak tenime üflediğinde kontrolsüz bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtı. Biraz sonra ellerim çarşafları bırakıp turuncu ve kıvırcık saçlarını kavrayıp çekiştirmeye başlamıştı.

Teması akli dengemi sarsıyor, sağıma dokunsa sol tarafımda bir susuzluk yaratıyordu.

O an için, yeniden mantıklı bir insan olabileceğime dair tüm umudumu yitirdim.

Yeniden saç tellerini çekiştirdim.

Hırlayarak yükseldiğinde artık yüz yüze bakıyorduk. Biraz sonra elinin altında buharlaşacaktım. Nefeslerimiz her geçen saniye birbirine daha da yakından çarpıyordu. Dudaklarının temasının bekleyişiyle gözlerim usulca karanlığa teslim oldu.

Müphem elini ateşe dokunmuş gibi hızla geri çekerken gözlerimin önünden perde kalktı. Panik ve utanç, bir yumru hâlinde boğazıma yerleşmişti.

Kocaman açtığı gözleri gözlerimdeyken geriye doğru yürüdü. O sırada duruma uygun kelimelerimi bulmaya çalışıyordum. “Ben yapmadım,” ya da “Biri bana neler olduğunu anlatsın,” gibi cümlelerin dilime dökülmesine ihtiyacım vardı. Anlaşılan, hepsi beni terk etmişti.

Görüntünün anısını zihnimden ve tenimin hafızasından silemiyordum.

Kemerindeki tüpü alıp içindeki sıvıyla havada daire çizerken bile şaşkın bakışları üzerimdeydi.

Nihayet, “Anlamıyorum,” diyebildim.

Ama o hızlıca, “Locus,” diye fısıldadı. Bir an dehşet içinde birbirimize bakıyorduk, bir sonraki an yeniden portalın içindeydik. Bu defa kaleydoskopik şekiller arasında süzülüştümüz öncekinden daha kısa sürdü.

Tablonun bizi attığı Nanta koridorunda ilk ayağa kalkan Müphem oldu. Hemen arkasından ayaklanırken soru sorma isteğimi göz ardı edemiyordum.

“Orada ne ol...”

“İyi geceler, Alessia,” dedi hızlı bir reverans yaparken. Yüzündeki şaşkınlık arkasını dönüp gözden kaybolmadan hemen önce bile yerini korumaya devam ediyordu.

Tembel adımlarla odamın kapısına geldiğimde kapımın önünde bulduğum bambin kâsesi bir süreliğine bana gerçekleri unutturdu.

Diğer günün sabahı düne dair tek kelime etmiyorduk. Aslında herhangi bir şey söylemiyorduk. Müphem konuyla ilgili konuşmamış ve soru sormama müsaade etmemişti. Bunu her girişimimde kafasını diğer tarafa çevirerek yapmıştı. Dinlemediğini apaçık gözümüne sokuyordu.

Tamam. Telaşına gireceğim onlarca derdim, cevap arayacağım yüzlerce sorum vardı. Böylece bir sonrakine geçiverdim.

Bu sabah da dün olduğu gibi içimde bir yerde, bahsedilen o malum ruhani boşluğumda elinde keskin ucu parlayan balta-sıyla beni bekleyen büyümü dip köşe aramaya gidiyor olabilirdik.

Onu bulmak istediğimden pek emin değildim. Yapabilecekleri ödümü koparıyordu. Yeniden ve sonsuza dek bedenime dolacak olursa bana yırtıcı ve öfkeli bir yan vermesinden çok korkuyordum. *Ya da ortaya çıkarmasından.*

Bir anda bakışlarım karşımdaki adama takıldı.

Gücünden ödün vermeyen bir ahenkle sağlam adımlar atıyordu. Duygularını âdeta yokmuş gibi sakladığı suratının altında temasımızla canlanan o görüntüleri düşünüp düşünmediğini sorguladım. Başlı başına gerçek dışı olmasının yanında üzerimde bıraktığı etkiler de öyleydi.

Ares zindanlara bizden önce gelmişti.

“*Kazeoza*,” diye seslendi. Dün yaptığı gibi üçgeni başından göğsüne indirip ikiye ayırdığında parmaklarını açıkta bırakan deri eldivenler gıcırdadı. Bu defa kendisini bükmem beklenen kurban, bir cam parçasıydı. Minik keskin ucuyla kendime sorununu kökten çözebilecek bir yol bulabileceğimi düşündüm.

Ares’in kalkanı bedenimi bir ağırlığın altında eziliyormuş gibi sıkıştırırken sözleri eğitim niteliğindeydi.

Saatler sonra kendimi üzerinde oturduğum masadan hışımla attım.

“Olmuyor.” Daha önce tatmadığım bir yorgunluk sinir uçlarımı yokluyordu. Tüm kemiklerimin kütlemesini istiyordum. Cam parçasına bakmak bile dakikalar içinde bir ağrıya dönüşmüştü. Saatlerce ağladıktan sonra şiş göz kapaklarımdan görmeye çalışıyormuşum gibi bir acıydı. “Hiçbir şey hissetmiyorum.” Buradaki söz konusu *hiçbir şey*, büyüydü. Ancak soracak olursa, korku ve endişe içimde başka hislere yer bırakmıyordu.

Kalçamı tekrar masaya yasladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Ares’in bedenine geri savrulan hayalî dalganın beni teğet geçmesine izin vermiştim. Her seferinde tüylerim diken diken oluyordu. Kalkanın yokluğunu fırsat bilerek daha derin nefesler almalıydım. “Belki de olmayan bir şeyi arıyorsunuz,” dedim.

Ares o iri yarı, mor cüssesiyle tam karşıma dikildi. “Büyü dediğimiz şey öyle geçerken uğrayıp ortadan kaybolmaz. Onu minik bir an dahi tatmış olman, içinde bir yerde gizlendiğinin garantisidir.” Çenemi havaya kaldırdı.

Bu yabancı mor adam küçük kız kardeşiymişim gibi hissetmeme sebep oluyordu. “Bana bak,” dedi gülümseyerek. “Gücün seni bulmasından korkma. Onu bulduğunda, seni omuzlarına yüklediğimiz sorumluluklarla baş başa bırakmayacağız.”

Gözlerim yanıyordu. *Hayır. Bu defa olmaz.*

Müphem'in açılan kapıdan içeri girdiğini gördüğümde sırtım istemsizce dikleşti. Gözleri ikimizin arasında gezindikten sonra raftan aldığı kitaplardan birini karıştırmaya başladı. Gözleri bana değdiğinde bakışlarının arka planında çok başka şeyler düşündüğünü görmüştüm. "Motivasyon konuşmanız bittiyse icraata geri dönebilir miyiz?" Bu bir soru olmaktan çok uzaktı.

Ares bedenini ona doğru çevirirken ağzının kenarıyla gülüyordu. "Seni küçük arsız. Üçüncü kişi olmaktan ve konuşulanları dinlemekten vazgeç."

"Ben küçük değilim, sen cehennemin kazanları kadar büyüksün." Müphem konuşurken bakışlarını önündeki kitaptan ayırmamıştı.

"Sadece kemiklerim biraz iri." Ares'in sesinde sahte bir alınganlık vardı. Testosteron hormonlarını sarmalayan mor teniyle erkekliğinden ödün vermiyordu.

"*Kazeoza*," diye fısıldadı yeniden.

Masama geri otururken kısık gözlerimle Ares'e baktım. "Madem büyün kısık sesini de duyuyor, neden ilk seferinde kükredin?"

"İlahi bir ilk izlenim yaratmak için," dedi göz kırparak.

Kalkan beni teğet geçmişti.

Her yeni günün sabahında başarısız büyü idmanlarına başlıyor ve gün boyunca devam ediyorduk. Bambaşka cisimlere karşı aynı şekilde çabalarken Ares'in destekleyici sözleri hep kulaklarımda oluyordu. Hera ve Gaya'yı sadece bazı günler görüyor, verdiğimiz molalarda Hera'nın yatıştırıcı dokunuşunun sırtımda gezdiğini hissediyordum. Tüm bu güven veren yaklaşımları buraya dair her şeye duyduğum o korkuyu bir nebze olsun kırıyordu. Onların desteği... bir sarılma gibi hissettiriyordu.

Bir defasında, Hera yorgun ve düşüncelerle bulanmış yüzüme bakıp, “Bugün gereğince kork, Alessia. Yeterince korkarsan, dün olduğun değil, yarın olacağın Alessia hâline gelirsin,” demişti. Yarından da korkuyorum demek istemiştin ona. Bu sırada, Gaya’nın en az teni kadar soğuk bakışlarına karşılık veriyordum.

Tek istediğim, cesedini ardımda bıraktığım dostuma dönmekti. Ruh biçiminde nerede olduğunu merak ettim... ve hâlâ dost olup olmadığımızı.

Her gün başka cisimler denemeye devam ettik. Artık her seferinde eli boş yürüdüğümüz dönüş yolunda tek kelime dahi etmiyordum. Benden umutlarını kestikleri anda başıma gelecekleri düşünmekten buna vaktim kalmıyordu.

Tam olarak o anlardan birindeydim.

Önümden ilerleyen adımlar aniden durdu. “Alessia?” dedi, aynı anda eldivenli elini turuncu saçlarından geçirirken. İfadesi karşısında afalladım. Samimiydi.

Halatlarımızı belimize bağlarken gözlerini yüzümden çekmedi.

“Efendim?”

Gülümserken hafifçe kaşlarını çattı. Başı bu açıyla eğilmiş bir şekilde bana bakarken ne kadar sevimli görüldüğünü düşünmeden edemedim.

Topal şeytan!

Bakışları *iyi olacaksın* der gibiydi, *hayatını geri alacaksın*.

Firar etmiş bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken, “O görüntülerle ilgili bir teorin var mı?” diye sordu. Sıcaklığın yanaklarıma tırmandığını hissettim. Başımı bir yere saklamamak için mücadele etmem gerekmişti. Yine de gözlerimi o mavi renkli ölüm çukurlarından kaçırmadım.

“Ben yapmadım,” diye tısladım o gün söylediğim gibi.

Saçımdan bir bukleyi parmağına sardı. “Biliyorum.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Suçlamasını geri çekmesinin sebebini yüzünde bulabileceğimi düşünerek ona daha ayrıntılı baktım. Ancak hiçbir şey bulamadım.

Parmağı başka bir tutama dolandı. Artık gözleri de o tutamın üzerindeydi. “Yaşamadığın hiçbir şeye anı diyemezsin. Öyle değil mi, güzel Alessia?”

Sözlerinden çıkarmam gereken anlamı sormak istedim. Ama bir an sonra belimdeki halatı çekerek bizi ne zaman açtığını bilmediğim portala attığında kelimeler dilimin ucunda sönüp gitti.

BÖLÜM 7

Uyku, bedenimi ancak dışarı verdiğim nefesle birlikte bu kadar hızlı terk edebilirdi. Kâbuslar eşliğinde ve hızlıca. En başta zihnim her zaman olduğu gibi gözlerimin uyandığım odayı tanımasına izin vermemişti. Eh, bu da bana çok kısa ama fevkalade bir panik yaşatıyordu. Şakağımdan bir ter damlası süzülürken onu silmeye yeltenmedim. Bunun yerine parmaklarımı birbirine kenetledim. Kâbusların zehri hâlâ damarlarımda dolaşırken nabzımın bu denli hızlı atıyor oluşunu normal karşılayabilirdim. Buna rağmen şu anda göğsümün art arda aldığım keskin soluklarla alçalıp yükselmesi veya irileşmiş gözlerimin tavana dalması, önüne geçilebilecek durumlar değildi. Uyanmak bu kadar yorucu bir şey olmamalıydı.

Henüz bir çocukken, annem bana rüyaların paralel evrenlerdeki benliklerimize ait yaşantılar olduğunu söylemişti. Bu gerçekten berbattı. Anneme de tam olarak böyle söylemiştim. “Neden böyle söylüyorsun, Alessia?” diye sormuştu annem. Ona en kısa zamanda diğer Alessiaları kurtarması için bir kahraman bulmamız gerektiğini fısıldamıştım. Onları her gece görüyordum. Yere çakılırken, parçalanırken, yakılırken, koca bedenleri küçük çekmecelere sıkıştırılırken ve bir tablo gibi duvara asılırken. Türlü azaplarla karşı karşıya kalıyorlardı.

O Alessiaların bir kahramana ihtiyacı vardı... Ya da acısız bir ölüme. *Onları hiç kurtarmadım. Ama en merhametsiz olan yanı, onları ölüme de kavuşturmadım.*

Annem ortalama bir insan için güçlü bir fiziksel altyapım olduğunu da söylerdi. Ama yine de bu dişi bedeni iki adet otuz altı numara ayak tabanı üzerinde tuttuğum ilk dakikalarda, etrafımda dönen dünyayı durdurmak için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Okuduğum pek de formal bilgiler dayatmayan dergiler buna tanı olarak, dinlenmiş olmanın ilk dakikalardaki bitkinliği ve kansızlık gibi saçma fikirler sunuyordu.

Odamın kapısını araladığımda zifiri karanlığa sızan ışık gözlerimi yaktı. Aydınlığa alıştıktan sonra kapı ve duvar arasındaki o minik zinciri fark ettim. Kapıyı çektikçe metalik sesinin çıkmak istediğim koridorda yankılandığını duydum. Bu ses, ince bir demir parçasından geliyordu, kapının açılmasını önleyen bir zincirden. *Beni buraya kilitlemişlerdi.*

Öfkemi kapıya yönelttim ve bir kere daha güçlü bir şekilde çektim.

“Çok yükleniyorsun!” dedi bir erkek sesi. Ürkek sesi bana yabancıydı. Kapı aralığından kim olduğunu görmeye çalıştım. Ellerini iki yanında yumruk yapmış ve belli ki varlığım karşısında gerilmişti. Onu tanımadığımı fark ettim. Esmer teni, kısa saçları ve çekik gözleri ona hemen hemen aynı yaşlarda olduğumu düşündüren bir görünüm veriyordu.

Burnumdan soluyarak, “Eğer yüklendiğimde açılacaksa, var olmasının hiçbir anlamı yok zaten,” diye tısladım. Sesimle birlikte, olduğu yerde zıpladı.

Benden korkuyordu. Bu daha önce deneyimlemediğim bir sahneydi. Durumun gerçekliğini sorgulamıyor olsam bundan haz bile duyabilirdim. Kapıma koydukları cılız korkuluğa bir kez daha bakıp titremesini izledim. Bu acizliği bile öfkemi biraz olsun yatıştırmaya yetmiyordu.

“S... sadece içeride kalman gerekiyor. En azından nöbetim bitene kadar sorun çıkarmasan olur mu?”

Özgürlüğümün kısıtlanması karşısında sergilediğim bu paniği *sorun çıkarmak* olarak algılaması beni hiç şaşırtmamıştı.

Karşılarında aralarından birini yaralamış ve tapındıkları bitkiyi -onlara göre şeytani sayılan- gücüne malzeme etmiştim. Onlardan daha eksik ya da fazla bir davranış bekleyemezdim. Bana kucak açmalarını bekleyemezdim. *Fakat açık konuşmak gerekirse, bunu yapmalarını da beklemiyordum.*

Korku ve tiksintiyle harmanlanmış ifadesine dikkatle baktım. *Belki lazım olduğunda bu ifadeyi kopyalayabilirim,* diye geçirdim içimden. O ise bu ifadeyi benim kafese kapatılması gereken bir canavar olduğumu düşündüğü için takınmıştı. Ayrıca evet, bu düşüncenin kafalarına yerleşmesinin sebebi bendim. Öyleyse şimdi tam olarak bunu kullanacaktım. Kısık bakışlarımı siyah gözlerine diktim ve başımı yana yatırdım. “Beni Müphem’in yanma götür.” *Beni ona götür ve bunların hesabını sorayım.*

Konuşurken sesimi dostane olmaktan en uzak kalacak tınıya sokmaya çalışmışım. Çocuk, omuzlarını dikleştirdi. Dudaklarına alaylı bir gülüş yerleştirmeye çalışıyordu ama öncesinde zincire bakıp sağlamlığından emin olmuştu. “Dalga mı geçiyorsun? Seninle konuşarak bile bana verilen emirleri çiğniyorum.”

En bağınaz duygularıyla beni kendilerinden izole ediyorlardı. Hırçın yanımda bunun için yas tutmama izin vermedi. Kişiliğimdeki bu yönün, bu çukura düştükten sonra benliğime eklenmediğini biliyordum. Tüm bunların öncesinde sevilmemek, istenmeyen olmak, kılıcın keskin tarafında bulunmaktan daha kötü hissettiriyordu.

“Ama bunu kimse bilmiyor,” diye fısıldadım. “Duymuyor ve görmüyor. Eğer kapıyı açarsan böyle kalmasını sağlarım.”

Emin olmak ister gibi sağa sola baktığında hedefe giden yolda doğru yöne saptığımı anladım. Birine zincirli kapının ardında olmamla ilgili hesap sormazsam etlerim parçalanacakmış gibi hissediyordum. Çocuk kapıyı kapatmak için aniden uzandığında az kalsın burnum sıkıştıyordu. Ayağımı hızla kapının

arasına koydum. Acıdan yanaklarımı ısırırsam da dışarıya hiç belli etmemiştim.

Karşılıklı hamlelerimizden sonra göz gözeydik. “Senin gibi bir parazitin pis eşlikçisi olmayacağım.”

Yan yana sıraladığı bu nefret söylemi zihnimin içinde sayısız kez yankılandı.

Kelimelerinin bedenimdeki etkisi garipti. İçimde kabaran varlığın öfkeden çok daha farklı ve güçlü olduğunu biliyordum. Ateşlenen bir kurşunun peşinden atılıyormuş gibi bu yabancı'nın kelimelerini yakalamıştı. O kelimelerin nefretini yaşam enerjisine dönüştürdüğünü hissedebiliyordum. Onlardan besleniyordu. Az önce sadece onun gözlerine bakıyordum, bir an sonrasında ise zinciri aşarak öfkeli korkağın boğazına kolumu sarmıştım. Bu varlık ince bir zincirin tutsak ettiği biri için ağır ama haz vericiydi.

Eğer parazit olduğumu düşünüyorlarsa, onlara bekledikleri şeyi vererek istediklerimi alacaktım.

Kulağına yaklaştım. “Eğer beni hemen Müphem’in odasına götürmezsen, karşındaki bu parazit yanlışlıkla canını yakabilir. Yaşamak isteyen biri, söylediğim şeyleri yerine getirirdi.” Hasar görmüş kapıya baktım. Hasarın benim yüzümden ortaya çıktığına inanmak güçtü. Zinciri aşmıştım ve artık istediğim yere gidebilirdim. Ama bu çocuğun beni kendi ayaklarıyla dilediğim yere götürmesini istiyordum.

Titrek bir kalp atışı kulaklarımda çınladı. Verilen nefesin geri alınmasına benziyordu. Az önce derimi ve damarlarımı kuşatan kudretin beni yavaş yavaş terk ettiğini hissedebiliyordum. Bununla birlikte içime yeni bir pişmanlık dalgası yayılmıştı. Kurduğum son cümle ve kollarımın bir nefese engel oluşu, zamanla büyütüp şekil verdiğim kişiliğime hasar veriyordu.

Çocuğun baskının etkisiyle boğuk bir sesle, “Tamam,” dediğini duydum. Kollarım bir anda gevşeyerek onu serbest bıraktı.

İstediğimi almıştım.

Kolumdan kurtulduğu anda öksürüklere boğuldu. Başını eğdiği yerden yüzüme çevirdiği tiksinen bakışlar gözümünden kaçmamıştı. Bu defa pişmanlığın beni kemirmesine izin vermeyecektim. Belki de böylesi daha iyiydi. Belki de böyle biri olmaktan korkmak yerine böyle biri olarak yaşamaya uyum sağlamaya çalışabilirdim. Belki...

Saniyeler sonra elini boğazına sarıp abartıya kaçan hırpalanmış tavrıyla duruşunu dikleştirdi. Ardından hızlıca kapımın birkaç metre ilerisindeki başka bir kapıyı tıklattı.

Bunca zaman dibimde olan biri için mi bu kadar olay çıkarmıştım?

Çelimsiz muhafızım kapıyı tıklattıktan sonra bir süre hareketsiz bekledi. İçeriden onay veren sesi duyana kadar bunun saygıdan kaynaklanan bir bekleyiş olduğunu anlamadım. *Ne incelik ama.* İçeri girip beni özellikle ardında bırakmadan hemen önce karşısındaki kişiye -yine- hürmetle eğildiğini gördüm. Kapıyı özellikle biraz aralık bırakıp dışarıda kalmamı sağlamıştı. Sabırsızlık avuçlarımı kaşındırıyordu. Hızla konuya giren kelimelerini işittim.

Koridor boş ve tekinsizdi. Her küçük ayrıntıyı detaylıca incelerken kapının arkasında konuşulanları dinliyordum.

Nasıl kapıyı aşip boynuna hamle yaptığımı, onu ne şekilde tehdit ettiğimi sıralarken beni buraya getirmek için mecbur kalmış tavrını açıkça ortaya koyuyordu. Büyük ihtimalle birazdan üzgün olduğunu söyleyecekti. Elbette bunu yapabilirdi ama benim bunun için sabrım yoktu.

Tüm gücümle yüzüme kapanan kapıyı yeniden açtım. Hızlıca duvara çarpmasını beklemiştim ancak acılı bir inleme odayı doldurdu. "Ah!" Çelimsiz muhafızım duvardan kayıp yere düşmüştü.

Müphem, "Alessia!" diye tısladı. Küçük bir çocuğu yaramazlık sırasında yakalarcasına attığı uyarıcı bakışlar ve ses tonu onu ele geçirmişti. Çelimsizi kolundan tutup ayağa kaldırdı.

Çocuğun bakışları her anlamda kırılıyordu. Yer ve gök aşkına, onu başıma koyarak nasıl bir verimlilik beklemişlerdi?

Bu görüntüyü görmezden gelmeye çalışarak öfkeme odaklandım.

Omuzlarımı dikleştirerek tüm dikkatimi onun serbest varlığına diktim. Kapısına zincir takılmamış veya başına nöbetçi yerleştirilmemişti. Ancak benden çok daha ölümcül olduğu konusunda bahse girebilirdim. Gözleri kendini ele veriyordu. “Bir hayvan gibi kafeslenmek de anlaşılmamıza dâhil mi?”

Müphem derin bir nefes alıp çocuğa döndü. “Gidip biraz dinlen. Kimsenin bunlardan haberi olmasın.” Çocuk bunu bir emirmiş gibi uyguladı. Arkasından çektiği kapının aralık kaldığını görebiliyordum. Müphem’in söylediklerimi duymazdan geleceğini düşündüm. Ancak o, kapıyı kapatmaya giderken kasıtlı olarak omzunu göğsüme değdirecek kadar yakınımdan geçmiş, kapıyı pürüzsüz elleriyle iterken gözlerini gözlerimden çekmemişti.

Hayır, dedim kendime. Nahoş fikirlerden uzak dur. Hesap soracaktın, ne yapacağını hatırla. Müphem yine kıyafetinin çeşitli renkleri arasında oldukça çekici görünüyordu. İpeklerle sarılmıştı, yüzeyinde taze kan damlaları parlayan bir hançer gibiydi.

Gözlerimi onunkilerden çekmemek için irademin karşısında ellerim bağlanmış bir şekilde duruyordum. Müphem’in eli, karanlık bakışlarının eşliğinde kapı kilidini tuttu. Aynı anda yutkundum. Yüzünde daha önce görmediğim bir gerçeklik vardı. *Asıl* yüzüne bakıyormuşum gibi hissetmemi sağlayan bir gerçeklik.

Elinin hareketiyle yükselen *kilik* sesi kulağa hiç bu kadar tehlikeli gelmemişti. Bizi içeri kilitlemiş oluşundan etkilenmiyormuş gibi sorumu tekrar ettim. Oysa tüm sinir hücrelerim ellerindeki belgeleri sağa sola fırlatıp koşuşturuyorlardı. Bir kako-foni gibi.

“Kafeslenmek diyorum, anlaşılmamıza dâhil mi?” Heybetli bedeniyle bana yaklaşımaya başladı.

Tanrım, lütfen yanımdan geçip gitsin.

Yeniden yutkunup, “Çünkü eğer öyleyse deneyimlemeni isteyeceğim bazı şeyler olacak,” diye tamamladım. Önüme geldiğinde bir duvar gibi durdu. Ellerini çıplak görmek eksik hissettiriyordu. Bunun bir şeyleri tetiklediğini uzun zaman önce fark etmiştim. Eldivenlerin bir görevi vardı. Üstelik bu görev onu soğuktan korumaktan ibaret değildi.

Ayak uçlarımızın değdiği yerden yükselen ürperti omurgama tırmandı. Yukarıdan inen bakışları yüzümde geziyordu. Bıraktığı bir şeyi arıyormuş gibi. Önce eli saçımın dalgasını izleyip sonrasında parmağını saçıma doladı. Tenime temas etmekten özellikle kaçınıyordu. Geri çekilmeliydim. Parmağından ve çekim alanından kurtulmalı, bu sorgusuz sualsiz yakınlığı için ayrıca hesap sormalıydim. Yapmadım. Bununla sonra ilgilenirdim.

Bakışları hâlâ yüzümde gezerken dudakları aralandı. “Onlara herhangi bir tehlike arz etmediğini göstermeye çalışıyorum ve sen... gidip onlardan birine böyle mi davranıyorsun?” Sesinde hiçbir duygu yoktu. Sadece arada sırada saçımdan kaydırdığı parmağını yeniden o bukleye sarmalarken hareket ediyordu.

Kaşlarımı çattım.

“Tehlike arz etmediğim için mi kapıma bir zincir ve muhafız koyuyorsun? Daha da önemlisi bu güvenlik, odanın içindekiler için mi yoksa dışındakiler için mi?” Cevabını iyi bildiğimi belli ederek sormuştum bunu. Bu yüzden bir soru olmaktan bile uzaktı.

Geri çekilmeden önce dudaklarından serbest kalan nefes yüzümü okşadı. Ferah koku son yediği veya içtiği şeyi sorgulamama sebep olmuştu. İstemsizce bu konu üzerinden fikir yürütürüm. Bambin kesinlikle bir seçenek değildi.

Eskiden manzaraya bakan camın çıkıntısına yerleştirilmiş kadehe uzandı. “Seni Nanta’da tutabilmem için onların da ortaya sürdüğü belli şartlar oldu. Tabii ki ruhların huzurunu da düşünmek zorundayım.” Mavi sıvı dudaklarından içeri doğru akarken bardaktaki miktar giderek azaldı. Kalçasını camın çıkıntısına yaslayıp tüm bedeniyle bana doğru döndü.

Alayla bir nefes verirken bakışlarıma *sen ciddi misin?* ifadesi yerleştirdim. “Yoksa *zehirli* büyümü rastgele oraya buraya savuracağımı mı düşünüyorsun?” Cümlemin önemli kısmını, kasten bastırarak söylemiştim.

Müphem gözlerini kıstığında bu tavrını umursamadığımı göstermek için gözlerimi ondan çekip odada gezdirmeye çalıştım. Başlarda oldukça zordu. Birinin gözlerini ondan kolay kolay çekemeyeceği, yeni ortaya çıkan bir bilgi değildi. Eminim genç kadınlar ona bakıp aralarında oluşabilecek ten uyumunu düşünüyor, dadıları eşliğinde yaptıkları çay saatlerinde peçetelelerini kucaklarına seriyor ve onun gözlerindeki maviliği tartışıyorlardı. Bu konuda net bir alıntı verebilirdim: *Endamı şanlı, sohbeti tatlı.*

Odası yeni ve kaliteli eşyalarla doldurulmuş değildi. Çift kişilik demir karyolasının üzerindeki yastıklar kabartılmış, dağılmış kâğıtlardan yüzeyi görünmeyen masasında mumlar yakılmıştı. Masasına üstündekileri görebilecek kadar yaklaştım. En üstte duran kâğıtlardan biri dikkatimi çekti. Elle çizilmiş amatör bir haritaya benziyordu. Dört farklı bölgede altı çizilmiş kelimeleri okudum: Sitrin, Garnet, Labradorit, Nanta. Kordiseps’in parçalarını hızla zihnime kazıdım. Şüphe çekmemek için bakışlarımı masada fazla oyalamamam gerekiyordu. Bu yüzden okuma saatleri için kullanıldığı konusunda bahse girebileceğim tekli koltuğa baktım. Hemen arkasında kalan duvar boyulu boyunca rafla kaplıydı. Sıralı, nizami ve tanıdık ciltsiz kitaplar vardı. Beyaz yüzeylerine dokunmamak için ellerimi arkamda birleştirdim. O tarafa doğru çekilmemek işten bile değildi.

O kadar dalmıştım ki bir an için aynı odada olduğumuzu unutup sesiyle irkildim. “Ben sadece ilerlememiz gereken yolda önümüze çıkacak pürüzlerin sayısını en düşük seviyede tutmaya çalışıyorum, güzel Alessia.” Yeniden ona döndüğümde bardağındaki sıvıyı tazeliyordu. Hareketleri nahif ve akışkandı. Leydi olmanın püf noktalarını anlatan bir dersi az önce geçmiş gibi görünüyordu.

“Anlaşılan, burada bahsi geçen pürüz ben oluyorum.” Kitaplığa birkaç adım daha yaklaşırken buraya geldiğim zaman hissettiğim öfke, tazeliğini yitirmeye başlamıştı. “Ayrıca pürüzleri yok ettiğini söylüyorsun ama az önce, bir süredir uyurken tutsak edildiğini öğrenen kişi ben oluyorum. Bir daha bu kadar fedakâr olma lütfen.” Son cümlemin kinayesiyle sesim muzip bir tona bürünmüştü.

Arkamda bir yerde burnundan güldüğünü duydum. “Bu bir oyun değil, öyle olsaydı müttefik olarak seni seçmezdim.” Bir anda eldivenli eller iki yanımdan uzanıp raflara tutundu. Beni kendi bedeniyle kitaplık arasına hapsetmişti. Yüzümü ona çevirmemek için tüm irademi kullanmam gerekecekti.

“Oyun olmamasına rağmen beni seçtiğin için onur mu duymalıyım?” dedim hareketsizce eldivenlerine bakarak. Tenini ikinci bir deri gibi sarmalamış, kemerli eldivenlere. Görüş açımda olmadığı bir an yeniden giymiş olmalıydı.

“Seçim elimizde olan şeylerdir, ben sadece bir yılanı sarılıyorum. Ama yanımda olmak onur duymanı sağlayacaksa, kendini hiç tutma. Onur duyabilirsin. Bundan ancak haz alırım, Alessia.”

Ağzının payını vermek için ona döndüm. Fakat öncesinde kendimi tüm gerekçemin bu olduğu konusunda ikna etmiştim. Yüzü tahmin ettiğimden daha yakındı. Ellerimi koyacak bir yer aradım. O bu kadar yakınımdayken kollarım bedenime lüzensuz geliyordu sanki. Gözlerinden tehlike tufanıyla aydınlanan bir parıltı geçti. Bu ilk defa beni korkutmamıştı. Ne zaman

kaldırdığını bilmediğim eli yanağımdan çeneme doğru indi. Eğer bana katlandığını görmesem... neredeyse bana dokunmak için yanıp tutuştuğunu düşünecektim.

“Zinciri ve pek faydalı muhafızını kaldırmak için uğraşacağım. Bunu sorun çıkarmayacağına güvenerek yapacağım.” Kelimeler ağzından birer mırıltı gibi çıkmıştı. Kendiliğinden ikna oluşu karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Henüz özenle tasarladığım öfkemi dahi kusmadan arzumu bir kenara savurmuştu.

“Ne istiyorsan sorabilirsin,” dedi dudaklarıma doğru. Bir adım geri çekildiğimde sırtım raflara çarptı. Kafasını eğdiğinde turuncu saçları burnumu gıdıklamaya başlamıştı. Misk ve sandal ağacı aroması bütün sinirlerimi alarma geçiriyordu. Gözlerimi kırıştıtırırken güldüğünü fark ettim. “Yapmayacaktım,” diye açıkladı. Zaten ben de beni öpeceğini düşünmemiştim. *En azından birkaç saniyeliğine.*

Zihnimde dönen onlarca soru işaretinden birini seçtim. Bir yerden başlamak gerekiyordu.

“Bir süredir ruhların arafa düşmediğini söylemiştin. Eğer düzen bu şekilde işliyorsa, ruhlar sonrasında gidecekleri yeri nasıl buluyorlar? Kim kendi iradesiyle cehennemin kapılarına yürür ki?”

“Kimse yürümüyor, Alessia. Kardeşlerin gelişleriyle, cennet kapılarını her ihtimale hazırlıklı olmak adına kapattı. Orada olmayı hak eden ruhları içeri alamadıkları için kahroluyorlar. Bu bir gerçek. Ama cehennemin başına gelen felakete benzer bir durumdan cenneti korumak için bunu yapmak zorundaydılar. Anlayacağın, işler eskisi gibi yürümüyor.”

Kolunun altından sıyrılıp diğer raflara bakmaya başladım. “Cehennemin başına gelen felaket mi dedin?”

“Hanzeb,” dedi biraz düşündükten sonra. Nedense bu isim kalbimin korkuyla teklemesine sebep olmuştu. “Önce cehennemin süvarilerini kendi safına çekti. Ardından konseyi kendi lejyonu ile tahtlarından indirdi. Cehennem artık onun oyun

alanı.” Göz ucuyla baktığımda, kadehinin ağzına parmağıyla çember çiziyordu. Anlattıkları yüzünü gölgelemişti. “Şimdi falanj, lejyon; kolordu... Olabilecek her şekle giren askerî birlikleri, cennetin kapısını zorlamak için onun vereceği emri bekliyor.”

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Çoktan sönüp gitmiş öfkemi anımsayarak kaşlarımı çattım. Yavaşça silikleşmiş olmasına rağmen ondan bir türlü kurtulamamıştım. Müphem bunu görerek kaşlarını kaldırdı.

“Bir tane alabilir miyim?” dedim kitapları göstererek.

“Alabilirsin ama bu odadan çıkmasını istemiyorum.”

“Bu durumda almama izin vermemiş oluyorsun.”

Parmağıyla tekli koltuğu gösterdi. “Hayır. Kitapları şu köşede okuma hakkına sahip oluyorsun.”

O, dağınık masasına yerleşirken rafların birinden rastgele bir kitap çektim. Göz ucuyla ona bakarken eline bir kâğıt aldığıını görmüştüm. Ne olduğunu biliyordum. Haritada dolaşan gözleri aradığı şeyi orada bulabilecekmiş gibi geziniyordu. Fazla uzun bakmış olmalıyım ki biraz sonra onun da bakışları bana doğru döndü. Bu karşılaşma hiç olmamış gibi davranarak kendimi koltuğa bıraktım. Koltuk kullanılmaktan olabildiğince yumuşamıştı. İlk andan itibaren bedenimin şeklini aldığıını hissedebiliyordum.

Kitabın ciltsiz yüzeyine dokunurken canlı ormanı ne kadar özlediğimi fark ettim. Tüm bu kitaplar ve ormanda bulduklarımın ciltsiz olması göze bataabilecek türden bir benzerlikti. Başımı kaldırıncı henüz üzerimden çekmediği bakışlarıyla karşılaştım. Karşımda duran bir çift mavi göz ve ormanda gördüğüm gözler arasındaki benzerlik tam önümde duruyordu. Karanlık parıltısı kendini ele veriyordu.

Tüm imkânsızlığına rağmen onun ormandaki puma olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Gözlerimi aralayıp bulunduğum yeri süzdüm. Kelimenin tam anlamıyla, bulduğum her fırsatta uyuyordum. Elimdeki kitap kucağıma düşmüş, bedenim çarpık bir pozisyonda koltuğun şeklini almıştı. İki taraftan sarkan uzuvlarımin yüksekten düşmüş bir bedenin son hâli gibi görüldüğüne emindim. Utaçla odanın içinde turuncu bir kafa aradım. *Burada değildi.*

Rahatlayarak kemiklerimi küttettim. Kitabı Müphem'in istediği gibi yerine koyarken bulunduğu rafı zihnime kaydediyordum. *Senin için geri döneceğim.*

Kapıyı açtığımda burun buruna geldiğim kişi Murphy'ydi. Sanki saatlerdir burada kapıyı açmamı bekliyormuş gibi hiçbir şaşırma belirtisi göstermemişti. Ne kadar süredir orada dikildiğini merak ettim. Bu defa bürünmek için mor rengi seçmiş, iplerini tüm bedenine dolamıştı. *Yine.* Gülümseyerek kaşlarını kaldırıncı gözünü kaplayan mavi leke büyüdü. "Süpürge," dedi kısa bir reverans yaparken.

Hızla kollarımı bedenine sardım. Varlığını karşımda görene kadar onu özlediğimi dahi fark etmemiştim. Ona söylemek istediğim her şey bir anda dilimin ucuna toplandı. Bu sözleri çok bile ertelemiştim. "Tüm o yemekler için teşekkür ederim, Murphy." Geri çekilip yüzüne baktığımda kollarını gevşetti. Gülümsemesini mahcubiyet sarmıştı. "Yanıma geldiğin ve uyuduğum anlarda beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim." *Uyumuyordum.*

Konuşurkenki ilgisi karşısında tüm sözcüklerimin arasından en samimi olanları seçmeye çalışıyordum.

Murphy muzip bir tavırla ellerini arkasında birleştirdi. "Varlığındaki sefaletin devamından emin olmaya çalışıyordum. Yanlış anlaşılmasın, koca süpürge."

Sahte bir kızgınlıkla yüzümü buruşturdum. "Müphem içride değil, neyi bekliyorsun?"

Altın değerinde bir bilgi verecekmiş gibi sırtını dikleştirdi. Omuzlarını geriye attı, etrafı kontrol etti ve boğazını temizledi. “Kıçını kaldırmanı.”

Gözlerimi devirdiğimde sözlerine devam etti: “Sana kalabalık arasında bambin yemenin adabını uygulamalı olarak göstereceğim, sevgili süpürge.”

Nanta’nın bitmek bilmez koridorunda yürümeye başladık. “Adabı mı var ki?”

“Tahmin bile edemezsin.”

Her adımımızda yanımızdan geçip giden ruhların bakışları tenime iğne gibi batıyordu. Neşelerini kaçırıyor, onları huzursuz ediyordum. Bunu görmem için tüm güçleriyle tiksintilerini gösteriyorlardı. Bir tanesi birkaç metre yakınımdan geçerken buruşmuş yüzünü bana çevirip istavroz çıkararak anlamadığım homurtular fısıldamıştı.

Yer gök aşkına...

Bu sevimsiz nefret dalgasına kapılma fırsatı bulamadan iki ince kol belime dolandı. Hazırlıksız yakalandığım için dudaklarımdan ufak bir çığlık kaçıp gitmişti. Siyah parlak tenini ve ışıldayan gülüşünü hemen tanıdım. *Ophelia*.

Düşünüyormuş gibi yüzümü incelemekle meşguldü. “Neredeydin bunca zamandır? Seni çok aradım ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Buradan gittiğini sandım.”

Murphy bu sözcükler onu çok eğlendirmiş gibi kahkahalarının arasından konuştu: “Gitmesinin imkânı yok.” Bu cümle karşısında yanıma geçen kızın kaşları benimle aynı anda çatıldı. “Neden böyle söyledin?” Neşem bir anda buhar olup gitmişti.

Ophelia arkamda bir yere odaklandıktan sonra, “Hemen geliyorum,” diyerek hızlıca gözden kayboldu. Anlaşılan, sorunun cevabını benim kadar merak etmiyordu.

Murphy yürümeyi bırakıp yüzüme eğildi. Çatlak ciddiyeti yüzünün, bedeninin ve o meşhur aurasının her yerine yayılmıştı. “Çünkü burası Kordiseps, sevgili Alessia. Sokamazsa seni

koynuna, o zaman dolanır boynuna. Tüm ölümlerin en ölüsüne yaşamdan bir kelepçe takacak. İşte o zaman, sen de evinde olacaksın.”

Sözlerinin üstümde yarattığı kafa karışıklığı dev boyutlardaydı. “Kelepçe kime takılacak? Gidip bir kelepçe bulmam gerektiğini mi söylü... Ne diyorsun, Murphy?” Sözlerine anlam vermeye o kadar odaklanmışım ki Ophelia’nın geri döndüğünü fark etmedim.

“Yer ve gök aşkına, Alessia! Libidonu ölümden sonraya saklayan biraz alışılmışın dışında,” dedi Ophelia. Kahkahalara boğuluyordu. İri gözlerimi yüzüne diktim ve omzuna vururken, “Ophelia!” diye tısladım. “Öyle bir şey değil. Kısa bir an için tuncu saçlar zihnimde belirmişti.

Yaşamadığın hiçbir şeye anı diyemezsin. Öyle değil mi, güzel Alessia?

“Aman Tanrım. Hayır. Ben hiç o tür şeyler yapmadım.” Ophelia kafamın içindeki görüntülerden habersiz ona cevap verdiğimi sanmıştı. Belki öyleydi, belki de değildi. Bundan ben de emin olamamıştım. Dudaklarını bir çocuk gibi büküp başını salladı. Bu, inançtan uzak, muzip bir kabullenişti. Onu *gerçekten* ikna etmeye çalışmak yüzümü kızartacağından susup yoluma devam etmeyi tercih ettim.

Bambin kaşıklarken bana çevrilen bakışlar yüzünden Murphy ve Ophelia arasında olabildiğince görünmez olmaya çalıştım. Kaşığı kâseye daldırmak, yemeği ağzıma götürmek ve çiğnemek hiç bu kadar utanç verici olmamıştı. Var olmak bile bu kadar gözün hapsindeyken oldukça gereksiz hissettiriyordu.

Ophelia omzuyla omzumu dürttü. “Yüzün kâğıt gibi olmuş. Biraz yaşıyormuş gibi görün.” Duruşumu dikleştiremedim. Öz güvenim oturduğum yerde her geçen saniye benden biraz daha uzaklaşıyordu. Müphem neden gelip beni götürmüyordu ki? Engin boşluklarda köşe bucak gücümü keşfetmeye ara vermek ne kadar doğrudu?

“Yaşamadığını sen de biliyorsun. Hiçbirimiz yaşamıyoruz.” Murphy son kaşığına ağzına keyifle götürürken sıradan bir durumdan bahsediyormuş gibi rahattı. Sıkıntıyla elimi boğazıma götürdüm.

“Murphy!”

Murphy onun uyarı dolu sesine karşılık tabağında kalan bambin suyunu büyük bir şapırtıyla kafasına dikti. Tüm bunların öncesinde aslında kim olduklarını merak ettim.

“Nasıl oldu?” derken buldum kendimi. Ophelia uzun örgüsünü sırtına savurdu. Yemeğiyle ilgilenirken aynı anda beni dinliyordu. “Ne nasıl oldu?”

“Ölmeden önce nasıl bir hayatın vardı? Nasıl öldün?” Sorularla anlaşıyorduk.

Ophelia’nın gülüşü dudaklarında dondu. Yavaşça önüne dönerken yüzü gölgelenmişti. Ona bakınca zihninin epey uzaklara savrulduğunu görebiliyordum. “Ophelia? İyi misin?”

“Her zaman gaf yapmanın bir yolunu buluyorsun, süpürge,” dedi Murphy. Neler olduğunu anlamıyordum.

Ophelia’nın bedenini bir titreme ele geçirdi. Murphy yerinden kalkıp onu ayağa kaldırana kadar elim omzuna gitmek konusunda kararsız bir şekilde havada asılı kalmıştı. Çıkışa doğru ilerledikleri sırada onlara yetiştim. “Ophelia!” diye seslendim birkaç adım geriden. Nihayet elimi onun omzuna koyabilmişim. Fakat o, temasımı hissettiği anda kusmaya başlamıştı. Şaşkınlık içinde yere çömelmesini izledim. Murphy örgüsünü geride tutarak ona yardımcı oluyordu.

Murphy’ye endişeli bakışlar attım. Panik yoksunu ifadesi beni sakinleştirmiyordu. Ophelia olanları ciddiye alıyor muydu gerçekten? “Neyi yanlış yaptım?” diye sordum. Yardımcı olma arzusu yüzünden doğru düşünemiyordum. Tam o anda, daha önce Ophelia’nın yanında olduklarını gördüğüm iki kız onu Murphy’nin kollarından alıp uzaklaştırmaya başladılar. Onları takip etmek için hareketlendim fakat Murphy koluma yapıştı.

Başını olumsuz anlamda sallıyordu. Arkasından gitmenin iyi olacağı konusunda ben de şüpheliydim.

“Ruhlara ölüm anlarını hatırlatırsan, akıllarını yitirmelerine sebep olursun, süpürge.”

Göğsüm sıkıştı. “Yani bir daha eskisi gibi olamayacak mı?” Omuzlarımdaki yüke bir yenisi daha eklenmemeliydi.

“Hayır, birkaç saate eskisi kadar çekilmez olur.” Hissettiğim rahatlamayla gözlerimi kapattım. Havayı ciğerlerime çekmeyi yeniden kendime hak görmeye başlamıştım.

Yemekhane girişinde yan yana dikilmiştik ve az önce gözden kayboldukları koridorun sonuna bakıyorduk. Ufku izliyor-muş gibiydik. Aklıma gelen düşünceyle onu yan gözle süzdüm. “Peki...”

“Ben mi?” diye sordu hemen.

“E... evet.” Bir deli, daha çok delirebilir miydi? Bu, koca denize bir bardak su dökmeye benziyordu. Buna rağmen vereceği cevabı temkinle bekledim.

“Bilmediğin şey seni delirtemeyeceği gibi, bir yerine iki tahnın eksilmesi de hiçbir fark yaratmayacaktır.” İşaret parmağını başına dokundurup yüzüme bakarken sırtıttı. Ona bakmak bile zamanla bir insanın mantığını köreltebilirdi. “Buradaki boşlukta delirmemi engelleyen her şeyi katlettim.”

Ensemdeki tüyler havaya dikilirken ürpermeme engel olmadım.

Yaktığım tek mumu karşıma koyup alevlerin dansını izlemeye başlayalı birkaç saat oluyordu. Yemekhanenin önünde omzu sargılı adamı görmüş ve nasıl olduğunu sormak için ona birkaç adım yaklaşmak istemiştim. Verdiğim zarar yüzünden içimde oluşan pişmanlık ben anlamadan ruhumu kemirmeye devam ediyordu. Ancak adamın koşarak uzaklaşması için yüzümü görmesi yeterli olmuştu. Böylece biri beni Nanta'dan çıkarmadıkça

yerimden kıpırdamamaya karar verdim. Aksi takdirde başımın üzerinde gezdirdiğim kara bulutlarla insanları lanetime ortak etmeye devam edecektim.

Beni tutsak etmelerine hak verdiğimi hissettim. Kapımdaki kırık zincir yerinden sökülmüştü. Hiç var olmamış gibiydi. İstediginde çıkabilirsin diyormuş gibi. Bunu hak ettiğimden emin olamadım. Bir ölü, bir yaralı. Sicilim tam olarak bundan ibaretti.

Dişlerim birbirine kenedendi. Bir an sonra, önümde duran mum alevinin bir balon gibi şişip patladığını gördüm. Ne olduğuna anlam veremedim karanlıkta kalmıştım. Ne düşünmem gerektiğine karar verememiştim. Ama o malum soru çoktan aklımda yanıp sönmeye başlamıştı bile.

Bunu ben yapmış olabilir miyim?

Kapının açılmasıyla içeriye ışık doldu. Eşikte duran silüeti hemen tanımıştım. “Karanlıkta ne yaptığını hiç merak etmiyorum.” Kapıyı tamamen kapatmadan önce şamdanlardan biri alevlendi. Işık, turuncu saçlarını aydınlatıyordu.

“Neredeydin?” Eğer beni yine o harabeye götürseydi, gururum bu kadar zedelenmemiş olacaktı. Uzun süredir pişmanlıklarımı hatırlayacak kadar dinlenmiş değildim fakat bugün... beni törpüleyen hatalarım bir şekilde su yüzüne çıkmıştı.

“Ertelemediğim sorumlulukların tam ortasında.” Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Güçlü duruşuna rağmen gözlerinin altındaki halkalar ve bakışları, yorgunluğunu ele veriyordu.

“Kapımda dikilmenin sebebi ne peki?” dedim küstah ve biraz da umursamaz bir tavırla.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Zindanlara gideceğiz.”

Umursadığımı düşünmemesi için şakayla karışık, “Günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun, seni sırtımda taşımak zorunda kalacak mıyım?” diye sordum.

Dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. “Bu senin sorunun değil.”
Ukala.

Gözlerimi kısıtım. “Umurumda değilsin.”

“Bu da benim sorunun değil,” derken yeniden kapıyı araladı. “Aynı yerde.”

Tam da dediği gibi aynı yerde, büyülü postal tablosunun önünde bekliyordu. Halatı belime bağlarken hiç konuşmadı. Bilincinin bedenini kontrol etmeyen diğer kısmı uyuyormuş gibiydi.

Portala atladığımızda bir sorun olduğunu ben bile kolaylıkla anlamıştım. O, tanıdık renk cümbüşü ve görsel şölen yerine kırmızı dumanların arasında süzülürken bakışlarımız kesişti. İşte o anda, ilk defa gözlerinde paniğin kırıntılarını gördüm. Yorgunluk hissi, yüzünden tamamen silinmişti. Bu normalde yaşayacağım korkuyu ikiye, belki de daha fazlasına katlıyordu.

Portalın çıkışına yaklaşırken halatı kendine yakın kısmından çekip elime uzandı. İlahi güçlerin göğsümde yanan ateşe su serptiğine yemin edebilirdim. Kulağıma eğilmeden önce zihninde büyük hesaplar yaptığını yüzünden okuyabiliyordum. “Eğer elini bırakırsam,” derken devamını getirmek konusunda kararsız kalmış gibi yüzüme bakıp biraz daha düşündü. “Kaç.”

BÖLÜM 8

Henüz boyum orta sehpanızın yüksekliğini geçemiyorken... Boş zamanlarında, yaşadığı eski toprakların banliyö kısımlarını ve yan komşusunun kuru dirseklerini eleştiren Bayan Lisa'nın başına açtıklarımdan beri, ilahi güçlere gönderdiğim duaların kapı altından atılacakken halı altına kaçtığını düşünüyorum.

Bayan Lisa, bölgece bilinen ışıltılı cemiyetlerde kaymak tabaka piramidinin en üst basamağındaydı. Bu ilgiyi -bekâr olması fark etmeksizin- göze hoş gelen erkeklerden almaktan çekinmeyen ve orta yaşlı uzun zaman önce geçmiş bir kadındı. Mülkü bizim yaşadığımız caddenin sonunda olduğundan onu çocuklardan nefret ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Bu bilgiyi zor yoldan edinmiştim.

Karmanın beni bulmasına sebep olduğum serüven, şatodan hâllice mülkünde verdiği davetine sinsice sızmamla başlamıştı. Bunu şu anda bile çocuk olmanın yarattığı adrenalin açlığına bağlıyordum. Nihayetinde salon kürsüsünde sergilediği pahalı sakız koleksiyonlarından çaldığım sakızı Bayan Lisa'nın topuzuna yapıştırmak gibi bir hataya düşmüş ve en kötüsü de kafasının üzerinden bir şapka gibi çıkan saçlarını elimde tutarken tüm davetlilere onun aslında kel olduğunu açık etmiştim. *Sürpriz!* Bunu o âna kadar ben de bilmiyordum. Çok kısa bir süre sonra, Bayan Lisa'nın gençlik dönemlerini bir *kadın* olarak değil, *erkek* olarak geçirdiği bilgisi fısıltı eşliğinde her eve yayılmıştı.

Tam olarak bu yüzden dualarıma cevap alamamak, içimde tutmaya devam ettiğim o arsız çocuğa hiç de garip gelmiyordu. Özellikle de Bayan Lisa'nın spreyli peruğunu hâlâ komodinimdeki günah kutumda tutmaya devam ettiğim için.

Şeytanın yaratıcı fikirleriyle idare etmek zorundayım.

İçinden düştüğümüz portal deliği hâlâ havada asılı ve etrafımız mor bedenlerle çeviriliyken bunun dostça bir karşılaşma olmadığını biliyordum. Aslında bunun bir karşılaşma olmadığı da çok açıktı. Ayağa kalkarken gördüklerimizle birlikte eldivenli elin parmaklarımı biraz daha sıkı kavradığını fark ettim. Elimi bırakması durumunda kaçmamı söylemişti.

Bu uyarısı başka bir anıyı hatırlamama sebep oldu.

Pekâlâ. Cehennem deliğine düşsen bile sana bir daha elimi uzatmayacağım.

Ona kendi cümlelerini en alaylı tavrıyla bağırarak söylemek istedim. Gerekirse konuşurken işaret parmağımı bir çocuk gibi yüzüne doğrultabilirdim. Cehennemin deliğinde olmadığını biliyordum. En azından bu şekilde olmadığını düşünüyordum. Ne yani, içinde olduğumuz durum bundan daha mı vahimdi? Bu tür bir tehlikenin içinde olduğumu sezmek, kaçmak için elimi bırakmasını beklemenin mantıklı bir hareket olup olmadığını sorgulamama sebep oluyordu.

"Korkak gibi davranıyorsun..."

Şeytanlar, hep fikir belirtmek zorunda mıydı? Benimki belirtiyordu.

Tesadüfe bak, gerçekten de korkuyorum.

Labradoritlerden oluşan bir grup, nereye düşeceğimizi biliyormuş gibi çok önceden konumlanmıştı. Bize dönük yüzlerinde alaycı ve öfkeli bir gülüş beliriyordu. Bunun en tehlikeli şey olduğunu düşündüm.

"Nihayet," dedi önde duran yaratık. Diğerlerine göre daha iri bir cüssesi vardı, teni gözle görülür biçimde daha koyu bir mor tonundaydı. Muhtemelen arkasında sıralanmış yaklaşık bir

düzine yaratığa liderlik ediyordu. Hepsi de benzer vahşi kumaşlar kuşanmıştı.

“Umarım karşılama komitemizi beğenmişsinizdir.” Sözleriyle hiçbir şeyin umurunda olmadığını açık bir şekilde vurguluyordu. “Hepinizi bir araya topladığıma göre, asıl konuya girebilirim,” diye devam etti. Boynuzlarının arasında elektrik kıvılcımları gezindiğine yemin edebilirdim.

Ormanın daha önce görmediğim kısmına bakma fırsatı bulmuştum. Ama bakışlarım geldiğimizden beri gözden kaçırdığım üçlüyü daha yeni fark etmişti: Ares, Hera ve Gaya. Hepimiz yan yana dizilmişken düz bir çizgi oluşturuyorduk. Ares tamamen onlara ait görüntüsüne rağmen tam karşılarında konumlanmıştı. Yüzünden hiçbir duygu okuyamadım. Belki o da ne hissedeceği konusunda kararsızdı.

Tek bir bakışla, burada oluşumuz hakkında kimsenin bir fikir sahibi olmadığından emin olmuştum. Gözlerimiz grubumuzun üyeleri arasında geziniyordu.

Labradorit’in sesiyle bakışlarımızı yeniden ona çevirdik. “Hanzeb ona ait olan bir şeye sahip çıktığınız için teşekkür ediyor.” Bu ismi anımsıyordum. *Hanzeb, cehennemi bir oyuncak hâline getiren adam*. Yaratığın sesi sakın çıkıyordu fakat her an içinde bulunduğu dinginlik sınırını aşabilirmiş gibi hissediyordum. Müphem’in yanımda kasıldığını fark ettim. Bunu anlayan başka biri olduğundan şüpheliydim. “Artık onu teslim edebileceğinizi kibarca dile getirmemizi istedi.” Kibarlıktan bahsederken gözlerindeki mecaz parıltı kan donduruyordu.

Yaratığın gözleri bedenimi süzdükten sonra Müphem’in eline uzanan elimi inceledi. Korkumu bastırmak için sessizce gerekli tüm hünerlerimi sergiliyordum. Mantık için öncelikle bazı şeyleri bastırmaya, gerekirse yok saymaya ihtiyacım vardı.

Müphem’in profiline baktığımda gözlerinden yaramaz bir parıltı geçtiğini gördüm. “Çok yazık. Ona çok alışmıştım,” dedi

çocuk gibi surat asarak. “Fakat daha da üzücü olan şeyin ne olduğunu biliyor musun, Dustin?”

Dustin sorgulayıcı bakışlarla başını yana eğerken başparmaklarını deri kemerine sıkıştırdı. Minik ordusu kıpırtısız bekliyordu. Yayından çekilmiş bir ok gibi ölüm saçmaya hazır görünüyordlardı.

“Davetli olduğumuzu haber vermediğin için onu yanımda getirmedi. Bilirsin, değerli şeyler etrafa öylece taşınmamalı.” Emanetin değerinden bahsederken sanki hayaleti elindeymiş gibi parmaklarını havada sıkıca kapattı. Ardından tekrar yapmacık bir tavırla dudaklarını büktü. “Şimdi onu sana nasıl verebilirim?”

Sözleriyle birlikte TAKO ekibinin de gözleri ona doğru dönmüştü. Yüzlerinin normal duruşlarını bilmeseydim, hissettikleri paniği asla anlayamazdım. Ares sessiz bir küfür homurdanmıştı. Bunu yüzünde sahte bir gülümsemeyle yapması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hera sürekli saçını sivri kulağının arkasına atıyor, Gaya sık aralıklarla dudağını kenara kaydırıp yanağının içini kemiriyordu.

Sakladıkları emanetin değerini sorgulamamak imkânsızdı. Ya ellerinde gerçekten kıymetli bir koz tutuyorlardı ya da karşımızda duran mor adamlar bu gerginlik için yeterli birer sebepti. Bir an için iki ihtimalin de geçerli olabileceğini düşündüm.

Ares cıkcıkladı. “Ah, tabii ya... Sana söylemiştim.” Dustin’le konuştuğunu birkaç saniye sonra anladım. Gaya da onların bu oyununa alet olmuştu. “Tüh!”

“Şimdi tasmanın diğer ucundakine hesap vermek gerekecek, Du.” Dustin’in burnundan buhar çıktığını görür gibi oldum. Alakasız bir şekilde, burun deliklerine büyük bir halka takarak görünüşündeki eksiği tamamlayabileceğini düşündüm.

Kızdığı nokta, Gaya’nın ismini böyle telaffuz etmesi miydi yoksa bahsi geçen tasmanın ona ait olma düşüncesi miydi, bilemiyordum. O an için, bu çok da önemli sayılmazdı. Dustin

kazağını ters giyse bile, karşılığında bizi sorumlu tutacakmış gibi bakıyordu.

“Ona şöyle söylersin...” dedi Hera. Ellerini havaya kaldırıp parmaklarını evcil bir hayvanı taklit ediyormuş gibi aşağıya kıvrırmıştı. “Hırr.” Ayrıca geldiğimizden beri sesini ilk kez duymuştum. Dustin’i kesinlikle memnun etmeye çalışmıyorlardı. Ona karşı bir savunma gösterirken neden bir yandan da onu kıskırttıklarını anlayamamıştım. Bunun kimin yararına olacağını da bilmiyordum.

Dustin öfkeyle hırladı, çıkardığı sesle birlikte arkasında kalan adamlar hareketlenmişti. Eliyle yeniden sabit kalmalarını sağladı. “Bu buluşmanın hoş sonlanmaması için çabalıyorsunuz. Bu manipülasyona izin vermeyeceğim.”

Müphem sıkılgan bir tavırla havayı ciğerlerine çekti. “Bu bir buluşma değil. Fakat hoşuma gidecek tek yanı gerçekten de sonlanması olurdu.”

Dustin suskunluğunu tüm bakışları üzerine çekecek kadar uzattı. Kafasının içinde bir muhakeme yaptığını alnındaki çizgilerden bile anlamak mümkündü. Bu durumdan dolandırılmadan kurtulmanın akılcı bir yolunu arıyordu.

Nihayet konuştuğunda yüzü bulduğu çözümden memnun olduğunu belirtecek şekilde aydınlandı. “Öyleyse biraz neşelen. Geldiğiniz yere geri dönebilirsiniz, elbette yalnızca imparatorun isteğini yerine getirmek için. Ayrıca o...” derken beni işaret ediyordu. Müphem’in eli, avucumun içinde hareketlendi. Ayaklarım durduğum yerde uyuşmaya başlamıştı. Parmak uçlarının bana dönmesinden ne kadar nefret ettiğimi tekrar hatırladım. “Sen geri gelene kadar bizim misafirimiz olacak. Beklediğimiz şeyi teslim ettiğinde seninle birlikte dönebilir.”

Müphem’in dişleri birbirine kenetlenmişti. “Yerini bilen tek kişi olmadan geri getirmem imkânsız. Neden döneceğimizden emin olmak için hafiyelerini kullanmıyorsun?”

Sözlerine anlam veremeyerek kaşlarımı çattım. Bir şeyin yerini bildiğim falan yoktu.

Dustin sinir bozucu bir kahkaha patlattı. Bir mezarın başında duyulabilecek türden bir gülüştü. Bunu bir katilden başkası yapmazdı. “Bir tanrı gibi seni izleyeceğimi söylerken şaka yapmıyordum. Ensendeki nefesim seni daima üşütsün.” Yüzü iyi dileklerini iletircesine yumuşaktı. Bunları söylerken bakışlarını teker teker üzerimizde gezdirmişti. Kelimelerinin alıcısı tek bir kişiden ibaret değilmiş gibi hissediyordum.

Gözleri, arkasında duran mor adamlardan birine kaydığında belli belirsiz beni işaret etti.

Bana doğru atılan birkaç adımı görünce yüreğimde ince bir sızı hissettim. Kaynar su bu defa içime dökülüyordu. Önüme bir beden siper olduğunda, turuncu saçlarını görmesem dahi onu kokusundan tanıyabileceğimi fark ettim. Zamanı değildi ancak rüzgâr âdeta kokusunu ciğerlerime ilmek ilmek işliyordu. Gücüm yettiğince nefes almayı sürdürdüm.

“Ne zamandan beri himayemdekilere dokunabileceğini sanıyorsun?”

Alnım sırtına değmek üzereyken bakışlarım yanımdaki adama doğru döndü. Ares’in bedeni nerede duracağı konusunda kararsız olsa da tetikteydi.

“Gölgede duran herkese dokunasım var, biliyorsun.” Dustin’in bu tavrını görmeden önce onun karanlık olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse ne kadar yanıldığımı görüyordum. O, zifirî karanlığın kendisiydi.

Müphem dudaklarını araladı ancak konuşmasına fırsat kalmadan Ares iki grubun ortasına geçti. “Onunla söz cini çağıracağız.” Dustin’e doğru dönmüştü. “Böylece döneceğinden emin oluruz.”

Dustin o tarafa doğru yürürken gülümsüyordu. Bir an için fikrinden ötürü onu takdir edeceğini düşündüm. Ares’ten bile daha uzun boyluydu. “Bana güven verdiğin için portalınla

oynamadım, Ares. Amacı bizimkinden tamamen uzak kişilerin yanında durduğunu biliyorum.” Kafasını yana eğip onun arkasında kalan grubumuza baktı. Soluklar tutulmuştu. “O kişilerin kim olduğunu da.”

TAKO’yu biliyordu. Ses tonu tam olarak bunu her an açık edebilirim der gibi çıkıyordu. “Ruhların serserisini sınırlarımızdan içeri soktuğunu bildiğimi de söylememe gerek var mı?” Konuşurken onu bir cesede bakıyormuş gibi izliyordu. Ares geniş omuzlarını mümkünmüş gibi biraz daha dikleştirdi. Arkada birleştirdiği elleri sıkı birer yumruğa dönüşmüştü.

“Kendi adamlarını dikkatsizliklerinden sorumlu tuttuğunu izlemek güzel. Ya da olağanüstü sıvışma yeteneğimden. Daha önce de bu türden bir iç savaşa neden olmuştum.” Onunla ilk karşılaşmamızda Labradorit sokaklarında olduğumuzu hatırladım. *Ruhların serserisi.*

Dustin’in bakışları bu defa Hera’yı buldu. Hera’nın birazdan kusacakmış gibi yutkunduğunu gördüm. Dustin de bunu görmüştü, dudağının kenarı zevkle yukarı kıvrıldı. *Ucube herif.* Hera zayıf anını ona gösterdiği için kendinden tiksiniyor olmalıydı. Buna rağmen sağlam duruşunu asla bozmadı. Kolları aniden gerçekleşebilecek bir saldırı ihtimaline karşı iki yanında gerilmişti.

“Konu mücevherini paylaşmamaksa, sevgili Hera da bizimle gelebilir.” Gaya ve Ares, Hera’ya doğru birer koruyucu adım atmıştı. “Geceyi mor tenlilerle kapatmayalı epey oluyor, değil mi, Hera?”

Hera’nın yüzü öfke ve tiksintiyle çarpıldı. Saniyeler içinde iki elinde de küçük ve keskin mınçıklar belirmişti. Dustin’in üzerine haykırarak atılırken mınçıklarının keskin ucu jilet gibi parlıyordu. Dustin baltasını kaldırdığında Hera ilk darbesini havadan onun üstüne indirdi. Muhtemel sonun bekleyişiyle elimi dudağıma kapattım. Fakat yaratık onun hamlesini kolaylıkla savuşturdu.

Müphem bir an ileri atılmak için hamle yaptı. Benimkilere kenetlenmiş parmakları ona engel olunca göz göze geldik. Sanki benden bir onay bekliyormuş gibi ona aptalca başımı sallayıp elimi çekmeye çalıştım ancak buna izin vermedi. Dışarıdan onu zorla tutuyormuşum gibi görüldüğüm konusunda bahse girerdim. Müphem arkasını dönüp diğer arkadaşlarına baktı. Ares ve Gaya'nın önüne çıkan mor askerler kılıçlarını çekmiş, hatta çoktan etrafa savurmaya başlamışlardı.

Ares yerini belli etmekten çekinmeden Gaya'yla birlikte bal-tasını askerlere sallıyordu. "Vazgeçtim," dedi Müphem. Koşmak ve savaşmak arasında gidip geldiğini yüzünden anlayabiliyordum. Fakat bahsettiği şeyi anlamamıştım.

"Neyden?"

Elimi bırakırken, "Sakın kaçma. Kıpırdama bile," diye emretti.

Ceplerini karıştırıp küçük bir ajanda çıkardı. Bir kere takım arkadaşlarına ve mor tenli adamlara göz atıktan sonra oyalandıklarına emin olup yere çökerek defteri karıştırmaya başladı. Hissettiğim dehşet yüzünden yerimde duramıyordum. Bir şeyler yapma ihtiyacı beni pençelerinin arasına almıştı.

Sayfaları hızlı hızlı geçerken sık sık gözlerini önümüzde sahnelenen kaosa çeviriyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Labradorit portalını tersten açmanın yolunu arıyorum." Hızla yanına geçtim.

O sırada, Gaya kılıcın etrafında çizdiği yayın altında eğildi ve yıldız bıçaklarıyla bir askerin karnını yardı. Organlar yırtık bir poşetten taşar gibi iğrenç bir sesle yere dökülürken öğürmekten kendimi alamadım. Bir diğeri kılıcını kenara atıp kırmızı dumanla sarmalanmış elini Ares'e uzatmıştı. Ares kıvrak bir hamleyle başka bir askeri kendine siper edene kadar sebebini anlamamıştım. Elin temasıyla birlikte askerin mor bedeni kuruyup buruştu. Saniyeler içinde yerde sönmüş bir balon, vakumlanmış bir torba misali yatıyordu.

Kanım damarlarımda dondu. Düştüğüm boşluk katıksız dehşetten ibaretti. Gözlerimi olanlardan ayıramıyordum.

Eldivenli ellerin yanaklarımı kavradığını hissettim. “Buraya odaklan. Benimle birlik...” Tanıdık bir sestən acılı haykırış duyduğumuzda bakışlarımız aniden o tarafa doğru çevrildi.

Dustin baltasının keskin olmayan tarafını Hera’nın yüzüne muhtemelen ikinci defa indirmek üzereydi. Belli ki Müphem’in içindeki sabrı kontrol eden taşların yerinden oynaması için gerekli olan son hamle buydu. Yüzümü avuçlayan eller bir anda yok oldu. Hemen sonra defterin göğsüme yapıştığını hissettim.

“Bir şeyler bulsan çok işe yarardı.”

Tek kelime etmeme fırsat kalmadan kaosun içerisine atılıp hançerini savurmaya başladı. Üç kişilik gruplarıyla durumu iyi idare etmelerine rağmen en sonunda yorulacaklarını biliyordum.

Olanları izlemem onları kurtarmayacaktı. Bu yüzden canlı kalmaları için dua ederek hiç anlam veremediğim sayfaları hızla karıştırmaya başladım. Taşlar, yabancı kelimeler, semboller, anlamsız çizimler... İşe yaramamı sağlayacak en ufak bir bilgi bile mucizeler yaratırdı.

Acılı seslerini duydukça yanlarına gitmemek için irademden fazlasını kullanmam gerekiyordu. Onlara fayda sağlamaktan çok engel olacağımı biliyordum. İşe yaramaz ve buruşuk bir et parçası hâline gelmem için askerlerden birinin bana dokunması yeterliydi. Bu düşünceyle birlikte bütün bedenimin buz kestiğini hissettim. Onlar bu tür canavarlarla savaşıyordu.

İki taraf da sıradan değil, diye hatırlattım kendime. Sonra aniden zihnimde beliren soruyla irkildim.

Peki ya, Müphem... Onun da böyle yetenekleri var mıydı? Yoksa sadece ölü bir ruh muydu?

Sayfaları en baştan daha hızlı karıştırmaya başladım.

Ruhlar arafta tekrar ölebilir miydi?

İki mor elin arkamdan uzanarak omuzlarımı kavradığını gördüm. Saniyeler dakikalara dönüşürken, içimin çekilip derimin buruşmasını bekledim. Faydası olacağına inanarak canımın olduğu yerde kalması için dua ediyordum, çoktan bir ruh olmuş olabileceğimi hesaba katmıyordum bile. Bir süre sonra hâlâ içim çekilmemişti, buruşmamıştım ve en önemlisi... ölmemiştim.

Beni tutan ellerin sahibini göremiyordum. Bedenimi hırpalamıyor ya da bana zarar vermiyordu fakat daha korkunç bir şekilde beni ormanın dışına, gözlerden uzağa sürüklüyordu. Henüz kimse aramızda giderek açılan mesafeyi fark etmemişti. Bu, içimde yepyeni bir panik yarattı. Arada kulaklarıma hırçın homurtular çalınıyordu. Aynı ses bazen birinin ellerini çekmesi için çığlıklar atıyor, etrafa tehditler savuruyordu. Çok kısa bir süre sonra bu sesin bana ait olduğunu anladım.

Beni fark etseler bile, kurtarmak için vakitleri olur muydu ki?

Sebebini bilmediğim dikkat dağıtıcı bir unsur sayesinde tüm gözler bana ve beni sürükleyen mor bedene döndü. Soluksuz kalmış göğüsler inip kalkarken, bakışlar hissettikleri tersliğin sebebini bende bulabilmeleri mümkünmüş gibi sorgulayıcıydı. Ne olduğu hiç önemli değildi, çünkü her ne olduysa kanlı danslarına bir ara vermelerini sağlamıştı.

Artık sürüklenmediğimi fark ettim. Tırnaklarım bir ağacın kuru gövdesine geçmişti, minik kan damlaları parmaklarımdan aşağı süzülüyordu. Sonraki saniye bu detay da önemini yitirdi. Çok uzaklardan, toprağın altında başlayan bir dalga, zemini parçalara ayırarak mücadele eden herkesin altından geçti. Bir an için yüzlerce cesedin toprağı yarıp dehşet saçacağını düşündüm. Bu her açıdan kulağa *imkânsız* gelse de içinde bulunduğumuz duruma bakarken imkânsızlıklardan bahsetmek çok komikti.

Gittikçe büyüyen dalga olduğumuz yere yaklaştıkça toprak içten içe uluyordu. Omuzlarımdaki ellerin yerini serin bir boşluk alırken kendimi az sonra yaşayacağım sarsıntıya hazırladım.

Bir an sonra, artık tanıdık hissettiren bir varlığın ruhumun en derinliklerinden zirveye kadar tırmandığını hissettim. Dalgayla aramdaki mesafe kısaldıkça varlık daha da somutlaşıyordu. Toprak diğerlerinin hayret nidaları eşliğinde bana çarptığında, o gizemli varlık etrafa benim gözlerimden bakmaya başlamıştı. Yeni doğmuş, elle tutulur bir canlı gibi hissettiriyordu.

Asırlar sürmüş gibi gelse de her şey saniyeler içerisinde gerçekleşiyordu. O sırada yüzünün aldığı şekli umursadığım tek kişiye baktım. Çıplak elindeki hançer, üzerindeki kanın ıslaklığıyla parıltıyordu. İki mavi çukuru örten göz kapakları sonuna dek açılmıştı.

Herkesin ters dönen bir kum saatinin etkisindeymiş gibi yavaşlayan hareketlerini izledim. Oldukları yerde hareketsiz değillerdi. Artık beni şaşırtmayan bir şey onların zaman akışını benimkinden farklı şekilde etkiliyordu. Gözlerime bir perde çekilmeden önce bana dönen onlarca yüzün telaş ve korkuyla dolu ifadelerine baktım. Onların gözünde hissettiğimden daha büyük bir kasırga dönüyor olmalıydı.

İçine çekildiğim karanlıkta, benliğimin ruhani boşluğunda onu buldum. O, haftalardır aradığım -aradığımız- şeydi. Hayal ettiklerimin yanından bile geçmiyordu. Sonsuz kadife bir duvardı. Ağır ağır dalgalanırken bana gücünün derinliğini gösteriyordu. Birlikte ne kadar güçlü olabileceğimizi gösteriyordu.

Bana fısıldadı. Aramızdaki bağı çekiştirdi. Birbirimize ihtiyacımız vardı.

Nihayet ona tırnaklarımı geçirdim. Hayalî parmaklarım kadife dokusunda daha derine gömülürken çıkardığı kükreyişin ruhumda yankılanmasına izin verdim. Büyü en küçük yapı taşımı dahi sarmalamaya devam etti... Onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi göremediğim o âna kadar. Bu kavuşmanın önceki benliğimle arama bir çizik atacağını biliyordum. Ruhuma zincir vuracağını, ona bedenimde ilk rastladığımda anlamıştım.

Bu ellerimle şekillendirdiğim ahlaki sınırlarımı bozar mıydı? Beni başka biri yapar mıydı? Beni canavar gibi görüyor oluşlarını haklı çıkarır mıydı?

Ne zamandır orada olduğunu bilmediğim çınlama, görüşümdeki perdeyle birlikte yok oldu. Büyü geri dönülmez biçimde kanıma karışmıştı. Örnek vermek gerekirse bu, yıllardır derimin altında gizlenen zehirli bir kistin patlamasına benziyordu.

Hâlâ bulanık görünen suretlerine baktım.

Müphem kafasını olumsuz anlamda sallasa da bu çok yavaş gerçekleşiyordu. Ona gülümsedim. Toprağın altından çıkan kökler önce parmaklarıma, oradan da bileklerime ve dirseklerime dolandı. Bunca zaman hiç anlamadan onların yokluğunu, açlığını çekerek yaşamıştım. Bu farkındalık da benim için yeniydi. Önceki hayatımda bir tür fantom etkisindeydim sanki.

Benliğimin penceresine yapışıp kalmış olan bir buğuyu silmişim gibi bir berraklık elde etmiştim. Fakat onların yüzündeki onaylamayan bakışları kolaylıkla görebiliyordum. Müphem, Hera, Gaya ve Ares. Gücümü açığa vurmanın ölümcül sonuçlar doğuracağını düşünüyor olmalıydılar. Labradoritlerin bu bilginin dedikodusunu yapacak kadar yaşamayacaklarını bilselerdi, bunu hiç dert etmezlerdi.

Dallarımı mor bedenlere hedefledim. Bir saniye önce zaman normal akışına dönmüştü. Bir saniye sonrasında ise bambaşka bir dalga beni kırmızı portala savurarak dallarımın hedefime ulaşmasını engelledi.

Savrulmadan önce gördüğüm şeyi hatırlıyordum.

Bedenimi buruşturmak için ellerini bana uzatan ve gittikçe yaklaşan mor bedenler. Çatık kaşları ve öfkeli beden diliyle onlara bunu emreden Dustin. Muhtemelen arkamda açık duran portala koşan Hera, Gaya, Müphem ve Ares.

Ares...

Onun dalgası büyümü sabote etmişti. Dallarımı kırmıştı. Portalda bitap düşmüş vücudumla savrulurken bunca zaman antrenmanları neden onunla yaptığımı anlamıştım.

Yattığım sert zeminde olduğumuz yeri hemen tanıdım. *Nanta*. Çok gizli konsey binalarının koridorunda birer ruh olmadıkları açıkça ortada olan TAKO ekibiyle tüm gözlerin kolaylıkla görebileceği bir noktada öylece duruyorduk. O an için, Asher'ın, "*Gizlilik esastır,*" haykırıışlarını hayal etmek hiç zor olmadı.

Nanta ruhları, diğer türlerden gizlenmek için sığındıkları binanın ortasında her türden bir örnek dikildiğini bilse ne yapardı? diye düşündüm. Onlar için benim kapımda kullandıklarından daha güçlü zincirler bulmaları gerekecekti.

Büyümü yokladığımda hâlâ yerli yerinde olduğunu gördüm. Yeniden alevlenmek için doğru ânı bekliyordu. Ayaklanıp kıyafetimdeki tozları silkelerken üzerimde hissettiğim dört çift göze kasıtlı olarak bakmıyordum. *Azardan önceki sessizlik*. Her ne kadar öfkeli olsalar da dikkatleri dağıtmam sayesinde kurtulmuştuk.

Gaya'nın uzun tırnaklı eli koluma saplandı. "Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsin?" Sarı gözleri neredeyse griye dönmüş, yüzü öfkeyle gölgelenmişti. Kendimi savunabilirdim... Hera'nın kendine hâkim olamaması yüzünden olayların buraya vardığını söyleyebilirdim. Fakat o, nefret taşan gözlerini benimkilere dikmişken yutkunmak bile zordu. Buna rağmen korkuyla sinmek yerine omuzlarımı dikleştirdim ve konuşmaya hazırlandım. Ancak tam o sırada bir beden aramıza girdi. *Müphem*.

"Burada değil." Bana bakmıyordu, yüzünü karşımdaki kadına çevirmişti. Gaya bana bir an baktıktan sonra kabullenerek başını salladı. Açık konuşmak gerekirse, kısa bir teşekkür duy-mak harika olurdu.

Müphem'i takip etmeye başlamadan önce yargılayıcı bakışlar son defa beni buldu. Sessiz adımlarımız ve tetikte bedenlerimizle

yürüyorduk. Uyumayan bir ruhun elini omzuma koyacağı hissinden kurtulamıyordum, kısacası oldukça tedirgindim.

Biraz sonra hepimiz hızla onun odasına doluşmuştuk. Kapının kapanma sesiyle birlikte başka bir ses daha yükseldi: “Onlarca kişinin ölümüne sebep olacaktın!” Gaya bu öfkeyi kusmak için dakikalarca beklemişti. İstemedi su yüzüne çıkardığım büyümün işe yaradığını görmemek için gösterdikleri inat çok anlamsızdı.

“Birbirinizin kanını akıtmaya çalışırken ölmelerini o kadar da umursuyormuş gibi görünmüyordunuz,” dedim nihayet bir dilim olduğunu hatırlayarak. Bu evrende susmak en büyük hatam olacakmış gibi hissediyordum.

Ares bir adım öne çıktı, kasları hâlâ seğirmeye devam ediyordu. Ona bakınca dallarım adına öfkelen dim. “O piçlerin hiçbir i umurumuzda değil, Alessia. Umursadığımız şey *cana karşılık can* kuralı. Hepimizin çevresinden, öldürülen kişi sayısı kadar can alacaklardı.”

Onların gözünden neden düşüncesiz göründüğümü anlayınca irkildim. Böyle hayati bir ayrıntıyı nasıl olmuştu da atmıştım? Bunu unutacak kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Bu, Müphem’in bana verdiği ilk bilgiydi. Üstelik az kalsın bu yaptığımı savunmak üzereydim.

Tehlikeye attığım onca canın ağırlığı omuzlarıma yüklenirken kambur duruşumu düzeltmek istemedim. Verecek cevap bulamamıştım. Bu yüzden bakışlarımı odadaki yüzlerde gezdirdim. Hera henüz ormanda üzerine çullanan tiksinti hissinden kurtulamamış gibi görünüyordu. Belki biraz da dalgın sayılırdı. Gözlerime bakınca bakışları yumuşasa da hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes almakla yetinmişti. Konuşacak olsa, “*Ah, Alessia,*” diyerek söze başlardı. Ancak bunu yapmadı.

İhmalkârlığıma vereceği tepkiyi merak ederek Müphem’e döndüm. Gerginlikten ince bir çizgi hâline gelmiş dudakları biraz olsun aralanmamıştı.

Gaya rahatsızca kıpırdandı. “Dustin, TAKO’yu biliyor. Ne kadar süredir portallarımızı izlediğini merak ediyorum doğrusu.”

“Ayrıca artık onun bizde olduğunu da biliyor,” dedi Ares. Gaya’nın gözleri yeniden beni buldu. “En başından beri biliyordu.” Birazdan bahsettikleri *şeyin* ne olduğunu açıklayacaklarını umarak kaşlarımı çattım ve onları dinlediğimi belirttim.

“Hayır, bilmiyordu. Aslında hâlâ bilmiyor.” Müphem’in sesi geldiğimizden beri ilk defa duyuluyordu. “Çünkü Hanzeb’in istediği şeyin nasıl görüldüğünü, hatta ne olduğunu bile bilmiyor.” Hepsinin gözleri irileşti. Onlara uyum sağlamalı mıydım?

“Bundan nasıl emin olabilirsin?” diye sordum. Ben konuşunca irkilmişlerdi ama sorumu başlarıyla onayladılar. “Evet,” dedi Hera. Konuşmadan önce biraz düşünerek o âna geri dönmüştü. “Onu gerçekten de misafir etmek istedi.”

Anlamayınca ona doğru döndüm. “Dur bir saniye. Ne?” Hera bana bakarken konuşmasını bekledim. Ancak bunun yerine, Müphem kendi cümlesine devam etti: “Öyle olduğundan eminim. Çünkü en başından beri, gözleri bedenimde mücevher ya da değerli sayılabilecek bir nesne arıyordu. Onun elle taşınabilir bir şey olduğunu ima ettiğimde buna itiraz etmedi. Hanzeb için alması gereken şeyin bir *insan* olduğu aklının ucundan bile geçmiyordu.” Mavi gözleri kısaca bana dokunmuştu. İlk fırsatta beni aydınlatacak bir cevap almak için nefesimi hazırladım. Fakat bana konuşmam için zaman tanımadan devam etti: “Alessia’nın imparator için değil, benim için önemli olduğunu düşünmesini sağladım. Çünkü onu koruyor olmamın gözle görülen bir sebebi olmalıydı. Ayrıca... Buna gerçekten inandı.”

“Ne dedin sen?” diye bağırmış bulundum. Önemli olduğumu göstermekten bahsettiği kısmı değil, öncesindeki saçmalığı kastetmiştim. Nasıl oluyordu da hiç tanımadığım biri tarafından aranıyordum? Yanlış yorumlamamı düzeltmesini bekleyerek yüzüne baktım.

“Hanzeb’in aradığı şey sensin, Alessia. En başından beri bunu bekliyorduk. Ama bu kadar hızlı aydınlanacaklarını düşünmedik.” Konuşurken ellerini turuncu saçlarının üzerinde birleştirmişti. Peşimde cehennemi kendine oyuncak etmiş bir adam vardı. O esamesi uğursuz.

Sindirmek için, tüm bunların nedenini sormadan önce kendime birkaç saniye tanıdım. Bunu zeminin pürüzlü yüzeyini incelerken yapıyordum.

“O şeyleri yaptığını gördüler,” dedi Hera. *O şeyleri* derken parmaklarını dallarımı çağırırken yaptığım gibi kıvrırmıştı. “Onlar haberi yetiştirmese bile Hanzeb ipliklerini çoktan görmüştür.”

Müphem biraz sessiz kaldı. “Portallarla oynayabildiğine göre, TAKO’yu bildiği gibi Nanta’yı da biliyor. İçeride bizden sandığım bir casusu olmalı. Tüm bunları saklarken bir çıkarı olduğuna eminim. Ancak iplikler konusunda haklısın, kesinlikle görmüştür. Bu yüzden sınırları içinde olmamamız çok iyi oldu. Bir sonraki büyüüne kadar onun yerini saptaması mümkün değil.”

“Dustin aradığı şeyin o olduğunu öğrenince ne olacak?”

İşte bu, hepsine iç çektiren soruydu. Hera’nın ağzından çıkmıştı.

“Ona işine yarayacak bir teklifle gitmeyi planlıyorum.”

Müphem’e doğru döndüm. “Hanzeb için çalışırken neden seninle anlaşma yapsın ki? Ona güvenemeyiz. Ayrıca aranıyor olmamın sebebini hiç anlamıyorum. Kaçak vatandaş falan mıyım?”

Genelde sorularımdan sonra ortaya çıkan sahneye baktım. Hepsi göz ucuyla birbirini süzüyordu. Bu kaçamak bakışların, cevabı bildikleri konusunda bir kanıt niteliğinde olduğunu adım gibi biliyordum. Sadece... Belli ki cevap oldukça değerliydi. Sabrım tükenirken, “Hadi ama,” diye hayıflandım. Suskun tavırlarından, gizli saklı edalarından çok sıkılmışım.

“Dustin kendi çapında güçlüdür. Bu yüzden sadık görünse de çıkarları söz konusu olduğunda yolundan kolaylıkla sapabilir. Senin kim olduğunu öğrendiğinde bunu kullanmak istediği için hemen konuşmayacaktır,” dedi Müphem. Konuşurken bakışları yüzümde geziyordu. Onu başımı sallayarak onayladım.

“Ve?” dedim devam etmesini bekleyerek. “Neden beni bulmak istiyor?” Sessizlikleri ölüm öncesiymiş gibi hissettiriyordu.

“Bizimle aynı sebep yüzünden, Alessia. Günlük için.” Sorgulayıcı bir şekilde başımı eğdim. “Yaşam kanından olanlara bilgi veren bir günlük var. Hanzeb’i o tahtta varoluşun en güçlü canlısı da yapabilir, yok olmasına da sebep olabilir. Bu günlükün kimin elinde olduğuna bağlı. Özetlemek gerekirse, sen yaşam kanından geliyorsun. Tam da şüphelendiğim gibi.”

Ares onun sözlerini devam ettirdi: “Sen doğanın kalbisin. Diğer bir deyişle, doğa anasın. Hem de tüm boyutlar için.”

Yeni büyüyen bir dişi, dilimle yokluyormuş gibi büyümün kadife duvarına uzandım. “İmkânı yok.” Dudaklarımdan sadece bu kelimeler dökülebilmmişti. Belli ki doğa ana konuşmayı bilmiyordu.

Olduğum yere çöktüm. Bunun ne anlama geldiğini ve bana yüklediği sorumluluğu kafamın içinde çözümlemeye çalışıyordum. Bunu tek başıma yapmam mümkün müydü? Benden yaşamı kurtarmam beklenecek miydi? Bedenimi ikinci bir deri gibi saran o kostümü bulmalı mıydım? Tüm hayatımı gözden geçirmem gerekiyormuş gibi bir hisse kapılmıştım.

Benden dönüş alamayınca kendi konularına döndüler. En azından, öyle olduğunu tahmin ediyordum. Kafamın içinde olanlarla o kadar meşguldüm ki kelimeler bana ulaşırsa bile onlara anlam yükleyemiyordum.

“Öyleyse günlük için Merga’ya gitmemiz gerekecek.” Bu, Ares’in sesiydi. Onlara neden bunca zaman günlükün peşine düşmediklerini sormak istedim ama kişisel meşguliyetim buna izin vermedi.

Doğa ana olmak ne gibi görevleri kapsıyordu?

Gaya homurdandı. “Bunun için önce Merga’nın yerini bulmamız gerekecek.”

“Araştıracak birkaç yer biliyorum. TAKO’da görüşürüz.” Ares son sözü söyledikten hemen sonra, binanın çıkışını biliyorlarmış gibi aynı anda gittiler.

Kimliğimle ilgili yeni bilgileri başarısızca zihnimdeki yerlerine oturtmaya çalışırken Müphem’in beni izlediğini hissedebiliyordum. Ormanda olanlarla ilgili çekeceği nutuk veya azarlama taktikleri şu anda kesinlikle dinleyebileceğim şeyler değildi.

Benim yaptığım gibi, tam karşımda diz çökerken bakışlarımız kesişti. Karşılaştığım ifade karşısında şaşırır gibi oldum. Bakışları çok ılımlıydı. Sorunlarımın eve dönmekle sınırlı kalmayacağını en başından beri bilip bilmediğini merak ediyordum. En yakın arkadaşımın cesedine dönmek istemekle sınırlı kalmayacağını... Artık geride bir ceset kaldığından bile emin değildim. Belki de elden ele dağıttıkları o kâğıtlara yüzümün siyah-beyaz fotoğrafını bastırmış hâlde son sürat beni arıyorlardı. *Katil Aranıyor.*

Bu düşünceyle midem burkuldu. Özellikle de içinde arkadaşımın olduğu düşünceyle...

Müphem eldivenli ellerini saçlarımın arasına daldırdı. *Tamam.* Bunun beklentimin çok dışında olduğunu kabulleniyor ve nereye varacağını merak ediyordum. Mavi gözlerine uzun uzun bakmak, bilincimi bedenimde tutan o ince ipin gerilmesine neden oluyordu. “Ne yapıyorsun?” Bunu o kadar kısıp sesle söylemiştim ki ben bile kendimi duyamadım. Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. Saç diplerimi ovmaya başladığında gözlerim tamamen kendi iradeleriyle hareket ederek zevkle kapandı. Neredeyse bir inilti bile çıkaracaktım.

Sonrasında ormanda olanlarla ilgili beni eleştirecek miydi?

“Harikaydın,” dedi bir anda. İnanamayarak söylediğini anlamadığımı düşünüp aniden gözlerimi açtım. Hâlâ bana

bakıyordu, gözlerim kapalıyken de bunu yapmaya devam etmiş olmalıydı. Söylediği şeyi hayal etmiş olamazdım. O... gerçekten harika olduğumu mu söylemişti? Bunun neden kanımı kaynattığını bilmek istemedim. “Zehirli ve güzel. Senin bu ikisinin harmanlanıp oluşturduğu varlığın, birçok günah için oldukça davetkâr.”

Olağandışı bir hararetin bedenimden yukarı tırmandığını hissetsem de biraz sonra alay eden bir tavırla karşımdan kalkacağı hissine kapılmaktan kendimi alamıyordum. Bu yüzden sadece gözlerimi kırıştıtarak ona bakmaya devam ettim. Gözleri arasında mekik dokuyor, ciddiyetinden emin olmaya çalışıyordum.

Topal şeytan. Şaka yapmıyordu.

Saçlarımı bıraktığında bana ayırdığı sürenin sonuna geldiğimizi düşündüm. *Öyleyse benimkinin de sonu gelecekti.* Ama o aniden beni kollarına çekti. Bu evrene rağmen bugüne ve edindiğim yeni bilgilerin ağırlığına rağmen kollarında olmanın fazlasıyla olağanüstü hissettirdiğini düşündüm.

Kollarının ve göğsünün sertliği bedenimi bir zırh gibi sarıyordu. Kendimi tamamen ona yaslayarak sarılışına yanıt verdim. “O kargaşanın arasında, güç patlamandan sonra tüm bunların seni hiç olmamışsın gibi sileceğini düşündüm. Bir şekilde buradan gideceksin sandım.”

Bu sözler duymayı beklediklerim arasında son sırada bile değildi. Fakat bu, göğsümün içinde her saniye daha da büyüyen kıvılcımlara engel olamamıştı. Bir anda kendimi onun da içinde bulunduğu müstehcen görüntüleri hatırlarken buldum.

Tenimiz temas etmese de bizi bundan alıkoyan ince kumaş parçaları yakınlığımızın oluşturduğu büyüü silemiyordu. Bir an sonra dudaklarını saçlarımda hissettim. Nefesimin titremesine engel olamamıştım. İç sesimin *bir şeyler söyle!* diye bağırmasıyla zihnimdeki şeytanın dudaklarına parmağımı bastırdım. Konuşarak anın büyüünü bozmak istemiyordum.

Müphem beni geri çektiğinde gözlerimiz yeniden buluştu. “Sana dokunabilir miyim, güzel Alessia?” Bunu yapması için neredeyse ona yalvaracaktım. Ancak hemen bu arzunun sesini kestim. Asıl soru bana dokunması hâlinde göreceklelerimizle ilgiliydi. Onu reddetmem, kalkıp gitmem, belki de aramızdaki bu yakınlığın bir daha kurulmayacağından emin olmam gerekiyordu. Sorusunu başımla onayladım.

Eldivenini çıkarmasını beklerken yüzü yüzüme yaklaşmaya başladığında içimdeki şeytanın dahi nefesini tuttuğunu biliyordum. Geri çekilmedim.

Eldivenli eli çenemi yukarı kaldırdı. Dolgun dudakları tam olarak dudağımın köşesine yerleşmişti. Dudaklarımın bittiği o noktada teninin pürüzsüz dokunuşunu ve baskısını hissediyordum. İlâhi güçlere bunun bitmesini hiç istemediğime dair kısa bir dua gönderdim.

Bir an sonra, beklediğimiz o perde gözlerimizi karanlığa mahkûm etti.

BÖLÜM 9

Temasımızla önümüze serilen görüntülerin hiçbirinde elle-
rine o iç gıcıklayan eldivenleri takmadığını fark etmiştim.

Şimdi ortasında dikildiğim yatak odası bana tamamen yabancıydı. Gözlerinden baktığım Alessia'ya karşı tamamen hükümsüz bir şekilde çevremi izledim. Ancak onun baktığı yerlere bakabiliyor, onun hissettiklerini hissedebiliyordum. Pürüzlü zeminin çıplak ayak tabanımda bıraktığı his bunlardan biriydi. Hemen sonra karşımda onu gördüm. Bunu bekliyor olsam da gerçek benliğimin kanı bile damarlarında çağlamaya başlamıştı. Benim gibi orada öylece dikilirken gerçek Müphem'in, gözlerinin ardında olup olmadığını merak ettim.

Üstü çıplaktı, pantolonu belinden hafifçe düşmüştü. İçinde bulunduğum Alessia'nın içindeki ateşi, Müphem'e dokunma ihtiyacına karşı çıkmak için yumruk yaptığı ellerini hissediyordum.

Öncesinde aramızda bir diyalog geçmiş gibiydi sanki. Müphem biraz yaklaşıp çevremde tur attıktan sonra arkamda durdu. Göğsü sırtıma değiyordu. Temasımızı engelleyen kıyafetlerimin hepsini yakmak istedim.

"Henüz kaçmadın. Tehlikenin farkında olduğunu hiç düşünmüyorum." Asıl tehlike sesinin tonundaydı.

"Tehlikeden kaçacak biri olduğumu düşünmen büyük hata olurdu." Ben konuşurken saçımın omzumda duran tutamını arkaya atmıştı. Bunu yaparken ılık dokunuşu omzuma temas etti. *Yer ve gök aşkına.* Biri gelip bu odanın dışında hayatın devam

ettiğini kanıtlamadan buna inanmayacaktım. Dokunuşu çok... yakıcı bir temastı. Kulağıma eğildi. Yanağıma çarpan nefesinden ürpermek işten bile değildi.

“Benimle, unutmak istemeyeceğin bir gece geçirmek ister misin, güzel Alessia?” Belki de bu sorudan utanmam gerekiyordu. Ama o an utanmıyordum.

“Bana ayırabileceğin sadece *bir* geceyse, teklifini yeniden düşünmem gerekecek.” İlk anda kabul etmediğim için kendimi tebrik ettim. Müphem ufak ama keyifli bir kahkaha attı. Gülüşü bulaşıcı olmuştu, kendimi kıkırdamaktan alamadım.

“Sen bile bunu söylerken bir geceyle sınırlı kalacağına inanmıyordun.” Parmak uçları omuzlarımdan bileklerime inerken dokunuşu öyle hafifti ki ufak bir titreme dalgasının bedenimden gelip geçtiğini hissettim. “Tenim seninki gibi koksun isterim. Sen de ister misin, güzel Alessia?” Fısıldarken, dudakları kulağımın hemen altına değiyordu. Bu kez hiç beklemeden başımı onaylarcasına salladım. İrade göstermek buraya kadardı.

Başımı üstüne yatırmam için elini havaya kaldırdı. Böylece boynum dudaklarının önünde tamamen onu bekleyen bir ziyafet gibi açıkta kalmıştı. Dışarıdan bir vampir tarafından ısırılmayı bekliyormuş gibi görüldüğüm konusunda bahse girerdim.

Dudakları kulağımın arkasından köprücük kemiğime, ardından omzuma doğru öpücükten bir yol çizdi. Tenime her dokunuşunda verdiği keyif, bu dünyadan olmayan bir uyuşturucuyu kanıma karıştırıyordu sanki. Birbirine bastırduğım dudaklarımın ardından küçük bir mırıldama kaçtığında bunun onu delirttiğini fark ettim. Sırtıma kadar ulaşan kalp atışları kendini ele veriyordu.

En fevri şekilde beni belimden tutarak kendisine çevirdi. Turuncu saçlarının diplerine tırnaklarımı geçirmek, o kıvrımlı saç tellerini parmaklarıma dolayıp çekiştirmek istiyordum.

Gözlerinden hırçın bir kıvılcım geçti. *Bu bakışı önceki görüntülerden hatırlıyordum.* Yüzünü bana yaklaştırmaya başladığında

gözlerimi kapatmaya hazırdım. Beklediğimin aksine ılık nefesini dudaklarıma üfledi, artık tam karşımda durmuyordu. Ortadan yok olmuş, sanki havaya karışmıştı. Hiç var olmamış gibi...

Panikle kendi etrafımda döndüm. “Müphem?” Tüm odayı çatık kaşlarla taradım ancak burada olmadığı kesindi. Yaşananların hayal ürünü olduğundan şüphe edeceğim anda ufak bir esinti enseme okşadı. Şaşırtıcı bir bilinçle, onun yeniden arkamda olduğunu biliyordum.

Dudağının bir köşesi keyifle kıvrılmıştı, kirpiklerinin altından yönelttiği bakışlar talepkârdı. Ona yaklaşırken ellerinde tuttuğu mumlara baktım. Yüzüne düşen gölgelerin hareketi her nasılsa onu çok daha ilahi gösteriyordu.

“Ne yapacaksın bunlarla?” Parmaklarımı, pürüzsüz çenesine gitmemeleri için arkamda birbirine kenetlemem gerekmişti.

“Lütfen ellerini kaldır, güzel Alessia.” Rica ediyor olmasının aksine sesi olduğundan daha karanlık, daha hilekâr çıkmıştı. Önce ne yaptığını çözebilme umuduyla biraz yüzüne baktım. *Ah, yüceler!* “İstemiyor musun?” dediğini duydum. Daha çok *korkuyor musun?* der gibi sormuştu.

Söylediğini yaparak ellerimi kaldırdım.

Erimiş mumun tenime damlamasıyla tısladım. *Topal şeytan!* Mumları düşmeye en uygun olacakları şekilde avucuma yerleştirmeye başladı. En ufak hareketimle odayı ateş içinde bırakabilirdim.

“Ne yapıyor...”

“Şşşt!” Parmağını dudaklarıma bastırdıktan sonra dilime dokundu. Parmağını ısırılmamak için tüm irademi kullanmam gerekmişti. “Sen hiç tehlikeden kaçacak biri değilsin sonuçta...” Kendi silahımla vurulmak tedbirli kişiliğimin sesini kesiyordu.

Odanın ortasında canlı bir şamdan gibi dikiliyordum. “Ne yaparsam yapayım hareketsiz kalmak zorundasın, güzel Alessia.” Evet, elbette... yoksa *yanardık*. Parmakları dudaklarımdan belime ilerledi. Elleri tüm vücudumu keşfediyordu.

Sarsılmış olmalıydım, avuçlarımdaki mumlardan yükselen alevler titriyordu.

Mumları elimden bırakmaya o kadar hazırdım ki... Ona dokunmak istiyordum. Şu an için, sahip olduğum en büyük rüya buydu. Kıyafetlerimi çekiştirmeye başladığında yutkundum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum tekrar. Bu defa sözümü kesmedi.

“Dudaklarımı gezdirebileceğim yerler keşfediyorum.” Müzip ama şaka olmadığı belli olan bir tonda söylemişti bunu. “Zorlanıyor musun?” Dudaklarını tenimden çekmeden konuşmuştu. Başımı olumsuz anlamda salladım. Şu an için sesimi kullanabileceğimden tam olarak emin değildim. O beni daha fazla keşfediyorken dengem bozuldu. Mumlardan biri neredeyse devriliyordu. Müphem yanan yerinden mumu tutarken ateş tenini hiç etkilemiyormuş gibi az önce olduğu yere bırakıp elini de eski yerine koydu. “Bir daha olmasın, güzel Alessia. Görüyorsun ya... Az kalsın yanıyorduk.” Şehvetli sesi yine dudaklarından keyifle çıkıyordu.

Zaten yanıyorduk. “Sana dokunmak için küçük bir bedel olurdu,” diye cevap verdim. Bakışları, bu gerçekten olabilirmiş gibi daha da karanlık bir tona bürünmüştü. Mumları üflerken gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmedi. Uçsuz bucaksız iki mavi çukur... Sıcak bakışlarına rağmen buz gibi renkleri...

Zifirî karanlıkta beni kucakladı. Büyük ihtimalle yatağa yürüyorduk. Nihayet parmaklarımı turuncu buklelerinin arasına daldırdığımda nahoş bir sarhoşlukta savruluyordum.

Görüntü zihnimi terk etti. Tüm hâkimiyetin elimde olduğu bedenime dönmüştüm. Dudakları tenimden ayrılmış olsa da varlığıyla aramda santimler vardı. Bu yakınlığı göz önünde bulundurulduğunda, hâkimiyetin elimde olmasıyla ilgili söylediklerimi yeniden düşünmem gerekiyordu. Boğazını düzeltirken kendini

tamamen geri çekti. Yüzlerimizde her görüntüden sonra oluşan o aptal şaşkınlıkla duruyorduk.

Kalbim her ucu ellerden oluşan bir kırbacı duvarlarına vuruyordu sanki. Sesinin dışarıdan duyulup duyulmadığını merak ettim. Birbirimizin yüzüne dikkatlice bakarken onun da az önce önümüze serilen uygunsuz görüntülerin üstesinden gelmeye çalıştığını biliyordum. Bu hâlimizi düşününce kocaman bir kahkaha boğazımda takılı kaldı. Ona komik gelmeyeceğini biliyordum, bu yüzden kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Müphem hızla ayağa kalktı. Birkaç defa odanın içerisinde gezinip ellerini arkada birleştirmiş hâlde yere bakıyordu. Tüm bunları yaparken onu izledim. Bir an sonra, aniden olduğu yerde durup yeniden yüzüme baktı. Biraz mahcup, fazlasıyla da düşünceliydi. “Affedersin, Alessia. Hâlâ görüntülerin sebebini bulamadım ve bunu yapmamam gerekiyordu. Etkileyici sahneler olduğunu kabul ediyorum ama özel alanına...”

“Kesinlikle etkileyici,” dedim bir an boş bulunarak. Kaşları çatıldıktan hemen sonra havalandı.

“Ne dedin?”

Açık ettiğim fikrimin arkasında durma cesaretini göstererek tekrarladım. “Kesinlikle etkileyici.” İrileşmiş gözleriyle başını sallamaya başladı. Bir şeyleri doğru anladığından emin olamıyordum. Yüzünde rahatladığını ve duyduklarından hoşnut olduğunu belli eden bir gülümseme belirene kadar bundan şüphe duymuştum. Nedense bu görüntüsü karşısında göğsümde belirgen o his tanıdık geliyordu. Varlığı kafa karıştırıcı ve bir o kadar da yatıştırıcıydı. Bana eli silahlı yabancılardan daha tehlikeli geliyordu. Kapının dışından gelen seslerle irkildik.

“Şey...” Kapıyı gösteren parmağına baktım.

“Evet, evet tabii. Ne olduğuna bir bakalım.” Koridora çıktığımız ilk saniyeden beri bir şeylerin ters gittiğini biliyordum.

Bir karmaşanın ortasına düşmeye kendimi hazırladığımı düşünsem de bu hiçbir seferinde beklediğim gibi sonuçlanmıyordu.

Nanta'nın meydanına yaklaştıkça sesler kulağa daha öfkeli gelmeye başladı. Müphem kapıdan çıktığımız andan itibaren lider kişiliğine bürünmüş, adımlarını daha sağlam atar olmuştu. Başka biri olmuştu. Yanımda başkalaşıyor olması iyi miydi, kötü müydü? Belki her ikisi de.

Tüm ruhların bir arada olduğunu ilk defa görüyordum. Çok fazlaydılar. Fazla ve sarsılmış. Kimi bir köşede tesellisiz ağlıyor, kimi bir diğerine sinirini kusuyordu. Kimi de... Onları biraz solgun gördüm. Bir ruh için bile fazla solgunlardı. Karşımızda duran manzara tamamen kakofoniden ibaretti.

Müphem kemerinde asılı duran keselerin birinden çıkardığı tozu havaya fırlattı. Toz, bir süre yer çekimine karşı gelip havada asılı kaldıktan sonra her zerresi kulakları sağır eden bir şiddetle patlamaya başladı. Ellerimle kulaklarımı kapattım. Görevini yerine getiren toz taneleri yere inerken bana havai fişek gösterilerini anımsatıyordu. Bunun dikkatleri üzerimize çekmek ve sessizliği sağlamak için olduğunu biliyordum. Gerçekten öyle de olmuştu.

Onlarca göz -yine- dinmemiş bir öfkeyle bize bakıyordu.

Müphem onlara bir adım daha yaklaştı. "Sorun ne?" Az önce bir aslan gibi kükremelerine şahit olduğum ruhlardan hiçbir ses çıkmıyordu. Durum ne kadar ciddiydi? Doğru soracak olursak... Durum neydi? Aralarından, gözüme oldukça tanıdık gelen bir kız çıkıp haşın adımlarla bize doğru yürümeye başladı. Her adımını korkudan tamamen uzaktı ve etrafa saldırganlık yayıyordu. Asabiyetin kişilere ruh bedeni içinde bir promosyon olarak verilip verilmediğini düşündüm. Daha önce Ophelia hariç gerçekten keyifli olan bir ruh görmemiştim.

Biraz sonra kızı tanıdım. Onu daha önce Ophelia'nın yanında görmüş ve birbirlerine arkadaşların yapacağı türden gülücükler attıklarına şahit olmuştum. Siyahi teninin yanı sıra, başka

birçok açıdan arkadaşına benziyordu. Sadece ona göre daha ince olan dudakları, kemikli bir yüzü ve ona çekicilik katan badem gözleri vardı. Eğri burnu sevimli görünümünü hiç bozmuyordu.

Bir anda tokadı yanağıma indi. İşte bu tüm sevimliliğini bozmuştu. Canımın acısını unutup şaşkınlıkla yüzüne baktım. Müphem ikimizin arasına girmişti ve onu olduğu noktadan geriye iterek benden uzaklaştırıyordu. İçimin tokadın intikamını alma arzusuyla kaynadığını hissettim. Dilediğinde bana bu şekilde vurabileceğini nasıl düşünmüştü?

Müphem'in kolları arasında debelenip üzerime gelmeye çalışıyordu. "Seni uğursuz iblis!" İşaret parmağını gördüğü en çirkin şeyi gösterirmiş gibi yüzüme doğrulttu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Sabrın beni bulması için daha doğru bir an düşünemiyordum. Yüzünü yere çarpma arzuma yenilmeme çok az kalmıştı. "En başından beri senin gibi bir süprüntünün buradaki varlığının başımıza iş açacağını biliyordum. Geldiğin anda seni ateşe vermeliydik." Kelimeler yüzüme az önceki tokattan daha sert yapışmıştı. Üzerine yürümeye yeltendiğimi göğsümdeki el beni durdurunca anladım. Müphem bana bakıp gözlerini uzunca kırptı. *Ben halledeceğim*, demeye çalışıyordu.

"Zara." Dişlerinin arasından söylediği bu isim *sessizlik* uyarısı taşıyordu. Zara geri çekilip üstündekileri düzeltti. "Onunla böyle konuşma." Kız ağzını açacak gibi olunca bu sefer, "Devamını getirme," diyerek noktayı koydu. Zara burnundan soluyordu.

"Şimdi biri ne olduğunu açıklasın lütfen."

Yüzlerine baktığımda, Zara gürleyen kişi olsa da bunu hepsinin adına yaptığını anladım. Kalabalığın içinden bir erkek sesi yükseltti. "Kime ait olduğu belirsiz bu kıza olan takıntın yüzünden Hanzeb'in adamları burayı bastı."

Öncesinde beni hırsızlıkla suçlayan bu adamı tanımıştım. "Ben kimseye ait değilim," dedim tıslayarak. Ancak benim

yüzümden başlarına geleni deli gibi merak etmekten kendimi alamıyordum. Bu, vicdanıma ne kadar yük olacaktı?

“O zaman burası olmayan bir yerde kendine bir sahip edinse...”

“O sesini kes ya da benim kesmemi bekle.” Müphem’in tavrı az öncekinden çok daha farklıydı. Öyle ki yüzündeki ifadeyi gören biri susması gerektiğini bilirdi. “Derhâl neler olduğunu anlatın.”

Kalabalık ortadan ikiye bölünmeden önce gözlerim Asher’inkilere bir saniyelğine çarptı. Onun bana bakmaya devam ettiğini hissediyordum. Nefret doluydu ve elinde kalan çöpü nereye atacağını düşünüyormuş gibi görünüyordu. Önümüzde açılan boşlukta yerde duran şeyi gördüm. En başta zihnim onun ne olduğuna anlam veremedi. Birkaç adım daha yaklaşıncı kusacak gibi oldum. Ellerim buz kesmişti. Görünen o ki yerde duran şeyin sahibi bunu bir daha deneyimleyemeyecekti.

Zeminde bilekten itibaren koparılmış kanlı bir kadın eli vardı.

Müphem’e bakmak için dönerken safra boğazımdan yükseliyordu. An itibarıyla onun da diğerleri gibi rengi solmuştu. Gözlerini et parçasından ayırmayı başaramadığına ve kendini bu olandan en az benim kadar sorumlu tuttuğuna yemin edebilirdim. Asher tam karşımıza dikildi. Kopan parçanın etrafında adli bir üçgen oluşturmuştuk. Müphem’le konuşurken bana bakıyordu. “Eğer beni dinlemiş olsaydın, Ophelia şu anda aramızda olurdu... Bileğinde duran sağlam eliyle birlikte.”

Kendimi bırakırsam gözlerimden yaş yerine ateş fışkıracaktı. İçime dolan intikam arzusu yüzünden yas tutmak şöyle dursun, kelimeleri bir araya getiremez olmuştum. Birilerini delip geçmek için kapıları zorlayan büyümü her seferinde geriye ittim. Açıkçası onu uzaklaştırmak, yapmayı çok istediğim bir şey

değildi. Ophelia'nın narin bileğine kesici darbeyi indiren elleri, kollarından itibaren sökmeyi çok rahatlıkla kendime görev bilebilirdim.

"Beni onlara ver, karşılığında da onu geri vermelerini iste," dedim kararlılıkla. Müphem beni odama getirmiş ve yatağında öylece uzanıp orada kalmıştı. Mavi gözlerini diktiği tavana baktım.

"Bu, söz konusu bile değil, Alessia." Aldığı derin nefesle göğsü yükselirken, sözleri kaşlarımı çatarak ona tepeden bakmama sebep oldu.

"Gittiğim takdirde beni kullanamayacağın için üzülüyorsan, eminim yerime geçecek başka bir yaşam kanını önünde sonunda bulursun. Aslında bunu senden beklemem büyük bir hata. Belki bir yerde oturup beni bulmalarını beklesem bu daha hızlı bir çözüm olur."

"Bunu ancak ölümü garantilemek isteyen biri yapar. Özellikle de bu kişi sen olduğun sürece. Ayrıca..." derken dirseklerinin üzerinde doğruldu. Yüzünde kırgın bir ifade belirmişti. "Seni kullanmak mı? İstediğim şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun? Onlara teslim olsan bile, Ophelia'yı geri vereceklerinin hiçbir garantisi yok. Yüzlercesi o küreden geri çıkmadı." Havada asılı olan o karanlık bulut topundan bahsettiğini anlamıştım. "İstediğin şey ne?" diye sormak istiyordum. Cevabının kalbimin ritmini değiştirecek bir şeyler olmasını ne kadar arzulasam da şu an için kulağa çok bencilce geliyordu.

"Öncesinde de kaçırılanlar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Fakat Hanzeb genelde ruhları, yaşayanların evrenlerinden çalar. Öncesinde her birine kendi çıkarlarına hizmet edecek bir teklifte bulunur. Eğer ruh bunu kabul ederse yaşamasına izin verir."

"Kabul edilmediğini varsayarsak ne olur?" Yüzümden bile okunan bir merakla sormuştum.

“O zaman ruhlarını zamansızca bedenlerinden söküp, damak tadına hitap edecek şekilde süsler ve onlarla beslenir.” Kelimeler ağzından tek bir seferde, sanki bu olanları canlı canlı izlemiş gibi çıkmıştı. Doğru anladığımdan emin olamayarak yanına oturdum. Hâlâ dirseklerinin üzerinde duruyordu.

“Anladığımı sanmıyorum.”

“Onları yiyor, Alessia. O bir ruh yiyen.” Bir anda odanın daha da karanlık olduğunu düşündüm. Elim dudaklarımın üstüne kapanmıştı. Böylesine çirkin bir durum gözümde bile canlanmıyordu. *Ruh yiyen ve cehennemin kralı*. Artık midem az öncekinden daha çok bulanıyordu.

“O bir şeytan,” diye fısıldadım.

“Maalesef bu bir mecaz değil, güzel Alessia.” Gözlerini sıkıca kapattıktan sonra oturur pozisyona gelerek yüzüme baktı. “O defterden başka seçeneğimiz yok. Eğer şanslıysak, Ophelia defteri bulduğumuzda hâlâ hayatta olur. Ambrose’un günlüğü, Kordiseps’in ve Hanzeb’in zamansız alacağı tüm canların tek kurtuluşu.”

“Onu bulmak bu kadar zahmetliyse neden benden önce onu hiç aramadınız?” Eldivenli eliyle yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkarmamak için kendime engel olmam gerekmişti. Parmağının yanağımdan çeneme doğru süzüldüğünü hissettim. Gözlerimin içine bakarken dokunuşunun altında nasıl eridiğimi de görüyor muydu?

“Bir yaşam kanı olmadan onu bulsak bile yeniden saklamamız gerekecekti. Bu durumda, Hanzeb onun peşine düşer ve yüksek ihtimalle de bizden alırdı. Eminim şu an gizlendiği yerde, bizim onu saklayacağımız herhangi bir yerden daha güvendedir.”

Çok mantıklıydı. Hanzeb onların bulduğu ipuçlarıyla günlüğe onlardan bile önce ulaşabilirdi. Az önce de söylediğim

gibi... Nihayetinde o bir *şeytandı*. “Peki, bahsettiğiniz o kişi... Merga. O defterin yerini biliyor mu?”

“İyi tahminleri olduğuna eminim,” Beni baştan aşağı belli bir şüpheyile süzdü. “Neden soruyorsun? Defterin peşine tek başına mı düşmeyi mi planlıyorsun?”

Ona sorunun hoşuma gitmediğini belli eden bir bakış attım. Bu, cevap vermeyeceğim bir soruydu. “Ophelia için hiçbir şey yapmayacak mıyız?” Huzurlu bir nefes almamı sağlayacak bir planı olmasını diledim.

Fakat bunun yerine, “Bu diğer bütün ruhları tehlikeye atar,” diyerek cevap verdi.

Burnumdan güldüm. “Onu açıkça karşına almaktan korkuyorsun.”

“Seni yanımda tutarak onu karşıma almış oluyorum zaten.” Sesi bir şeyleri anlamamı bekliyormuş gibi çıkıyordu. Ben de aynı şeyi ondan bekliyordum. Ophelia’yı, *şansımız varsa* diyerek kaderine terk edemezdik.

“Öyleyse zaten tüm ruhları tehlikeye atmıyor musun?”

İki eliyle yüzümü kavrayıp biraz daha yaklaşmamızı sağladı. “Alessia, anlamıyor musun? O günlüğü alıp kullanmazsak sadece ruhların değil, gözünün gördüğü ve göremediği herkes... Buradaki her şey tehlikeye girer. Onun cehennemle yetinmeyeceğini biliyorum. Bunu yapmayacağını biliyorum çünkü daha önce arafla yetinmedi. Eğer seni verirsem, Ophelia gibi bir sürü ruhu kurban etmiş olurum.”

Başımı eğip dudakları tenime değmeyecek şekilde saç dip-lerimden öptü. “Ayrıca kendime saklamak istediğim nedenler yüzünden de seni onlara vermeyeceğim.” Bu söylediğini açıklaması için onu zorlayacağım sırada başını iki yana sallayarak beni susturdu.

Kapıdan çıkmadan önce varlığımdan emin olmak isteyen son bir bakış atıp gözden kaybolmuştu.

Odanın içinde volta atmaktan başım dönmüştü. Bu şekilde, içimde biriken ve her saniye beni başka birine dönüştüren öfkemi biraz olsun yatıştırıp düşünebiliyordum.

Kopuk eli görmemle birlikte bir şeylerden korkabilen yanımdan aniden tuzla buz olmuştu sanki. Geri döneceklerini biliyordum. Anlaşılan, Dustin hiç beklemeden nerede olduğumuzu efendisine söylemişti. *Mayası bozuk herif*. Geri döndüklerinde öncekinden daha kararlı olacaklardı. Bu daha fazla kişinin canının yanması demekti. Hazır bekleyen gücümü yokladım. Belki onlarla Nanta ruhları arasında büyümle bariyer olabilirdim.

Fakat Ophelia... Neşe ve şefkat dolu Ophelia... İşte onun için bir şeyler yapmak zorundaydım. Bir arkadaşımın cesedinin daha sorumluluğunu alamazdım. Onu ardımda bırakmazdım. Ayrıca içimdeki büyünün sınırlarının farkında değilken hiç bilmediğim bir gücün karşısında ruhların bariyeri hâline gelmem kaçınılmaz ölümün göstergesi olurdu. Ayrıca anladığım kadarıyla, ölümüm birçok felaketi beraberinde getirecekti.

Müphem, biz yeniden büyü yapana kadar yerimi bulamayacaklarını söylemişti. Öyleyse bu, dikkatleri Nanta'dan uzak bir yere çekmek için en hızlı seçeneğimiz olabilirdi.

Ama önce buradan çıkmalıyım.

MÜPHEM

Odasına girdiğimde bilmiş tavırla kollarını kavuşturmuş, ayağına yere vuran Asher'ı buldum. Bu görüntüyü kapıdan girmeden önce bile rahatlıkla tahmin edebilirdim. Beni kıvrandırmak için özenle seçilmiş cümleleri sıralamak üzere her birinin üstünden defalarca geçtiğine ve yeterince acı verici olduklarına kanaat getirene kadar bunu yapmaya devam ettiğine cebimdeki tüm *pam* üzerine bahse girerdim.

Karşısına dikildim. Eminim kötülüklerini kusmak için hazırlanıyordu. Bense ağzının ortasına bir tane geçirmek için bana neden vermesini diliyordum. Sanki öyle daha saygıdeğer biri olabilirmiş gibi çenesini kaldırdı.

“Onu vereceğiz.” Bu en başından beri istediği şeydi. Bunu her fark ettiğimde, ona sağladığım liderlik konumunu ayaklarının altından çekmek için ellerim kaşınıyordu. Ancak söz cini kullanmıştık. Adi herif Nanta’ya gelmemizden bile önce, beni bunu yapmaya mecbur etmişti.

“Böyle bir şey olmayacak. Onu versek bile durmayacaklar, Dustin yerimizi ispiyonlamış.”

Duruşunda şaşırdığını belli eden bir hareketlenme oldu. “Dustin mi? O, bunu nereden bilebilir?” Sorarken gerçekten düşünüyormuş gibi gözlerini yere doğru çevirdi. *Yüce konsey!* Casusun o çıkmasını ne de çok isterdim. Böylece eldivenimi çıkarıp boğazına yapışmak için okkalı bir nedenim olurdu.

Tepkisini iyice gözlemlemek için tam karşısına dikildim. “Nanta içinde kullandığı birileri var. Henüz kim olduğunu bilmiyorum fakat bulması çok zor olmayacaktır.” Bana hak vermesine başını salladı.

Beden dilini susturmayı iyi bilen tiplerden biri olmasından nefret ediyordum. Kişileri bu şekilde okumak her zaman avantajım olmuşken böyle insanlar canımı sıkıyordu. Buna rağmen konunun Alessia dışında bir yere çekilmesiyle rahat bir nefes almıştım.

Bir an sonra, yaklaşıp parmağını yüzüme doğrulttu. Sanırım parmağının müsait bir yerine yakışacağını düşünüyordu. Ah, bunun garantisini verebilirdim. “Bir hiç uğruna hepimizi tehlikeye atıyorsun. O iblisten ne gibi bir çıkarın olduğunu bilmiyorum ama son defa söylüyorum... O kızıdan kurtul.”

“Alessia,” diye düzelttim dişlerimin arasından. İsminin dilimde bıraktığı mayhoş tadı seviyordum. İçimde gerçeğin

farkında olan bir ses, *“Biraz da kalbinde bıraktığı tattan bahset,”* diye cevap verdi. Bunu yalanlayacak yüzümün olmasını dilerdim.

“Çıkar söz konusu değil. Sadece ona da diğerlerine verdiğim şansı veriyorum. Bir yaşam şansı.” Dağılmasını istediğim yüzüne gerçekleri söylemek çok kolay sayılırdı ama dev bir aptallık olurdu.

“Fakat o, diğer ruhlar gibi sıradan değil.” Sesindeki aşağılayıcı tonu çevirip çıktığı noktaya yerleştirmek istedim. Bunu en çok ona kirli gözleriyle baktığında yapmak istiyordum. Asher’i tanıyan biri bakışlarıyla onu soyduğunu anlamakta zorluk çekmezdi. Zorluk çekmeyeceğim başka şeyler de vardı elbette. İki parmağımı göz çukurlarına gömmemin saniyelerimi bile almayacağını biliyordum. Sanki bu şekilde ona zarar verebilirmiş gibi, Alessia’nın nahif bedeninden onun bakışlarını silmek için kendi gözlerimi kullanıyor ve daha fazla sarhoş oluyordum.

Onun sıradan olmadığı fark etmesi farklı bir noktaydı. Muhtemelen en az kendisi kadar iğrenç birine dönüşeceğini düşünüyordu. İğrençlik onun için hafif bir tanımdı. İlk karşılaştığımızda, kardeşlerin büyüüne uyum sağlamayan sözde kusurluların cesetlerini -yani onlardan geriye ne kaldıysa- yakarken yüzüne yansıyan tatmin duygusu onu iğrenç olmanın ötesinde bir yere taşımıştı. Fakat o an için, bunu düşünemeyecek kadar ruhları kurtarmanın peşine düşmüştüm.

“Sen de değildin!” Asher sözlerimle sessizleşti. Bu, şu an için ihtiyacım olan birkaç şeyden sadece bir tanesiydi. Ayrıca deftere ve Alessia’ya ihtiyacım vardı. Ruhları saklayacak yeni bir yere ve Alessia’ya ihtiyacım vardı. Ophelia’yı kurtaracak akıllalmaz bir plana ve Alessia’ya ihtiyacım vardı. Eski arafı geri döndürecek o şans bize vermesine ve kokusuna...

Tamam. Boku yemiştım.

ALESSIA

Tabloya ulaşmak için arşınladığımız yol artık ezberimde olduğundan gitmek zor değildi. Zor olan kısım, bunu kimseye görünmeden yapmaktı. Hazırlıklı giyinmiş olmak işimi hiç kolaylaştırmıyordu. *Böyle vaziyetin...*

Yakalanmadan tabloya ulaşmak dışında bir diğer umudum tablonun çalışıyor olmasıydı. Aksi bir durumda odama geri dönüp yorganın altında ağlamaktan başka şansım kalmayacaktı. Herkes yas ilan edip odasına çekildiğinden beri, Nanta koridorlarında nihayet hiç kimse kalmamıştı. Onlar için üzülüyordum ama bu durum şu an için işime yarıyordu.

Bir anda omzuma dokunan elle irkildim. Aniden durmuş, çığlık atmamak için elimi dudaklarıma kapatmıştım. Arkamı dönüp onu görünce nefesimi tuttum.

Beni baştan aşağı süzüp başını yana eğdi. “Kaçıyorsun.”

Panikle işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm. “Lütfen sesini çıkarma. Yemin ederim herkesin iyiliği için yapıyorum, Ophelia için.”

Gözlerini sonuna kadar açıp dişlerini görebileceğim kadar sırtıttı. “Sesimi çıkarmayacağım. Çünkü sen gitmezsen onlar bir yolunu bulup seni teslim edecek. Bu hiç parlak bir fikir değil, koca süpürge.” İrkildim.

Kalbim telaşla atsa da geride bıraktığım turuncu saçların adını fısıldamaya devam ediyordu. Temasımızın zihnimize sunduğu uygunsuz görüntüler, kokusu ve gözleri... Giriştiğim kaçma planından vazgeçip odama dönmek için caydırıcı sebeplerdi. Buradan gitmenin ondan ayrı kalmakla aynı anlama geldiğini hatırlamak midemin burkulmasına sebep olmuştu. “Mühem... Ona sözümü tutmanın bir yolunu bulacağımı söyle.”

Düşünüyormuş gibi parmağını çenesine vurdu. Aynı anda gözlerini tavana dikmişti. “Belki söylerim. Kaçman verdiğin sözü zedeleyecek. Yumurtadan uzak dur.”

“Hangi yumurta? Ne yumurtası?” Zamanım tükeniyormuş gibi hissederek etrafıma bakındım. Murphy elimi alıp avucuma bir kese bıraktı. “Ne bu?” dedim bana soru sordurmasından bıkararak.

“Tablo bu toz olmadan çalışmaz, seni sivri zekâ. Seni nereye düşüreceğini bilmiyorum, Müphem’in zulasından ödünç adım.” Övünür gibi pembe saçlarını havalandırdı.

“Yani çaldın?”

“Ben öyle adlandırmazdım. Sana yardım eden birine iftira mı atıyorsun?” Sırıtarak birbirimize baktık ve yavaşça arkasını dönüp uzaklaşmasını izledim. Fakat bir an sonra ani bir aydınlanma yaşadım.

“Dur biraz. Sen tabloyu nereden biliyorsun?”

Sadece kafasını hareket ettirip omzunun üzerinden yüzüme baktı. “Hangi tabloyu?”

Keseyi açtığımda içinde toz olduğunu görmüştüm. Ancak şimdi tablonun tam karşısında dururken bunu nasıl kullanacağımı hiç düşünmediğimi fark ettim. Murphy gitmeden önce bunu sormak aklıma bile gelmemişti. Sanki cevap verecekmiş gibi...

Müphem’in tablonun etrafında elini gezdirişini hatırladım. Etrafı kolaçan ettikten sonra hareketi tekrarlamak için parmaklarımı keseye daldırdım ve tablonun çerçevesinde gezdirmeye başladım. Resimde ani bir dalgalanma yakaladığımda başarmanın verdiği heyecanla hemen elimi içine daldırdım. Parmaklarım hâlâ bana korkunç gelen bir görüntüyü ortaya çıkararak tabloda kayboldu. İşte olmuştu.

Bir illüzyonun ortasındaymışım gibi hissettiren portaldan bir ağacın dalına düştüm. Üstelik ıslak çamaşır gibi asılı kalmıştım. Aşağı baktığımda oldukça yüksekte olduğumu fark ettim. Kendimi bırakmam durumunda bedenimin toprağa çarparak çıkaracağı sesi düşündüm. En iyi ihtimalle sakat kalırdım. *Nasıl*

iyi bir ihtimal ama! Herkes bir yerden düşmeden önce ölme olasılığını hesaplardı.

Büyüm varlığını hatırlatan bir yükselişte bulundu. Doğanın kalbiydim sonuçta... Ağaçtan düşüp ölmek fazla ironik olurdu.

Büyümle avucumun içindeki dala uzanmaya çalıştım ve cevap verdiğini hissedince keyifle kıkırdadım. Önce küçük filizler belirip bileklerimi sardı, ardından iri dallar bedenime dolandı. Onları birer uzuv gibi kontrol edip asansör mantığıyla beni aşağı indirmelerini sağlıyordum. Her şey güzel gidiyordu... Ta ki bir şekilde dalları birbirine doladığım âna kadar. Buna tecrübesizlik denirdi. Beceriksizliğim de göz önünde bulundurulduğunda tam olarak benden beklenecek performanstı.

Aniden büyümü çekince dallar yeniden kaskatı oldu. Yeniden uzandığımda ise düğümün başını bulamadım. Denenecek başka yol varsa bile henüz ne olduğunu bilmiyordum.

“Dilersen oradan çıkmana yardım edebilirim.” Basılmış gibi hissederek bana tamamen yabancı gelen erkek sesinin sahibine baktım. Önce oldukça pahalı görünen kıyafetleri göze çarpıyordu. Yakaları dik ceketinin içine giydiği yeleği düzelterek reverans yaptı. Ormanın ortasında olmamıza rağmen cilalanmış çizimlerinde tek bir leke bile yoktu.

Arkasını dönüp gitmesi hâlinde yeniden büyümle kurtulmayı deneyecektim. “Üstesinden gelebilirim, teşekkürler.”

Rica edip gitmesini bekleyerek yüzüne baktım. Bembeyaz tenini çevreleyen siyah saçları göze çarpan bir uyum ortaya çıkarmıştı. Kollarını kendi etrafına sarıp arkasındaki ağaca yaslandı. “Pekâlâ, bu eğlenceli olacak.”

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Ne yani, ben çırpınırken orada öylece duracak mısın?”

Çok rahat olduğunu belli edercesine yeniden kıkırdandı. “Neden? Bunun üstesinden gelemes misin?” Olduğum konumdan çok keyif alıyordu. Anlaşılan, ilahi güçlerin espri anlayışı

ancak küstah insanları başımdan aşağıya yağdıracak kadar iyiydi. *Geçekten çok iyi.*

Onun nereden ve ne zaman çıktığını görmemiştim. Şimdiyse dakikalardır konuşuyor olmamız beni kuşkuya itiyordu. Güvensizliğim beni koruyabilirdi, bu yüzden ona iyice tutundum.

Bana yaklaştırmaya başladığında aynı anda ceplerini karıştırıyordu. “Peki, tamam... Fakat bir bedeli olacak.” Elinde tuttuğu minicik çakıyla tek hamlede kuru dalları ikiye böldü. Harika! Dallarım parmak kadar bir silahla bile baş edemiyordu.

“Pabucumun doğa anası,” dedi şeytanım.

Beklemeden yapıştırdım. *Sen sus.*

“Bekle biraz... Ne?” Sözümün bitmesini beklemeden yere indirilmiştim bile. Kızgın olduğunu düşündüğüm bir suratla yüzüne baktım. Ardından mor gözlerine. *Mor.* “Bedel falan ödeyemem. Belki sana itiraz edecektim, hemen çözmeseydin beni.”

Çakısını katlayıp cebine geri koydu. “Sana seçenek sunmamıştım, yosun kafa.”

Düşünürken gözlerimi kıstım. “Yosun kafa?” Yine o parlak zekâmla neyi kaçırıyordum kim bilir...

Gözlerini devirerek çakıyı koyduğu yerden geri çıkardı. Bir anda saçımı tutup bir tutamını kestiğinde ufak bir çığlık attım. “Ne cüretle...”

Yeşil saç tutamını yüzümün hizasına kaldırdı. Rengi yüzünden bu tutamın benim saçlarıma ait olduğuna inanmak güçtü. Ellerim istemsizce saçlarıma buldu. Bunun ne zaman ve nasıl olduğunu bilmesem de büyümle bir ilgisi olduğundan emindim. Sadece nasıl olmuştu da o kadar zaman boyunca fark etmemiştim?

Tutamı kıvrıp ceketinin ön cebine koydu. Bu hareketini en az karşımdaki varlığı kadar garipsemiştim. İçimden bir ses buradan son gücümle kaçmam gerektiğini söylüyordu. Ben de eğilip üzerime takılmış kuru yaprak ve tozları silkelemeye başladım.

Eh, benim de kendime özgü sorunlarla baş etme yöntemlerim vardı elbette.

İlk kural: *Sorun yokmuş gibi davran.*

“*Hiçbir zaman işe yaramadı,*” dedi şeytanım.

Varlığını görmezden gelerek *sadece sus,* diye yanıt verdim.

Üstümü silkelemeye devam ederken yüzümün önünde bakımlı bir el belirdi. Kafamı kaldırıp sahibine baktım. Tokalaşmak kulağa ölümcül bir şeymiş gibi gelmiyordu. Tabii, bedenimi kurutup sönmüş bir balon gibi buruşturmadığı sürece...

Biraz tereddüt ettikten sonra elini tuttum.

“Ben Agiel. Fakat bana *Cerzebeli* derler,” dedikten hemen sonra elimin üstüne bir öpücük kondurdu.

BÖLÜM 10

MÜPHEM

Asher'in kurtulmamı istediği şey kurtuluşumuz olacaktı. Ama ben ona bundan daha fazlasını kapsayan gözlerle bakıyordum. İkinci temasımızdan beri onun buradaki varlığının öncesinde, çok daha fazlasının olduğunu biliyor ve hissediyordum. Ah, tabii... Bu emsalsiz farkındalığın boşluğa baktıracak türden can sıkıcı bir gizemi vardı. Yapbozun eksik parçaları bizi oluşturan tablonun en önemli detayları olduğundan, onun benim için kim olduğunu görmekte çok zorlanıyordum. Ancak bu, ömrümün hatırlamadığım zamanlarında ruhumu ellerine teslim etmişim gibi hissetmeme engel olmuyordu. Beni asıl korkutan şey, bunu şu an bile yapabilecek gibi hissediyor olmamdı. Eminim ki Hanzeb'in kışını tekmelemesi gerekmeyen bir kızın dudaklarını arzulamak daha kolay olurdu. Tabii, o zaman evren şakasını nasıl yapacaktı ki?

Asher'in odasının kapısını gıcırtyla kapattım. Onu kafamın içinde sık denebilecek aralıklarla arafın bu çöplüğe dönüşmesine yardım ve yataklık suçuyla yargılıyordum. Nefes alışıyla bile bana bu fikrin gayet makul olabileceğini düşündürüyordu. Fakat ben olasılıklardan yola çıkıp adam asmaca oynamayacak kadar centilmen bir adamdım. *Evet, aynen öyle ve teşekkürler.* Elbette şahit olduğum ilk yanlışa kadar onu öldürmem mümkün değildi.

En azından kendime sıklıkla söyleyebildiğim bu tarz yalanlarım vardı. *Ne matah!*

Morganna'nın pis işler elçiliğini üstlendiği günleri henüz unutmamıştım. Morganna'ya olan gözle görülür biçimde saplantılı sadakatini, onun emriyle hiç sorgulamadan parçaladığı ruhları ve uyumsuzluğu nedeniyle cayır cayır yaktığı araf sakinlerini... Bunları yaptığı sırada suçunu hafifletecek hiçbir büyü'nün tesiri altında olmadığını biliyordum. Zaten o da canavarlığını hiçbir zaman inkâr etmemişti.

Buna rağmen bana teklifini sunduğunda geri çeviremeyecek kadar köşeye sıkışmış hâldeydim. Geriye dönüp baktığımda lanet ettiğim bir andı.

O zamanlarda cehennem, kardeşlerin sapkın ellerine henüz yeni geçmişti. Kan gövdeyi götürürken araf halkı özellikle Hanzeb'in önünde el pençe divan durmakta hiç gecikmemişti. Onları suçlayamazdım, gücüne direnmeleri mümkün değildi. Kardeşlerin zaferi dilden dile hızla yayılıyordu. Bu yüzden de cennet, yeni ruh kabul etmeksizin kapılarını mühürlediğinde bunun sebep olacağı olay örgüsünü o zaman bile kolaylıkla tahmin edebiliyordum. Bunun kusursuzluk, iyilik ve saflığı temsil eden bir topluluk için oldukça gaddar bir tedbir olduğunu kabul ediyordum. Fakat şu anda bile aynı fikirdeydim, iyi ya da kötü her plan Hanzeb'e içeri sızacak bir delik bırakmaktan çok daha iyiydi.

Ölümü henüz tatmış ruhlar ortada kaldığında, Hanzeb'in bunu fırsata çevirmesi hiç zaman almamıştı. Çok kısa bir süre içinde ruhların her biri onun özenle süsleterek tabağına yerleştirdiği yemekler hâline gelmişti. *Narsist kuyu canavarı*. Göğsümün tam ortasında sızlayan, somut denecek kadar keskin acının yem edilen ruhları öylece izlememden kaynaklandığını düşünüyordum.

Böylece gerekeni yapmıştım.

Hanzeb, karşısına geçtiğimde orada olmama şaşırırsa da bunu belli etmeyecek kadar kurnazdı. Aşağılayıcı olduğunu düşündüğü bakışlarını yüzüme dikmişti. Ben ise önünde göğsümü

bir kılıcın rahatlıkla saplanacağı kadar dik tutmuştum. Aşağılanmak mı? Büyümün tüm kudretiyle bir bütün olarak hâlâ damarlarımda kaynadığı zamanlarda aşağılanmak söz konusu bile değildi.

Sırada, büyüm karşılığında esir tuttuğu ruhları istemek vardı. İşte tam olarak bu noktaya gelebilmek için öncesinde hayatıma Asher'ı sokmak zorunda kalmıştım. İnsani yönü nasır tutmuş Asher'ı. Medeni koşullarda alt çenesini kafatasından ayıracak olduğum Asher'ı. Kodes sisleri arasından belirmediğini görür görmez peşine takılmıştım. Fakat her şeyin o ceset dağını görene kadar çok daha kolay olduğunu kabul etmeliyim.

O anın bulantısı hâlâ çok tazeydi. Alevlerin dalgaları arasında görünen suretlerle ve yüzüme saplanmış cansız, donuk bakışlarıyla karşılaşmak. Onları anılarımda bulmak çok kolaydı. Henüz can bedenlerinden çıkmadan ve duyguları yüzlerine yansıyabiliyorken hatırlamak gerçekten kolaydı. Tüm bunlardan yoksun olduklarını görmek, gözle görülmeyen bir alevde kavrulmaktan başka bir şey olamazdı.

Araf halkı öldüğünde yokluğa karışırdı. İkinci bir yaşam olarak görülen öbür dünyada, direnme şansları bile olmamıştı.

Dostlarımdan yükselen alevleri izlerken birazdan onları tuşturan kişiden yardım dilenmek zorundaydım. Şu anda bile kulağa çok aptalca bir hareketmiş gibi geliyordu. *Hakikat bambaşka bir pencere*, dedim o an için. Bunu sıklıkla tekrar ediyordum. Henüz yem olmamış ruhlar için hangi pencereden baktığımı fark etmemeliydi. Nitekim öyle de olmuştu. Asher'a yalvarmıştım, o da elbette durumu basite indirgeyerek şartını sunmuştu. Karşılıksız bir iyilik beklemek o kadar komikti ki... O dakikalarda bunu öğrenmeye çok yaklaşmıştım. Şartı oldukça basitti, kesindi.

Morganna'nın kanlı pençelerinden kurtulmak.

Bunu kolaylıkla yapabileceğimi düşünecek kadar salak olmalıydım. Görünen o ki onu kurtaracak kadar da. Kullandığımız

söz cini, Kodes'e giriş biletimdi. Ancak biliyordum ki içeri girmem hâlinde geri çıkabileceğimin garantisi yoktu.

Hanzeb'in karşısına geçtiğimde bunların hiçbir önemi kalmamıştı. Konsey'den çaldığı inci tahtta oturuşunu izlemiştim. Onun temasıyla eski beyaz rengini kaybetmiş mor tahta acıyarak baktığımı hatırlıyordum. Hanzeb'in yıkılışı için yok etmem gereken şey tam orada duruyordu.

Ona kendi teklifimi sunduğumda işin içinde bir tuzak aradığını belli eden bakışlarını bizzat görmüştüm. Şüphesi hoşuma gitmişti. Benden biraz da olsa çekindiğini görmek haz veriyordu. Altındaki tahtı parçalara ayırma isteğimi körüklüyordu. *Olur, demiştin içimden. Ayırırız.*

Murphy kurtardığım ilk ruh olmuştu. Elbette son olmayacaktı ama onu diğerlerinden ayıran nitelik, bedeni gibi zihninin de paramparça olmasıydı.

Onun için büyümün bir parçasını feda etmiştim, tıpkı diğer hepsi için yaptığım gibi. Hiçbir zaman bunun pişmanlığını yaşamayacağımı biliyordum, yaşamamıştım da. Nanta halkını oluşturan ruhların her birini büyümünden ancak yaşamama yetecek kadar kalana dek kurtarmaya devam etmiştim.

"Ruhlarını, bulduğum yerde geri alırım. Çünkü canım öyle ister," demişti Hanzeb. Canımın istediklerini üzerinde uygulayacak konuma gelmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Ama o sürüngeenin dediğini yapacağını idrar torbamın yeri kadar iyi biliyordum. Bu yüzden, Nanta'nın sır kalması her bir ruh için ayrı önem taşıyordu.

Kendi odamın önüne geldiğimde gözüm istemsizce onun kapısına doğru kaydı. Belki de Ophelia'dan sonra iyi olup olmadığına bakmalıyım. Aslında büyük ihtimalle bunu yapmamalıydım. Ama içimdeki etik ses bunu çok geç söylemişti. Çoktan kapısına doğru yürümeyi başlamıştım bile.

Parmağımla kapıya iki defa vurdum.

“Alessia?” Bir süre sağır edici sessizliği dinledim. Bir kez daha, bu sefer üç kere tıklatarak çaldım. “Gözlerimi kapatmadan gireceğim ve sorumluluk kabul etmiyorum.”

Tam olarak dediğim gibi yaptım. Fakat oda Alessia’dan önce olduğu kadar boştu.

ALESSIA

“Cerzebeli?” Samimi olamayan bir sırıtma dudaklarımda asılı kaldı. Kim ev yemeğini andıran bir takma isim isterdi ki?

“Hayır,” dedi başını arkaya yatırıp kahkaha atarken. Gülerken kısılan gözleri insanlarda rastlamayacağım şekilde, normalin üstünde... bir yılanı benziyordu. Hatta göz kırpmadan önceki birkaç saniye göz bebeğinin yılanlara özgü o ince elips şeklini aldığına yemin edebilirdim. “Cerbezeli.” Dudaklarımı, “*Vay be!*” dercesine büktüm.

Elimi hızla çekip dudaklarının değdiği yeri pelerinine sil-dim. Dudaklarından bulaşabilecek herhangi bir zehre karşı alabileceğim en iyi tedbir buydu. Eh, nefes almamın yeterli olacağını söylemek için henüz erken olabilirdi.

“Asıl adım ne demiştin? Agiel mı?” Başıyla onayladı. Gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra ellerini arkasında birleştirdi. Sözlerime devam ettim: “Sen de haklısın. Adım telaffuz edilirken dişime bir şey sıkışmış hissi verseydi, ben de kendime böyle yaratıcı bir takma isim bulurdum.”

Burnundan güldü. “Neyse ki kürdanlar 17. yüzyılda icat edildi.”

Onun beni süzerken kullandığı bakışı taklit ederek, “Teklifi henüz kabul etmeden beni oradan çıkardın, üstelik ne olduğunu bilmediğim bir bedel talep etmenin ardından kültürlü biri olduğunu görüyorum. Söylesene, bunlardan hangisi sensin, cerbezeli?” diye sordum. Kordiseps’te bana öğretilen bir şey varsa, o

da küstahlığın buradaki ana dil olduğuydu. Öyleyse ben de konuşurdum.

Henüz ilerleme kaydedemediğim yoluma devam etmenin vakti gelmişti. Bu yüzden ona sırtımı döndüm.

“Cerzebeli,” diye düzeltti. Ben yürürken sesi hâlâ bıraktığım yerde durduğunu gösterecek kadar uzaktan geliyordu.

“Her neyse.” Sonuçta onun ismini bilmek, Merga’yı bulmama yardımcı olmayacaktı.

“Adın ne demiştin?” diye bağırdı arkamdan.

Uzaklaşmaya devam ederken cevapladım: “Öyle bir şey söylememiştim.”

Birbirimizden koptuğumuzu düşündüğüm o anda birkaç ağaç ileriden yeniden sesini duydum. *Yer ve gök aşkına!* Nasıl da yapışkan bir şey çıkmıştı böyle. “Gidecek yeri olmayan birine göre, fazla bile ilerlemiş sayılırsın.” Düşüncelerime cevap verdiğini hissetsem de o an için bunu görmezden geldim. Çünkü çok daha önemlisi, ilk defa gördüğüm bu yabancının benimle ilgili sahip olduğu bilgiydi.

Hışımınla ona dönünce ayağım kuru dallardan birine dolandı fakat bir kahraman misali yanımda dikilen ağaç sayesinde düşmekten son anda kurtuldum. “Bunu nereden biliyorsun?” Asıl soru, “*Başka ne biliyorsun?*” olmalıydı.

“Basit. Kordiseps’te kimse birden fazla matarayla ve eline geçen tüm kıyafetleri giymiş gibi bir kılıkla gezmez. Ancak bir evsiz, yaptığı hırsızlıktan hemen sonra veya evsiz kaldığı ilk anlarda böyle görünür. Hırsızlığa değecek türden şeyler çalmış gibi görünmüyorsun.” Üzerimdeki şeylere bir çırpıda değer biçmişti. *Değersizlik.*

Fakat tam olarak söylediği şeyi yapmıştım. Her şekilde sokakta kalmaya hazırlıklı olmam gerekiyordu. Eğer kendime de dürüst olmam gerekiyorsa, gittiğim yönün nereye çıkacağıyla ilgili en ufak bir fikrim bile yoktu.

Kendime verdiğim iki yaşam tavsiyesiyle bu firarı kesinleştirmiştim.

Gladyatörlerden uzak dur.

Herkesin iyiliği için Merga'yı bul. Ve öncesinde onu bulmanın yolunu da...

"Diyelim ki gidecek hiçbir yerim yok. Bu seni neden ilgilen-diriyor olsun ki?"

"Nedeni işine yaramayacak. Ama sana işine yarayacak bir oda bulabilirim. Tabii, elbett..."

"Bedeli olacak," diye tamamladım. Sonuçta dün doğmamış-tım.

Bana doğru yaklaşırken cilalı çizmesini kirletmemek için titiz bir dikkatle yürüyordu. Bu yürüyüşünü ve yere dönük suratındaki zorlandığını belli eden o ifadeyi gören herkes onun sıklıkla ormana uğramadığını anlardı.

"Çabuk öğreniyor olman hoşuma gitti." Konuşmasına mola verip paçasına dolanan daldan kurtulurken onu izlemeye devam ettim. *Tanrı aşkına, ne yapıyor böyle?* "Fakat sözümü bölecek kadar arsız olmanı çok çekici buldum."

"Bulduklarınla ilgilenmiyorum. Ama eğer merak ediyorsan, benim gördüğüm tek şey ciddiyetsiz bir adam. Sadede gel, neymiş bedeli?" En sonunda yeniden bir metre uzağımda durup bekledi. *En sonunda* diyorum çünkü buraya gelmek için gösterdiği çabayı izlerken ben bile yorulduğumu hissetmiştim.

Sırtını dikleştirdi ve muhtemelen tatlı göründüğünü düşündüğü bir gülümseme takındı. "Bir tüccan ziyaret edeceksin."

Ben devam etmesini beklerken uzun bir sessizlik oldu. Tüm bu sessizlik süreci boyunca ona kısıp, şüphelendiğimi belli eden gözlerle bakmıştım. O ise sevimsiz gülümsemesini hiç bozmadı.

En sonunda, "Bununla sınırlı olmadığına yemin edebilirim," dedim.

"Ah, devamı çok daha basit."

Kollarımı kavuşturdum. Yanlış bir şeylerin olduğu açıkça ortadaydı fakat geceyi geçirebileceğim -ölmeyeceğim- bir yer *gerçekten* çok işime yarardı. “Zor olan kısmı ne öyleyse?” Aslında gece öldürülmeyeceğim bir yer bulmak zorundaydım.

“Zor olan kısım yapacak birini bulmaktı: seni.”

MÜPHEM

Alessia'nın himayemiz altında olmaması, yaşam kanından ve günlükten haberdar olan birinin onu kullanabileceği anlamına geliyordu.

Hanzeb gibi.

Bu durumda ya Alessia'yı ya da günlüğü ondan önce bulmak zorundaydım. Tabii, her ikisinin de aynı anda olması Tanrı'nın bir lütfu olurdu. Pardon, iki lütuf birden olurdu. Fakat dürüst olmam gerekirse, bir atkı gibi boynuma sarılan bu boğucu his çoğunlukla Alessia için duyduğum kaygıdan kaynaklanıyordu.

“Onun çıkış kapısı bir yığın ruhla dolu yer altındaki Nanta'dan öylece çıkmış olduğunu ve hiç kimse tarafından görülmediğini mi söylüyorsun? Hepsi bu mu?” Ares'in sesindeki garipseme barizdi. Ben de onun gibi durumun bununla sınırlı olmadığını adım gibi biliyordum.

Önüme düşen dalgali tutamı geriye ittim. “Bu mu? Sanmıyorum. Çıkışı kullanmak istese bile labirenti geçip yukarı çıkamaz, orası zifirî karanlıktan ibaret. Tabloyu kullandığına neredeyse eminim.” Sadece bunu nasıl yapmış olduğuna dair bir ipucu bulmam gerekiyordu.

Ares yanaklarını şişirdi. “Ona portal tozu vermediğin sürece imkânsız.” Bu oldukça açıktı. Hem de tamamen. İki elimi *yok artık!* der gibi yana açtım.

Ona tozu neden verecektim ki? *Al, sevgili Alessia. Bu tozla arafi kaderine terk etmen daha kolay olacak.*

Binanın, zindanın üstünde kalan iskeletinden gıcırtılı bir ses geldi. Bu alışık olduğumuz bir sestti. Yıkılmaya yüz tutmuş bir yapının zindanını buluşma yerimize dönüştürmek gizli ekibimizin en dâhiyane planıydı. Hera sesle birlikte kıpırdandı, belli ki öncesinde gözleri bir yere dalmıştı. “Belki de biri kaçması için ona yardım etmiştir.”

Gitmesi, kaybolması, yok olması... Bunların hepsi kulağa berbat geliyordu ama kaçmış olması... Bu, midemin burkulmasına neden oluyordu. En kısa zamanda dönmezse söz cini başına bela olacaktı. Üstelik başına bela olacaklar listesinin başını ne yazık ki söz cini çekmiyordu.

“Belki de kaçırılmıştır,” diye ekledim. Neredeyse öyle olması için dua edecektim. Ama... Hayır, bu çok bencilce olurdu.

“İhtimaller dâhilinde,” dedi Hera. Düşünmekten sürekli olarak gözü başka yerlere dalıyordu. “O zaman defterin peşinden mi yoksa Alessia’nın peşinden mi gideceğiz?”

Gaya konuşmadan önce uzunca ofladı. En çok da bu tepkiye katılıyordum. “Biri olmadan diğeri işimize yaramaz ki.”

Alessia’nın tek başına bile arafı yerle bir edebilecek güçte olduğunu haykırmak istiyordum. Sadece şimdilik kendisinin bile bundan haberi yoktu. Ancak bunun yerine, “Görev paylaşımı yapacağız,” diye açıkladım.

Ares ellerini çenesinin altında birleştirip yüzüme yaklaştı. Her ihtimale karşı kendimi geri çektim. *Hayır, koca adam. Seninle olmaz.* “Kim Alessia’yı bulmakta iyi?” Bu cümle soru niteliği taşımıyordu. Çünkü daha kelimelerin sonu bile gelmeden üç çift göz bana dönmüştü. *Pekâlâ.*

“Tamam. Ama üçe bir olduğumuzda çok da görev paylaşımı sayılmıyor.”

Organize bir şekilde, “*Eee?*” der gibi başlarını salladılar. “Hiç. Öylesine söyledim,” diye devam ettim. Elbette onu tek başıma bulabilirdim ancak bu, ihtiyacımız olandan çok daha

uzun sürerdi. “Dalga mı geçiyorsunuz? Tabii ki aranızdan biri benimle gelecek.”

Hera oturduğu masadan aşağı atladı. “Ben gelirim.” Onu başımla onayladım.

“Biz de Merga konusuyla ilgileniriz. Bir partiden bahsettikler, her türlü pisliği bulabileceğin türden bir partiden söz ediyorum.” Ares bunu söylerken boynuzlarından muzip bir kıvılcım geçmişti.

Gaya’nın kadınsı kahkahası odayı doldurdu. Ondan gelen bu tür yükselişlere alışık olmadığımız için konuşmaya başlayana kadar onu izledik. Ona atılan tek bir bakış, teninin altında kan olup olmadığını sorgulamaya yeterdi. Ancak soğukkanlı görünüşü tamamen bundan kaynaklanmıyordu. Bu soluk görüntünün altında gerçekten de buz gibi bir kişilik saklıyordu. Tabii, gerçek anlamda *sakladığını* söyleyemezdik.

“Tam da onun olacağı bir mekâna benziyor gerçekten. Açıkçası, Hanzeb dışında onun yerini bilen biri olup olmadığını merak ediyorum.”

“Ah, sormak istersen eminim tatlı bir sohbet öncesinde sana sıcak bir şeyler ikram etme nezaketini gösterecektir. Belki omuzlarına bir battaniye bile sarabilir, tıpkı kusursuz bir centilmen gibi. Planın bu mu?”

“Hayır, mevsim salatası. Parmağımı uzatıp ısırmasını bekleyeceğim.” Öylesine bir bakıldığında, Ares gerçekten de Sitrin mutfağına özgü mor mevsim salatasına benziyordu. Kafamın arka planı Alessia’yla bu kadar meşgul olmasaydı, bu ayrıntıyı unutmamak için bir yere not bile edebilirdim.

İyi bir dosttum.

Mevsim salatası, kıvılcımlı boynuzlarıyla Gaya’ya doğru döndü. Açıkçası biraz gücenmiş gibi görünüyordu. “Sonra da kibarca zaten sahibi olduğu cehenneme gitmesini söylersin, seni elden kaçmış duş başlığı.”

“Her neyse,” dedim emir verircesine. Buna vaktimiz yoktu. Tek düşündüğüm şey, tablonun açtığı son portalı keşfedebilsem Alessia’yı bulmakta hız kazanabileceğimdi. “Gelmeden önce ormanı aradım. Hiçbir iz yok, büyük ihtimalle aranızdan birinin bölgesinde.”

“Tabii, Hanzeb’de değilse.” Ares bunu söylerken yüzümde görmek istediği bir ifadeyi arıyormuş gibiydi. Ona istediğini verebilirdim. Ne de olsa bahsettiği ihtimal öfkeden kanımı kaynatacak türdendi. Ama yapmadım. Alessia’yı bulmak için mantık ve sakinliğe ihtiyacım vardı.

“Eğer öyleyse çok yakında duyarız. Hanzeb zaferlerini dururmaya bayılır.” Bunu çok basit bir beklentiymiş gibi söylemeye dikkat etmiştim. Ben dâhil hiç kimse içimdeki paniğin gerçek boyutunu görmek istemezdi. Endişeden sorumlu hücrelerimin, başlarına birer kravat geçirip yarınlara yokmuş gibi zihnimde sağa, sola ve sonrasında yeniden sağa koşturduklarına yemin edebilirdim. “Ares’le birlikte onun bölgesine gideceğim. Sen de kendi bölgeni soruşturmakla başlar mısın, Hera?”

Hera hızla başını onaylar anlamda salladı.

“Ben de şu partiye gelecek satıcıları bulacağım. Sitrin sınırına girecek olursanız... Biliyorsunuz işte, bunun şakası olmaz.”

Kesinlikle olmazdı. Çünkü Gaya, Sitrinler arasında görününin en ılımlısıydı. Tanrı biliyordu ki Alessia onların bölgesine girdiyse hayatının en büyük savaşını vermesi gerekecekti.

ALESSIA

Agiel’in beni getirdiği bina çevresindekilere, hatta bu evrende gördüğüm bütün yapılara göre açıkça görülebilecek şekilde lüks ve ihtişamlıydı. Kelimenin tam anlamıyla zenginlikle yontulmuştu. Uçan bir şato geçerken parçalarından birini düşürmüş gibi görünüyordu. Gösterişli ve aynı anlama gelen tüm kelimeler için daha uygun bir görüntü düşünemiyordum.

Gözlerimi halkın fakirliğinden çekip dev giriş kapısını çevreleyen altın varaklara baktım. Bu bana hayatta olmak ve yaşam arasındaki farkı görmek gibi hissettirmişti.

“Burası imparatorluğa mı ait?” Binanın tamamını görmek için kafamı o kadar geriye yatırmıştım ki az önce öylesine topuz yaptığım saçlarım enseme değiyordu.

“O kadar uzun süre baktıktan sonra bunun cevabını çoktan bulmuştundur diye düşünmüştüm. Evet, burası imparatorluğa ait naçizane bir parça.” Yanımda dikilmeyi bırakıp önden yürümeye devam etti. Birkaç adımdan sonra tamamen sahte bir şekilde boğazını temizlediğinde *seni bekliyorum*, demek istediğini anlamıştım.

Babam bir keresinde gazetesini hışırtyla katlamış ve mürekkebe dökülen hakikatlerin verdiği huzursuzluktan böyle sıyrılabilirmiş gibi, “Eğer bir ülkede zengin olan kişiler yalnızca ülkeyi yönetenlerden ibaretse, sömürülen taraf halkın kendisidir,” demişti. *Görüyorum, baba. Yemin ederim, bunun için elimden geleni yapacağım.*

Belli ki girişteki merdivenlerden başlayan kırmızı halıyı takip ediyorduk. Hemen köşede, hayatımda hiç görmediğim harflerle “Resepsiyon” yazıyordu. *Yer ve gök aşkına!* Bu hangi dilse esrarengiz bir şekilde onu okuyabiliyordum. Bunun nasıl olduğunu delicesine merak etsem de muhtemelen herkesin sahip olduğu bir bilgiydi. Cehaletimi gözler önüne sererek Agiel’in buraya tamamen yabancı olduğumu anlamasını istemiyordum.

Halının sonuna yerleştirilmiş masaya ulaştığımızda arkasında oturan kadının mavi dudakları şehvetle kulaklarına kadar havalandı. Agiel’dan bakışlarını çekmiyordu. “Size nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin, efendim.”

Agiel biraz öne eğilirken bu ilgiye alışkın, aynı zamanda da hâlden oldukça memnun görünüyordu. Kadına tıpkı onunki gibi flörtöz bir tavırla, “Eminim birden fazla eğlenceli yolu vardır fakat şimdilik,” derken sonunda beni hatırlayıp durduğum

yeri işaret etti. “Bu genç hanım için birinci sınıf bir oda rica ediyoruz.” Erkek nüfusunun büyük çoğunluğunu özetleyen bu sahneye karşı gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Kadın yanında başka bir genç hanımın olmasından hoşnutsuz olduğunu belli ederek beni süzdü. Elindeki defterin sayfalarını uzunca karıştırmasını izledim. “İsminiz?”

Aranan biri olarak ismimin bilinmesi ne kadar işime yarardı? Tam da bu yüzden Agiel’a adımı söylememiştim. “Yosun,” dedim. Agiel ve kadının bakışları aniden bana döndü. İlk akla gelenin en mantıklı düşünce olduğu yalanını kim uydurduysa şimdi mezarında can çekiyordu. Agiel kadına gülümседikten sonra gülüşünü bozmadan kulağıma eğildi. “Taktığım lakabı benimsemiş anlıyorum fakat ailenin koyduğu ismi söylemen gerekiyordu.”

Ona bir bakış attıktan sonra bir nefes vererek güldüm. Varlığını bana yeni bir isim takabilecek nitelikte biri olarak kabulenebileceğimi sanması, buna sadece bir ihtimal bile vermesi ne kadar komikti. Yeniden kadına döndüm. “İsmim Yosun.” Bu defa sesimdeki belirsizlik silinmişti.

Kadın kaşlarını kaldırıp kumral saçını kalemiyle omzundan geriye attı. “Pekâlâ... Oda numaranız...”

“Bana özel kalsa daha iyi olur.” Hiç tanımadığım bir adamın kalacağım odayı numarasına kadar bilmesine hiç gerek yoktu, özellikle de beni buraya o getirmişken. Kadın yanımdaki adama kaçamak bir bakış attıktan sonra defterinden kopardığı fişi uzattı. Kıvrımlı bir yazı tipiyle yedi numarada kalacağımı gördüm. Kapısı kapandığı sürece hiç fark etmezdi.

Agiel’a doğru döndüm. “Odamı kendim bulabilirim.”

Onaylarcasına başını sallarken, “Elbette, sadece gidene kadar bir yerlere dolanmayacağından emin ol,” diye karşılık verdi. Acaba nezaket sınırlarımı zorladığından haberi var mıydı? “Emnim emrivaki bir kurtarıcı daha bulabilirim. Sayınızın çok fazla olduğu şüphesiz.”

“Biraz gücendim.” Gerçekten alınmış gibi yüzünü buruşturup elini göğsüne koydu. “Bir saat sonra seni tam bu noktada bekliyor olacağım, Bayan Yosun.”

Neden bahsettiğini anlamayacak kadar kafa karışıklığıyla mücadele ediyordum. Sonrasında kafamın hemen üstündeki ampul yandı. Beni kurtarmasına karşılık talep ettiği bedeli tahsil etmek için gelecekti. Ahlaki sınırlarımı aşmayan bir şey olması için dua ediyordum.

Başımı onaylar anlamda sallayıp yedi numaralı odayı bulmak için onu arkamda bıraktım. İşlemeli duvarlar, ayaklarımın altına serilen halı ve altın şamdanlar... Hepsi daha önce tadına varmadığım zenginliğin bir parçasıydı.

Bir süre sonra, nihayet yedi numaralı kapıyı ve kilidinde duran anahtarı bulmuştum. İçerisi kendimi buraya layık hissetmeyeceğim kadar enfesti. İçimden istemsizce Nanta’daki odamla burayı kıyasladığımı fark ettim. Sonuçlar kesinlikle eski konsey binasının kalbini kırardı.

Cibinlikli yatağa bir patates çuvalı gibi devrildim. Buranın bir otel olduğunu anlamak için fazla çabaya gerek yoktu. Müphem’in masasında gördüğüm haritayı düşündüm. Anlamadığım şey, bu otelin hangi türün sınırları içinde bulunduğuydu. Resepsiyonda bir Garnet, koridorda bir Sitrin ve yan odanın kapısında da bir Labradorit görmüştüm. Hiçbiri dışarıdaki evlerde yaşayacak kadar yoksul veya çaresiz görünmüyordu. Belki de zaten boyun eğdikleri sahiplerinden korkacak pek bir şeyleri kalmamıştı ve imparatorun kölesi olarak varlık içinde yaşıyorlardı.

Korkunç.

Bir saatimi iyi değerlendirmek için üzerimdeki katmanlardan kurtulup banyoya yürüdüm. Fakat gözüme çarpan bir yansıma beni aynanın önünde durdurdu.

Benliğimde âdeta doğayı görüyordum. Gözlerim okyanusu, saçlarım ise sağlıklı bir ormanın yeşilliğini sembolize edercesine renklenmişti. Damarlarım rengini normalin üzerinde belli

ediyordu. Uzayın bilinmez boşluğundaki galaksiler gibi. Her nasılsa, olağanüstü doğa ana bedenine sahip olmak hoşuma gitmişti.

Ancak bu özelliklerin eski hâlime göre daha akılda kalıcı olduğunu biliyordum. Daha ayırt edici ve hızla yakalanabilir hâle gelmiştim. Tabii, aradıkları şey yeşil saçlarla çevrelenmiş bir yüz olsaydı, durumdan daha çok endişe ederdim. Artık bilgisine sahip oldukları kumral kızdan farklı görünmek işime bile yarayabilirdi.

Banyoda ilerleyip gümüş ayaklı küvetin içine kıvrıldım. Küvetteki su, oturduğumda omuzlarıma gelecek kadar yüksekti. Ilık suyun verdiği temizlik hissiyle tüm kaslarım bir anda rahatlamıştı. Ancak hemen sonra kollarımın küvetin kenarlarına çarptığını hissedip Sosha'yı hatırladım. O gün beni boğulmaktan kurtarmış, bir sonraki gün ise canıma kastetmişti. Bu ironik bir tutarsızlık değilse neydi? Ancak şu anda koyulmuş hiçbir tanı onun cesedini ardımda bıraktığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Geride bırakmak demişken, Müphem, daha da geride Ophelia, bulunması gereken bir günlük, kim olduğu belirsiz Merga ve...

Aniden bir güç patlamasıyla donakaldım. Boğazımdan yukarı bir buhar yükseliyormuş gibi hissediyordum. Belli ki bu defa büyüm uzaklaştıramayacağım kadar ileri gitmişti. Etrafımda onun bu denli harekete geçmesini sağlayan bir dal parçası veya benzer bir şey aradım fakat hiçbir şey yoktu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diyerek dili olmayan büyüme söylendim. Ulaşmaya çalıştığı şeyin ne olduğundan emin olmıyordum.

Küvetin içindeki su bir cadı kazanı gibi kaynamaya başladı. Bu sahneye karşı sakinliğimi ideal bir seviyede tutmamın imkânı yoktu. İçimde aynı soru kendini tekrar ediyordu. *Ne yapmaya çalışıyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun? Yer ve gök aşkına, ne yapıyorsun?*

Ayaklanıp suya yukarıdan bakmayı denedim. Hiçbir faydası olmamasının yanı sıra, bu açıdan daha fazla başıma dert olacak gibi görünüyordu. *Ben gerçekten Tanrı'nın yıldızlı bireyi olmalıyım.* Tek dileğim yerde bir deliğin açılıp beni yutmamasıydı. İşte bu, gerçekten dallarımı kendime geçirmem için iyi bir sebep olurdu. Hem de çok iyi.

Fokurdayan suyun ortasından bir baloncuk havalandı ve yüzümün hizasına gelene kadar hareketine devam etti. Kusursuzdu. Yükselişi boyunca bakışlarımı bir an olsun üzerinden ayırmamıştım. Nefesimi bile tutmuş olmalıydım, küçük bir an için göğsümün patlayacak gibi kasıldığını hissetmiştim. Baloncunun parlaklığı âdeta dokunulmak için beni davet ediyordu. Bunu resmen istiyordu. Sanki... iradeli bir şeymiş gibi.

Büyülü çekimine karşı koyamadan avucumu onun kavisinin altına tam oturacak şekilde yerleştirdim. Tenime değer değmez tatlı bir sesle patlayıvermişti. Patladıktan sonra ellerime, geride bıraktığı iki avuç suya baktım. "Bunlarla ne yapmamı bekliyorsun?" Soruyu kime yönelttiğimden ben bile tam olarak emin değildim.

Büyüm bir cevap veriyormuş gibi varlığını yeniden hissettirdi. Bu uzun süredir tuttuğum nefesi dışarı vermeye benziyordu çünkü bu defa ona engel olmamıştım.

Avuçlarımdaki su ısındı, ardından hızla buz kesti ve en sonunda da bir eldiven gibi ellerimi sardı. Parmaklarımı hareket ettirsem dahi şekli bozulmuyor, yumuşak bir şırıltıyla benimle birlikte hareket ediyordu. Keyifle kıkırdadım. Bu gerçekten de oyun hamurunu deneyimlediğim ilk seferin heyecanından bile daha iyi hissettiriyordu. Yumuşak ve pürüzsüz. Bu keşfimle daha fazlasını yapabilmek istedim.

Sudan eldivenler, ellerimi kendime çektiğimde onların şeffaf bir kopyası gibi havada asılı kaldı. Bu görüntünün yarattığı keyifli şaşkınlıkla içim kıpır kıpır olmuştu. Ellerimi iki yana

açtığımda sudan eller de aynı hareketi yaptı. *Yüceler aşkına!* Ellerimin her hareketini hınzır bir gölge gibi tekrar ediyordu.

Dış kapının tıklatılmasıyla büyü üzerindeki hâkimiyetim kayboldu. Aynı anda su muntazam şeklini kaybedip minik şapırtıyla küvete geri düşmüştü.

“Yosun?” Bu ses oda numaramı bilmesini istemediğim birininkine benziyordu. Ne cüretle bunu sinsice öğrenip kapıma dayanırdı?

Banyodan peşimden atlılar koşturuyormuş gibi hızla çıktım. Kimse hiçbir şey görmemiş olmasına rağmen içime suçüstü yakalanmışım gibi bir his yayılmıştı. Oysa odam en son bıraktığım kadar boştu. Endişelenecek bir şey yoktu ama sesin odanın içinden geldiğine o kadar emindim ki...

Huzursuz bir panikle giyindim. Sanki hemen ortalarda görünmezsem, Agiel denen o hilekâr bilmediğini umduğum şeyleri ortaya çıkaracakmış gibi hissediyordum. Hâlâ nemli olan saçlarımla koridora atıldım. Su, bedenimde bir yenilenme ve şifa hissi uyandırmıştı. Bunu daha önce deneyimlemediğime son derece emindim.

Merdivenin başına ulaştığımda inmeye başlamadan önce aşağıya bir bakış attım. Türlerin bir arada olması göz alıcı ve korkutucu görünüyordu. Biraz da ölüme davetiye çıkaracak türden olduğunu kabul etmeliydim. Nasıl oluyordu da onlara tamamen yabancı görünmemi sorun etmiyorlardı? Belki de imparatora çalışan bir ruh olduğumu düşünmüşleri. Bu daha önce böyle birini gördükleri anlamına gelir miydi? İşte bu soru, Nantadaki casusu bulmak için sorulacak ilk şey olabilirdi.

Merdivenden inerken bir anda ayağım kırmızı halının köşesinden içeri girdi. *Hay düşeceğim vaziyetin...* Anlık takılışım olabilecek en ahmak görüntüyle sendelememe neden olmuştu. Yüzüme savrulan saçları umursamazlığımdan ödün vermeden eski yerlerine ittim.

Tüm doğaüstü gözlerin üzerime çevrildiğini hissedebiliyordum. Tenim bunu gözlerimden önce fark etmiş olmalıydı, hissettiğim utanç karıncalanmasının başka bir nedeni olamazdı. Herkesin aksine benim ayağımı, kırmızı halının gösterişli yapısı değil, aptal paniğim kaydırıyordu.

Kendimce koyduğum bu tanının bir drama kraliçesine ait olmadığına kim inanırdı ki?

İşte tam orada, onu en son bıraktığım yerde tüm kraliyet edasını omuzlarına takınmış hâlde bekliyordu. Tabii, durum bununla sınırlı değildi. Yılan gözleri doğaüstü kadınlarla sözsüz bir flört içindeyken o kadar rahattı ki ben de aynı rahatlıkla bunun devamlı yaptığı bir şey olduğu kanısına varabilirdim.

Nihayet kadınlarla olan sessiz münasebetine ara verebildiğinde beni gördü. Zaten gözden kaçırmamasını imkânsız kılacak kadar yakınına gelmiştim. Bedel adı altında benden isteyeceği şey her neyse bir an önce olup bitmesini istiyordum.

O soylu havası taşıyan reveransını yeniden yaptı. Bu her seferinde gözümün önüne o tanıdık turuncu saçları getiriyordu. “Teşrif etmişsin.”

Bikkın bir nefes verdim. “Nereden bildin? Gözlerin son âna kadar o kadar meşguldü ki aklının hâlâ beni fark edemeyecek kadar baktığın şeye odaklandığını düşünmüştüm.” Az önce baktığı yeri gösteriyormuş gibi, kafamı çevirmeden bakışlarımı birkaç saniyelğine oraya kaydırdım. *Çapkın herif*. Kadınlar hâlâ beklenti içinde aralarında fısıldaşıyorlardı.

“Hadi ama! Önüne bir ziyafet sofrası kurulsaydı afiyetle yemez miydin?” Benzetmesinin adiliği karşısında ona inanamayan gözlerle baktım.

“Elbette yedim,” O kadar günden sonra, burada yediğim tek şey bambin olduğu için tüketme şeklimin pek de kibar görünmeyeceğinden emindim. Ama bahsettiğimiz şey gerçek yemek değildi. Kadınlardı. “Ancak bunun için hiç görmemiş biri gibi aç olmam gerekir, değil mi?” Tam yanından yürüyüp

ilerleyecektim ki feminen yanım son bir cümle için beni zorladı. “Artı olarak, karşısına geçebildiğin her ziyafet sofrasının senin için olduğunu da nereden çıkardın?” Agiel gözlerini haddinden fazla kırıştıtırırken dudakları aralanmıştı. Yüzünde gördüğüm bu katıksız şaşkınlık durumdan ciddi boyutta keyif almamı sağlıyordu.

Agiel arkamdan bana yetişmeye çalışırken içimdeki dişi benlikler tatminle beşlik çıktılar. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Yanıma geldikten sonra bir anlığına düşünüyormuş gibi durak-sayarak elini çenesine koydu.

“Bu taraftan,” dedi, parmağıyla kalabalık caddenin sağını göstererek. “Ama öncesinde keskin diline verecek bir cevap bulamadığım için şanslısın. Belki de seni takdir etmeliyim, açıkçası bu bir ilk sayılır.”

Gözlerimi kısıtım. Bir insan nasıl bu kadar küstah olabilirdi? “Sadece dediklerimi anlamaya çalışsan nasıl olur?”

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Gerçekten şaka yapıyorum.”

Samimiyetten uzak bir şekilde nefes vererek güldüm. “Komikmiş.”

Mavi bir rujun kapağını açıp bana uzattı. “Pekâlâ, şurada gördüğün kalabalığa girmeden önce dudaklarına bunu sürsen nasıl olur? Yanımda bir ruh gezdirdiğim söylentisi yayılsın istemiyorum. Bence bu durum senin de işine yaramaz.” Beni bir ruh sanıyordu. Yüzünde odama girdiğini doğrulayabileceğim küçük de olsa bir açık aradım. Ama bulmamın imkânı yoktu. O sadece... neden bu kadar sırtıyordu ki? Gerçekten sinirlerimi bozuyordu.

Gaipten sesler duymuş olabilirdim ya da o çok iyi bir oyuncuydu. Hiç değinmek istemediğim son seçenek, Kordiseps kendince eğlenceli oyunlarından birini bana karşı oynuyor olabilirdi. Bu da çok yakında yepyeni bir sürprizle karşılaşabileceğim anlamına geliyordu. *Topal şeytan!*

“Hakkında dedikodu yapmak isteyecekleri kadar önemli birisin demek?”

“Ağzımdan bilgi koparmaya çalıştığını seziyorum.” Gereğinden fazla yakınlaştığında geri çekildim. Gözlerinde diğer kadınlara bakarken kullandığı o çapkın parıltı vardı.

“Ağzından koparmak istediğim tek şey dilin. Bu herkes için huzurlu bir sükûnetin umut dolu başlangıcı olurdu.” Nedenini bilmediğim bir şekilde, Müphem’in karşımda olmasını geçen her saniye daha çok arzuluyordum. Onunla girdiğimiz sözlü tartışmalara tıpkı benim gibi karşılık vermesinden hoşlandığımı şu âna kadar hiç fark etmemiştim. Burada bulduğum nezaket çok sahte geliyordu.

“Oysa ağızımla yapabileceğin onca şey varken...”

Ruju elinden aldım. “Onunla yapacağım tek şeyi az önce duydu.”

Kalabalığı oluşturan insanlar sanki görünmezmişim gibi omuzlarıma çarparak yoluna devam ediyordu. Birine kızmaya vakit bulamadan bir diğeri, ardından öteki hemen sonra bir başkası geliyordu. Dakikalar süren o sıkışık insan tarlasından en sonunda kendimizi dışarı atabilmiştik.

Gözle görülür biçimde dağılmıştım. Hayatımın en yorucu on dakikası olduğunu söyleyemesem de hiç şüphesiz en sinir yıpratıcı anlarıydı. Sonunda boşluğa çıktığımızda oradakilerin bilmediğim bir neden yüzünden beni gizlice hırpalamış olacağını düşündüm. Ellerimi dizlerime yaslayıp soluklanırken gözüm yanımdaki adama takıldı. Otelden çıktığımız zaman olduğu kadar derli toplu ve sakin görünüyordu. “Nasıl oluyor da sen...” Sormak üzere olduğum şeye karşı kaşlarını kaldırdı. Belli ki bir süredir arbededen çıkmış gibi görünen hâlimi inceliyordu. Sırtımı dikleştirdim. “Unut gitsin. Ne taraftan?”

Yüzünde sinsi bir yan gülüş belirdi. Apaçık bu hâlimden keyif alıyordu. Parmağını yüzüme doğrulttuğunda yanlış yöne kayan bir saç tutamını gösterdiğini fark ettim. Hızlıca tutamı eski yerine getirdim. Eh... böyle aksaklıklar olabilirdi, nitekim oluyordu da.

“Gel,” dedi Agiel. Bir süre hızlı tempoyla yürüdükten sonra bir anda durup karşıma geçti. “Şu tüccarı görüyor musun?” Yüzünü bana çevirmiş olmasına rağmen bakışları orta yaşlardaki Garnet tüccarın üstündeydi. Onu taklit ederek göz ucuyla tüccara baktım. Adam dükkânının önünde çok hararetli bir tartışma içindeydi.

“Hı hı.” Onayladığımı belli ederek mırıldandıktan sonra devam etmesini bekledim. Gördükleri yeterli gelmiş olacak ki bakışları yeniden bana döndü. Tüccarın bu şüpheli tavrımızı fark edemeyeceği kadar uzak mesafedeydik.

Agiel elini ensesine koyup boğazını temizledi. “O bir sandık tüccarı.”

“Öyle bir meslek bile yok...”

İşaret parmağını *sus* der gibi kendi dudaklarına bastırdı. “Senden istediğim şey, o tüccarın, vitrinde duran gümüş sandığın asla sahip olamayacağın kadar değerli olduğunu düşünmesini sağlaman.”

Kafam karışmıştı. Tek kaşım havalandı. “Yani oradaki sandığı öveceğim?”

“Bunu açıkça yapmadığın sürece böyle de denilebilir. Ancak sakın unutma, o çok değerli ve sen en başından beri ona sahip olacak kadar zengin olmadığını biliyorsun.”

Eh, sanırım bunu yapabilirdim. Kolay görünüyordu.

Başımla onayladım. Cesaretlendirici derin bir nefes aldıktan sonra öne atıldım. İçimden, doğru sandığı öveceğim konusunda kendimi telkin ediyordum.

“Yosun, bir şey daha var,” diyerek beni durdu. Omzumun üzerinden yüzüne baktım.

“Dudaklarını yalama. Gametler sahtekârları pek sevmez.” Bu cümleden sahtekârları seven bir kesim olduğunu anlamıştım. Kordiseps’te böyle bir ırk bile olabilirmiş gibi geliyordu. Bu sefer onu cevapsız bırakarak yoluma devam ettim.

Tüccar, dükkânına yaklaştığımı görünce tartıdığı çocuğa uzaklaşmasını işaret ederek pazarlayıcı bir gülümsemeyle tamamen bana döndü. “Nasıl yardımcı olabilirim, genç hanım?”

Gözlerim vitrinde Agiel’in tarifine uyan gümüş sandığı arıyordu. Bu kadar çeşitli sandığı bir arada görene kadar, bu adamın gerçekten sandık ticareti yapacağına hiç inanmamıştım. Fakat kapakları asırlardır açılmamış gibi birbirine yapışık, büyüklü küçüklü ve yüzlerce rengeyle vitrinde olduğu kadar içerideki rafaların da sandıkla dolu olduğunu fark ettim. Bu sandıkların olayı neydi?

Fazla uzun düşünmüş olmalıyım ki adam rahatsızca kıpırdandı. “Genç hanım? Aradığınız şey nedir?”

“Ben...”

Onu gördüm. Vitrinde açılmış bir sandığın yanına asılmıştı, keskin gümüş parlaklığını sergiliyordu. Fakat aradığım şey o değildi. Şu anda, benim için çok daha kafa karıştırıcı ve önemli bir detay vardı. Onu bıraktığım zaman olduğu gibi üzerinde benim kanımı taşımıyordu. Kafamdaki görüntüsünü daha ayırtıtlı hatırlamaya ve aradaki farkları bulmaya çalıştım. Bunun, basitçe kavrayabileceğim bir açıklaması olmasına ihtiyacım vardı. Ama... Hayır, şu anda Sosha’nın hançerinin bire bir kopyasına bakıyordum.

Düzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM 11

“O satılık değil,” dedi tüccar. Muhtemelen gözlerimi hançere diktiğimin farkındaydı. “Başka bir şey istersen yardımcı olabilirim.”

Biraz daha yaklaşp ellerimi cama yaslayacaktım ki aniden karnıma yapılan baskıyla geri sendeledim. Tüccar süslü bastonunu bana doğrultmuştu. “Camda parmak izi görmekten hoşlanmam.”

“Ona daha yakından bakabilir miyim?” Gerginlikten kısık çıkan sesim beni utandırmıştı. Bana verilen görevi, benden istenen şeyi tamamen unutuyordum. İçimi kemiren merak duygusunu daha derine itmek mümkünmüş gibi yutkundum.

“Hayır, genç hanım. Söylediğim gibi, o satılık değil.” Tüccar camla aramdan çekilip elindeki bastona küçük ayrıntılar işlemeye başladı.

“Bu hançer de sizin işçiliğiniz mi?” Vereceği cevabın önemi dolayısıyla tırnaklarımı avucuma batırmıştım. Eğer öyleyse, buranın arkadaşımınla bir bağlantısı olduğu kesinleşecekti. Bu ne anlama gelirdi? Gerçekten öyleyse ne yapacaktım?

Benzeri yüzlerce soruyu daha beraberinde getiren cevap duyuldu. “Tabii ki benim işçiliğim.” Bir anlığına kafasını bastonundan kaldırıp kısık gözlerle bana baktı. Bu hareketle göz çevresi kıvrılmıştı. “Sen beni böyle lafa mı tutacaksın?”

Son sorusunu duymamış gibi yaptım. Çünkü bazı cevaplara ihtiyacım vardı. “Yani eşi benzeri yok, öyle mi?”

Gitmeyeceğimi anlamış olacak ki derin bir nefesten sonra konuşmaya devam etti: “Aslında eşi vardı fakat bir benzeri yoktur.” Bir eşinin daha olması fikri ağzımın kurummasına sebep olmuştu. Sanırım eşinin nerede olduğunu biliyordum. İşine devam ederken böbürlenmesini izledim. Arada sırada gözüm hançere kayıyor, bana banyoda yatan cesedin görüntüsünü hatırlatıyordu. “O basit bir hançer değil,” dedi tüccar fısıldayarak. Hayati bir bilgi verecekmiş gibi yaklaşınca nabzımın boğazımda attığını hisseder gibi oldum. “Onları büyüye hizmet edecek şekilde yonttum.”

Onun yaptığı gibi öne eğildim, devamını merak etmiştim. “O da ne demek?” Neredeyse fısıldıyordum. Tüccar yeni aydınlanıyormuş gibi kaşlarını çatıp sırtını dikleştirdi. Bana hançerle ilgili bilgi vermesinin yersiz olduğunu fark etmiş olmalıydı.

“Her neyse. Nihayetinde buradan dışarı çıkmayacak.” Yeniden ciddiyetini toplayıp işine odaklanmıştı. İşte merakımı belli ederek önüme gelen fırsatı böyle kaçırmıştım. bir küfür mırıldandım. Bunu hak etmiştim.

“Peki, diğer eşine ne oldu?” Şansımı denemeye devam ediyordum. Çok fazla vakit harcamıştım ve Agiel’in sırtıma diktği gözlerinin baskısını temas gibi hissediyordum. O tarafa doğru bakmamak için direndim.

Tüccar kederli bir nefesi ciğerlerine doldurdu. Ona pahalıya mal olmuş bir hatayı hatırlatmışım gibi gözlerinden kısa bir öfke dalgası geçmişti. “Çalındı,” derken ayağa kalktı. Şaşkınlığı daha sonra yaşamak üzere bir kenara bırakıp tüccarın koluna yapıştım. Aynı anda gözlerim vitrinde gümüş sandığı arıyordu. Evet, görevimi yeni hatırlamıştım.

“Ah, şu sandık!” dedim abartıyla. Sesimden hayranlık akmasını isterken serçe parmağımı vurmuşum gibi bir ses çıkarmıştım. Bunun, henüz sandığı bulamadığım için zaman kazanma yöntemi olması gerekiyordu.

“Hangisi?” Tüccarın yüzünden bana ayırdığı sabrın sonuna geldiğimi görebiliyordum.

O an yüceler ilk defa yüzüme güldü ve bana tasvir edilen sandığı nihayet buldum. Küçüktü. Parlak ve hiç açılmamış gibi mühürlenmişti. İşaret parmağımı vitrinin sol köşesine doğrulttum. “Şuradaki.” Kolunu bırakıp dokunmamaya dikkat ederek cama biraz daha yaklaştım. Tavrımın inandırıcı olması gerekiyordu. Fakat zaten yeterince soru sormuşken camda yüzümün izini bırakıp sınırlarını zorlamak istemezdim. “Nasıl da kendini belli ediyor. Yer ve gök aşkına, şuna da bir bakın! Keşke ellerimde olması için feda edebileceğim değerli şeylerim olsaydı. Ah, ah... Onunla ilgili çok şey duydum.”

Tıpkı benim gibi işaret parmağını sandığa doğrulttu. Kaşları şaşkın bir tavırla havalanmıştı. “Onunla ilgili?”

“Evet, kesinlikle. O olduğuna eminim.” Dudaklarımı birbirine basturırken hızla başımı sallıyordum. Bakuşları sandıkla yüzüm arasında gidip gelirken anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Ellerini bastonun sarmaşık işlenmiş topuzunda birleştirdi. “Onun için kaç *pam* verebilirsin?”

Pam?

Bir çeşit para birimi olduğunu varsayıyordum. Sessiz yardım çığlıkları atarken bilgisizliğimi fark etmemesini umarak tatlı tatlı gülümsedim. *Tanrım, tam şu anda lahanaların istilası olursa bu işten yırtarım.*

Saniyeler sonrasında bile etrafta hiçbir lahana yoktu. Pekâlâ, öyleyse yine kendi başıma halledecektim. “Cebimde ne kadar *pam* olursa olsun, onun değerini karşılamayacağına eminim.”

Bir an sonra bu tavrımın çok bariz olduğunu fark edip. “Ah... Tabii, eğer onu öylece ellerime vermekte bir sakınca görmüyorsanız, birkaç bozukluğu gözden çıkarıp memnuniyetle giderim.” Bozukluklardan bahsetmenin ne kadar isabetli olacağını düşünmeden konuşmuştum.

Tüccar yeniden sırtını dikleştirdi. Tavrımın işe yararmış olması için dua ettim. “Mümkün değil. Eminim hak ettiği değeri verebilen bir alıcı çıkacaktır, genç hanım. Fakat bilmenizi isterim, birkaç bozuklukla buradan alacağınız pek bir şey yok. Şimdi lütfen daha fazla zamanımı almayın.” Mavi dudakları anemin bir hatamı düzelttikten sonra yaptığı gibi dümdüz olmuştu. Bilmiş ve memnuniyetsiz bir edayla konuşuyordu. Arkasını dönüp içeriye girerken yan gözle gümüş sandığa bakıyordu. Onunla ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bir şekilde başarmıştım, artık kesinlikle o sandığa eskisi gibi bakmıyordu.

Artık her ne işe yarayacaksa...

Sırtına bakarken, “Şuradaki çirkin sandık şahidim olsunki onun için birikim yapıp geri döneceğim,” diye seslendim. Çok mu abartıyordum? Gözlerim son defa hançeri bulduğunda orada takıldı. “Göreceksi...”

Kolumun çekiştirilmesiyle lafım yarım kaldı. Muhtemelen tüccar bir anda susup gittiğimi fark etmemişti bile. Tökezledikten sonra sinirle kolumu elinden kurtardım. “Ne yapıyorsun ya? Yük arabası mıyım ben?”

Ancak paniğin neden olacağı bir hızla yürümeye başlamıştık. Yanlış bir şey yapıp yapmadığımı düşündüğüm sırada beni sokak arasına çekip bir duvara yasladı. “Beni öylece sokak arasında sıkıştırıramazsın,” derken burnumdan sinirli bir nefes verdim. Agiel’i göğsünden iterek uzaklaştırmaya çalıştım fakat hiç aldırış etmiyordu. Akli çok farklı bir yerde kalmış gibi görünüyordu.

“Neden bu kadar uzun sürdü?” Duvarın yanından caddeyi kontrol edip duruyordu.

“Hemen ikna olmadı,” diye cevap verdim, aklıma gelen ilk yalandı. Ona hançerden bahsetmek istemiyordum. Onaylarcasına başını sallarken az önce yürüdüğümüz yola tekrar kaçmak

bir bakış attı. “Neye bakıyorsun öyle?” Ben de onunla birlikte kafamı uzatınca gördüklerimle gözlerim açıldı.

Bir düzine gladyatör az önce tüccarla konuştuğum yerde duruyordu. Agiel, duygudan yoksun ve bilinçten uzak bakışları tüm çevrede dolaşırken beni geriye doğru çekti. Buradan bile gladyatörlerin her hareketleriyle birlikte kıyafetlerinden yükselen metalik sesi duyabiliyordum. Bir an sonra bu sese birkaç çığlık ve kargaşa gürültüsü de eklendi. Bakmaya cesaret edemiyordum ancak yüreğim ağzımdan çıkmak ister gibi atıyordu. Bir çığlık başka bir çarpma sesiyle yarıda kesilince olduğum yerde sıçradım. Bu sesi ölümün kestiğinden o kadar emindim ki...

Göz pınarlarıma batan yaşları geri göndermek için gözlerimi olabildiğince sıktım. Ophelia’nın da az önceki sesin sahibiyle aynı sonu paylaşabileceğini düşünmek göğsümü sıkıştırıyordu. Merga’nın peşine düşmediğim her saniye için pişmanlık duyuyordum.

“Hey,” dedi sessizce. Gözümü açtığımda ne hissettiğimi anlamaya çalıştığını fark ettim. “Sorun yok. Bizi fark etmediler bile.” Telkin edici gülümsemesini takınsa da o sinsî gözlerin altında, yüz ifadesi tamamen işlevini yitiriyordu.

Kenara kayıp ondan birkaç adım uzaklaştım. “Eğer işin bitiyse gidiyorum.” Nihayetinde arzu ettiği bedel ödenmişti ve ben de rahatlıkla fakirliğin içinde parlayan oteli kendi başıma bulabilirdim.

Bakışları yüzümde donup kaldı. Büyük bir farkındalıkla aydınlanmış gibi hareketsizce gözlerime bakıyordu. “Pekâlâ, sanırım bitti.” Gladyatörlerin olduğu caddeye çıkacak cesaretim olmadığı için arkamı dönüp bulunduğumuz sokakta yürümeye başladım. Aynı zamanda kafamın içinde, yolu otele çıkarak küçük hesaplar yapmakla meşguldüm. Tabii, sonrasında Merga’nın nasıl yerlerde vakit geçirdiğine dair bilgi toplamaya başlayacaktım.

“Bir şey daha var.” Sesiyle birlikte adımlarım duraksadı ama ona dönmedim. “Son bir şey.”

Omzumun üstünden baktığımda gözlerimiz kesişti. “Bedeli olacaktır,” dedim. Önüme çıkan fırsatı ayağına ceylan atılmış bir kaplan gibi kapmıştım. Dudağının bir köşesi ancak şeytanda rastlanacak bir hinlikle yukarı kıvrıldı. Bunun bariz bir onay olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekiyordu.

MÜPHEM

Ares’in evine çıkan portalı kullanmak istediğimiz her anda, yolculuğumuz en az ev sahibi kadar büyük şöminede sonlanıyordu. Fakat portalı çok az kullanıyor olmamızın sebebi bu değildi, bir defasında bizi Labradorit caddesinin tam ortasına atmıştı. O an için hayat telaşlarına mola veren onlarca Labradorit’in arasına. Hüznün tatlı tebessümüyle hiçbir açıklama yapmadan kaçarken, gladyatörlerin dört bir yanımızı sarmasını bekleyen suratlarını arkada bırakmanın her seferinde yaşamak isteyeceğimiz türden bir aksiyon olmadığına karar vermiştik. Fakat şu anda, Araf halkının uyanmasına biraz zaman varken portalı kullanmak göze alınabilir bir tehlikeydi.

Benzer öksürüklerle ayaklandık. Dışarıdan seslerimizi duyan biri, beslenme saati geçmiş mutantlardan ikisini evde tuttuğumuzu düşünebilirdi. Asıl cilt rengimizin görüldüğü tek bir nokta bile kalmamıştı, neredeyse Hanzeb’in planları kadar kirlenmiştik. *Neredeyse.*

Ares boynuzuna takılan kömürleşmiş odun parçasını az önce düştüğümüz şömineye geri attı. Yüzü, serçe parmağını bir kenara çarpmış gibi ekşimişti. “Seninle yola çıktığımda, bir kez olsun çıktığım hâlde eve dönemeyecek miyim ben? Ayakkabılarını çıkar.” Küllerini silkelerken halıya gelmemesine dikkat ediyor, arada suçlayıcı ve onaylamaz bakışlarını bana yöneltiyordu. Hem de bunu kafasını olumsuz anlamda sallayarak yapıyordu.

Küllerin orada olmasının sebebi benmişim gibi davranmasa olmuyor muydu?

Tiriz kaçık. Kafasının içindekileri ne zaman dillendirse başımızdaki sıkıntıların varlığını sorgulamaya başlıyordum. Şu anda ayaklarımıza yapışan küllerin zeminde bıraktığı izleri nasıl temizleyeceğini düşünmesi bu duruma örnek verilebilirdi. Cidden hunun derdine düşecek miydik?

“Topraklarımızı kanla suluyorlar, gelen ilk yaşam kanı kayıp, Hanzeb onu ve defteri almış olabilir, araf geri dönülmez bir deliliğe sürüklenme tehlikesinde ama tabii ki halılarına *senin* külünü bulaştırmamaya dikkat ederim.” Beni görmemesine rağmen sırtına bakarken yapmacık bir şekilde gülümsemiştim. Bu gülümseme küfür niteliği taşıyordu.

Adımlarını tercihen çıplak zemine atarak odasına yürüdü. “Emin ol, *benim* külümle kaplanmış olsan kendini biraz bile kirli hissetmezdin.” Böyle söylemesinin bir nedeni vardı elbette. Labradorit külleri toz kadar küçük elmas taneleri gibi parlardı. Bunu biliyordum çünkü dostlarımin küllerine yakından bakma fırsatım olmuştu.

Kendini yüceltmesini görmezden gelemeyerek yüzümü buruşturdum. “Bedenimi *senin* küllerinle kaplamak mı? Bazen yönelimin ve fantezilerin konusunda korkuya kapılıyorum.” Ne beklediğimi bilmeyerek öylece dikilmeye devam ettim. Dürüst olmak gerekirse, hareket ettikçe dökülen kül parçalarının halısını kirletmesinden ve bunun can güvenliğini tehlikeye atmasından çekiniyordum.

Tertemiz geri döndüğünde, “Ah... Bu kadar umutlandığını fark etmemişim. Küçük kırık kalbini, bir de evimi kara bir lekeye çevirdiğin için parçalamadan önce şunlarla temizlen,” diye cevap verdi. Kalbimi asıl parçalayan şeyin birinin yokluğu olduğunu en başta kendime, sonrasında da ona itiraf etmek istemedim. Tek elindeki kovayı ve bezi uzattı. “Bunları da giymen için getirdim,” derken diğer elindeki bohçayı sehpanın üzerine

bıraktı. Gözden kaybolduğu süre boyunca bunların hepsini çabucak yapmış gibi görünüyordu.

Kovaya daldırdığım bezle yüzümü silerken eldivenimin içine biraz su girdiğini fark ettim. Bu ıslak çorap giymek kadar rahatsız ediciydi. “Bunu izleyecek misin?” diye sorarken giysilere doğru uzandım. Ona hitaben söylediğim her cümlenin sonuna *mor mevsim salatası* eklememek için büyük çaba sarf etmem gerekiyordu.

Bana, “*Kendi kışımı ısırabiliyorum,*” demişim gibi baktı. “Çok isterdim ama Merga operasyonumuz için topladığım ipuçlarını getireceğim.”

Dakikalar sonra Ares’in başka bir versiyonu gibi karşısına oturmuştum. Kısa bir bakışın ardından, “İyi bir taklitten başkası değilsin,” diye yorumladı.

Defterlerini karıştırırken onu izledim. “Daha yakışıklı ve sempatik olanı demeyi unuttun.”

“Ayrıca yalnız.” Bana yaklaşıp havayı kokladı. “Benim gibi kokuyorsun. Tabii, biraz da melankoli.”

Adi. Alessia’nın gidişiyle üzerime yapışan boktan hissi fark etmiş olmalıydı. Ona cevap olarak deri kumaşla sarmalanmış orta parmağımı gösterdim. Tatmin olup işine döndü. *İşte böyle, mor mevsim salatası.*

Bir anda parmağını sayfanın ortasına koyarak aldığı notları gösterdi. Sırasıyla; *Meydan, Parti, Mağara Bar, Baldıran, Sahibine ulaşamayan davetiye, Barmen kız,* yazıyordu. “Ne bunlar, ihtiyaç listen mi?” diye sordum.

“Meydan’da düzenlenecek bir parti olduğunu duydum. Yalnızca Labradorit ve Sitrinlerden olan imparator yalakaları barış yapmak için bulaşacak. Ama sondakini istediğim için yazdım.” Sırıttıktan sonra yüzünden aydınlanmamı bekleyen bir ifade geçti. Ama bende hiçbir hareket yoktu.

“Eee, bu boku yediğimiz anlamına mı geliyor?”

“Hayır, hayır. Kız benimle ilgilenmedi ama be...”

“Ar! Partiden bahsediyordum.” Kızdan sonra topladığı ipuçlarının Merga’yla ilgili olması için dua ettim.

“Ah... evet. Şöyleki Merga’nın da o partide olacağını düşünüyorum.” Kaşlarını devamlı indirip kaldırırken boynuzlarından bir zafer parıltısı geçti.

Gözlerimi kıstım. “Nasıl bu kaniya vardın?”

“Mağara Bar’a gittiğimde Merga’dan bahseden iki oğlanı dinledim. Bir süre önce birinden baldıran almaya gelmiş fakat alamamış. Buradan bağımlı olduğunu öğrendim. Bilirsin, bunu tahmin etmek hiç zor değil.” Onaylarcasına başımı salladım. Biraz anlamaya başlamıştım. Baldıran çok etkili bir uyuşturucuydu. Merga o tür maddelerin bulanabileceği her deliğe girerdi.

Ayağımı, dizimin üstüne atıp kollarımı kavuşturdum. “Her şey tamam. Peki, partiden nasıl haberin oldu?”

“O sırada başka bir adamın da boynuz altından onları dinlediğini fark ettim. O da Merga’yı arıyordu. Biraz sıkıştırdınca ona vermesi gereken bir zarf olduğunu ağzından kaçırdı. Kalkarken çantasının kenarına sıkıştırdığı zarf destesini aldım, hepsi birer davetiyeydi. Merga’nın da davetli olduğunu hemen anladım. Konumunun bilinmesini istemediği için zarfı almaz ama...”

“Mutlaka o partiye gider.” Ares başıyla onayladı. Çok iyi anlamıştım. Elbette giderdi, bir kaçak olduğu için gizlenerek yaşasa da böyle organizasyonlara her zaman davet edilirdi. Baş kötünün eski yordakçısı olarak, muhtemelen katledilmesi amaçlandığı için çağrılıyordu. Fakat Merga iyi bir oyuncu olduğundan katledilme fikri onu korkutmazdı ve davet edildiği yerlere giderdi.

Aklıma gelen gerçeikle omuzlarım aşağıya çöktü. “Meydan sınırından nasıl gireceğiz?” Meydan tüm türlerin bir arada görüldüğü yerdı. Halk ikiye ayrılıyordu: imparatorun eşlikçileri ve eşlikçilere hizmet ederek ancak karnını doyurabilen bölge halkı. Kölelik yapan halk düzenli olarak sıkı güvenlik tedbirlerine

maruz kalıyor, kendini güvenceye almış zenginlerin hepsi Hanzeb'in servetiyle Meydan'da keyif sürüyordu.

Oraya yalnızca iki neden yüzünden gidilirdi: imparatorun gözdesi olduğunda ve topraklarda kazanılan *pam* ile geçinmek mümkün olmadığında. Ayrıca sınırdan geçecek kişilerin imparatora hizmet ettiğini ispatlayan mühürlerini göstermeleri gerekiyordu. Emin olduğum tek bir şey varsa, o da mührü sahip olacak son kişiler bile olmadığımızdı.

"Bir yolunu bulmak üzereyim," dedi Ares.

"Sonunda tek parça kalacak mıyız?"

"Önemli mi?"

Alessia'yı ve kurtuluşu düşündüm. "Bir süreliğine."

ALESSIA

En başından beri türler arasında anlaşmazlık olduğunu düşünmüştüm. Ancak Agiel'la yürüdüğümüz yolda gördüklerim bana durumun tam aksi şekilde olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Labradoritler, Garnetler ve Sitrinler. Kendi aralarında sohbet ediyor, birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlardı.

"Bu hâlleri, ilk kez görenleri hep şaşırtır," dedi Agiel. Yakalanmış gibi aniden yüzüne baktım. Buraya ve işleyişe yabancı olduğumu anlamaması için birçok şey kıvırmıştım ama ilk defa gördüğümü bir şekilde anlamıştı. "Neden öyle bakıyorsun? Şu anda yanından geçtiğin herkes burada yeni olduğunu anlar. Çünkü burada herkes birbirini çok iyi tanır, yabancı yüzler en az çıplak gezenler kadar dikkat çekiyor." Eliyle çevremizdekileri gösterdi. "Fakat bu sevimli görüntünün tadını çıkar. Bir daha buraya girme şansı bulamayabilirsin. O kadar çelimsizsin ki işçi olarak bile seni almak istemezler." Ona göz devirdim.

En başta yanlış duyduğumu sandım.

"Çıplak gezenler mi?" Bu fikre dair sahte bir görüntünün kafamda oynamasıyla gözlerim gerçekten onlardan birini

görmüşüm gibi sonuna kadar açıldı. Şu andan itibaren bazı şeylerin tamamen hayal gücüne bırakılmasının son derece yanlış olduğunu düşünüyordum.

Agiel sessizce sırtırken parmak uçlarını çenesinde gezdirdi. Yüzüme değil, yürüdüğümüz yoldaki halka, onların yaşam koşuşturmacasına bakıyordu. “Merak etme, onlara yol gösterdim.”

Burnumdan bir nefes vererek güldüm. “Bu yol yatak odana mı çıkıyordu?” Artık birkaç metre ötemizdeki dev kuyuya yaklaşılmaya başlamıştık. Taşları eskimiş, yer yer yosun tutmuş ve muhtemelen kullanıma kapatılmıştı. Biraz uzağında kalan çeşmeyi görebiliyordum, o gelince kuyuya gerek kalmamış olmalıydı.

“İmrendin mi?” Yatak odasına giden yoldan bahsettiğini biraz gecikmeli anladım. Bu yüzden ben gerekli tepkiyi göstermeden yeniden konuşmaya başlayarak parmağını bahsettiği şeye doğrulttu. “Şu kuyudan aşağı ineceğiz.”

Agiel kuyuya yaklaşırken bedenimi karşı koyamadığım bir kahkaha ele geçirdi. İnsanlık her zaman birbirinin kuyusunu kazmış fakat yüksek ihtimalle kimse hiçbir zaman bunu hazır kazılmış bir kuyuda açıkça yapmayı denememişti.

“Dalga mı geçiyorsun? En azından sonumu planlarken biraz daha ketum olamaz mıydın?” Kuyunun ipini çekerken bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Benden basit bir istekte bulunmuş gibi davranıyordu. “Unut bunu. Asla o şeyden aşağı inmem.” Okuduğum korku-gerilim kitaplarının da etkisiyle, kuyunun dipsiz boşluğunu hayal ettikçe bedenimin bir ceset hâline gelmesiyle sonlanan yüz çeşit senaryo kuruyordum.

İpe son defa asılmasıyla neredeyse üç kişinin içine girebileceği derin sepet kuyudan yükseldi. Agiel bakışlarını sepet ve yüzüm arasında gezdiriyordu. “Önden ben bineceğim.” Telkin edercesine konuşuyordu.

“Beni aşağıda öldürmeyeceğini nereden bileceğim?” Bu fikirle ürperip olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Kendimi

ona karşı savunabileceğim teknikleri gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Belki de bakışlarını çevirdiği anda arkamı dönüp koşmaya başlamalıydim.

Fakat o, bakışlarını başka yöne çevirmek yerine kemerinden çıkardığı hançerini bana uzattı. İlk anda korkuyla gerileyip dallarıma uzanmaya çalıştım. Bunu görünce hançeri yere bırakıp ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. Ne yaptığını anladığımda hançeri ayağıyla bana itmeye başlamıştı.

“Aşağı indiğimizde karşıdakinin düşündüğün şeyle uzaktan yakından ilgisi olmadığını göreceksin. Ama o zamana kadar, bir çeşit güvence olarak bunu yanına alabilirsin.” Bana verdiği hançerden daha ölümcül şeylerim olduğunu söylemek istedim. *Dallarına.*

“Neden önce benim sana sunduğum şartı yerine getirmiyorsun ki? Bu, sana güvenmem konusunda koskoca bir eksiden başka bir şey değil.” Söylediklerime tamamen katılıyordum, tek bir pürüz dışında. Eğer önce benim isteğimi yerine getirmiş olsaydı, sonrasında ortadan kaybolmuş olacaktım. Nihayetinde ona bağlayıcı bir söz vermemiştim. *Müphem’e verdiğim gibi.* Bunu hatırlayınca elim istemsizce daha önce parmağına dolaştığı saç tutamına gitti. Ona dair oluşan fikirlerin ardında bıraktığı o yakıcı boşluk... özlem olabilir miydi? Neyse ki bunu onaylayacak, mantıklı bir cevabı olan biriyle konuşmuyordum.

“Çünkü sonrasında ortadan kaybolmayacağının garantisi yok,” dedi aklımı okur gibi. Yakasını düzeltirken bana birkaç adım yaklaştı. Tam itiraz edecekken yeniden konuştu: “Fakat ben her zaman güzel bir hanımla vakit geçirmekten hoşlanırım. Yoksa sen de benim için aynı şeyi mi söyleyecektin?” Hemen sonrasında suratında yapmacık bir gülümseme oluştu. Sözleri bir soru olmaktan son derece uzaktı. Daha *çok öyle olmadığını biliyorum* tarzında ortaya atılmıştı, sürekli kırptırdığı kirpikleri de konuşurken ona eşlik ediyordu. Bana kur yapar gibi.

Öfkemi burnumdan verdiğim nefese yükleyerek hançeri yerden aldım. Bunu görünce yüzüne yapıştırdığı zafer ifadesiyle kuyuya benden önce girdi. Onu delik deşik edebilecek biriyle kuyudan indiğini öğrendiği anda aynı ifadeyi koruyup koruyamayacağını merak ediyordum. Nihayetinde deyimler boşuna söylenmemişti. *Benimle kuyuya inilmezdi.* Hemen ardından ben de onun gibi içeri girdim. Ağırlığımla birlikte bizi taşıyan sistemden pek güven vermeyen gıcırtilar yükseldi. Zaten eski görünen ipin ve bakım isteyen kuyunun bizi taşıyamaması pek de sürpriz olmazdı. Fakat yine de öyle olması için dualar ettim. Korkunç bir sarsıntıyla aşağı inmeye başladık. İpi kimse yönlendirmiyordu ya da herhangi birimiz aşağı inmek için çaba sarf etmiyorduk. Buna rağmen sepet hareket etmeye devam edince aşağıda başkalarının olup olmadığını merak ettim. Acaba büyümlle en fazla kaç kişinin karşısında durabilirdim?

“Nereye gidiyoruz?”

Dudaklarına hayalî bir fermuar çekti. “Söyleyemem.”

“Çünkü?” Kaşlarım çatılmıştı.

“Çünkü birazdan zaten göreceksin. Çünkü... böylesi çok daha eğlenceli.”

Kollarımı bağlayıp yüzüne baktım. Oldukça keyifli, hatta biraz heyecanlı bile göründüğünü söyleyebilirdim. “Başım belaya girecek mi?”

Gözleri aniden bana dönerken yüzünde şaşkınlığa benzer o ifadeyi gördüm. Birkaç adım yaklaştığında aynı hızda geriledim. Bunu görünce yaklaşımdan vazgeçip mesafemizi korudu. “Asla,” derken sorduğum soru hoşuna gitmiş gibi hem kaşlarını çatmış hem de biraz gülmüştü. “Seni tehlikeye atmam söz konusu bile değil.” Ona güvenmeye başlayan bir yanımla, suratına elimi koyup geldiği yere geri ittim. *Saçmalama, kızım.*

Sepet bir gürültüyle zemine oturduğunda etrafımızı saran zifirî karanlığa alışmaya çalışıyordum. Bir süre sonra, Agiel’ı ve

içinde bulunduğumuz sepeti daha net görmeye başladım. Agiel açana kadar sepetin bir kapısı olduğunu fark etmemiştim.

Kendisi indikten sonra elini bana uzattı. “Gördün mü? Hâlâ canına kastetmedim.”

Uzattığı eli reddederek nemli zemine ilk adımımı attım. “Bu biraz daha beklemem gerektiği anlamına mı geliyor?” diye sordum alayla.

Bir saniyeliğine durup bana baktı, söylediğim şeye inanamıyormuş gibi elini göğsüne koymuştu. Fakat yılan gözlerinde hiçbir alınganlık emaresi sezmedim. “Paranoyak kaçığın teki olduğun anlamına geliyor,” diye karşılık verdikten sonra takip etmek zorunda olduğum adımlarını atmaya başladı. En çok bu kısımdan nefret ediyordum.

“Hançerin kimin elinde olduğunu hatırlamak, sözlerini dikkatli seçmene yardımcı olur mu? Doğrusunu istersen, bundan çok daha yardımsever olabilirim.” Açık tehdidimin ona ulaştığından emin olarak sinsice güldüm. Elimde hançerden başka kozlarımın olması, en az kullanışlı birkaç silahım olması kadar rahatlatıyordu.

“Ah... Hayır, teşekkürler. Kesinlikle ikna oldum.”

Ayağım bir şeye takılınca birkaç adım sendeledim. Panikle neye takıldığımı görmek için arkamı döndüm. Ne kadar bakarsam bakayım yerde sadece bir kapı görüyordum. Üstelik yanıldığımı zannederek gözlerimi birkaç defa kırıştırmama rağmen hâlâ yerli yerinde duruyordu. Atında belki bir depo ya da yalnızca zeminin devamı olabilirdi. Kapıdaki çıkıntıya baktım, takıldığım şey o kapının koluydu.

Agiel, “Onu benden önce buldun!” dedi sevinçle. Eğilip kapı kolunu indirirken bunu yapması gerektiği konusunda kararsızdım.

“Neden zemine sabitlenmiş bir kapı arıyorduk ki?”

“Genelde kapıları değil, ardındakileri ararız, Yosun.” Kapıyı gıcırtyla yana doğru açıp beklentiyle bana baktı. Fakat ben

dikkatimi, kapının altından çıkan boşluktan başka bir şeye verebilecek durumda değildim. Kapıdan dışarı sızan ışığa dikkatli bakınca onun birden fazla renk barındırdığını fark etmiştim. Görüntüsü ışıktan çok daha yoğun, elle tutulabilir bir maddeye benziyordu. Fakat duman gibi havaya karışırken buna bir isim koyamadım.

Bir süre sonra, Agiel'in bana seslendiğini fark ettim. Muhtemelen bunu bir süredir yapıyordu. "Etkisine kapılmamaya çalış, ilk seferinde hep insanı olduğu yerde dondurur."

Uyuşuk hareketlerle başımı salladım. Hemen sonra kolunu belime sarıp bizi boşluğa devirdi. Çığlık atacak gibi oldum fakat bunu yapmak bir saniyeden bile kısa sürmüştü. Portaldan geçmeye hiç benzemiyordu. Ayaklarım yere basınca afalladım. Zeminde düştüğümüz yer yine zemin olmuştu. Kapaktan aşağı düşmemize rağmen kapağa baktığımda yine aşağıdaki manzarayı görüyordum.

Kısacası tek zemin iki yer çekimine ev sahipliği yapıyordu. Bunun kafamın içinde yarattığı kaosu bir süreliğine yok sayamadım. Öyle ki Agiel'in kollarında olduğumu bile unutmuştum. Farkındalık dalgasını hissederken bu durumdan kurtuldum.

Ortamdaki garip renk değişimiyle gözlerim sulandı. Her yer parlaktı ve göz alıyordu. Sanki biri her şeyin rengini kontrasta çevirmiş gibiydi. Dalgalanan görüntüye alışamıyordum. Âdeta... havanın bile rengi vardı. *Koyu turuncu.*

Hareket eden belli belirsiz silüetlere odaklandım. Başımın dönmesini durdurabilirmiş gibi ayaklarımı yere biraz daha sağlam basarken, "Neredeyiz?" diye sormayı başardım. Agiel'a döndüğümde onun beden çizgisinden başka bir şey görmüyordum. Bedeninin içini etrafta dalgalanan renk cümbüşü dolduruyordu. Sesini duymasam o olduğundan bile emin olamazdım. Ama o rüyler ürperten keman sesini bastırmayı başarıp konuştuğunda bunu yapmamış olmasını diledim.

"Cinlerin boyutundayız."

MÜPHEM

Ares eldivenin bittiği yere, bileğimin iç kısmına imzasını atmaya başladı. Çok değil, birkaç saniye sonra bedenimin yavaşça onun bedenini kopyaladığını hissetmeye başlamıştım. Bir nefes sonra tamamen onun gibi görünecektim. Tabii, bu durum attığı imza tamamen silinene kadar böyle kalacaktı. Hayatımı, Ares'in bir kopyası olarak geçirecek kadar değersiz görmüyordum. Ama Labradorit sınırları içerisinde rahatlıkla gezebilmek için buna ihtiyacım vardı. *Alessia'yı daha hızlı arayabilmek için.*

Ares bir adım geri atıp yeni bedenimi, kendi görüntüsünü süzüp ılık çaldı. "Yaklaşık üç saatin olmalı. Umarım geri dönüşümün kafandan başlamaz." Bu fikirle gözlerim büyüdü. Bu koca bedenin üzerinde kendi kafam ufacık kalırdı. Yanlışlıkla başsız bir Labradorit'in üzerine düşmüş gibi görünürdüm. *Yüceler aşkına, bu hiç hoş değil.*

"Aklıma böyle şeyler sokma. Odaklanmam gereken daha ciddi mevzular var." Silkelenerek Alessia'ya odaklanmaya çalıştım. Bunu yapmak kalbimin teklemesine yetecek kadar kolay olmuştu.

Masadaki notlarına geri dönmeden önce, "İyi şanslar," diyen ekip arkadaşıma son bir kez baktım. Kafamda bir çift boynuzlu olmanın nasıl hissettirdiğini uzun süre önce deneyimlemiştim fakat her seferinde ağırlıklarına alışmam zaman alıyordu. Şimdi olduğu gibi.

Dakikalar sonra kütük evlerin arasında, güne yeni başlayan Labradoritlerin ortasında duruyordum. Dikkat çekmeden ilerlemek oldukça alışılmışın dışındaydı. Bense sıra dışı bir gün yaşamadan yatağa giremiyordum. Aslında genel olarak hiç yatağa giremiyordum.

Alessia'ya dokunduğum ilk andan itibaren ortaya çıkan hissi arayarak sokaklarda yürümeye başladım. Bu his ona yaklaşmak

üzere olduğumda kendini belli eden, bastıramadığım bir dürtüydü. Bedenime sonradan eklenen ve sadece onu görebilen bir göz gibiydi. Aynı dürtüye sahip olup olmadığını merak etmiş fakat sorma cesareti gösterememiştim.

Bana dokunduğu ilk anda ondan korkmuştum. Merga gibi bir cadı olduğunu düşünsem de ikinci seferinde tenim onu hatırlamaya başlamıştı. Onun benim için bir yabancı olmadığını bu şekilde biliyordum. Bizim için ilk geldiği günden çok daha fazlası, çok daha öncesi vardı. Bir şekilde ona ait olduğumu biliyor, bunu ona ispatlama arzusuyla yanıp tutuşuyordum. *Ayrıca bunu kendime ilk defa az önce itiraf etmiştim.*

Hanzeb ve kardeşlerinin sarayı Labradorit topraklarının tam üstünde, havada öylece duruyordu. Bu da bölge halkının sürekli olarak geceyi yaşamasına sebep oluyordu. Öncelikle nerele bakacağımı biliyordum. Yakalanmış olması hâlinde genelevlerde, köle dükkânlarında, kadın sergileyen yeraltı barlarında olabilirdi. Her birinin gerçekleşebilme düşüncesiyle mor yüzüm buruştu. Boynuzlarımdaki kıvılcımın canlılığını hissedebiliyordum.

Üç saatin ilk yarısı çoktan tükendiğinde hâlâ bakılacak çok fazla yer vardı. Zaman tükendikçe saatin yelkovanından aşağı kayıyormuşum gibi hissediyordum. Başka bir deyişle, Alessia'nın ellerimden kaydığını hissediyordum. En başta Mağara Bar'ı ve oraya benzeyen ne varsa didik didik aramıştım. Buna rağmen elimde hâlâ sıfır bilgi vardı. Genelevler için de aynı şeyi söyleyebilirdim. Onu bu tür yerlerde bulamamış olmam içime biraz su serpse de Kordiseps'in bir köşesinde cansız bedenini bulmayı bu tür aşağılık yerlerde olmasına tercih etmezdim.

Bileğime baktım, imza başından itibaren silikleşmeye başlamıştı. Bedenimde değişiklikler hissetmeyi bekleyerek biraz daha paniğe kapıldım. Vaktim bu kadar azalmışken hâlâ bakmam gereken köle dükkânları ve sokak araları vardı.

Acaba Labradorit sınırları içerisinde kaç köle dükkânı bulurdum?

Saklanmak için ideal sayılabilecek en ıssız sokağa daldım. Şansımın iyi huylu parçasından bir parça kalmış olabileceğini düşünerek gözlerimi her köşeye değdiriyor ve dallarıyla oynayan bir kız görmeyi bekliyordum. Bu sokak bana Alessia'nın gladyatörlerden kaçtığı ilk seferi hatırlatmıştı. Nerede yaşadığını sormadan önce bile buraya ait olmadığını biliyordum. Birox'ta yaşadığını söylediğinde, onun da diğerleri gibi basit bir ruh olduğunu sanmıştım. Ta ki kutsal ağacımızla diğer ruhlardan birini delik deşik ettiği âna kadar... Eğer ilk kişiden sonra devam edip Nanta'nın tüm sakinlerini dallarından geçirseydi, bunun görüp görebileceğim en seksi vahşet olduğunu düşünürdüm. Bu durum beni ruhlara karşı bir miktar şeref yoksunu yapardı. Bu yüzden en kısa zamanda kendimi ona çekilen yanımdan soyutlamam gerektiğine ikna etmiştim. İçinde bulunduğumuz koşuşturmaca gerçek bir savaştı ve ben her zerremle araf için savaşacaktım.

İleride gözüme takılan bir hareketlilik olunca duvara sinip -bu bendenle ne kadar mümkünse- izleyemeye başladım. İki kişi ellerinde ince uzun sandıklarla depo olduğunu düşündüğüm boşluğa hızla dalmıştı. Onları başka bir ikilinin sandık taşıyarak takip ettiğini gördüm. Hemen ardından başka bir ikili daha geldi, altı kişiden oluşan bir grupları vardı. Kırmızı formları imparatorluk askeri olduklarını açık ediyordu.

Onların yere indiğini hiç görmemiştim. Hanzeb'in neden işini gladyatörlere değil de Kodes'in askerlerine yaptırdığını deli gibi merak ediyordum. Aklıma gelen ilk şey, bunun büyümlü nesne veya insan kaçakçılığı olabileceğiydi. Her neyse o sandıklara ihtiyaç kalacak kadar büyük şeyler olmalıydı. *Neredeyse insan boyunda olan sandıklar.* Ares'in bu genellemenin içinde olduğunu söylemek pek mümkün değildi.

Keselerimi yoklayınca sadece iki seferlik şeffaflık tozum kaldığını gördüm. Ancak bu durum için göze alınabilir bir fedakârlıktı. Bir an bile düşünmeden tozu havaya üfleyip uçuşan tanelerin altına girdim. Biraz daha düşünürsem vazgeçebilirdim. Hanzeb'in herhangi bir adımından haberdar olmanın bu aşamada bize hatırı sayılır derecede yardımı dokunurdu.

Deponun rampasından tırmanırken metal zeminin gıcır damaması için oldukça çaba sarf ediyordum. Bu durum çevik bedenime rağmen kışıma kadar sancılar girmesine sebep oluyordu. Bu ölçülerde bir bedeni parmak ucunda yürütmek, bir insanın kışına böyle ağırlar saplayabilirdi.

Yeni bir sandığı içeri taşıyan iki askeri görünce hemen duvara geri yapıştım. Görünmezdim fakat bu, bana çarpmayacakları anlamına gelmezdi.

Sandığın tepesine ellerindekini de eklerken bedenlerine güç verecek derin bir nefes aldılar. Bu, taşıdıkları şeyin ağır olduğu anlamına geliyordu. Hanzeb ruhlardan sıkılmış ve canlı bedenler çalmaya başlamış olabilirdi.

"Morganna'nın külçelerinden bile ağırlar," dedi kısa olan.

Diğeri kaslarını gevşetir gibi uzanıp bedenini kütletmeye başladı. "Ayrıca çok çirkinler." Bunu sanki o kadar çabaya değmezmiş gibi söylemişti. Lanet sandığın içinde beni böyle merak içinde bırakan ne olabilirdi? Bahsi geçen ağır ve çirkin gizem için hissettiğim merak yüzünden âdeta şişim gelmiş gibi kıvranıyordum.

"Sen onlara bir de iki doz baldıran çektikten sonra bak." Bahsettiği uyuşturucunun etkisindeymiş gibi gözlerini kırptırdı. Yeni sandık gelmediği için az önce taşıdıklarının, sonuncusu olduğunu anlamıştım.

Sandıklardan birine yaklaşıp kapağını aralamaya başlamıştım bile. Ses çıkmaması için kapağı o kadar sıkıyordum ki zımparalanmamış yüzeydeki küçük kıymıklar parmaklarıma batıyordu. *Dev boyuttaki merakımı gidermek için küçük bir bedel,*

dedim içimden. Askerler uzaklaşırken hâlâ seslerini duyuyor fakat kelimelerini net olarak seçemiyordum. Kapıyı üzerime kapatmalarından önce işimi bitirip buradan çıkmam gerekiyordu.

Sandık aralandığı anda yılanın başını gördüm. Bu, tahminlerim arasında listede bile yoktu. Küçük dilimi yutmadan kapağı itmeye devam ettim. Sonunda içindekinin tamamını görebilecek kadar açtığımda, karşımda çırılçıplak cansız bir beden duruyordu. Bir kadın gibi görünse de cinsiyeti olmadığını biliyordum. Ense köküne bağlı iki yılan ve alnından düz inen burun kemeri onun ne olduğunu anlamama çok iyi yardımcı oluyordu.

Kafamı kaldırıp sandıkların miktarına baktım. İçinde ne olduğunu bilince sayıları gözüme az öncekinden daha fazla gelmeye başlamıştı. Konseyin onlardan binbir zorlukla kurtulduğundan, görünmez olduğum kadar emindim. Şimdiyse imparatorluk askerleri tarafından buraya taşınmış, bedenlerine can üflenmesini bekliyorlardı.

Onlarla ne yapacağını bilmiyordum fakat onlara can üflemeyle başlayacak olması bile felaketin kapımızı çaldığı anlamına geliyordu. *Ah, evde değiliz.*

Kapının gıcırtılı sesini duyunca koşmaya başladım. Bu defa adım seslerini dert etmiyordum. Kepenklerin zemine orurmasına yarım metreden az kalmışken kayarak kendimi dışarı attım. Çıkan gürültüyle irkilseler de beni göremediklerini biliyordum. Aklımda dönen felaket senaryolarıyla uzaklaşmaya başladım.

Kısa bir süre sonra duraksayıp sırtımı yakındaki bir duvara yasladım. Bir elimin diğerinden küçük olduğunu hissediyordum. Alessia için vaktimin kalmadığının bir işaretiydi bu.

Çözmem gerekenleri sıraya dizmeye çalıştıkça cam parçaları arasında hareket ediyormuş gibi hissediyordum. Yapayalnız, nefessiz ve acı içinde. İçinde bulunduğumuz kaosa dair, Hanzeb'in parmağı olamayan tek bir ayrıntı bile bulamıyordum. *Aşağılık piç.* Acaba başımıza açtığı dertlere bir yenisini daha eklerken

güçlerimi kullanıyor muydu? Eğer öyleyse... tüm bunların sorumluluğu biraz da bana ait olabilir miydi?

Düşüncelerimi bölen bir el omzumu sıktı. Nasıl olmuştu da bana bu kadar yaklaşan birinin farkına varamamıştım?

“Asher’ı uygunsuz bir hâlde yakalamış gibi görünüyorsun. Cigerin hâlâ olması gereken yerde mi? Eğer öyleyse nefes al,” dedi Hera.

Söylediğimi yaptıktan sonra onu baştan aşağı süzdüm. Biraz hırpalanmış görünüyordu. “Buraya nasıl geldin?” Bunu söylerken durumun farkına vardım. Görünmezliğim kaybolmuştu ve kendi bedenime geri dönmüştüm. Şeffaflık tozu Ares’in bedeni için verilen süreyi kısaltmış olmalıydı. Bileğimdeki imzadan eser kalmamıştı.

Hera tırnağı olmayan hasarlı bir parmağı görebileceğim seviyeye kaldırdı. “Bazı bedeller ödedim.” Bunu pek dert ediyormuş gibi görünmüyordu, birkaç saate yeniden çıkacağını ikimiz de biliyorduk. “Yansıtma büyüsü buldum. Alessia’ya ait bir şey bulabilirsek büyüyü kullanabiliriz.”

Sonunda! diye haykırmak istiyordum. Sonunda lehimize işleyen olaylar da gerçekleşiyordu. Bu büyü sayesinde Alessia’nın gözlerinden görebilme şansı yakalayabilirdim. Böylece nerede ve kiminle olduğunu hemen anlardık. “Bunu nasıl ve kimden aldın?” diye sordum ilk olarak. Bunun için can alacak kişilerle bizzat çarpışmıştım.

Hera duruşunu dikleştirince büyüünün oldukça pahalıya patladığını anladım. “Fedakârlık gerekti tabii.” Canım acımış gibi ona dişlerimi gösterdim. Buna rağmen şimdiye dek işimize yarayacak tek şeyi bulup getirmişti işte.

Derin bir nefes alıp duvara yeniden yaslandım. “En çok ne-yine bayılıyorum biliyor musun?”

O da aynısını yaptığında, bu şekilde durabilmek için ancak saniyelerimiz kaldığını biliyordum. “İşine yarayan illegal

bağlantılarımı mı?” diye sordu Hera. Burnumdan bir nefes vererek güldüm.

“Bu listenin başını çekiyor fakat nezaket kuralları gereği sır olarak kalmasını istiyorum.” Sırtınca kanlı dişlerini gördüm. Epey zorlu bir gün geçirmişe benziyordu.

Benden önce ayağa kalkıp elini uzattı. “Alessia’ya dair ne var elimizde?” Cevap vermeden önce elini tutup ayağa kalkacak kadar zaman kazandım. Söyleyeceğim şeyi garipseyeceğini ve daha sonra kullanmak üzere bir kenara yazacağını biliyordum. Başımla yolu işaret edip beni takip etmesini istedim. Ares gibi görünmüyordum artık. Hera ise buraya kadar işe yarayan taktiklerle tek parça gelmeyi başarmıştı. Ama her şeye rağmen kalabalığa yaklaştığımız için öncekinden çok daha dikkatli ilerlememiz gerekiyordu.

Gözlerimiz sokağın her köşesinde gezerken yalnız olduğumuzdan emin olarak ilerledik. “Hâlâ bir cevap vermedin. *‘Elimizde ne var?’* diye sordum. Beni duymadın mı?” Sesi duyacaklarına gülmeye hazırlanmış gibiydi. Ses tonunda bir şeytan gibi gizlenmiş muzipliği duyabiliyordum. Ayrıca, *‘Elimizde var mı?’* diye sormayacak kadar var olduğundan emin olması gözümünden kaçmamıştı. Haklı olmasından nefret ediyordum.

Konuşmadan önce boğazımı temizleyerek yakamı çekiştirdim. Bu hazırlığıma sorgulayıcı bir şekilde yan gözle baktı. “Süt-yen işimizi görür mü?” Bunu bir bardaktan bahsediyormuşum gibi basitçe söylemeye çalışmıştım. Ayrıca o kelime ağzımdan çıkarken sokakta çok önemli bir yere odaklanmışım. Bu durum her şeyden önemliymiş gibi kaşlarımı çatıp uzaklara daldım. Utancımın belli olmadığını umuyordum. Bu takdire şayan çabam bir işe yaramalıydı.

Hera’nın bakışları benim yaptığım gibi sokağın köşelerinde gezinse de benim aksime bunu kahkahasını bastırmak için yaptığını biliyordum. Lanet ederek bir kez daha yakamı çekiştirdim. “Bunun gibi durumlar için saklamıştım.” Onu bulduğum

ilk gün ince pelerininin altına giydiği tek şey bir sütyendi. Üstelik kanla kaplanmış karnı kadar dikkat çekiyordu.

Sesim biraz yükselince işaret parmağını dudağına yaslayıp kaşlarını kaldırdı. Aynı zamanda bu durumdan keyif aldığını belli eden bir sırıtışı yüzüne yapıştırmıştı. “Seni yargılayacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Seni ilk fırsatta yerin dibine sokacağım. Eğer şimdi sütyenden başka bir şey düşünebiliyorsan, en yakın portalın nerede olduğunu söyleyebilirsin.”

Gözlerimi devirdikten sonra, “Hoşuna gitmeyecek bir yerde,” diye cevap verdim. *Kasabanın göbeğinde.*

Bir saat sonra elimde sütyenle TAKO zindanlarında dikiliyordum. Yumuşak dokusuna parmaklarımı biraz daha gömdüm. Kokusunun hâlâ üzerinde olup olmadığını deli gibi merak ediyordum. Kendimi koklarken hayal edince biri bunu düşündüğümü yakalayabilirmiş gibi çevreme bakındım.

Yansıtmaya büyüsünün sözlerini tekrar ederken aynı zamanda karışım hazırlayan Hera hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Sözleri söylemeyi sürdürürken bana döndü.

“Mens... Spirituale... Cor...”

Parmağını kırmızı karışıma baurıp alnıma sürdüğünde bile bunu yapmaya devam ediyordu. Elimdeki sütyene de aynı izi bırakınca değişen bir şey olmadı. En başta beceremediğimizi sandım. Hiçbir şey olmuyordu. En büyük umudumun bu şekilde fos çıkması tamamen hayal kırıklığı olacaktı. Ayrıca tabii ki zaman kaybı.

Hera’ya bakıp başımı olumsuz anlamda salladım. Her zamanki yerine oturarak başka bir şey düşünmemiz gerektiğini söylemesini bekliyordum. Fakat o, bunun yerine büyüünün sözlerini söyledi. Yüzü her kelimedede biraz daha gölgeleniyordu.

“Mens... Spirituale... Cor... Emare...” Durması için ağızımı açmıştım ki az önceki görüşümün yerini önce bulanık bir sayfa,

daha sonra da narin eller aldı. Bu görüntüyle yakıcı bir sıcaklık boğazımdan kalbime inmişti, o elleri tanıyordum. Daha önce onların dalları kontrol ettiğini, o parmakları uzun saçlarının buklelerine doladığını görmüştüm. Her seferinde başının üzerine sabitlemek istediğim bilekleri...

Hemen sonra avucunda tuttuğu gümüş yumurtayı gördüm. Bir an için kalbim sızladı. Bunun, başına büyük dertler açacağını biliyordum. Ne anlama geldiğini biliyordum. Çevresinde ne bir eşya ne de bana tanıdık gelecek tek bir şey vardı.

Başı dönmüş olacak ki görüntü sarsılırken boşta kalan eliyle tutunacak bir yer aradı. O anda ince parmaklarıyla kavradığı erkek bileği tüm sarsıcı gerçekliğiyle zihnime düştü. Sahibi meçhul eller de onu sabit tutmak ister gibi bileklerini tutmaya yeltenmişti. Buna tanıklık etmek, tenlerimiz arasında herhangi bir kumaş parçası yokken ona dokunmayı arzuladığım dakikaları su yüzüne çıkardı. Bunu hissetmeyi inatla reddettim.

Alessia'nın bakışlarının, o bileğin sahibinin yüzüne tırmanmasını sabırsızlıkla bekledim. Bu olurken küçük bir çocuk gibi asıl yerimde kıpırdanıyor, göreceğim ilk yüze lanet okumaya hazırlanıyordum. Kıskançlık beni bir tür veba gibi tüketmek üzereydi. Ama yeniden bu duygunun varlığını yok saydım.

"İyi misin?" diye sordu adam. Ses çok uzaktan ve buğulu geliyor olmasına rağmen en az kendi sesim kadar anımsadığım bir sestti bu. Öfkemi ve kinimi dinç tutan birine aitti. Dişlerim gıcirdarken akıcı ve birbirini tamamlayan küfürler ediyordum.

Hera ahlaksız sözlerimi duyduğunda, "Ne görüyorsun?" dedi telaşla. O an herkesin en az benim kadar sinirlenmesini ve telaşa kapılmasını istiyordum. Alessia tehlikeyle karşı karşıya değildi. Tehlikenin ağına kısıvrak dolanmıştı.

Adının dilimde bırakacağı ekşi ve öfkeli tada kendimi hazırlamak için yutkundum.

Cerbezeli. "Agiel"ı.

BÖLÜM 12

ALESSIA

Eğer bana “*Neredeyiz?*” diye sorulsaydı, verilebilecek en ütöpik cevap, “*Cinlerin boyutundayız,*” olurdu. Ancak bunun pek de ütöpik olmadığını ayaklarım o yere sağlam basınca anlamıştım. Zor yoldan öğrendiğim kadarıyla, Kordiseps böyle bir yerdi işte; her şeyin komik olmaktan uzak bir şaka olmasını diler ve kendinizi cinlerin boyutunda bulurdunuz. Nitekim doğallıktan uzak ışık kırılmaları ve suretsiz silüetler tamamen bunu kanıtlar nitelikteydi.

“Nasıl... Ne dedin?” Bahsettiği yerle ilgili kâbuslarımı dolduran yüzlerce hikâye binlerce söylenti duymuştum. Her biri dinlerken dikkat çekici, yalnız kaldığımda ve karanlıkta başımı yastığa koyduğumda korkutucu gelirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse bu her yaşımda böyle olmuştu.

Agiel olduğu gibi tekrar etti. “Cinlerin boyutu.” Konuşurken bedeni bana doğru bükülmüştü. “Karşıdaki yeşil ışık kümesini görüyor musun?” Kesinlikle görüyordum. Onca hareketli ışık hüzmeleri arasında en parlağı oydu. Muhtemelen herkes burada diğerlerine nazaran ayırt edici özellik gösteren tek şeyin o yeşil ışık kümesi olduğu konusunda benimle hemfikir olurdu. Sanırım o da tam olarak bu yüzden onaylamamı beklemeden devam etti: “Onun yanına gidip seni benim gönderdiğimi ve teslimatı seninle tamamlayabileceğini söyle.” Konuşurken bedeninin yükselen notalarla uyumlu olarak sallanmaya başladığını

görebiliyordum, belki de bunu henüz kendisi bile fark etmemişti. Kemandan yükselen melodi kulağa olması gerektiği kadar masum gelmiyordu. Farkındaydım çünkü müziğin zihnimin kapılarını zorlayan büyümlü ellerini kafamın içinde hissediyordum.

Doğru anladığımdan emin olamayarak zaten gözlerimi alamadığım ışığa daha dikkatli baktım. Ne kadar uzun baksam da gözümle iletişim kuracak türden bir varlık gibi gelmiyordu. Gerçek yoktu ama yine de boğazımı temizledim, sanki bu eylem sesimde oluşabilecek hırıltı yerine tüm bu saçmalığı alıp götürebilmiş gibi. “Işığa?”

“Işığa,” diye onayladı. O an için bedenimin elle tutulur bir varlığı olduğundan bile emin değilim. Agiel’in sesiyle konuşan turuncu silüte baktım. Tüm bu renkler kelimenin tam anlamıyla baş döndürücüydü. Hem de tıbbi yardıma ihtiyaç verecek türden, belki de psikolojik bir destek alınması gerekiyordu.

“Madem senin adını vereceğim, neden gidip ne istiyorsan kendin almıyorsun?” *Ya da iki adım ötendeki işi yapsın diye köle tutmuyorsun?*

Az önce uzaklaşan varlığını yeniden yaklaştırdı. Sanırım böyle yaparak her köşeyi dolduran keman sesini bastırmaya çalışıyordu. “Çünkü ondan almam gereken şeyi almayacağıma dair serçe parmak sözü verdim fakat kimse bir başkası aracılığıyla alamayacağımı söylemedi.” Tıpkı benim gibi söz cini anlaşması yapmıştı.

“Hatırlat da sözüne güvenmeyeyim.”

“Ne bekliyordun, pamuktan bir kalp mi? Ayrıca güvenini sorgulamak için de çok geç kaldın.” Doğru söylüyordu. En gerçek şekilde onunla kuyuya inmiştim. Dibinde bulduğum şey göz önünde bulundurulduğunda, bunun tekrarlanmaması gerektiğini düşünüyordum.

Burnumdan, göğsümü şişiren bir nefes aldım. Bu şekilde ilk sabır dileyişim değildi. Kendime cesaret verircesine hızlıca başımı salladım. Hâlâ avucumda duran hançeri belime sıkıştırmam

ve hareketli ışık hüzmelerinin arasına dalmadan önce yürüyebil-
diğimden emin olmam gerekiyordu. Ayaklarım, onların var ol-
duğunu bir şekilde biliyordu ama bu boyutun gerçekliğine ka-
pılmış birer renkli ışık hüzmeleri hâline geldiklerini görmek, adım
atabileceğime dair olan inancımı sorgulatıyordu.

Attığım adım uçuyormuşum hissine kapılmama neden oldu,
burada ağırlığımı hissettiğimden çok daha az olmalıydı. Silüet-
lerin arasında satenlere dolanmışçasına yürümeye devam ettim.
Onlar her neyse, tenimdeki karşılığı rüzgârın hissettirdiklerine
benziyordu. Onların ne olduğunu bilmek, mezarlıkta toprak-
tan ansızın bir elin yükselmesine şahit olmakla aynı hormonları
salgılatıyordu. Noradrenalin, adrenalin ve kortizol. Bunun gibi
durumlarda kendini gösteren mide bulantısı çok uzun süredir
duygu durumu hâline gelmişti.

Yeşil ışığın önüne gelince sert bir yüzeye çarpmış gibi dur-
dum. Sanki buraya kadar yürüyerek değil de yeni görünmez
kanatlarımla süzülerek gelmişim. Aptalca bir şey söylemeden
önce defalarca yutkundum.

Bir ışıkla konuşmaya ikna olduğum için kendimi bir aptal
gibi hissetmem normal miydi?

“Agiel,” dedim. Devamını gülünç olmayacak şekilde getire-
bilmeyi diliyordum. “Teslimatın benimle tamamlanabileceğini
söyledi. Sanırım sende... yani sizde ona ait bir şey varmış.” Ye-
niden düşündüğümde hiçbir anlam ifade etmeyen cümlemi hiç
söylememiş olmayı dileyerek kısa bir süre gözlerimi sıktım.

Gözümü açtığımda hâlâ öylece yerinde duruyordu. İlk gör-
düğüm an kadar hareketsiz ve tıpkı bir ışığın yapacağı türden
sessiz.

Bir an sonra gittikçe büyüdüğünü fark ettim. Çok kısa bir
süre içinde devasa boyutlara ulaşmaya başladı. Öyle ki her şeyi,
herkesi içine almış ve parlaklığıyla beni görünmez yapmıştı. Bu-
nun olumsuz bir cevap olabileceğini düşündüm. Elimi gözle-
rime siper ederken, “Nazikçe çenemi kapatmamı söyleyen bunu

pekâlâ yapardım,” diye söylendim. Duyduğundan emin değildim. Zaten en başta bu ışığın duyma yetisi olduğundan bile emin değildim. Belki de Agiel onu bıraktığım yerde düştüğüm durumu izleyerek benimle alay ediyordu. Bu düşünce daha çok sinirlenmeme neden oldu. Arkamı dönüp gitmeliydim.

Parlaklık eskisi kadar rahatsız etmediğinde gözlerimi yeniden açtım. Öncesine göre her şey o kadar net ve farklıydı ki... Sanki biri gelip baktığım pencerenin buğusunu silmişti. Dalgalanan ışık hüzmeleri, gölgeler ve renk kıvrımları yoktu. Bunların yerini doğaüstü güzellikteki suratlar ve şekilli bedenler almıştı. Aynı anda fark ettim, bedenimi öncesinde olduğu gibi görebiliyordum.

Biraz önce yeşil ışığın olduğu yere baktım. Şimdi yerinde göz alıcı kumaşlara sarınmış orta yaşlı bir adam oturuyordu. Nefes dahi almadığını düşündürecek kadar hareketsizdi. Çekik gözlerinde dinginlik dışında hiçbir emare yoktu. “O da neydi?” Kırıksız yüzünde ışık patlamasından bahsettiğimi anladığına dair bir gülümseme belirdi. Bu o kadar küçük bir ifadeydi ki gerçekten görüp görmediğimden emin olamadım.

“Göz perdeni kaldırdım.” Ses kulaklarıma ulaştığında dudakları hiç oynamamış ya da aralanmamıştı. Muhatabımın başka biri olduğunu düşünerek çevreme baktım. Olduğumuz yeri sınırlayan duvarlar ya da gözle görülür bir zemin yoktu. Bu yerin bulutların üzerinde var olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Az önce arasından geçtiğim ışık hüzmelerinin yerinde dans eden bedenler süzülüyordu. Kusursuz yüzleri ve ters ayaklarıyla. Kalbim boğazımda atarken bu görüntüyü zihnimden silmeye çalıştım.

“Al,” dedi adam. Ses yine az önceki gibi aynı anda dört bir yandan gelmişti ama bir şekilde bu sesin önümde duran adama ait olduğunu biliyordum. Pürüzsüz elleriyle uzattığı bez çantaya baktım. Bu sırada gözlerim sürekli olarak bağdaş kurup üzerine oturduğu ters ayaklarına kayıyordu. “Bu Cerbezeli için,” dedi

ses. Hemen ardından diğer elini de yüzümün hizasına kaldırdı. Hemen burnumun ucunda, avucunun içinde gümüş bir yumurta duruyordu. “Bu da senin için.”

Gözlerimi kısıp durumu değerlendirdim. O sırada, Murphy’nin yumurtayla ilgili uyarısı kafamda yankılanıyordu. Parmaklarımı kütleterek yumurtaya baktım. Belki yeterince iyi bakarsam içindekini tahmin edebilirdim. Ne kadar merak etsem de onu almamalı ve karşımdaki cinle fazladan muhabbete girmemeliydim. Çünkü o bir cindi. Beni kandırabilir, en basitinden beni ahlaki sınırlar dışında kalan bir şeye ikna edebilirdi. Nitekim her konuda yapabilecekleri kurnazlıklar yedi cihanda bilinirdi. “Ben hiçbir şey istemiyorum.” Bez çantayı işaret ettim. “Sadece onun için buradayım.”

Bu defa yüzünde daha belirgin bir gülümseme belirdi. Gülümseme sıcak değildi. Aksine, kaçırdığım bir noktayla alay ediyormuş gibiydi. Rahatsızca kıpırdandım. Hareketsiz dudaklarından yeni bir söz duymadan, Agiel’in paketini alır almaz adımlarım gerilemeye başlamıştı. Paketi alırken parmaklarına değmemeye özellikle dikkat etmiştim. Öyle bir varlığın tenini hissetmeye henüz hazır değildim. Ruhsal sağlığım buna hazırlık yapmak için her zaman meşgul olacaktı.

Adımlarım ondan gözümü çekebildiğim ilk anda gideceğim yöne döndü. Agiel’a.

Kemanın uyuşturan melodisine kapılmış cin kalabalığının arasına daldım. Onları birer ışık hüzmeleri olarak görürken bunu yapmak çok daha kolaydı. Şimdiyse göz göze gelmemek için yere kenetlediğim bakışlarım ters ayaklarla karşı karşıya kalıyordu. Sırtımdan süzülen soğuk ter damlasının ve tenimin altında gezinen o yakıcı hissin bedenimin tüm bunlara karşı geliştirdiği bir savunma stratejisi olduğuna emindim.

Agiel’in müziğe uyum sağlayan kafa hareketini ve durumdan keyif aldığını belli eden yüz ifadesini izledim. Bir sonraki an, ona ait olan çantayı keyifli yüzüne fırlatıyordum. Önce yüzüne

çarpıp eline düşen çantaya, ardından da bana aynı iri gözlerle baktı. Elinde tuttuğu her neyse yüzünde muzip bir gülümseme oluşturunuyordu. Bizi buraya sokan kapıya ve ardındaki o belirsiz boşluğa kendimi bırakmak üzereydim. Ama bunu yapmayarak konuşmaya başladı: “Bunun ne kadar kıymetli olduğunu bilseydin bana vermeden kayıplara karışırdın.” Bunu söylerken çantayı yüzüne attığım için kızgın görünmüyordu. Aksine her ne şekilde olursa olsun eline ulaştığı için kanının kaynadığını gözlerimle görüyordum.

Burnumdan öfkeli bir nefes verdim. Nasıl olurdu da böyle korkunç bir yerde eğlenebilirdi? Özellikle de ben böyle dehşete düşmüşken, beni ne göreceğimden habersiz buraya sürüklemişken. Ellerimi yumruk atmaya hazır bir şekilde sıktım. “Elindekinin ya da buranın kıymetini kıçımın kenarına bile takmıyorum, anladın mı? Onlar korkunç! Kusursuz görünüşleri ve ters ayakları var. Bana bunları görmediğini ve ne olduklarının farkında olmadığını söyleme sakın.” Kaşlarım, cümlelerin sonuna yaklaştıkça daha da çatılmıştı. Aniden yükselen öfkemi bastırmıyordum.

Hızlıca etrafımıza bakıp işaret parmağını dudaklarına yasladı. Ama ben arsız bir ses tonuyla devam ettim: “Onlar binlerce insanın kâbusu. Çocukların mum gibi olması için kulaklarına onlar hakkında hikâyeler fısıldanması dahi yeterli, hem de lanetli olarak bilinen isimlerine hiç gerek kalmadan. Böyle korkunç yaratıklarla iş birliği yapacak kadar karaktersiz olmana inanmıyorum.” Bakışları gözlerim arasında mekik dokudu. Verdiğim tepkiyi abartılı buluyor olmalıydı.

Onlara baktıkça güzelliklerini değil, dokunuşlarıyla akıl sağlığını kaybeden ve isimleriyle yoldan çıkan insanları görüyordum. Dünya üzerinde kolonileşmek, kötücül kalplerinde merhamet kalmayan insanların o hâle gelmelerine neden olan şey en başta cinlere, devamında da onların evrenlerine tapınmalarıydı. Zamanla çirkinleşmiş, sağlıklı görünüşlerini kaybetmişlerdi.

Mutlu olamaz, olanın peşine ise musallat büyülerini takarlardı. Oysa bu iyilik, saflık ve güzellikten yoksun kişiler bir zamanlar sadece dileklerini gerçekleştirmek için bu yola sapmış insanlardı. Bir zamanlar onlar da insandı.

Dans eden bir tanesiyle göz göze gelince düşüncelerim bölündü. Eğer onun gerçekte ne olduğunu bilmeseydim, gözlerimin şahit olduğu en çekici ve en seksi kadın olabilirdi. Cinsiyeti fark etmeksizin herhangi birinin reddedemeyeceği bir fiziki ve güzelliği vardı. Çoğu kişinin böyle tanrısal bir güzellik karşısında gerçek aşkı kolaylıkla bir kenara bırakabileceğini adım gibi biliyordum.

Gözlerimi ilk kaçıran olmamak için neredeyse tüm kaslarım ve irademle savaş veriyordum. Davetkâr bakışlarını gözlerimden çekmeden müziğin ritmine uyumlu olarak belini kıvırmaya devam etti. Bakışmamızın rekabete dönüşmesi an meselesiydi. Artık havaya kaldırdığı ellerinden bir tanesini temas arzulayan bir dokunuşla diğer koluna sürterek aşağı indiriyordu. Sivri dilini dudaklarında gezdirirken seviyesi artan tiksintimi bastıramayarak yüzümü buruşturdum. “Yer ve gök aşkına! Hepsi tam bir ucube...”

Hazırlıksız yakalandığım bir anda, Agiel’in beni cümlemi tamamlamaktan alıkoyan eli dudaklarımda kapanmış hâlde kapıdan aşağı düşmeye başlamıştık. Öfkeme o kadar kapılmıştım ki buradan çıkmam gerektiğinin farkındalığı bir süreliğine beni terk etmişti. Sanki sonsuza kadar o noktada dikilip boğazıma dizilen tüm nefret söylemlerini kusabilirdim. Bir saniye kadar kısa bir süre sonra kuyunun karanlık ve kirli zemininde yuvarlanırken bu hiç mantıklı gelmiyordu. Bir şey, bir tür güç beni bu evrene dönmekten alıkoymaya çalışmıştı.

Agiel nefesini tutunca üst üste düşmüş bedenlerimizin yakınlığını fark ettim. Ben üstünde yatarken gözlerini yüzümden başka bir yöne çevirmiyor, bedenini bir santim dahi olsa hareket ettirmiyordu. Elini dudaklarımdan ayırıp hışımla üzerinden

kalktım. “Seni kapılmaman konusunda uyarmıştım,” dedi bilmiş bir tavırla. Benim gibi ayağa kalkmış, üzerindeki rozları silkelirken çantasını koltuk altına sıkıştırmıştı. Şu anki hâline bakınca az önceki şaşkın ifadesi yüzünde hiç var olmamış gibi hissediyordum.

“Oranın atmosferi kanını bile kendine köle eder. Seni kendi malı yapana kadar tüm arzunu dışa vurur.” Bu, karşı konulmaz öfkemi açıklıyordu. Kapıyı kapatırken devam etti: “Onlar için güzellik her şeydir. Güzellik için yaşar, güzellik için pazarlığa oturlar. Onlara hakaret edersen seni buna pişman ederler. Bunu yaparken kullandıkları yöntemlerin pek hoş olmadığını bilmeni isterim.” Kaşları uyarı cümlesini desteklercesine havaya kalkmıştı.

Ağzımı açsam da iç çekip geri kapattım. Hafife alınmayacak ölçüde gerildiğimi itiraf etmeliydim. Çantanın içine bir göz attığı sırada boğazımı temizledim. Tamamen anladığından emin olmak için tüm dikkatini bana vermesini istiyordum.

“Çantayı aldın.” İçindeki olan merakım gözlerime sürekli çantaya bakmasını emrediyordu. “Şimdi benim şartımı yerine getireceksin ve yeni bir anlaşma olmayacak.” Gözlerini kısıp konuşacakken elimle onu durdurdum. Ne söyleyeceğini anlamıştım. “Evet, kesinlikle eminim.”

Gözleri beni süzerken aniden üzerimde gördüğü şeyle kaşları çatıldı. Bakışlarını takip edip kendime bakarken ne gördüğünü anladım. “O da ne?” Pelerinin cebindeki her neyse ondan bahsediyordu. İlk bakışta gördüğüm şeyin düşündüğüm şey olmasından korktum. Elime aldığımdaysa korktuğum şeye bakıyordum.

Gümüş yumurtanın kavisli avucuma tam oturuyordu.

“Lanet olsun.” Agiel’la hemfikirdim.

Zemin ayaklarımın altında titremeye başladı. Agiel’in elleri bileklerime sarılınca sarsıntıyı hissettiğini düşünmüştüm. Ancak

sadece, “İyi misin?” diye sordu. Sarsıntı yoktu. Sarsıntı kafamın içinde yaşıyordu.

Bu yumurtadan kurtulmam gerektiğini hissediyordum. Hatta bundan son derece emindim. Bana sadece ve sadece tüm bunları yok edebilecek sihirli bir asa lazımdı.

Ya da...

Yumurtayı yeniden cebime koydum. Agiel’in gözleri üzerimdeydi. “Ne yapıyorsun?”

O sırada cinlerin boyutuna açılan kapıyı yeniden açmak üzere kapı koluna asılmıştım. Bir şey yok edilmiyorsa, geldiği yere geri göndermekten daha kesin bir çözüm olabilir miydi? *Sanmıyorum*. Kapıyı aralasam da güçlü bir vakum onu yeniden kapatıyordu.

“Yosun,” dedi Agiel. Aslında durmamı söylüyordu.

Bu yumurtayı o cinden almadığıma yemin edebilirdim. Ama işte burada, hemen cebimde duruyor, bana onunla ne halt edeceğimi ve başıma ne işler açacağını düşündürüyordu. Kordiseps’in en başından beri bana yaptığı gibi.

“Bana bak,” dedi bu defa. Aynı anda koluma yapışmıştı. Söylediğini yapıp ona dönerken terden yüzüme yapışmış bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Derin nefeslerimi dindirmeye çalışıyordum. Kapı düşündüğümünden daha ağırdı. “Planın onu oraya geri atmaksa bu sadece daha belalı dönmesine neden olur. Nihayetinde benden bir şey daha isteyemezsin, unuttun mu? Sana yardım edemem. Başka anlaşma yok.” Yüzünde zor yoldan edinilmiş tecrübenin izleri vardı.

Kapı kolunu bırakıp parmaklarımı saç diplerime bastırdım. Uzun zamandır taramadığım için saçımın bazı bölgeleri keçeleşmeye başlamıştı. “İçinden ayakları ters, insanımsı bir yaratık mı çıkacak?” Yüzüm istemsizce buruştu. “Ona istemediğimi söyledim, almadığıma da eminim. Neden bende olduğunu anlamıyorum.”

Murphy bunu tahmin etmişti. Fakat nasıl?

Agiel'in ayakları birkaç adım gerileyince yüzüne baktım. "Sen sözlüsün." Yumurtanın varlığını ancak kavramış gibi bir şaşkınlıkla sırayla yumurtaya ve bana bakıyordu.

Ben sözlüymüşüm.

Ne demek sözlüymüşüm?

Yüzümü buruşturarak onu ayak ucuna kadar süzdüm. "Saçmalama! Son derece bekârım fakat bunu sana açık kapı bırakmak için söylemiyorum."

Gözlerini devirdi. "Burası fırsatlar dünyası, hayatım." Gülüşü sahteydi. Hâlinde ve tavrında anlam veremediğim bir telaş vardı. Bana özellikle birkaç adımdan fazla yaklaşmadığını fark ediyordum. Tüm bu paniği yumurtadan kaynaklanıyor olabildi. Sanki artık yumurtanın sahibi olan bana dokunması durumunda başı belaya girebilirmiş gibi davranıyordu.

"Yumurta, ne anlama geliyor?" Korkaklığı kendime yediremeyerek sesimin olabildiğince tok çıkmasına dikkat ettim. Birinin daha yardıma muhtaç olduğumu düşünmesi fikri kulağa katlanılır gibi gelmiyordu. Belki de doğru kelimelerle yararı dokunacak tüyolar edinebilirdim.

Agiel kollarını kavuşturup gözlerini kıstı. Yüzü allak bullak olmuştu. "Yani bunun anlamını bilmiyor musun?" Bana sorulacak olursa, doğru kelimelerle ilgili hiçbir fikrim yokmuş gibi göründüğümünden emindim. Buraya ait olmadığımı dair açık verdiğimi hissettim.

Duruşunu taklit ederek, "Onlara olan nefretim göz önünde bulundurulduğunda, bu konuda fikrimin olmaması mantığa oldukça oturuyor," diye cevap verdim. Yüzüne baktığımda gözlerinin ardındaki şüpheyi görebiliyordum.

Durumun hoş olmadığını bir kez daha hatırlatan o derin nefesi ciğerlerine çekti. "Görünen o ki verdiğin sözü tutmamışsın, Yosun. Sen... lanetlenmişsin."

Ensemden soğuk bir ter süzüldü. *Söz cini.* Demek ki bu anlama geliyordu.

Agiel yutkundu. Kurmak istemediği bir cümleyi kurmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Bu durumda sana yardım edemem.” Konuşurken aynı anda başını olumsuz anlamda sallıyordu. Burnumdan öfkeyle bir nefes verdim. Bu biraz da sahte bir gülüş gibi görünmüştü.

Şimdi onunla da serçe parmak anlaşması yapmış olmayı diliyordum. “Bedelini ödediğim bir vaatte bulundun. Sıra anlaşmanın sana düşen kısmına geldiğimizde mi az önce varlıklarından oldukça keyif aldığın cinler seni rahatsız eder oldu? Yoksa baştan beri planın iş bu boyuta geldiğinde bir bahane bulmak mıydı?” İşaret parmağımı onu kesebilecek bir silah gibi yüzünün önünde sallıyordum. Bunu yapabiliirdim de.

Benimkiyle aynı hiddetle hiç beklemeden, “Anlamıyorsun, söz cini ile lanetlenmek imparatorun gözünü üstünde taşımak demek. O yumurtadan çıktığı anda seni canlı canlı izleyebilecek,” diye cevap verdi. Boğazımdaki yumru hançerin kesmeden önceki son baskısı gibiydi. Halk dilinde buna *korku* diyorlardı.

Isırdığım yanağımı kan tadı gelince bıraktım. “Madem öyle, nasıl kurtulabileceğimi söyle.” Bunu basit bir çay tarifi sorar gibi söylemiştim. Uzunca bir süre yüzüme baktıktan sonra gözlerini sıkıca kapatıp başını arkaya yatırdı. Son iki dakika içinde bu dördüncü oflayıştıydı. Bu açıdan yücelerden sabır diliyor gibi görünüyordu.

Her şey birkaç saniye içinde olmuştu.

Bir an sonra kendi belirlediği mesafeyi kapatarak iki eliyle aynı anda dağınık saçlarımı düzeltmeye başladı. Kaşlarımı çatıp elleriyle yaptığı şeyi görmeye çalıştım. Yüzündeki bariz pişmanlığı görüyordum. Saniyeler içindeki bu keskin ruh hâli değişimi beni afallatmıştı. Ben yaşadığımız andan anlam çıkarmaya çalışırken o parmaklarına takılan saç tellerini dikkatlice düzeltiyordu. Sanki her bir tel içinde bulunduğumuz durumun önemini solda sıfır bırakır gibiydi. Hemen ardından yüzümü avuçladı. Bu cesaretini irkilerek karşıladım. Bilmediğim bir neden

yüzünden nefes nefeseydi. Yakınlığının farkına vardıkça rahatsızlığım da giderek yükseliyordu. Bu yüzden geri çekilmek istediğimde tutuşunu sıkılaştırdı. Ona onaylamaz bir bakış attım.

“Öyle demek istemedim. Ben... tabii ki sana yardım edeceğim.” Nefesinin düzene girmesini beklemeden devam etti: “Sadece yumurta çok şeyi değiştirir. Seninle birlikte beni de ateşe atar. Bununla sınırlı da değil. Burada kuru bir ot olmadıkça yasa dışı sansasyonel bir olaya bulaşmaman imkânsız. Seni izleyecek olanlar sadece kazağını ters giydiğin için bile seni tutuklamak isteyebilir.” Ellerini uzağa ittim. İnip kalkan göğsünün yanı sıra, yılan gözleri de olması gerekenden fazla adrenalin salgıladığını ele veriyordu. Söylediklerinden sonra paniğine anlam vermek uzun sürmedi. Açıkça *bir ot gibi* yaşamadığını itiraf ediyordu.

Elleri hayalî bir yüzü tutuyormuş gibi havadaydı. Ona havada kalan bir diğer şeyin verdiği söz olduğunu söylemek istedim. İlk pürüzden itibaren geride kalmak istemesi, gözümde bir yabancı olmaktan bencil bir yabancı olmaya kadar düşürmüştü. Ona asıl kimliğimle ilgili bilgi vermeyişimin isabetli bir karar olduğunu idrak ederek sırtımı dikleştirdim.

“Teşekkür etmeyeceğim. Yapman gereken de sözünü tutmak olurdu. Sakın bana bir jest yapıyormuşsun gibi düşünme, bunun bedelini ödedim.” Yankılanan sesimin güçlü çıktığını fark ettim. Kendi sesim beni biraz daha cesaretlendirdi. Böyle anlarda tüm bunlardan kurtulacağıma dair bir inanç hissediyordum. Buradan kurtulup bana istemediğim olgunluğu katan hayatıma geri döneceğime dair inancım... Belki de bunu hiç yapmamalıydım.

Bu kuyuda fazla mı kalmıştık?

Yanından geçip sepetin orta yerine dikildim. Yukarı çıkmak için bize hız kazandıracak bir hareket olduğunu umuyordum. Agiel ilk defa şahit olduğum asık yüzüyle sepete girdi. Kapıyı kapatırken, “Söz vermemiş olsam da sana yardım ederdim, Yosun.” Ona bakmadım. Kordiseps böyle vaatlere kanılmaması

gereken bir yerdi. Ayrıca bu tarz gönül alıcı cümleler, kırık kalpler için ölümcül sonuçlar doğurabilirdi.

Tırnaklarıma baktım. İçleri kir dolmuştu ve birkaç yerde çeşitli kırıklar vardı. Bazılarının ne zaman kanadığını bile bilmiyordum. “Oysa ben bedelleri eğlenceli bulduğunu sanıyordum.” Sepet hareket etmeye başlayınca yukarıdaki oksijeni ne kadar arzuladığımı fark ettim.

Yalandan bir gülümsemeyle gözlerini kırıştırdı. Bu hâli sinirlerime biraz daha dokunmuştu. Yaptığım saptamanın altını çiziyormuş gibi eliyle havaya bir çizgi çekti. “İşte eğlenceden anladığının kanıtı.”

Odamın kapısının önünden geçip giderken, “Meydan Hanı’nı beğendin mi?” diye sordu Agiel. Yol boyunca aramızdaki tek şey suskunluğumuz olmuştu. Kuyudan çıktıktan sonra konuşmak için, sürdüğüm mavi ruju ovalamaya ara verdim. “Henüz değerlendirmeye fırsatım olmadı.” Bu isyanı, Kordiseps’in -eğer varsa- kişiliği duysun istiyordum. Ona her kelimeyi bağırarak ve tükürükler içinde, “*Beni rahat bırak,*” demek istiyordum. Keşke bu konuda bir muhatabım olabilseydi.

Agiel güldü. Hangi ifadeyi denerse denesin yaydığı sinsi enerji bir farklılık göstermiyordu.

Diğer kapılarla arasındaki tek farkı üstünde, yüzümün hizasında “A” harfinin asılı olmasıyla belli olan kapıyı açtı. Önden girmem için yarım bir reveransla içeri buyur etse de bunu yapmaktan geri durdum. O eşiğin ötesinde beni bekleyen bir tehlike olmadığından emin olmam gerekiyordu. Başım ve gözlerimle önce onun girmesini işaret ettiğimde bıkkınlıkla göz devirdi.

“Kodes aşkına! O kadar paranoyaklık bu boya nasıl sığıyor?” İçeri girip hiçbir tehlike olmadığını göstermek ister gibi ellerini

ve kollarını sallamaya başladı. Bu şekilde gömleğine sıçan girmiş gibi görünüyordu.

Kapının yanından geçerken asılı duran harfe bir kez daha baktım. İsmi temsil ettiğinden emindim. “Burada mı çalışıyorsun?”

Odamın içindekinin aksine onun odasının iki bölmesi vardı. Gördüğüm bir yatak odası ve bir ofisle burada yaşadığını bile düşünebilirdim. Kısa bir an bakışları ve sesi duraksasa da, “Evet,” dedi fazla düşünmeden.

Yatağın cebinliği uykuya davet çıkarıyordu. Kaliteli kumaşlar dört bir yanıma sarıp beni gizlerken çekebileceğim türden deliksiz bir uyku. Düşünmesi bile yüzümü güldürmüştü. Parmağımı kemerimdeki dal parçasına sürterken dikkatimi yeniden Agiel’a verdim. “Neden burada konuşmak zorundaydık?”

Cibinlik fantezilerim arasında kaybolduğum sırada doldurduğunu düşündüğüm iki kristal kadehle bana yaklaşıyordu. Elime vermeden önce güvenli olduğunu göstermek için bardağımdan bir yudum aldı. Bu sırada gözlerini gözlerimden hiç çekmemişti. “Çünkü benden isteyeceğin şeyin üçüncü kişilerin kulak misafiri olamaması gerektiği kadar özel olduğunu düşünüyorum.” Nedenini sormak yerine mavi sıvıyı bardakta çevirmeye başladım. Zaten sormam hâlinde doğruyu söyleyeceğinden emin olamayacaktım.

Merga. Onu arıyor oluşumun duyulması ne denli tehlike yaratırdı? Soruyu daha doğru soracak olursam... Onu aramak ne kadar güvenliydi?

“En az tanımadığın bu adamın yatak odasında dikilecek kadar,” dedi şeytanım. Haklıydı. Ardından konuşmaya devam etti: *“Üstelik elinde içeriği meçhul bir sıvıyla.”* Bardağı komodine bıraktım.

“Merga diye birini bulmam gerekiyor,” dedim bir çırpıda. Koltuğa bıraktığı bedeni gerilirken dizine koyduğu ayağı aşağıya düştü. Duyduğu isimle yüz ifadesi gözle görülür biçimde

sertleşmişti. Her hareketini Merga'nın kimliğine dair bir ipucu niteliği taşıdığını düşünerek izledim. Ulaştığım ilk kanı, Merga'nın da *ot gibi* yaşamadığı olmuştu.

Öne eğilip dirseklerini dizine koydu. "O cadıyı..." diye başladığı cümleyi yarıda keserek kapıya baktı. Yeniden konuştuğunda sesi temkinli bir tonda kısıktı. "Neden arıyorsun?" Böylece edindiğim ikinci kanı, bir cadıyı aradığım olmuştu. Bu bilgiyle kaşlarım çatıldı. Hayatım boyunca hiç gerçek bir cadıya rastlamamıştım. Durumun heyecan verici yanını bastırmaya çalışarak asıl resme odaklandım.

"Cadı mı?" Tıpkı onun gibi fısıldıyordum. Bu binanın duvarları iş buraya varacak kadar ince miydi yani? Zengin dekoru olduğu düşünülünce bu kulağa çok komik geliyordu.

"Hem de bir düzine suçla aranan kaçak bir cadı."

"Aranan," diye tekrar ettim. Usulca başını salladı. "Ayrıca bulunamayan?" diye sordum, çoktan fark ettiğim bir şeyden emin olmak isteyerek. Başıyla onaylamayı hiç kesmeden, "İstemediği sürece katiyen," diyerek açık bir kapı bırakmış oldu.

Yine de umutsuzluğa düşmemek elde değildi. Büyükbaşların dahi saklandığı yerden çıkaramadığı cadıyı bulacağıma inanmak yeterince ütöpik değilmiş gibi bir de onu katiyen bulmam gerektiği gerçeği bıçakla belimden dürtüyordu. Hayali bıçaktan kurtulmak istercesine duruşumu düzelttim.

"Bunlar ona ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmiyor, nede-nini öğrenmen onu bulmana yardımcı olmayacak."

"Nedense diyaloglarımızı kelime israfı olarak gördüğünden şüpheleniyorum." Alt dudağını büktü. "Ne garip." Yüzüme aksini söylememi bekleyerek bakıyordu. Parkeleri incelemeye devam ettim. Siyahlaşmış aralıklar bir zamanlar beyaz olmalıydı. "Peki..." Bunu istediği cevabı alamadığı için çektiği keyifsiz nefes içine dolarken söylemişti. "Onu aradığından kimseye bahsettin mi?"

Zihnimin orta yerinde TAKO ekibi üyeleri sırasıyla savaş pozisyonu alırken canlandı. Onları hatırlamanın içime sızdığı sıcaklığı keyifle kucakladım. “Hayır.”

Gözü başka yere dalmış bir şekilde başını onaylar gibi salladı. Yüzünde görüyordum, düşünceleri elle tutulacak kadar yoğunlaşmıştı sanki. Bana dair şüpheleri ve gördükleriyle, bir şeyleri birleştirip amacımı ortaya çıkararak türden bir sonuca varmasından ölesiye korkuyordum. Fakat hafif gülümsemeli bir ifade takınarak çenemi kaldırdım. İnsanlar karşılarındaki kişileri ancak önlerine sunulan şekilde tanırdı. Görmeleri istenen ya da onların görmek istediği şeylerle. Kişinin kendisi dahi bilmeden tüm bu sahte kimlikler insanlara mezara kadar eşlik ederdi.

“Peki ya, söylemiş olsaydım?”

Sırtımı duvara yaslarken beni izledi. Bu sırada söylemiş olmam durumunda gerçekleşecek senaryoları düşünüyor olmalıydı. “O tür birini arıyor olman bile seni birinci sınıf bir lekeli yapar. Lekeli olarak nitelendirdiklerime kibar davranılmadığını söylememe gerek yoktur herhalde?”

Lekeli. Cebimdeki yumurta göz önünde bulundurulduğunda, gözde bir şüpheli olmaya bir nefes kadar yakındım. Agiel düşüncelerimi bölerek, “Yosun,” diye seslendi. Kaşları durumun ciddiyetini arttırmak adına havalanmıştı. “Kimse bilmemeli.” Herhangi birinin bilmediğini yeniden teyit ediyormuş gibi yaptığı bir uyarıydı. Gözlerimi devirdim. Kendini güvenceye almaya çalışmasını anlıyordum. Planım ikimizi de ateşe atmak değildi.

“Kimse bilmeyecek. Tabii, başka birine soracak duruma gelene kadar çok çaresiz kalmazsam.” Uyku, kuyusundan çıkıp uzuvlarıma tırmanmaya başlamıştı. Olduğum pozisyonu bozmak ve odama gitmek tamamen külfetmiş gibi hissettiriyordu.

Agiel burnundan bir nefes vererek güldü. “Bu senin aleyhine olur.”

Gölüşünü kopyaladım. “Evet. Ayrıca onu benimle birlikte arayan senin.” Bir anlık cesaretle dilime dökülen kelimeleri tartmamıştım. Kalbimin atışı boğazıma kadar tırmanıyordu. Agiel kadehteki son mavi yudumu kafasına dikerken arkasına yaslandı. Bir süre çatık kaşlarla sıvının yanaklarını şişirmesine izin verdikten sonra, “Beni tehdit mi ediyorsun?” diye sordu. *Topal şeytan!* Gerçekten ediyor muydum? Bildiklerim arasında kesin olan bir şey varsa, o da birini tehdit ettiğim sırada nabızı hızlanan kişi olmamam gerektiği idi.

Her şeye rağmen sakın görünmemi sağlayacak maske yüzümdeydi. “Bu yolda seni motive edecekse öyle düşünebilirsin.” Agiel bu cümleyle birlikte sırıttı. Ne yapsam, ne söylesem o sinir bozan gülümsemesini bir türlü yüzünden silemiyordum. Tek kelime daha etmesine izin vermeden odadan ayrıldım.

Çıkarken kapattığım kapı sorunlarımı eşiğin diğer tarafına hapsedmemiştii. Agiel’a o cadıdan bahsetmemin doğru olup olmadığı sorusunun cevabı bir bakteri gibi düşüncelerime dolanıyordu. Hatta ayaklarıma bile inmişti. Aslında en çok Agiel’ın, cezasından dahi kaçabilen bir suçlunun izini sürüp süremeyeceğini sorguluyordum.

Cebimdeki yumurtayı yoklayarak yürümeye devam ettim. Hâlâ ondan nasıl kurtulacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. En azından çatlayana kadar vaktim olmasını diliyordum. Belki de Müphem’e dönmek yumurta krizinin sonu olabilirdi. Tüm Nanta için de benim sebep olduğum başka bir krizin başlangıcı olurdu. Ne zamandır oraya geri dönmek için bahaneler ürettiyordum?

Kapalı kapıların ardından gelen bir ses adımlarımı durdurdu. Koridorun her köşesinde, hatta belki diğer katlarda bile inleme sesleri yankılanıyordu. Kadınsı ve tiz. Acı dolu olmaksansa tamamen zevke aitti. Ardı arkası kesilmeyen inlemelerin geldiği odaya çok yaklaşmış olmalıydım, ses neredeyse kafamın içinde yankılanıyordu.

Yürümeye devam etmem gerektiğinin farkındaydım fakat ayaklarım komut almayı bırakmış gibi yerine sabitlenmişti. Ritmik zevk inlemeleri turuncu saçların da içerisinde olduğu bazı görüntüleri zihnimde su yüzüne çıkardı. Bu sese kulak misafiri olmak kafamın içindeki görüntülerin devamını hayal etmeme neden oluyordu.

Terlemiştim ve doğru düşünemiyordum.

Müphem'in düşüncesinin zihnimde yarattığı uyuşukluğun tarifi imkânsızdı.

Bir erkek sesi uygunsuz arzularımın önünü kesti.

"Bana Hanzeb'den daha iyi olduğumu söyle." Bunun kesinlikle bir rica tonlaması olmadığını biliyordum. İşittiğim isim tüm arsız düşüncelerimi bir tuz birikintisini dağıtır gibi üfledi.

Kadının boğazdan gelen hırıltısı hızla yankıya dönüşüyordu. Şu anda ruhu doruklarda olmalıydı. Kesik nefeslerinin arasından, "Sen. Onun. Bile. Efendisisin," diyebildi. "Tanrısın." Bunu söylerken sesi yükselmişti.

"Beni dizlerimin üzerinde cezalandır."

"Ah, evet. Yapacağım."

Yüzüm tiksintiyle buruştu. Fakat söz konusu, Hanzeb'in yatağına daha önce girmiş olan biriydi. Yatağına, yani odasına ve sarayına. Belki sarayda olduğu dakikalarda Ophelia'yla aynı odayı paylaşmışlardı ya da onun iyilik durumunu gözlemleyebildiği bir konumu, rütbesi vardı.

O odaya girmem gerekiyordu.

BÖLÜM 13

Şimdi gidersem sesin sahibi olan bu kadını bir daha bulamayabilirdim. Bana sadece içeri girip odanın sahibinin kim olduğunu öğrenecek kadar kısa bir süre gerekiyordu. Tek kural, bunu onların ruhu bile duymadan yapmak zorunda olmamdı. Tüm ihtimaller göz önünde bulundurulduğunda, en iyi ihtimalle özel anları bölünmüş iki çıplak tarafından sorguya çekilirdim. İhtimaller aynen şöyle devam ediyordu:

Han güvenlik ekibine teslim edilmek. Sonunun gladyatörlerle biteceği kesindi.

İçeride bir saldırıya maruz kalmak. Etkisiz hâle getirilmem kaçınılmazdı. Ancak o kadınla konuşmanın bir yolunu bulabilirsem buna tamamen değerdı.

Koridoru kontrol edip kapıya tamamen yaklaştım. Bu noktada, yaptığımı gören hiçbir göz olmadığından emin olmam gerekiyordu. Şiddetle atan kalbimin sesinden başka bir şey duyamadığım için kemerimde duran dal parçasına uzanırken gözlerim durmadan etrafı taradı. Saniyeler sonra büyüümün hayalî eliyle dalı kavırıyor, onu şekillendirerek kapıyı açacak hamleyi sağlaması için kapı deliğinde yönlendiriyordum. Kilidin içindeki toz ve kapının ahşap katmanları net bir görüntüyle zihnime yansımıştı, dal üzerinde bir gözüm varmış gibi içeriği inceleyebiliyordum. Görü yeteneğimin farkındalığıyla gülümsedim. Sanki büyüümü tanıdıkça içimde yeni bir ben doğuyordu.

Dal delikte bir tur attı. Aynı anda normal şartlarda duyulmayacak fakat şu anda kulağa bir çığlık kadar yüksek gelen *oklik* sesiyle kapı aralanmıştı. Çok geçmeden içimdeki rahatlama ve sevincin yerini yeniden korku aldı. Nefesim en az içeridekiler kadar hızlanmış olmalıydı çünkü bu ritim başımı döndürüyordu.

Kapı aralığında yüzüme çarpan sıcak hava mide bulandırıcıydı. İçeri attığım ilk adımda hanın mimarisine minnet duydum. Çünkü dikildiğim yerden beni görmelerini imkânsız kılan uzun bir holün ortasına çıkmıştım.

Odanın görebildiğim kısmında, burada bir kadının yaşadığına dair ipuçları arıyordum. Biraz sonra sevinç çığlıkları atabiliyordum. Tam karşımda, makyaj masasının üzerinde kadın parfümleri ve ruj tüpleri duruyordu. Oda, zamanında imparatorun yatağını ısıtmış olan kadına aitti.

Şimdi çıkabilir ve içerideki adamın odadan ayrılmasını bekleyebilirdim. Nihayet kaydettiğim bu gelişmeye karşılık mizahşör yücelere hareket çekmek istiyordum. Ama bunu sonraya saklayacaktım. Çıkmak için arkamı döndüğümde panik, bir battaniye gibi omuzlarıma sarıldı. Kapı tamamen kapanmıştı. Üstelik sesini duymadığıma son derece emindim. Sanırım bu yeniden ses çıkarmam gerektiği anlamına geliyordu. Ama bir saniye sonra kapı kolu tamamen ortadan yok olduğunda bu problem tamamen geride kaldı. Cebimde gittikçe ısınan yumurtanın yakıcılığını bacağımda hissediyordum. Yumurtanın laneti kapı kolunu yok etmiş olabilir miydi?

Telaşla, saklanabileceğim bir yer aradım. Çiftin malum dakikaları sona erdiğinde beni görececek açığa girmeleri kaçınılmazdı.

Açık kapılardan ilki banyo olduğu için orayı elemek akılcıydı. Bu tür dakikalardan sonra gidecekleri ilk yerin banyo olması muhtemeldi, yakalanmam sadece saniyeler sürerdi. Yere çökerek ikinci odaya doğru olabildiğince emeklemeye başladım. Duvara yaslanıp soluklandıktan sonra aralık kapıdan ne

görebildiğime baktım. Uyuduklarında pencereden sıvışabiliyordum. Bunun ne kadar zaman alacağını düşününce sinirle yanaklarımı şişirdim. Aptal yumurta, başıma dert açmak için tam zamanını bulmuştu. İsteddiği şeyin tam olarak bu olduğunu düşündüm. Acaba içindekiyle birlikte onu ayağımın altında ezsem nasıl bir belaya bulaşmış olurum?

Adam ayaklandığında yüzünü tamamen görebiliyordum. Gözlerim şaşkınlıkla ve panikle sonuna kadar açılırken arkama yaslanıp duvara sindim. O yüzü daha önce nerede gördüğümü biliyordum. Onu tanıyordum.

Dustin.

En son ormanda sergilediğim güç gösterisine şahitlik ettiğini düşünecek olursak kimliğimle ilgili hoşuma gitmeyen boyutlarda bilgisi vardı. Yüzünü ve boynuzlarını yeniden gözümün önüne getirdim.

Demek efendisinin geride bıraktıklarıyla idare ediyordu. Adım sesleri yaslandığım duvarın ardından geçerken elimi ağzıma ve burnuma sertçe kapattım. Kendime çektiğim dizlerimi de elime sertçe bastırıyordum.

Müphem onun imparator eşlikçisi olmasının yanında, düşük seviyelerdeki sadakatinden de söz etmişti. Fakat o dakikalarda bahsi geçen sadakat seviyesinin bu olduğunu düşünememiştim. Şimdi durumu daha iyi anlıyordum.

Yanımdaki kapı aniden kapanınca yutkundum. Dustin'in her adımda yere yapışan ayak tabanından yatağa yeniden yaklaştığını belli eden o sesler çıkıyordu. "Bu odanın havalandırmasından soğuk geliyor. Hanzeb'in mücevheri böyle bir odada yatıp kalkıyor demek, yoksa bu ona daha cazibeli davranman için yapılan bir uyarı olabilir mi?" Sesi kadar tavrının da alaylı olduğuna emindim.

"Gitmelisin," dedi kadın. Dustin'in söylediklerinden etkilendiyse bile sesinden anlaşılmıyordu. Öfkesini gizleyecek şekilde yüzünü yastığa gömmüş ya da yorganı başının üstüne

kadar çekmiş olabilirdi. “Birazdan koridorlar dolacak ve benim odamdan çıkan kişi olduğun dedikodusu hiç işime gelecek türden bir söylenti değil.” Burnumdan bir nefes verirken sessizce güldüm. Han duvarlarının seslerin tamamını dışarı verdiğini öğrendiğinde hiç mutlu olmayacaktı.

“Herkes odanda biri olduğunu düşündürecek türden sesler çıkardığını bilmeni isterim.”

Bingo. Dustin yasak elmayı herkese açık bir şekilde ısırdığının farkındaydı. “Bugün dükkanda kalıyor. Daha dikkatli olursun sanmıştım.”

Dustin kadının söylediğine karşılık sahte bir kahkaha attı. “İhtiraslı olmak varken mi?” Banyomun yüce zemini! Şehvetli konuşmalarını dinlemek, flört eden ebeveynler arasında kalmak gibi hissettiriyordu. “Kodes aşkına! Sadece gidemez misin?” Ayak sesleri yeniden yaklaştığında kadın belli belirsiz homurdandı. “Şöyle bakmayı da kes.”

Hanzeb ve Dustin. Bu kadının tercihlerine biraz olsun kafa yorup yormadığını merak ediyordum. Belki de biri onun için sağlam bir gözlük almalıydı.

Dış kapının sesini duyunca nefesimi serbest bıraktım. Kapı kolu geri dönmüş olmalıydı. Aslında kadının yalnız kaldığı anı değerlendirebilirdim fakat odasından çıkacak bir yabancıнын ona sağlayacağı güven konusunda net bir sonuca varabiliyordum. Onunla gerçek bir diyalog kurmaya ihtiyacım vardı. Bana ihtiyacım olan bilgiyi sağlayacak türden bir konuşma yapmalıydık. Buradan çıktıktan hemen sonra kapısını çalacak ve tarağını kullanıp kullanamayacağımı soracaktım. Tek yapmam gereken şey, samimi görünen ve gerçek olmayan arkadaşlık kurmaktır. Sağlam temelleri daha sonra düşünecektim.

Düşüncelerimi hemen iki karış yanımdaki kapıya saplanan bir hançer böldü. Bu açıdan ne kadar sivri olduğunu tahmin etmeme gerek kalmıyordu. Kapı aralandığında şaşırarak zamanım olmadı. Hızlıca kapının arkasına geçip dışarıdan uygulanan

gücün aynısıyla kapıyı geri kapattım. Fakat diğer taraftaki kadın da benimle aynı anda güç uygulamaya devam ediyordu. Bunun sonsuza dek süremeyeceğini ya da canımı yalnızca fazladan birkaç dakika koruyacağını biliyordum. Fakat düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve kapı şimdilik bana bu zamanı sağlamaya devam ediyordu.

“Çık dışarı, seni çirkin Ogre.” Kapının küçücük aralığından geçen fısıltısı kulağa şeytani geliyordu. Yeniden çevreme baktım, son dakikalarda kapıyı tutmak dışında yapabildiğim tek şeydi. Karanlık odaya alışan gözlerim her ayrıntıyı seçse bile kaçabileceğim bir delik bulamıyordu. O an için yapmam gerekenin kaçmak olduğundan emin olamadım. Bir ses, yeni kazanılmış bir benliğimden soru soruyordu: *“Bir kez olsun tam tersini yapamaz mısın?”*

Kapıya bir hançer daha saplandığında, artık kaçmak dışında fikirlerim vardı. Hançer tam alnımın ortasını hedef alsa da ahşap kapıyı aşamamıştı. Saplanmış görüntüsüyle bana, karşı koymam gerektiğini söylediğini duyar gibi oldum. Şu andan itibaren, elimin altında titreyen kapıya bambaşka bir gözle bakıyordum.

Az sonra beni saklamak yerine gücüne hizmet ediyor olacaktı.

Kapı, menteşelerinden ayrılıp bir sıvı gibi erimeye başladı. Asıl formunu kaybettikçe etrafımda büyümle şekillenen ahşaptan bir çember oluşturuyor, yükselip bir zırh gibi kollarıma dolanıyordu. Ayak uçlarımda beliren minik yaprakları gördüm. Büyüm ahşaba yeniden can veriyordu.

Önceki dakikalarda beni nişan almış iki hançer kapıdan kurtulup yere düşerken onları dallarımla kavradım. Dallar, bedenime eklenmiş ölümcül birer kol gibi başımın iki yanında saldırmaya hazır bekliyordu. Daha önce onlarla bir silah kullanabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Kapının tamamen kaybolmasıyla hareketlenen dallarım karşıma çıkan yüzle aniden hızını kesti. Şimdi havada çatırdıyordu.

Yutkundum. “Ophelia?”

Kollarımı ona doladığım sırada dal parçaları gürültüyle yere devriliyordu. Bunun öncesinde yüzünde gördüğüm hoşnutsuzluğa yanlış anlamlar yüklüyor olmalıydım. Onu bulduğum için huzursuz olmuş olamazdı, değil mi?

Bana sarılmadan önce kolları havada tereddütte inip kalkmıştı. Bu hareketin içime şüphe ekmesine izin vermedim. Bunun yerine burnuma dolan yoğun şekerli kokusuna odaklandım. Aldığım kokunun, Ophelia’nın önceki kokusu olmadığına yemin edebilirdim. Onu bambaşka bir yerden anımsıyordum. Ağır, pembe şişeli ve şekerli. Aroması Birox’taki evimin kütüphanesi gibi kokuyordu.

Kollarımı bedeninden uzaklaştırıp gözlerimle hasar kontrolü yaparken kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım. Üzerindeki kıyafetleri Dustin odadan çıktıktan hemen sonra giymiş olmalıydı. Tam anlamıyla eksiksiz ve iyi görünüyordu. Burada benimle olduğuna inanmakta zorluk çekerek onu defalarca süzdüm. “Senin için çok endişeleniyordum. O canavarın sana türlü işkenceler yaptığından o kadar emindim ki...” Tereddüt ve şaşkınlık. Siyahi yüzü başka bir ifade yansıtmayı reddediyordu. Daha sonra bir şey fark ettim.

“Yüceler! Ophelia, elin iyi görünüyor. Biz sandık ki...”

“Onu kestiklerini mi?” Beni ilk defa görmüş gibi inceliyordu. Üstelik bana ilk bakışında gördüğü şeyden daha memnun olduğunu dün gibi hatırlıyordum. Başımı onaylarcasına salladım.

“Evet. Aslında öyle bir şey oldu.” Bir eli bileğini ovalarken bakışları kısa bir süre aşağı düştü. “Aslında gerçek...”

“Önemli değil. Şimdi iyisin ve buradasın. Nanta’ya nasıl geri döneceğimizi biliyorum. Ayrıca daha sıkı güvenlik tedbirleri aldıklarından eminim,” Gladyatörlerin gelişinden sonra öyle yapmış olmalarını umuyordum. “Eve dönünce, Müphem’in

yanında güvende olacaksın.” Onu yatıştıracak en merhametli gülümsememi takınmaya çalıştım.

Başını sallarken, ısırdığı dudaklarından ve çatık kaşlarından ters giden bir şeyler olduğunu anlamak zor değildi. Onu hemen buradan kurtarmam gerekiyordu. “Hadi,” derken aynı anda elini çekiştiriyordum. Eve döndüğünde yüzü gülecekti.

Elini elimden kurtarıp geri çekildi. Onunkiyle aynı şaşkın ve anlamayan bakışlarla yüzüne döndüm. Doğruca kafasının içini görmeden içeride dönen tilkileri çözebileceğimi sanmıyordum.

“Sen doğanın kalbisin.” Gücümü izlerken yüzünde beliren ifade zihnimde yeniden oynadı. Elimi alınma vurmaktan kendimi alamadım.

“Topal şeytan! Ophelia, beni o şekilde gördüğün için çok üzgünüm. Ben o bahsettiğin şey olmalıyım. Yani... öyle görünüyor, değil mi?” Uzanıp sevimli yüzünü avuçladım. Benim yaşlarımda olmasına rağmen çok küçük görünüyordu. “Fakat yine de ben yatak komşun olan Alessia’yım.” Bunları söylerken gülümsedim. Zihnimin içinden gereksiz ve saçma cümleleri çıkararak geriye sonsuz bir boşluk kalırdı.

Ophelia gözlerini kırptırdı. Az önce söylediklerimle birlikte mağlup olacağını anladığı savaşın son mücadelesini veriyormuş gibi görünüyordu. “Hayır, seni anlıyorum fakat seninle gelmem mümkün değil.”

Onu sarmak, gerekirse düşüncelerini yoluna koyacak tokadı yanağına yapıştırmak ve içine battığı bu bataklığa benim gözlerimden bakmasını sağlamak istiyordum. “Sen neyden bahsediyorsun?” Gözleri arasında mekik dokudum. Yanaklarını bıraktığımda derin bir nefes aldı. “Eğer bu korkun Hanzeb ve Dustin’den kaynaklanıyorsa, o ikisinin ayağını kaydıracak bazı işler peşindeyim.” Bunun onu rahatlatmasını dileyerek tepkisini bekledim. Fakat o arınma duygusu bir türlü yüzüne yansımıyordu.

Başını iki yana sallamaya devam etti. “Hayır, anlamıyorsun.” Bileğini kaldırdı ve üstündeki bandajı çözdü. Az önce kumaşın altında kalan yere, derisinin üzerindeki o küçük karalamaya daha dikkatli baktım. Kıvrımlı çizgiler ve karalamanın altında kalan o isim onun bir imza olduğunu gösteriyordu. Ophelia’nın imzası.

“Ben Ophelia değilim.”

BÖLÜM 14

MÜPHEM

Murphy, bambin parçalarını kaşığıyla kâsenin dibine sıkıştırıp suyunu kafasına dikti. Odada burnumu kırıstıran bir senfoni yankılanıyordu. Öyleki dudaklarıyla çıkardığı sese karşılık bir an kendimi hava akımına kapılıp onun ağzının içinde bulacağımı sandım.

Odanın diğer ucunda uykusuzluğun kısıtıldığı gözlerimi ona dikmiş, bakışlarımdan aynı höpürdetme sesiyle onu boğabileceğimi anlamasını sağlamaya çalışıyordum. Ne yazık ki iş bu noktaya kadar gelmişti. Yumuşak bambin şeritlerinden birini daha aldirmeden içine çekti. Tıpkı son yarım saattir artık midesine inmiş lokmalara yaptığı gibi bu seferki en lezzetlisiymiş gibi davranıyordu. Yaşamın devamlılığından bu kadar zevk almanın bedelini akıl sağlığımın ödemesi gerekiyorsa, belki de buna engel olmamalıydım.

Önümdeki notlara baktıktan sonra ona doğru döndüm. Ben ezelî dertlerin dermanını sorgularken o, kaderin kendisinden aldıklarıyla ebedi bir sarhoşluk yaşıyordu.

Minderde iz çıkmasına rağmen kendimi koltuğa biraz daha yerleştirdim. O sırada, Nanta'daki hainin hâlâ koridorlarımızda gezebildiğini düşünüyordum. Sinsi adımları Asher'in odasına gidiyor muydu? Onuna yatağına yatırıyor muydu? Öyleyse yatak ve adımların sahibi aynı kişi olabilir miydi? *Asher*. Bilinçaltıma her türlü şüpheyi ekiyordu.

Önümde duran sayfanın en başına attığım başlığın altı uzun zamandır boştu.

Erinyeler.

Yılanlı enseleri kadar zehirli sözleriyle, Erinyeler onca zaman Habzeb'in bile uyandırmaya cesaret edemediği meleklerdi. Her ne olduysa, şimdi onları hayata döndürmek için doğru zaman olduğunu düşünüyordu. *Topal şeytan*. Hanzeb'in tarzında senaryo üretme yetimi bir türlü aktive edemediğimden onlarla neler yapabileceğini dair komplo tahminlerinde bulunamıyordum. Bu da komploları ürettiği o kafasını ezmek istememe neden oluyordu.

Masadan destek alarak koltuğumu geriye ittim. Belki de başka bir açıda olmak, çözüm fikirlerimin önüne kalkan olan Alessia'yı daha sonra incelikli düşünmek üzere kenara koymamda faydalı olabilirdi. Ne zaman Hanzeb ve Erinyelerle ilgili aydınlanmaya yaklaştığımı hissetsem zihnimdeki endamını sergiliyordu. Gerçekten bilinçaltımda can bulmuş gibiydi. Bir kere başlayınca sonu gelmiyordu. Derimin altında onun adıyla çağılayan kan damarları vardı ve sular asla durulmuyordu.

Murphy'nin yemeğinden ve yeme stilinden bakışlarımı çekebilirim keşfedilmemiş toprakları bile fethedebilirdim.

"Hangisine karar verdin?" dedi aniden. Gözleri hâlâ kâsenin içindeydi. Kaşığı kâsesinin dibine sürttükçe çıkan ses, kaşığı kendime saplama isteğimi körüklüyordu. Dişlerimi serbest bıraktım. Neyden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum fakat onu anlamaya çalışırken mantığımı kullanmam gerektiğinden emin değildim. Murphy söz konusu olduğunda durum hep böyleydi.

Sırtımı arkaya yaslayıp yüzüne odaklandım. "Neyden bahsediyorsun?"

Sormamışım gibi davranarak nefesini üfledikten sonra kaşığını cebine attı. Her saniye bir öncekinden daha sabırsız hâle geliyordum. Duvarlarda gezen gözleri benimkileri bulunca orada olduğumu yeni fark etmiş gibi gülümseyip el salladı.

“Tabii ki öfkeni nasıl atacağından,” diye cevap vermesiyle yeni giyinir gibi toparlanmaya başladım. Sırtımı dikleştirdim, tek kaşımı kaldırdım, omuzlarımı silkeledim ve son olarak parmaklarımı kenetledim. Her duyguyu göz önüne serecek kadar şeffaf bir insan olmaktan nefret ediyordum.

Parmağındaki ipi diğer parmağına sardı. Sanki yaşamsal bir ihtiyaçmış gibi bu hareketi tekrarlardı. Onu kurtardığım ilk gün dahi bu iplere çoktan bağlanmıştı. Fakat iplerin onun için anlamını veya meziyetlerini ne kadar sorsam da öğrenememiştim. Neticede ipler ve sağladıkları fayda hayal gücüme kalıyordu.

“Neden odamdasın, Murphy?” Gidip sadece çiçeklerine baksa ne hoş olurdu. Murphy çiçeklerinden bahsedildiğinde hayran hayran iç geçirirdi.

“Kapıda *girilmez* yazmıyordu.” Yere çöküp bağdaş kurunca ben de dirseklerimi masaya yasladım. Düşünmek için sabırsızdım. Murphy söz konusu olduğunda olgun bir ebeveyn gibi davranmam gerekse de bazen bunu yapmak için çok zamansız hissediyordum.

“Ama içeri girilebileceği de yazmıyor. Yıkanırken banyolarımızın kapısına da girilmez tabelası asmıyoruz, değil mi?” Yüzünde hınzır bir ifade belirdi. Herhangi birinin değil, bir şeytanın gülümsemesine benziyordu.

“Orada seyirci olmak gerçekten keyifli, inan bana. Görüntü kalitesi bel çevresi genişliğine oranla değişkenlik gösterebiliyor.”

Gözlerimi *yok artık!* der gibi devirdim. Bir delinin ciddiyesini sorgulayan yüz ifadesi, ona attığım bakışlar tam oradaydı işte. Gözünü de içine alan mavi lekeye baktım. Beyaz gözleri kadar, onları çevreleyen beyaz kirpikleri de bu leke sayesinde ön planda duruyordu. Boş odaya fırlatılmış bir top gibi durmadan etrafta gezinen bakışları onları ilk gördüğüm zamankinin aynısıydı. Daha az yorgunluk ve daha çok delilik parıltısı farkıyla öne çıkıyordu. Tahtaları, bazı şeyleri tekrar tekrar düşünürken kırdığına emindim.

Deli dostuma gülümsedim. “Dikizci herif.”

Gülümsemem kıkırtıya dönüşürken kendimi başımı eğip iki yana sallarken buldum. “Görünüşün düşünmeme engel oluyor.” Övgüye olan düşkünlüğü, renk tozlarına duyduğu ilgiyle yanıyordu.

Sahte bir alınganlıkla gözlerini kapatıp çenesini kaldırdı. “Beyninin düşünmeye yarayan kısmı yanında düşünmek için insan mı seçiyor? Mesela ben hiç düşünmüyorum, sevgili Mühem.” Gözü kendi kazağında bir lekeye takıldı. “Ah, şuna bak!” Parmağıyla kazağında işaret ettiği yere baktım. Bambin suyu olduğunu ilk bakışta anladığım lekeyi gösteriyordu. “Kazağımın renk skalası genişlemiş.” Sinir bozukluğundan kaynaklanan gülümsemem hızla neşeye büründü. Murphy’nin tekrar konuşmaya başlaması, o gülüşün yüzümde donması için yeterli olacaktı. Sadece o anda bunu bilmiyordum.

“Alessia’nın kayıplara karışması konusunda renkli ekibinin üyelerine düşünüyor? Bunun o koltukla bütünleşmeyle bir ilgisi var mı?” Az önceki neşeyle asılı kalan dudaklarıma göz attı. Bunu yaparken başını omzuna yatırmıştı. Yurkunurken artık deli taklidi yapma sırası bana geçmiş gibi hissediyordum.

Bir zamanlar Alessia’nın durduğu yere dikilip kitaplığı incelemeye başladı. Sırtını izlerken boğazımı temizledim. Eğer bir kanıt veya şahitlik yaptığı bir an elde ettiyse, ekibin varlığını yalanlamak, ateşe üflemekten farksız olurdu. “Bunu nereden biliyorsun?”

Bir anlığına omzunun üzerinden yüzüme baktıktan sonra gözlerini boş duvara dikti. “Düşünebildiklerinden mi bahsediyorsun?” Bu sırada kitaplığı incelemeye devam ediyordu. Alaycı sorusuna cevap vermeden önce onunla birlikte gözlerimi raflardaki kitaplarda gezdirdim. Her birinin son noktasını oluşturan mürekkeplere kadar bana ait olduğunu biliyordum. Çünkü bu kendimi Hanzeb’in Kodes’inden kurtarmadan önce benliğimle ilgili edindiğim tek bilgiydi.

Dışarı çıkmama izin verildiği sürece kapısını açabildiğim odadan son defa çıkarken zihnimdeki kesiklerden kan sızdığını hissedebiliyordum. Kaslarım söndürülüp yeniden şişirilmiş gibi ağrıyordu. Bir şey ya da biri beni fena hırpalamıştı. Bunun ne olduğunu asla hatırlayamamıştım. Tek bildiğim şey, Hanzeb'in zindanlarında değil, karşısında yer alacak kadar özgürleştiğimdi. Artık Kodes'ten aşağı inebilirdim.

Odaya baktığımda kendime ait tek bir eşya dahi göremeyince sadece iç çekmiştim. Yanıma alacağım bir ceketim bile yoktu. Bu yüzden ellerimi ceplerime sokup zindanıma sırtımı dönmüştüm. Oradan çıkıp gitmenin bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim. Sonuçta bunu yaparken ilk defa birileri kollarımı çekiştirmiyor ya da eklemelerimi kırmıyordu. Kodes işkenceleri her zaman mideleri altüst edecek türden yaratıcı olurdu.

Bugünden sonraki irademi temsil eden üç güzel adımdan sonra tok bir kadın sesi beni durdurmuştu. "Müphem." Adımın bu olduğunu o anda yeniden hatırlamıştım. Tüm bedenimi sesin sahibine döndürmeden önce de onun kim olduğunu biliyordum. O, hayatımın tamamında vardı. "Öylece elin boş mu gidiyordun?"

Merga'nın yüzü hep olduğu gibi sakindi. Her zaman gözlerini çok yavaş kırpar, sıklıkla derin nefesler alırdı. Şimdi de aynı şeyi yapıyordu. Bunun sürekli dik tutuğu göğsünden kaynaklanabileceğini düşündüm. İki elim devamlı karnının önünde kenetlenmiş olarak gezerdi. Hiç erimeyen, mumdan bir heykel gibi. Lakin eriyecek olsa ona bunu yapabilecek şeyin ateş olmayacağım bilecek kadar iyi tanıyordum bu kadını. O ateşten de güçlüydü, benden de.

Burnumdan güldüm. "Oradan nasıl görünüyor, bilmiyorum ama üzerinde hak iddia edebileceğim tek bir çöp bile yok." Omuzlarımı silkerken alt dudağım da bükülmüştü. "Yani evet, elim boş gidiyorum. Yoksa bana vermek istediğin bir şey mi var, kadim büyüümüz?"

Dudakları en samimi şekilde yukarı kıvrıldı. Bu ifade aynı zamanda biraz da burukluk taşıyordu. "Aslında evet, var." İşaret parmağını havada döndürünce büyük, içi kitap dolu bir sepet havada süzülerek hemen yanımda durdu. "Bunlar senin."

Konuşmak için ağzımı açtım fakat kaşlarını kaldırarak beni susturdu. "Hediye değil, tamamen sana ait. Onları Kode's'e sen soktun." Bahsettiği anıyı zihnimin içinde ararken kaşlarım çatılmıştı.

"Sanmıyorum," diye cevap verdim. Bu kadar çok kitabı hatırlamam imkânsızdı. Merga bana doğru yürürken uzun, koyu kahve saçları ve etekleri uçuşuyordu. Hemen önümde durdu.

"Hatırlayacaksın." Daha çok bir vaat gibi söylemişti bunu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bu kadarını taşımam imkânsız. Üstelik henüz nereye gideceğimi bile bilmiyorum."

"Sen istediğin sürece seni takip edecek," dedi dev sepeti göstererek. O anda sepetin altında beliren minik bez ayakları gördüm. Küçük tabanlarını yere heyecanla çarpıyor, bir an önce yürümek istiyormuş gibi sabırsızlığını belli ediyordu. Bir canlı gibi davranıyordu.

"Peki, ne yapacağım bu kadar kitabı?"

Az önce yaptığım gibi omuzlarını silkti. Alt dudağını da бүкүнünce bunun bir taklit olduğunu anladım. "İnsan kendi kitaplarıyla ne yapar ki?"

Cevabını içinde barındıran çok doğru bir soru sormuştu. Gözümü kitaplardan çekip yeniden ona doğru döndüğümde gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm. Burnunu çekti. "Sana sarılmak isterdim." Kurduğu cümlelerin kırılganlığının aksine sesi sert ve güçlüydü. Onu hep öyle hatırlamama izin verseydi, gözümde daha onurlu birisi olabilirdi.

"Yapamayacağını biliyorsun," diye cevap verdim. Tenim hiçbir dokunuşu affetmeyecek kadar zalimdi. Bana hizmet etmiyor, katliamlarını benden bağımsız gerçekleştiriyordu. Aynı zamanda bunca zaman beni yenilmez yapan şeydi. Dokunanın tenini değil, zihnini zehirliyordu. En büyük kâbusuyla ölüm bahşederek

yaratıkların hayalî kanını akıtıyor, bazen de nefeslerini dudaklarının arasından çekip alıyordu. Tenim bir katildi. Ben de ona can verendim.

Fakat sonra alışılmışın dışında bir şey olmuştu. Alessia'nınkine değen tenime rağmen sonucunda onun çılgınlık içinde yere yığılmasını izlemek zorunda kalmamıştım. Yaşam kanı, vadettiğim ölümden etkilenmiyordu. Aksine zehrimin ondaki karşılığı şüphesiz şehveti ve ilk defa birine dokunuyorken can verecekmiş gibi hisseden taraf hâline gelmiştim. Buna rağmen parmaklarımın teninde ne kadar uzun kalacağını denemek kulağa çok ölümcül geliyordu.

Merga sarılamayacağımızı kabullenerek usulca başını sallamıştı. Bu, gerçekleri öğrenmeden önce onu son görüşümdü. O hâlâ benim dostumken yüzüne baktığım son andı.

O günden sonra, Nanta'yı bulup ruhları sakladığım âna kadar kitap sepeti beni takip etmişti. Gerçekten de uzun bir süre sayılırdı.

Murphy kitaplıktan bir kitap çekince düşüncelerimden ayrıldım. Elindeki de dâhil olmak üzere, her birini defalarca okumuştum. Buradan çok farklı dünyalarda, birbirinden çok farklı hayatlar yaşamış olsalar da gösterdikleri çaba bir diğerinden az olmayan insanları anlatıyorlardı. Bir kütüphane çalışanı, banliyö kesiminde bir tutsak, imparator kulesinde hapis kalmış derin denizlerin hâkimi ya da benim gibi lanetlenmiş topraklarını lanetten arındırmaya çalışan bir kız ve daha niceleri.... Hepsi nihayetinde damarlarındaki gücü keşfediyor ve o ruhani doygunluğa zaferle ulaşıyordu.

Murphy ortalarda bir sayfanın üzerine ipli parmağını koydu ve satırda kaydırmaya başladı. "Sırlar, biz sır kaldıklarını sandığımızda daha tehlikelidir." Okuduğu alıntıyı üstüme alınmamı bekleyerek yüzüme baktı. Ekibimi gizlemekte başarılı olduğumu düşünmemden bahsediyordu.

Kılıımı dahi kıpırdatmadım. Ama dudaklarım zihinleri manipüle edecek gerçekleri söylemek için her daim aralanırdı. “Hanzeb’in maddelerini bizzat yazdığı kanunla oynayan adalet odasını üzerimize çekmeden araf için bir şeyler yapmanın tek yolu buydu. Neyden bahsettiğimi anlıyorsun. Öyle değil mi, Murphy? Varlığımızı öğrenselerdi, onların elinden defteri ve Alessia’yı almaya çalışan taraf hâline gelirdik. Attığımız adımları bize karşı kullanmak tam olarak Hanzeb’in yapacağı türden bir adilik. Bu bilgi gizli kalmalıydı.”

Kitabı aniden kapatınca zavallı sayfalardan bir *fat* sesi geldi. Bu, benim bile canımı yakmıştı. Onlara çok uzun süredir gözüm gibi bakıyor, her birinin artık bende olmayan güzel anıların bir parçası olduğuna inanıyordum. Bana döndüğünde kitabı hâlâ yerine bırakmamış olması gözümünden kaçmamıştı.

“Ben entrikalara çoktan gözünü kapatmış bir renk kümesiyim, sevgili Müphem. Bu renk kümesi sadece...” Kendinden bahsettiğinin altını çizercesine elini göğsüne koydu. “Asilerden oluşan küçük gizli örgütünün, biz ruhları özgürlükle aramıza örülmüş bu duvarların ardına taşıyıp taşımayacağıyla ilgileniyor. Bu yeniden rüzgâra karışmak için sadece küçük bir bedel.”

Görevimize yüklediği sorumlulukla ona normalden biraz daha uzun baktım. Buna karşılık kafasını yana eğerek kaşlarını çattı. “Bir tür felç mi?” Son sözlerini duymazdan gelerek başımı salladım.

“Yani sırrımızı saklayacak mısın?” Yeniden düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.” Yüzüyle oynanmış bir portre gibi sırtıyordu. Rahatlamayla omuzlarımın düştüğünü görmüş müydü?

Hemen sonrasında elindeki kitabı masama bırakıp hiç beklemeden gitmeye koyuldu. Ancak kapıdan çıkamadan saniyeler önce kitapta daha önce orada olmayan bazı izler fark ettim. Korkudan kalbim teklemişti. Neredeyse öfkeden delirecek, masanın üstü bomboş kalana dek her şeyi yere dökecektim.

Nefesim bile dişlerimin arasından çıkıyordu, tıpkı sözlerim gibi. “Murphy, bunlar ne?” Sesim hiddetli, aynı zamanda metalikti ve bu tonlamayı kullandığımda kaçması gerektiğini belli ediyordu. Fakat saniyeler sonra alacağım cevabın beni bir duygudan diğerine bu kadar hızlı çarpacağını tahmin bile edemezdim.

“Alessia’nın parmak izleri.” Bu, kapıyı sonuna dek açık bırakıp gözden kaybolmadan önce söylediği son şeydi. Gözlerimi ardında bıraktığı boşluktan beyaz parmak izlerine çevirdim. Parmakları küçük ve zarifti. Bir kitabı okurken dokunulan noktalarda öylece duruyorlardı. Parmaklarımı izlerin üzerine koyma isteğime engel olamadım. Zaten bunun için çok geçti. Açık kapıdan içeri giren cereyanın uğultusu eşliğinde bana temas ettiği o küçük anları ve temasın getirisi olan görüntüleri düşünüyordum. Kendimi aniden bir anıyı hatırlarken buldum. Daha önce kafamın içinde olmadığına yemin edebileceğim türden bir anıydı.

Kumral, dalgalı saçları kaleminin her hareketiyle kıpırdıyordu. Saçlarının yeşil olmadan önceki hâllerine uzunca bir süre baktım. Yaptığı işe o kadar esir olmuştu ki sadece onu izleyerek kafasının içindekileri kâğıda dökmenin onun ne denli hayati bir mesele hâline geldiğini anlamak mümkündü. Kalemi biraz daha bastırdı. Oncesinde aynı hiddetle doldurduğu kâğıtların masadaki dağınık yerleri de buna kanıt olacak nitelikteydi. Işık yayan garip aletin aydınlatmasından yararlanarak yazmakta olduğu cümleyi okuyabilmişim.

“Sırlar, biz sır kaldıklarını sandığımızda daha tehlikelidir.”

“Ne zaman söyleyecektin? İstila başladığında mı mesela?” Tüm kelimeler son birkaç öğünü atlayan zincirli bir yaratıktan çıkıyormuş gibi hırıltılıydı.

Arlo odamın zemininde kayarak masama çarpmadan saniyeler önce anı bitmişti. Ayna anda basılmış gibi hissederek ayağı fırlamıştım. Ares kocaman Labradorit bedeniyle odamın kapısında dikiliyor, daha da önemlisi burnundan soluyordu. Elleri tıpkı şey gibiydi... Arlo'yu az önce açık kapımdan içeri savurmuş gibi. *Kas yığını neredeyse bir minotor kadar güçlüydü.* İri gözlerimi arkadaşşıma dikmişken başımı yalnızca bir defa hafifçe iki yana salladım. Bu her dilde *ne halt ediyorsun?* demenin farklı bir yoluydu. Ancak arkadaşım cevap vermedi ya da boynuzlarındaki kıvılcımlar yatışmadı.

Arlo'nun acılı inlemeleri ortamı yumuşatmıyordu. Sürüklendiği yerden bedenini toplamaya çalışıyordu. Nanta'nın en toyu olmasına rağmen en savaşçı ruhlardan biriydi. En son yine bu odada Alessia tarafından kışının yeri boyladığını hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum.

Ares'i burada görmenin paniğiyle masanın etrafından fırlayan bir ok misali ayrıldım. Nanta koridorlarında başka herhangi bir türün olması acil durum çanlarının çalınmasına sebebiyet verirdi. Onu kolundan tutup içeri çekerken, "Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordum. Şu anki durumun aksine, biraz olsun farkındalıkla hareket etmesini dilerdim.

Kapıdan uzanıp koridora bir göz attıktan hemen sonra bizi içeri kapattım. Arkamı döndüğümde koca bir ayak genç ruhu yere sabitliyordu. "Kes şunu," diye tısladım. Arlo bakışlarıyla yardım için bana yalvarıyordu. Ares'in kontrolsüz davranışlarına anlam veremiyordum, tıpkı burada oluşuna veremediğim gibi. "Burada ne işin var? Birbirimizin alanına açık bir şekilde girmek henüz eskimemiş bir kural, hatırlaman için söylüyorum."

Genişlemiş burun delikleriyle tam karşımda durdu ve işaret parmağını birkaç kez göğsüme vurdu. Sanki bu hareket, kuralları yıkıp geçebileceğine dair bir tehdit niteliği taşıyormuş gibi davranıyordu. "Kodes askerlerinin depo olarak kullandığı bir

garajdan uzaklaştığın sırada seni görmüşler. Labradorit sokaklarında başıboş bir ruhun gezdiği söylentisi herkesin dilinde.”

Omuzlarımı silktim, bu meselede büyüttüğü noktayı görmeye çalışıyordum. “Bu seni neden bu kadar öfkeliendiriyor? Adını veya görüntünü şüpheli konuma sokacak bir nokta göremiyorum.” Tüm bunlar bir kenara bırakıldığında, Erinyeler asıl sorunumuz hâline gelecekti.

“O depoda ne olduğunu öğrendim, Müphem.” Ses odada yankılandı, Arlo sürünerek kapıya gitmeye çalışıyordu. Ares paçasına basınca çocuğun bütün yaşam ümitlerinin solduğunu gördüm. “Hanzeb’in askerleri depodan çıkardıkları kutuyu Kodes’e uçururken kutunun içinden Labradorit Meydanı’nın ortasına bir beden düştü. Önce insan kaçakçılığı yaptıklarını düşündüm. Ama askerler onu yaka paça alıp tekrar yukarı uçurmadan önce incelemek için birkaç saniyemiz oldu.”

Yutkundum ve devam etmesini bekledim. “Ensesindeki yılanlardan destek alarak yerden kalktı, Müphem. Uzun siyah saçları ve düz bir burnu vardı.” Kendi söylediğine inanamıyormuş gibi başını salladı. “Onun ne olduğundan eminim. Bir Erinye.”

Ne yazık ki biliyordum ve Ares sarsılmış bir ifadeyle bunu çoktan bildiğimi itiraf etmemi bekliyordu. “Bir anlığına benimle göz göze geldi,” derken bakışlarını ayaklarına düşürdü ve orada kaldı. Anıyı yeniden gözlerinin önüne getiriyor olmalıydı. “Beni incelerken çok küçük bir saniye için teninde mor pullar belirdi. Onu çekiştirmeye başladıkları anda, her ne yapıyorsa bundan vazgeçti.”

Arlo yattığı yerden yüzündeki çarpılmış dehşet ifadesiyle bizi dinliyordu. Aynı dehşeti yansıtip yansıtmadığımı bilmiyordum fakat ihtimal vermek istemediğim o fikrin tescillenmesiyle içimde kopan o telin sesini etraftaki herkes duyabilirdi. “Doğruymuş,” diye fısıldadım. Ares yeni bir soru işaretiyle kaşlarını çattı. *Zaten bunca zamandır çatmıyor muydu?* “Erinyeler dirildiklerinde başkalaşım geçirebilecekler. Hanzeb...” Derin ama

tutuk bir nefes alırken elimle mor bedenini işaret ettim. “Senin türünü kopyalamaya çalışmış.”

ALESSIA

Yataktan sarkan ayaklarımı yukarı çektim. Böylece yatağın altındaki hayali canavara karşı küçük zaferimi ilan etmiştim. Genellikle bileğime sarılan uzun, uçları sivri, simsiyah parmakları gözümde canlandırıp tüm geceyi yorganın altında terler içinde geçirirdim. Bu vazgeçilmez travmalarımın sadece biriydi. Yatak altındaki canavarın her zaman en korkulu rüyam olacağını sanıyordum. Ta ki gerçek canavarlarla tanışana kadar...

Gerçeklerden korkan bir yanım henüz hiçbir şey görmediğimi söylüyordu.

Sadece birkaç oda uzağımda kalan arkadaşım aklımdan çıkmıyordu. Ophelia olmadığını iddia etmesi hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kordiseps’te gördüklerime ve dönüştüğüm kişiye rağmen böyle bir duruma ihtimal vermiyor olmam normal miydi?

Evet.

Hayır?

Elimdeki zarfı kaldırıp bilmem kaçınca defa açmayı düşündüm. Bu, arkadaşım olmadığını iddia eden kız tarafından hızla kapının dışına sürüklendikten sonra elime tutuşturulan zarftı.

“Zarfı Müphem’e ver ve o zamana kadar sakın açma.” O kadar hızlı konuşuyordu ki cevap vermeden önce anladığımdan emin olmak için söylediklerini üç defa tekrar etmişim. Konuşurken zarfı göğsüme bastırıyor, aynı zamanda da hızlıca hareket eden gözleriyle koridoru inceliyordu. Ağzımı açtığım anda sözlerine devam etmişti: “Ophelia’nın gönderdiğini söyle.” Gözleri nihayet gözlerimi bulurken söyleyeceği şey konuştukları arasında en önemli olanmış gibi, “Gerçek Ophelia’nın,” diye fısıldamıştı.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissetmiştim. Müphem'le ilişim kuramadığımı, bunu yapmamın imkânsız olacağını söylemek için yeniden dudaklarımı araladığımda kapı gürültüyle yüzüme kapanmıştı. Aynı anda tutmayı unuttuğum için zarf da yere düşmüştü. Şimdiyse elimde onu adresine teslim etmemi fısıldıyordu. Zarfı açmamı söyleyen meraklı sesi görmezden gelmek oldukça zordu. Özellikle de içinde yazanları, açtıktan sonra başıma ne geleceğinden daha fazla merak ettiğim için böyle hissediyordum.

Günü sonunda lanetli bir yumurta ve yeniden bir araya gelmeyeceğim birine teslim edilmesi gereken bir zarfla duruyordum.

Nereden bakıldığı fark etmezdi, gerçekten olağanüstü derecede kötü bir şansım vardı.

Sosha elime bir fincan çay tutuştururken işleyeceği peçeteyi de yanında getirmişti. Son okuduğu kitap karakterinin hayallerindeki erkeği tanımladığını yaklaşık elli dokuzuncu defa anlatmaya başlamadan önce iç çekti, baygın ve hayran olduğunu belirten gözlerini tavana dikmişti. Bundan sonra ne geleceğini biliyordum. Her final sonrasında yan yana sıralanan şu kelimeleri söyleyecek, *"O emsalsiz yüzü ve dilbaz tavrı benim için değilse ya kimin için?"* ve bunu takiben oturduğu *Victorian* tekli koltuğunda sırtını dikleştirip elindeki tığla havada hayalî bir kalp çizecekti.

Hayalî kalbini izlerken, *"O emsalsiz yüzü ve dilbaz tavrı benim için değilse kimin için?"* diye sordu. Bu hâline gülmeden edemedim. Kıkırtım dikkatini dağıttığında bakışları bana döndü. Biraz sonra onunla alay ettiğim için iki kaşı birbirine daha yakın duracaktı. En sevdiğim yanı da buydu. Kaşları çatırken bile dudakları güzel bir gülümsemeyle yukarı kıvrılırdı.

Gözleri düşünceli bir tavırla yüzümden kayıp arkamdaki bir yerde takılı kaldı. Gülümsemesi giderek soluyordu. Bakışlarını takip ederek o tarafa doğru döndüm. “Ne...” Sormama gerek kalmadı çünkü camdan bize yaklaşan adımları çoktan saymaya başlamıştım. *On bir, on iki, on üç...*

Murphy üzerinde hiç görmediğim kırmızı takımıyla gözlerimin içine bakarak yürüyordu. Onun varlığını unutmuştum. Kordiseps'i, güçlerimi ve Müphem'i de öyle. Aynı anda buraya ne zaman geldiğimi hatırlamadığımı fark ettim. Aklıma düşen bir diğer gerçek ise arkadaşşıma bakmam için beni zorluyordu. *Sosha haftalar önce ölmüştü.* Alnının ortasına saplanmış dalın görüntüsü zihnimde belirdi.

Yakından gelen çarpma sesiyle yerimde sıçradım. Murphy yüzünü yapıştırdığı cama yavaş bir ritimle bastonun başını vuruyordu. *Tak, tak, tak, tak...* Başını yana yatırdı. “Bize yardım etmeyecek misin, koca süpürge?” Etmem gerektiğini biliyordum. Yaşam kanı onlara en başta araf olmak üzere tüm kaybettiklerini geri verebilirdi. Her şeyi onlara geri verebilirdim.

Usulca başımı salladım. Onun için camı açabilirdim. Fakat buna yeltendiğim sırada uzun, uçları sivri ve simsiyah parmaklar bileğime sarıldı. Ne kadar bağırısam da sesim çıkmamış, hareket ettikçe bedenim çok daha yavaş bir hâl almıştı. Bir tür zehir damarlarıma nüfuz ediyormuş gibi her saniye biraz daha uyuştum.

Sosha'nın elinden kurtulmaya çalışırken bastonun cama çarptıkça çıkardığı kulak tırmalayıcı ses durmak bilmiyordu. *Tak, tak, tak, tak...*

“Bana yaptığın şeyi düzeltmeden gidemezsin,” dedi Sosha. Boşta kalan elinin siyah parmaklarıyla çenemi tutup yüzüne bakmam için beni zorladı. Dudaklarımdan dökülemeyen çığlık, organlarımı parçalıyordu. Ona baktıkça aynı acı ve tiksintiyi yaşamaya devam ettim.

Yüzü yer yer çürüyerek eski porselen güzelliğine gölge düşürmüştü. Ondandırıldıklarını geri istiyordu. Atan kalbini ve

güzelliğini. Göz kapaklarının ve dudaklarının olması gereken yerde olmadığını fark ettim. Alnına saplanmış daldan süzülen kanlar gözlerinin içine dolmuştu. Derisinin, dalın tutup çekilmesi hâlinde cıvık bir şapırtı çıkaracak kadar pelteleşmiş olduğunu görebiliyordum. Tek dostuma yaptığım şeyi böyle yakından görmek beni hazin bir perişanlığa sürüklemekle kalmıyor, ona kendi canımı sunmak istememe neden oluyordu. Eğer bahisler yeniden açılıp o günün hesabı yeniden yapılabilseydi kalbimi, ruhumu ve akan kanımı ortaya koymaktan bir nefes kadar bile tereddüt etmezdim.

Açıktaki kalan dişlerinin arasından ona ait olmayan bir sesle ismimi duyuyordum. Sürekli tekrar ediyor, sanki adımla alacağı intikamın yeminini aklına kazıyordu. Bastonun sesi yükselerek zihnimin duvarlarında yankılanmaya başlamıştı. *Tak, tak, tak, tak...* Ses her saniye biraz daha yükselmeye devam ediyordu. Yükseldi, yükseldi, yükseldi. *Tak, tak, tak, tak...* Artık bedenimin derinliklerinden yükseliyordu.

Aniden gözlerim açıldı.

Yüzüme düşen zarfı çekip kendimi nefes almaya zorladım. Hepsi bir rüyaydı. Bir kâbustu. Meydan Hanı'nın yumuşak yatağında yumurta, zarf ve kafamdaki tilkilerle uyuyakalmıştım. Fakat hemen sonra baston sesinin devam ettiğini fark ettim. *Tak, tak, tak, tak...* Hayır. Bunca zamandır sadece kapı çalıyordu. Yeni fark ediyordum, aynı ses rüyama da musallat olmuştu.

“Geliyorum,” diye seslendim ayaklanırken. Bu ısrarın haklı sebepleri olsa iyi olurdu. Kapıya yürürken aniden durdum. Beni bulmuş olabilirler miydi? “Hayır,” dedim sesli bir şekilde. Durum bu olsa nezaket kurallarından sapmamak için kapıyı çalmak bir yana, beni yüzümdeki zarfla uykunun kollarındayken tutuklardı.

Kapıya yürürken yere ne zaman attığımı bilmediğim yastığa takılarak sendeledim. En nihayetinde kapıyı açtığımda, Agiel kızgın demirlere basma isteği uyandıran sırtıtmasıyla kapıda duruyordu. Sanki dakikalardır değil de sadece saniyelerdir kapıya vuruyormuş gibi davranıyordu.

Her parçamın yerinde olduğunu teyit ediyormuş gibi beni süzdü. “Kapıyı açmak için reenkarnasyon geçirmen falan mı gerekkti?”

“Beklemek canını sıktıysa, en başında hiç yapmaman yeterli olurdu. Burada ne işin var, odamı nasıl buldun?” Oda numaramı öğrenmemesi için özel bir çaba sarf etmesem de dikkatli davrandığımdan emindim. Duymamasını ve görmemesini sağlamıştım. Oysa şimdi buradaydı. Otelin çalışanı olması bazı ayrıcalıkları beraberinde getiriyor olmalıydı.

“Havlu kontrolü yapıyorum,” dedi Agiel. İnanmadığımı gösterircesine kaşlarımı kaldırdım. “Evet, kirli havlun var mı?” Ortaya attığı bahaneyi desteklemek için başını sallıyordu.

Gözlerimi kıstım. “Varsa ne olacak?” Ellerimi kapının iki yanına yaslamış ve kollarımla tüm girişi kapatmıştım.

“Temiz olanları vereceğim,” diyerek omuzlarını indirip kaldırdı. Zaten ortada olan mantıklı açıklamayı göremiyormuşum gibi davranıyordu. Kirli havlu toplarken giyilmeyecek kadar şık görünen kıyafetlerine ve durduğu yerin çevresine baktım.

“Temiz havlular nerede?” Bir süre yüzüme boş bakışlar attıktan sonra beni kenara itip içeri girdi. “Hayır...” diye itiraz etmeme fırsat bırakmadan odanın ortasına gelmiş ve yeniden bana dönmüştü. Bir tane çizdiği bile olmayan ayakkabıları her adımda gıcırıyordu.

Sırasıyla yerdeki yastığa ve dağınık yatağa baktı. “Konumuz bu değil.”

Konumuz tam olarak buydu.

“Öyle mi? Ne zamandan beri?” Sorularımı görmezden gelecek kapıyı işaret etti. “Kapatabilirsin, içeriye soğuk giriyor.” Tek

sorun buymuş gibi davranıyordu. Frak takımının eteğini düzelterek yatağıma oturdu. Koridordan geçen bir çift meraklı sarı göze denk gelince söylediğini yapıp kapımı kapattım.

“Bir partiye davetliyim.” Kapıya yaslanıp onu dinlediğimi belli eden ifadeyi takındım. Bir gecede Merga’yı bulması imkânsız olduğundan işe yarar bir şey duymayı ummuyordum. “Aradığın kişinin kaçırmayacağı türden bir davet. Sana onu orada bulacağının garantisini veremem ancak...” Söyleyeceği şeyden emin olmadığını gözlerimle görüyordum. Buna rağmen bahsettiği ihtimalle sırtımı dikleştirip başımı salladım. “Belki de orada olup şansını denemelisin.”

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Emin değildim ama gülerken ağzımın kulaklarıma varmış olması mümkündü, belki de yüzüm amansız bir felç geçiriyordu. Bana Merga’yı bulma şansı veriyordu. Böyle bir gelişmeyi tek bir gecede elde etmiş olamazdı, üzerinde düşünmek için kendine saklamış olmalıydı. Ancak şimdi buna öfkelenmeyecek ve yaşam kanı kimliğimle atacağım ilk adımın keyfini sürecektim.

Agiel yüzümdeki değişimi incelerken dudağı keyifle yukarı seğirir gibi oldu fakat hemen sonra boğazını temizleyerek ciddiyetini geri topladı.

“Beni tanımayacaksın. Aramak ve bulmak da yok. Sana sadece konumu ve giriş biletini vereceğim.” Hızla başımı salladım. Kulağa iyiymiş gibi gelen bu haberin sonum olabileceğini kimse-
nin söylemesine gerek yoktu. Sosha’nın ızdıraplı ruhu gözümün önünde belirince irkildim.

Aldığım tek cana karşılık binlercesini kurtarma planı vicdanımın sesini sadece birazcık kısıyordu. Bu yüzden büyümü yokladım ve damarlarımı cesaretle doldurması için bana, “Yaşam kanı,” diye fısıldamasına kulak verdim. “Varlığını tüm karanlık ruhlara kazıyacağım.”

BÖLÜM 15

“Önce sana ait olmayan bir kimlik bulup bilgilerine göre uyarlayacağız.” Agiel bunu daha önce sesinde duymadığım bir ciddiyetle söylemişti. Yeni bir kimlik bulmak diğer her şeyden biraz daha zor ve tehlikeliymiş gibi konuşuyordu. Sanki cinlerin evreninde yüzünde bir keyifli bir gülümsemeye hiç eğlenmemişti. Birçok şeyi yasal sayılmayan yollardan hallettiğini anlamış ve buna şahit olmuştum. Bazı şeyleri neden yaptığını anlamadığım zamanlarda bile yasa dışı işlerin peşinde olduğu çok açıktı.

Sözlerine omuz silkerek karşılık verirken dudaklarım aşağı sarktı. İşaret parmağımı yüzüne doğrultarak, “Neden şu an bunun tam bir külfet olduğunu düşündüren bir maske takıyorsun?” diye sordum. Sinsice sırtımadığı zamanlar dışında yüzüne taktığı her maske eğreti duruyordu. Onunla bütünleşmiş, dişlerini gösteren gülümsemeyi görene kadar bekledim.

Ama bunun yerine kendi şakaklarına masaj yapmaya başladı. İyi geldiğini tahmin ediyordum, gözleri saniyeler önce kapanmıştı. Gözlerini kapattığı ilk anda başına bir şey gelmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Sonra kederli bir nefes verdiğini duydum. “Çünkü bu işin en zor yanlarından biri.” Yatak başlığına yaslanıp masajına devam etti. Neredeyse yatağımdan kalkması için sızlanarak kendimi yere oturmaya zorladım. Varlığı *özel alanı işgal etmek* kalıbına canlı bir örnekti.

Kaşlarımı çattım. “Biri derken?” Daha fazlası da mı vardı? Başına masaj yapmayı bırakıp bana doğru döndü.

Elbette vardı.

Agiel’in gözlerini devirmesi o kadar uzun sürmüştü ki bir an için irislerinin geri gelmemek üzere kaybolduğunu düşündüm. “Sadece biri. Benden istediğin şeyin zor yanları saymakla bitmez ama çok istiyorsan anlatmaya bir yerden başlayabilirim. Kâğıt ve kalem bulsan iyi edersin.”

Elimi ona doğru salladım. “Bu kadar iyi olma.” Kadınların üstünde kullandığı, cezbedici olduğunu düşündüğü o ifadeyi takındı.

“Hem de herkes için en iyisiyim.”

“Peki, bu kimlik için bir tür... şey yok mu? Anlarsın ya...” Kastettiğim şeyi anlamasına dair beklentilerimi en aza indirmiştim. Hem de şey derken ellerimle havada yaptığım o destekleyici hareketlere rağmen. Bakışlarında benimle yaptığı anlaşmanın pişmanlığını belirten bir parıltı görüyordum. İçinden kendi kendine *fazla sarhoş olmuş olmalıyım*, dediğini görür gibi oldum.

“Doğrusunu istersen, gerçekten hiçbir şey anlamadım.” Manidar ve gerçeklikten uzak bir şekilde güldüm. Tabii ki anlamadım.

Aynı el hareketlerini tekrarlayarak, “Büyü,” dedim. Zihnimin bu ikiliyi Ares sayesinde bağdaştırdığına bahse girerdim. *Büyü*. O kelimayı dillendirdikçe onun bataklığına daha çok çekilecek ve zamanla etrafımı saran hayalî sisinin içinde tamamen kaybolacakmışım gibi hissediyordum. Belki de bu sadece bir paranoyadan ibaretti.

“Ah! Şimdi anladım. Siz yok musunuz, hazır yapılmış şeylere ne kadar da çabuk alışıyorsunuz.” Muzip bir gülümseme takınarak kolaya kaçma girişimimle alay etti. “Ne yazık ki kimlik ayarlamak tamamen bilek gücümüze kaldı. İmparator büyüleri gözetirken hayat bir tık zorlaşabiliyor.” Bundan fazlasıyla mustarip olduğunu bir şekilde anladım.

Bana ait olmayan bir kimliği ne şekilde elde edebilirdim ki? Agiel parmaklarıyla oynuyordu. "Yapacağımız şey pek hoşuna gitmeyecek." Bunu zaten bildiğimi fark ettim. Buna rağmen yüzüme dönüp planı anlattıktan sonra -sadece bir kısmı olduğunu düşünüyordum- can güvenliğim için bir güvence vermesini diliyordum. Fakat o, parmak eklemlerine tırnak izleri bırakmaya devam etti. Tırnağını tenine bir yarım ay oluşana kadar bastırıyor ve hemen geri çekip yeni bir tane oluşturunuyordu. Bunu işaret parmağı boyunca yapmıştı. Ona yaptığının normal olmadığını söylemek istedim. Ancak söyleyeceğim şeyin bir uyarı niteliği taşıması için samimiyet seviyemizin aramızdakinden daha yüksek olması gerektiğinden emindim. Bu yüzden sessizliğimi korudum ve o da tırnaklarını kendine batırmaya devam etti.

Yaptıklarımın, yapmak zorunda olduklarımdan, hatta Kordiseps'in tamamından hiç hoşlanmıyordum. Gözlerimi ellerinden yüzüne doğru çevirdiğimde onun da aynı anda bana baktığını gördüm. "Sence bu bir şeyi değiştirir mi?"

Agiel sırttı. "Hem de hiç."

Dakikalar sonra yola çıktık, bu defa yolculuk öncesi uyduğum için şükrediyordum. Her ne kadar verimli bir uyku olmasa da bedenimin dinlenmeden ne kadar dayanacağını test etmek zorunda kalmadığım için şanslıydım. Sütyenime sıkıştırdığım mavi rujdan kaynaklanan kabarıklığı indirmek için üstümü çekiştirdim. Agiel'in, "Kimliği nereden alacağımızı biliyorum," diye söze girmeden hemen önce sürmem için verdiği rujdu. Sürüldüğünde ancak belli bir mesafeye kadar gerçekçi duran yapışkanlığı yüzünden rahatsızca ağzımı kapatıp açtım. Dudaklarımı yalamamak için gösterdiğim çaba bir teşekkürü hak ediyordu. Üstelik önceki dudaklarımı akşamdan olabildiğince kemirip şimdi kabuk tutmalarını sağlamışken bu, tahmin edilenden daha zordu.

Meydanın gri sokaklarındaki tek renk Labradoritlerin mor teni, Garnetlerin benimkiler gibi mavi dudakları ve Sitrinlerin sarı gözleriydi. Yorgun ve duygusuz yüzlerini incelerken Agiel'in birkaç adım önüme geçmesine sebep oldum. Ancak gözlerimi onların neredeyse somutlaşmış umutsuzluklarından almam imkânsızdı. Boğazımdaki yumruyu yok edebilirmiş gibi yutkundum. Bazılarının eksik uzuvları ve hasarlı organları hemen göze çarpıyordu. İltihaplanmış, yanlışı iyileşmiş veya hiç var olmamış gibi görünüyorlardı. İşkence gördüklerini anlamamak için benimimi arka cebimde taşıyor olmam gerekirdi. Kimi bileğinden sonrası olmayan koluyla sandıklar taşıyor, kimi tek gözüyle dikiş dikiyordu. Bazıları ise imparator yardakçılarının eteklerinde dolanıyordu. Başlığı eğik ve belleri bükülmüş hâlde sürünüyorlardı. Her birinin görünürde en az iki taze yarası olduğunu fark ettim. Onlar tam anlamıyla köleydi.

Buna neden katlanıyorlardı? *Belki de geride bıraktıkları ailelerine bir hayat şansı tanımak için*, dedi doğruları kolaylıkla gören bir yanım. Yavaş yavaş parçalanıp yok olana kadar bu eziyete katlanmak sevdiklerine hayat şansı verir miydi?

Agiel düşüncelerimin nerede olduğunu sorgulayan bir bakışla yeniden harekete geçmemi sağladı. Ne zamandır orada durup onları izlediğimin farkında bile değildim. Agiel ona yetiştiğimde tekrar yürümeye başladı. Bana bakmadan biraz eğilip, "Bu şekilde bakmasan?" dedi ağzında geveleyerek. Görünürde benimkilerle aynı fakat aslında farklı anlamlar taşıyan bakışlarla etrafını inceliyor, göz teması kurduklarına gülümsüyordu. Bakışlarımdan utanmış mıydı? Utanması gereken kişi bunu onlara yapandı. Dikkatimi verince etrafımda yaşanan şeyi fark ettim. Agiel'in gülümsemesine kısa reveranslarla karşılık veriyorlardı. Asla gülmeden ve samimiyet göstermeden.

Kaşlarım çatıldı. Bu hem sorduğu soru hem de etraftan aldığı tepki yüzünden olmuştu. Birkaç saniye kafa karışıklığıyla yüzüne baktım. "Nasıl bakıyormuşum?" Dudağının kenarı

yukarı kıvrıldı. Görüyordum işte, o kalın kafasının içinde beni kızdırmaya yönelik cümleler tasarlıyordu. Bundan haz alıyordu.

Yamuk bir gülümsemeyle yeniden bana eğildi. Bu sırada bakışları hâlâ çevremizde dolaşıyordu. Yüzündeki neşeyi canavarca koparıp bu insanlara dağıtmak istedim. Oysa *insanlar* kelimesinin onlar için doğru olmadığını biliyordum. “O yosun kafanı mağaradan ilk defa çıkarıyormuş gibi davranıyorsun.”

Sinirle onu süzerken burnumun üstü kırışmıştı. Neredeyse saldırmaya hazırlanan vahşi bir hayvan gibiydim. Agiel ise kendini hiç bozmamıştı. Cilalı çizimleri bir diğerinin önüne düşerken asil adımları buradaki herkesten, benden bile daha farklıydı. Ona neden reverans yapıyorlardı? “Yanlış anlamışsın. O bakışlar, bir aptalla birlikte gezdiğim için birer imdat çağrısıydı.” Birkaç benliğimin beşlik çıktığına yemin edebilirdim.

Agiel dudaklarını büzerek alayla başını salladı. “Dallara ıslak çamaşır gibi asılıyken bile imdat çağrısı yapmadığını sanıyordum.” Beşlikler geri alındı.

Sinir bozucu bir alay ifadesinden ibaret olan suratına bakmayı bıraktım. “Bana sorsaydın, yardım isteyeceğim kişi sen olmazdın.” O burada yokmuş gibi davranıp az önce fark ettiğim kalabalığı izleyecektim.

Agiel hemen yanımda yürümeye başlayıp konuşmadan önce kolumu dirseğiyle dürtmüştü. “Bir de seçicisin demek.”

Kalabalığa biraz daha yaklaşıırken burnumdan güldüm. “Sadece kendime saygım var.” Göz devirmesini izlememek için yüzüne bakmaktan kaçındım. Eğer neşesinden ödün vermeyen iç çekişini duymasaydım alınganlık edebileceğini düşünmek daha kolay olabilirdi. Sabırla yanaklarımı şişirdim. Bariz bir şekilde sinir bozukluğumdan haz alıyor, benden daha fazlasını koparmak için kafasının içinde sürekli bir şeyler aramayı bırakmıyordu.

Ona uymayacaktım. Kollarımı kendime sararak normalde gördüğümünden daha uzak noktalara odaklanmaya çalıştım. Bu dışarıdan daha ciddi görünmemi sağlıyordu. *Sanırım.*

Artık derme çatma evlerin bile seyrekleştiği, kuru toprak üzerinde yürürken yaklaştığımız kalabalığın aslında birlik içinde bir topluluk olduğunu fark ettim. Aramızdaki mesafe kısaldıkça sesleri daha melodik ve uyumlu geliyordu. Kolları ağızlarından çıkan seslere eşlik edercesine havalanıp inerken bunun bir tür ayin ya da ritüel olabileceğini düşündüm. Belki de bir gelenektir. Her neyse, tamamen buna esir olmuş ve bilinç olarak mevcudiyetlerini kaybetmiş gibi görünüyorlardı.

Bir saniye sonra çemberin içinde firari gibi dolaşan bir adam gördüm. Bu açıdan keçileri kaçırmış bir Labradorit olmak dışında, benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Önce amansız çığlıklar atıyor, ardından çemberden rastgele birinin dudaklarına üfleyip bir diğerine geçiyordu. Sanki bir tür...

Agiel düşüncelerimi bölerek, "Mühür," diye açıkladı. Gözlerimi sabitlediğim görüntüden yüzüne doğru kaydırdım. Parmagıyla kalabalığı işaret etti. Kafamdaki sorular yüzüme yansıyana dek onlara bakmış olmalıydım. Agiel açıklamaya devam ediyordu: "Oradakilerin hepsi birbiriyle eş. Yaptığı şey..." derken başka birinin daha dudağına üfleyen adamı parmağını doğrulttu. "Kişiye bağlılığını gösterdiği anlamına geliyor. Yani sonsuza dek birbirlerine ait olduklarını ifade eden bir mühür."

Agiel'in sessizliğini, konuşmadan önce kelimelerin üzerinden tekrar geçmesine yordum. O sırada ardımızda bırakmak üzere topluluğun yanından geçiyor, tempolu adımlarla patika yola sapıyorduk. Tekrar konuşmadan önce bir nefes verdiğini duydum.

"Bir kalp ancak iki beden için atmalı. Biri efendisi, diğeri kölesi olmalı." Kelimeleri yüzüne bakmam için bir dürtü görevi görmüştü. Böylelikle ellerini cebine sokmuş hâlde yere yayılmış kuru dalları izlediğini gördüm. Ona bakarken içimde tehlikeli

bir iyimserlik başını kaldırıp yüzüme bakması için beklenti oluşturmaya başlamıştı. Bunu vicdan olarak yorumladım. Kişiliğimin beni zayıf kılan bir yanı, birilerinin başı eğik gezmesini üstüme sorumluluk olarak yüklüyordu. Nihayet onun yılan gözleriyle yaşam gözlerim buluştuğunda hâlâ başını kaldırmamıştı. aşağıdan yaramazca yüzümü kontrol ediyordu. Bu cümleyi söylerken başını eğdirecek ne yaşadığını sormak istedim.

Sonra ona karşı gelişen bu ılımlı his -sanki yüzümden ya da kokumdan- belli olabilirmiş gibi ellerimle yüzümü ovalayıp aramızda birkaç kişinin geçebileceği bir mesafe bıraktım. Şimdi göğsümün ortasında oturan, yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissettiren bir ağırlık vardı. Bu ağırlığın üstüne derin nefesler aldım. Temiz havanın boğazımın filtresinden geçip içimi temizleyeceğine yeterince inanırsam, günün sonunda hafif birine dönüşebileceğim fikrini daha yeni benimsemiştim. *Keşke, dedim içimden. Keşke başımızı ağırlaştıran düşüncelerden kurtulmak, nefes almak kadar kolay olsaydı.*

“O zaman,” dedi Agiel. İrkilerek yeniden yüzüne baktım. “Mutlaka birileri gelip nefes almanın kolay yolunu elimizden alırdı.” Sözlerini panikle süzgeçten geçirdim. Topluluğun sesi her adımda daha boğuk geliyor, yaratıklar hızla arkamızda kayboluyordu.

Mutlaka birileri gelip nefes almanın kolay yolunu elimizden alırdı. Bu cümle, ne kadar tekrar edersem edeyim düşüncelerime verilmiş bir cevap gibi görünüyordu. Yeniden aklımı okuma ihtimaline karşı diğer tüm düşüncelerimi çok derinlere bastırmaya çalıştım. Bunu ölümcül seviyede bir telaşla yaptığımdan, kalbim pompaladığı tüm kanı reddedercesine çarpıyordu. *Sırlarım artık gizli olmayabilirdi.*

“Anlamadım,” diye cevap verdim. Kahretsin ki bunu söylerken kekeleymiş ve tam da düşünceleri okunmuş biri gibi davranmıştım. Agiel’in yüzüyle çok rahattı. Sanki zihnime sızmamış

beni kuskuvrak yakaladığını belli eden o cümleyi söylememiş gibi serin havanın tadını çıkarıyordu.

Yüzüme bakıp düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. Şu anda zihnimi okuyor muydu? Eğer öyleyse, olabilecek en hızlı şekilde bir çözüm üretmem gerekiyordu.

İki çarpı altı bin sekiz yüz yirmi. Denizkestanesi temiz denizlerde yaşar. Salatalığın yüzde doksan sekizi sudur. İlk sorunun cevabı on üç bin altı yüz kırk iki olabilir mi? Denizanelerinin ömr...

Agiel neyi anlamadığımı sorgulayan bir ifadeyle beni düşünmeye çalıştığım bilgi parçalarından kopardı. “Sen, ‘Keşke başımızı ağırlaştıran düşüncelerden kurtulmak, nefes almak kadar kolay olsaydı,’ dedin. Ben de dedim ki...”

“Yani söylediklerimi duyuyor musun?” Soruyu o kadar hızlı sormuştum ki bazı harfler dilimde yuvarlanıp kaybolmuştu. Son çektiğim nefesi içime hapsettiğim için göğsüm havalanmıştı. Hatta bir süredir yürümeyi bıraktığımı, sadece vereceği cevabın beklentisine girmiş hâlde durduğumu fark ettim. Yalnız birkaç adımdan ve sorduğum sorudan sonra o da durup yüzüme baktı. Çatık kaşlarının altından bedenimi baştan aşağı süzerek bir sağlık kontrolü yapıyormuş gibi görünüyordu.

Hemen karşıma geçip elini alnıma koydu. “Ateşin mi var, yosun kafa?” Kısacık bir an etrafımıza baktı ve bir sır verecekmiş gibi yaklaştı. Yüzlerimiz daha önce hiç olmadığı kadar yakındı. Yılan gözlerine hiç bu kadar yakından bakmamıştım. Sıkıntıyla yerimde kıpırdandım ama hareket edemeyecek kadar kaskatı kesilmiştim. Gözlerinin dudaklarıma kaydığını gördüğümde yükselen adrenalinime engel olamadım. Belki de yanlış görmüştüm. “Ağızından çıkanları duymayacağımı mı düşünüyorsun?”

Aklımda sadece zihnimin okunmadığından emin olmam gerektiği vardı. O az önce ağızımdan çıkanlardan mı bahsetmişti? Rahatlayarak sonunda nefesimi özgür bıraktım.

Her şeyi sesli bir şekilde söylemiştim. Hepsi bu kadardı.

Bu defa gözleri verdiğim nefesle alçalan göğsüme kaydı. “Sadece her duyduğunu anlayacağından şüpheliyim,” dedim. eski öz güvenli tavrımı takınarak. Az önceki paniğimin üstünü örtme çabam yalnızca onu kötülemekten ibaretti. Ayrıca iş görüyormuş gibi görünüyordu. Yakınlığından kurtulmak için geri adım atarak yanından geçip yola devam eden ben olmuştum.

Gözlerini sırtımda hissediyordum. Bir an sonra, adım sesleri beni takip etmeye başladı. Ancak ben tam olarak nereye gideceğimizi bilmiyordum. “Cin gibiyimdir,” dedi alaylı bir tavırla. Pelerininin üzerinden cebimdeki yumurtayı kontrol ettim. İsimlerini duymak bile ensemdeki tüylerin dikilmesine neden oluyordu.

Sıradaki adımım henüz havadayken kulağımı delici bir esinti teğet geçti. Bir an sonra, yerinde olabileceğim ağaca saplanan baltaya bakıyordum. Bunun bir ıskalama değil, *dur!* uyarısı olduğunu hemen anlamıştım.

“Sakin kıpırdama,” dedi Agiel. Sözleriyle, *bir sonrakini kafama yemek istemiyorum*, dediğini varsaydım. Benim de isteğim bu yönde olmazdı. Fakat yaşamsal içgüdülerim, koşmaya başlamam için ayaklarıma art ardına uyarılar gönderiyordu. Bize yaklaşan her adımda sesler giderek artmaya devam etti. Metalin metale çarpma sesi, aynı anda birden fazla noktadan geliyordu.

Baltayı ağaçtan söküp yavaşça arkamı döndüm. Bu hareketimin kimseyi gücendirmemesini umuyordum. Ama yaklaşan grubun dört gladyatörden oluştuğunu görünce baltanın hiçbir önemi kalmadı. Agiel bakışlarını o yöne benden çok daha önce çevirmişti. Kalbim gladyatörlerin sert ve istikrarlı adımlarıyla aynı anda atarken, “Bizi yok edecek bir büyü yoktur herhalde,” dedim fısıldayarak.

Agiel neşeden yoksun bir şekilde kıkırdadı. Birazdan olacakları kafasının içinde canlandırıyor gibiydi. “İmparatorun gözleri olan gladyatörlerin önünde büyü yapmayı mı öneriyorsun?

Gerçekten ciddi sıkıntıların var.” Kelimeler dişlerinin arasından çıkarken dudaklarının kıpırdadığını görmemiştim bile.

Zamanla daha çok sabırsızlanıyordum. “Neden kaçmıyoruz?” Öylece dikilirken gelip kalbimi sökmelerini bekliyordum gibi hissediyordum. Agiel aranan biri olduğumu öğrenmek üzereydi ve bu kadar şeyi, kolaylıkla beni yakalamalarını beklemek için yapmamıştım.

“Eğer kaçarsak...” Duruşunu dikleştirdiğini gördüm, aynı anda birden fazla plan yapıyor olmalıydı. Belki de bizden ne istediklerini anlamaya çalışırken yaptığı tüm kabahatler, bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu. “İsmimizin üstüne çizik atarlar.”

Sessiz kaldığımda bakışları şüpheyle bana döndü. Kısık gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. “Tabii, daha önce zaten atmamışlarsa.”

Gladyatörler bizi çember içine alacak şekilde etrafımıza dizilmişti. Varlıklarının yaydığı güç, ölümden kaçmakla onlardan kaçmaya çalışmanın aynı anlama geldiğini söylüyordu.

Büyük bedenleri aynı komutu duyuyormuş gibi aynı anda harekete geçti. Yan yana duran ayaklarını açıp oklarını yaylarına gerdiler. Aynı bilinçle hareket ediyormuş gibi görünüyordardı.

Cebimdeki yumurtanın sıcaklığı bacağımı yakınca gladyatörlerin öyle çıkıp gelişinin sebebini anlamış bulundum. Lanet, işlemek için vakit kolluyordu.

Agiel kolumdan tutup arkasına geçmemi sağladı. “Halledeceğim.” Bunu yapmadan hemen önce görebildiğim yüz ifadesi tedirgindi. Göz bebekleri dört gladyatör arasında geziyor, teninin rengi mümkünmüş gibi her geçen saniye bir ton daha beyazlıyordu. Ona bu gerginliği yaşatan yaramazlıklardan en kötüsünün ne olduğunu düşündüm. Aranan birine yardım ettiğinden haberi olsa yine de halledebileceğini söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Biraz sonra kim olduğumu öğrendiğinde

Merga'yı bulma fırsatım ellerimden bir sabun gibi kayıp gidecekti.

Gladyatörlerden karşımızda olanı bir adım öne çıktı. Ayaklarının olması gereken yerde duran elleri kıllı ve kirliydi. Ürpereyerek ayakkabılarımın içinde parmaklarımı kıpırdattım. Bunu ilk fark ettiğim zaman hissettiğim tiksinti hâlâ taptaze duruyordu.

Gladyatörlerden biri, "Kimliğinizi teyit edebilmem adına Meydan mührünüzü gösterin," dedi, metal kafasındaki deliklerin arasından. Bu delikler, aynı zamanda bir tür solunum aletine de benziyordu. Sesi bir insaninkine benzese de daha mekanikti. Boğazıma takılan korkuyu yok etmek için yutkundum. Çok değil, en fazla on saniye içinde herhangi bir yerimde mucizevi şekilde mühür belirmezse on birinci saniye tutuklu olacağımın garantisini ben bile verebilirdim.

Agiel mühürsüz biri olduğumun kanıtı sayılabilecek bakışlarını yüzüme çevirdi. Dudakları tebessümle yukarı kıvrılrsa da gözleri çoktan kaçmadığı için pişmandı. Eli neredeyse yavaşlatılmış gibi görünerek boynuna gitti. Kalp atışlarım kulaklarıma tırmanmıştı. Damarlarımdaki karıncalanma, patlamama neden olabilecek bir gücün göğsümün orta yerindeki varlığı, toprağın kilometrelerce altındaki görüntünün zihnime yansması... Bu belirtileri hemen tanımıştım. Büyüm onu kullanmam için uğulduyordu.

Burada beni kullanabilecek ve öldürmek isteyecek kişilerin karşında ortaya çıkmak istiyordu.

"Kimliğinden bahsediyor," dedi Agiel. Bunu dişlerinin arasından yalnızca benim duyabileceğim bir tonda söylemişti.

Büyüm kendini hatırlatmadan önce güçlerimi normalde gömülü olduğu kadar derine itmeye çalışıyordum. Bu sırada dikkatim dağılmış, Agiel'in şimdi yakasından içeri geri sarkıtığı zincirin ucundaki şeyi görememiştim. O kolyede asılı olan şey neyse, gladyatör gördüklerinden tatmin olup beklentisini bana yöneltmişti.

Agiel önüme bir adım daha atarak gladyatör ve bedenim arasına duvar oldu. “Benim kimliğim güvenlik için yeterli.” Büyüm kuyusundan bedenime yavaşça sızsa da kısacık bir süre sonra sergileyeceği güç, maskelenemeyecek kadar belirgindi.

Bu defa arka çaprazımızda kalan gladyatör bir adım öne çıktı. “Kimliğinizi teyit edebilmem adına Meydan mührünüzü gösterin.” Ses tonu farklı olsa da tonlaması ve sahteliği aynıydı. Bir tür kayıt gibi duyuluyordu.

Verdiğim nefes eşliğinde ayağımızın altındaki toprak çatırdadı. Büyümün paniğimle her saniye yerin daha derinlerine yayıldığını hissedebiliyordum. *Şimdi olmaz*, dedim içimden. *Şimdi olmaz, şimdi olmaz, şimdi olmaz.*

Gladyatörler aynı anda gevşettikleri oku yeniden çektiklerinde yayın gıcirtısı ormanda yankılandı. “Kimliğinizi teyit edebilmem adına Meydan mührünüzü gösterin.” Hepsi bir ağızdan, aynı tehditkâr tonda bunu tekrar ediyordu. Her birine gözümü kırpmadan baktım. Başka biri tarafından kurulup sokaklara salınmış ölümcül birer oyuncaktan başka hiçbir şey görmüyordum.

“Kimliğinizi teyit edebilmem adına Meydan mührünüzü gösterin.” Kelimeler patlamaya hazırlanan bir bombanın geri sayımı gibiydi. Toprak bir kere daha çatırdarken yanımdaki adama baktım. Yüzünde doğru bir hamle yapmak için uygun zamanı bekliyormuş gibi bir ifade vardı. Bunu az önceki tedirginliği suratında göremediğim zaman anlamıştım.

Okların uçları, etimizi delip geçeceklerini fısıldarcasına parladı. Âdeta bunun için can atıyorlardı. Bense büyümü geriye doğru itmeye çalışırken tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi kıvranıyordum. Büyük ihtimalle canımı kurtaracak olsa da bu bana en fazla birkaç gün ya da saat kazandırırды. Üstelik bu süre Kordiseps’e yardım etmek bir yana, bir sonraki öğünümü yiyecek şansı dahi bulamadan ölü ya da tutsak durumuna düşebileceğim kadar kısıydı.

Agiel nihayet başka kelimelerin de varlığını hatırlatarak “İşaret verdiğimde eğil,” diye fısıldadı. Bunun ne işe yarayacağını sormak yerine eğilmeye hazırlandım. Ama gerçekten öğrenmek istediğimi fark ettiğimde aradan sadece birkaç saniye geçmişti.

“Kimliğinizi teyit edebilmem adına Meydan mührünüzü gösterin.”

Gözlerimi oklardan çekmeden, “Aklında ne var?” diye soludum dişlerimin arasından. Artık büyüümün kulaklarıma yapuğu basınç dayanılmaz boyuta gelmişti. Bir ter damlasının sırtımdan süzüldüğünü hissettim.

Agiel cevap vermek yerine yaptığı işe biraz daha odakladı. Bu sırada gözleri benim göremediğim bir şeye dalıp gitmişti. “Görmek üzeresi...”

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan üzerinde bulunduğumuz toprak bizi içine alarak çöktü. Süründüren bir bulantıdan sonra midemdeki her şeyi çıkarmışım gibi hissettiriyordu. Büyüm bedenimden dışarı yayılmıştı. Ağzıma dolan toprağı tükürürken gözüme batanlardan kurtulmaya çalıştım.

Yakınlarıma düşen birinden inlemeler duyuyordum. Agiel hemen karşımda, yüzündeki toprak tanelerinden kurtulmaya çalışırken ayakları benimkine değiyordu. Bunun nedeninin çok küçük bir alana düşmemizden kaynakladığını fark etmiştim. Dallardan oluşan bir topun içindeydik. Burada sadece ikimiz vardık, toprak bizi kurtarmıştı.

Agiel parçaları üzerinden silkelemek için ayaklanınca kafasını dallara çarptı. “Planladığım şey bu değildi.” Boyu, düştüğümüz çukurun yüksekliğini aştığı için dik duramıyordu. Etrafımıza koza ören dalları inceledikten sonra şüpheyle bana baktı. Göz temasımız sırasında ne yaptığımı anlayabilirmiş gibi hemen buna bir son verdim. Bu ânı maskelemek için elbisemi düzeltmeye başlamıştım. Buna gerek yoktu fakat göz temasımızı

bilerek kestiğimi gizlemenin en mantıklı yolu, ilgilenecek başka şeyler bulmaktı.

İç içe geçmiş dalları, parmaklarımı geçirip çözmeye çalışarak çekiştirdim. Aslında hiç böyle bir niyetim yoktu çünkü büyümü kullanarak buradan kolaylıkla kurtulabileceğimizi biliyordum. Neyse ki kimse işin aslını merak etmiyordu. “*Yüce Kordiseps!* Ne rûr bir kafese düştük böyle?” dedim sahte bir panikle. Bunu yaparken bölge halkından aşına olduğum üslubu kullanarak yanımdaki adamın bilinçaltına o kadar da tekinsiz biri olmadığım mesajını vermeyi planlamıştım. Gizlice o tarafa attığım bakışlar aceleci ve kontrolcüydü. Yüzünde şüpheyeye dair bir emare arıyor ve bulmamayı diliyordum.

Cebini ters çevirerek içindeki bir avuç toprağı ayak ucumuza boşalttı. “Ne yaptığını biliyorum.” Sesi yüzü kadar rahattı. Bense olay yerine dönmüş bir katil gibi hissediyordum. Ardında bıraktığı kanıtları bizzat inceleyen, kendi hançerini zehirli ucundan kavramış bir saldırgan gibiydim. Yüzümün aldığı şekli çok geç olmadan değiştirip onunki kadar rahat bir ifadeyle bakışlarımı o tarafa doğru çevirdim. Bu ifade, tek sorunu büyük bir kozada onunla sıkışıp kalmış sıradan bir kızın ifadesi olmalıydı. Herhangi bir şeyden sorumlu değilmiş gibi görünmeyi amaçlıyordum ama nabzım bunun tamamen aksini söylüyordu.

Ağzımı açtığımda boğazımda kalbimin duyulacağından korkarak, “Öyleyse beni de bilgilendirsen iyi olur. Ne yapmışım ben?” diye basit bir savunma yaptım. *Salağa yarmak*. Çoğu zaman insana masumiyet kazandırır. Bu eylemdeki en önemli nokta, tekrar kalkmayı bilmekten geçiyordu.

Agiel iç çekti. “Gladyatörler ödünü kopardı.” Rahatlamayla omuzlarım düştü. Şüphesine dair duyduğum endişe sona ermiş olsa da gerginliği benimle kalmaya devam etmişti. Kulağını kozanın tavanına yaslayıp odaklandığını belli eden donuk bakışlarla bekledi. “Ayrıca bu...” Dışarıyı dinlemeyi bırakıp işaret

parmaklarıyla içinde bulunduğumuz kozayı gösteren küçük bir daire çizdi. “Tamamen senin başının altından çıkıyor.”

“Hayır,” dedim aniden. Hemen sonrasında suçsuz birine nazaran sesimin çok katı ve yüksek çıktığını fark etmiştim. Bulduğumuz duruma absürt kaçmasını umursamadan küçük bir kahkaha patlattım. “Hayal gücün görünenden daha geniş.”

Bakışları yüzümde takılı kalınca saniyeler saatlere dönüşmeye başlamıştı. Agiel konuşmaya başlamadan önce yanaklarını şişirdi. “Kabullenmeni bekleyecek zamanımız yok. Alenen büyü kullandın ve bu da az sonra küçük bir birliğin kıcımızı tekmelemeye geleceği anlamına geliyor.” Bunu daha önce defalarca yapmıştım. Büyümün imparator tarafından görülebileceği ihtimalini sürekli unutsam da sonucunda hiçbir zaman kimse kıcımı tekmelemeye gelmemişti.

İmparator beni çoktan bulmuş olabilir miydi?

Dehşetle karşımda duran adama baktım. *İmparator beni çoktan bulmuş olabilir miydi?* Endişelerimde yanılmıyorsam neden şimdiye dek hapsedilmemiş ya da ölmemiştim? Agiel gözümün önünde parmağını şıklatarak düşünce bulutumu dağıtmış oldu. Gözlerimi kırıştırdım. “Hı?” Bir süredir düşünüyor olmalıydım. “Benim. Bununla. İlgim. Yok. Ben bir süper kahraman değilim.”

Deneme sürecinde bir süper kahramanım.

Agiel başını olumsuz anlamda salladı: Harekete geçmek için bu gerekiyormuş gibi bağdaş kurup iki elini yere sabitlemişti. “Vaktimiz gerçekten tükeniyor.” Her geçen saniye, taşması için birkaç damla yetecek bir bardağa yavaşça ekleniyordu sanki. Güç en sonunda taşıtı, kozamız gürültülü bir sesle yerinden oynarken dudaklarımdan küçük bir çığlık fırlayıp gitti.

Sarsılarak onun üstüne yuvarlandım. Devamlı çalkalanıyor ve kozanın içinde bir yerlere çarpıyorduk. Ayağa kalkmaya çalıştığım her seferde daha kötü düşerek savrulmaya devam ettim. Agiel bileğimi tutarak beni kucağına çekti. “Dur artık.”

Onu göğsünden iterek ayağa kalkmaya çalıştım. Ama ayaklarımı yere basamıyorken ve böyle daracık bir alanda kapana kısılmışken bu neredeyse imkânsızdı. “Ben bir şey yapmıyorum,” diye soludum. Sesim gürültüyü bastırmak için normalden daha yüksek çıkmıştı. Biraz da öfkeliydim, gerçekten de bunu ben yapmıyordum.

“Çünkü ben yapıyorum. Sadece kıpırdamayı kes, yanlışlıkla bir yerine -ve benim de bir yerime- zarar vereceksin.”

Yüzüne sanki az önce büyü yapabildiğini öğrenmişim gibi baktım. Belki de yanlış anlamamıştım, gerçekten de büyü vardı. Zeminde duran ellerine baktığımda -ve zor bir işe meşgul olduğunu açık eden odaklanmış yüz ifadesine- bunun doğru olabileceğine biraz daha inandım.

Tıpkı benim gibi, onun da güçleri vardı.

Sarsıntıyla geçen dakikaların sonunda sert bir çarpışma yaşamış ve kozayı delip kendimizi dışarı atmıştık. Nihayet üstünden kalktığımda ona temas eden her yerimin nemli olduğunu gördüm. Şimdi oturduğumuz sert zemin bile, bir taraflarımı onun kucağından daha çok memnun ediyordu. Müphem dışında kimseye bedenimin ritim bozan tepkiler vermediğini bilmek biraz can sıkıcıydı. Düzenli ritimleri ve rahat uykuları onunla birlikte geride bırakmışım gibi hissediyordum .

“Uzun süre duramayız,” dedi matarasını bana uzatırken. Boğazım bir yudum suyu bile reddedemeyecek kadar kurumuştı. Bu yüzden hiç nazlanmadan elinden çekip aldım ve ağzıma kocaman bir yudum doldurdum.

Bakışlarını takip edince az önce kozamızın önünü kesen dev heykeli seyrettiğini gördüm. Belki boyumun on ya da on bir katı kadar büyüktü. Bu yüzden hepsini görüp, şekline anlam verebilmek için başımı sonuna kadar geriye atmam gerekmişti. Köksüz ve kuru ağaçlarla çevrili bir hiçliğin ortasında tüm cansızlığıyla dikiliyordu.

Betonlaşmış yüzeyi, ustalıkla işlenmiş bir sarmaşığı andırıyordu. Öyle gerçekçiydi ki... Gri rengine rağmen zihnime yeşillenip yansımaya izin verdim. Oturduğum yerden bile iri uzuvlarının yaptığı bir iş yarıda kesilmişçesine havada kaldığını görebiliyordum. Bedenine nazaran minicik kalan sevimli kanatları kudretine tamamen zıttı.

Yüzünü görmenin merakıyla ayaklandım. Agiel'in beni izlediğini, bakışlarının tenime bıraktığı iğnelerden hissedebiliyordum. Heykelin gizemi tüm duygularımın önüne geçtiğinden tehlikeleri umursamadan öylece karşısına dikildim. Başım olabildiğince geriye yatmıştı. En tepesinde bir yüz olduğunu fark ettim. Bu, anlamadığım bir neden yüzünden nabzımı hızlandırmıştı.

"Bu ne?" diye sormuş bulundum. İstemsizce dudaklarımdan dökülen şey bir fısıltıdan ibaret olduğundan, heykelin kaslı bacaklarının arkasında kalan Agiel'in sorumu duyacağını düşünmemiştim.

"Doğrusu *ne* değil, *kim* olacak." Sesi arkamda çok da uzak olmayan bir yerden geliyordu. Tıpkı bir insaninkini andıran heykelin yüzünden gözlerimi birkaç saniyeliğine ayırıp ona baktım. Bu ancak çatık kaşlarımı görebileceği kadar sürmüştü. O da tıpkı benim gibi kısacık bir an yüzüme bakıp aşına olduğu heykeli izlemeye döndü. "Adı Gogh." İsmi bir iç çekiş gibi telaffuz etmişti.

"Gogh..." diye tekrar ettim. İsminin dilimden nasıl döküleceğini merak etmiştim. "Bir mazisi varmış gibi görünüyor."

Karnım guruldayınca sesin çıkmasına engel olabilmemişim gibi elimi utançla o noktaya bastırdım. Günlerdir boş olan mideme giren tek şey az önce içtiğim birkaç yudum suydı. Mataranın hâlâ elimde durduğunu fark ederek ona geri uzattım. İlginç olan şey, bedenimin açlık yüzünden ölümcül saatler yaşıyor olması gerekirken sadece birkaç saattir yemek yemiyormuşum gibi dinç hissettirmesiydi.

Yücelere şükür ki gurultuyla ilgili hiçbir konuya değinmeden açıklamaya başladı: “Kordiseps’in araf olduğu günlerde, bu topraklarda hâlâ konseyin borusu ötüyordu. Tüm bilinçsiz ruhların nizamından Sitrinler, Garnetler ve Labradoritler sorumluydu. Tahmin edersin ki buradaki üç farklı kültür her zaman çok iyi geçinemezdi. Gogh ise türler arasındaki düzeni ve huzuru sağlardı. Güçlüydü ve hayvansal içgüdülerinin yanında vicdanlı bir çocuk gibiydi. Araftaki güvenliğin sekteye uğraması söz konusu olduğunda, onun nasıl bir kalkan ve silaha dönüşüğünü görüp kolaylıkla bir muhafız olduğunu söyleyebilirdin.”

Eliyle yolu gösterip küçük bir reverans yaptı. İlerlemeye devam etmemiz gerekiyordu. Gogh’a son kez bakıp, “Peki, sonra? Şimdi nerede ve neden heykeli böyle ıssız bir yere dikildi? Heykellerin sıklıkla anımsamak için yapıldığını sanırdım,” derken diğer tarafa doğru döndüm.

Elleri cebindeyken yerdeki dal parçasına rastgele bir tekme savurdu. “Kimse onun heykelini dikmedi, yosun kafa. Gogh hiçbir yere gitmedi.” Arkasını döndü ve geri geri yürümeye devam ederken parmağıyla heykeli işaret etti. “Bak... Gogh orada duruyor. Sonsuza dek öylece kalacak.”

Gogh’a bu defa bambaşka bir gözle tekrar baktım. Vücudumdaki bütün kan çekilmiş, yüreğim burkulmuştu. Anladığımdan emin olmak için buruşuk bir yüzle yanımdaki adama baktım. Aslında durumun düşündüğüm gibi olduğundan eminim fakat cevaplar istenilen şekilde gelmediğinde minik ihtimaller denizinde boğulmak mümkün oluyordu.

Tıpkı onun gibi parmağımı kaldırdım. “Yani o, Gogh’un ta kendisi?” Havada kalan sarmaşıktan heykelin pençesine baktım. Yüzünde öfkeyle harmanlanmış bir panik vardı. Bu ifadenin aynı zamanda, öleceğini ve koruyamadığı toprakları savunmasız bıraktığını anladığı o anın kırıntısı olduğunu biliyordum.

Agiel neredeyse fısıldayarak, “Evet,” demekle yetindi. Yürümeye devam etmeden önce bakışları anlamadığım bir suçlulukla

yere düşmüş, dakikalar sonra bile heykele dönüp son kez bakmamıştı. Bu hâli, Gogh'un son hâliinden sorumlu olduğunu düşünmeme yol açsa da bunu henüz dillendirmemeye karar vermiştim.

Gogh hiçbir yere gitmemiş, kimse onu anmak için heykelini dikmemişti. Kalbinin olması gereken yerde koca bir boşluk olan biri onu şu anda olduğu şeye dönüştürmüştü. Taştan bir heykele. Onu öldürmüştü.

Ona son defa bakacak cesareti ya da en azından olayın nasıl gerçekleştiğini soracak kafa dinginliğini henüz bulamamıştım. Bir parçam orada, taştan ve cansız gözleri hiçliğe dalmış adamın yanında durup yokluğa karışmış ruhuna yalnız olmadığını ispatlamak istiyordu. Belki de tek ihtiyacım olan şey, birinin bana vicdanımı gereğinden fazla yorduğumu söylemesiydi. Hiç beklemeden şeytanımın zihnimden yükselen sesini duydum.

"Vicdanını gereğinden fazla yoruyorsun"

Kapat çeneni, seni kıytırık mizah.

Girdiğimiz taverna şimdiye kadar gördüklerimin en gösterişliydi. Neyse ki değer biçemeyecek kadar az taverna görmüştüm. *Bir tane falan.* Önümüzden geçen garsona yol verirken kolumun Agiel'inkine değdiğini hissettim.

"Bir daha yıkamayacağım."

"Litrelerce sudan sonra bile pis kalırsın." Yasa dışı hobileri göz önünde bulundurulduğunda bu gayet yerinde bir cevaptı. Özellikle de Meydan halkının yardım dilenen gözlerine karşı sırtıttığını hatırladığım zaman... *Ah, yüceler!* İşte o zaman büyümle yaptığım bir su baloncuğunu yanımdaki adamın burnuna kaçırarak istiyordum.

"Usulsüz hayatın zorlukları. Asıl söz konusu, şu anda senin problemlerini çözecek olan yolsuz bir hayat olması." Göz kırarken başka bir garsonun tepsisinden kadeh çaldı. Ona tiksinti

dolu bir ifadeyle karşılık verdim. Ne var ki o kınadığım özelliğinden faydalaniyor oluşumu yüzüme vururken çok keyiflenmişti. Platformdaki kadının *kabare* dansında aksesuar olarak kullandığı bastonunu ensesine yasladığını gördüm. Şarkısını söylerken bandajındaki tüyler sallanıyordu.

Her masada ayrı bir seks kölesi olması tüm ilgiyi gösteriden uzaklaştırmıştı. Sahnedeki kadın bunun farkındalığıyla sık sık derin yırtmacından bacağına çıkarıyor, karnına kadar inen dekoltesini daha da günahkâr kılarak öne eğiliyordu. Mavi dudaklarına baktım. Olduğum konumdan dahi belli olan kırmızı gözleri, ilginin kölesi olmuştu. Göğüslerinin yeniden etraftaki bakışları doldurmasına izin verdiğinde hareketlerinin sebebini anladım. Kadın bunu yaptığında konuşanlar bir an için susuyor, dudaklar yabancı tenlerden ayrılıp görsel şölenin tadına varıyordu.

İyi giyimliler mavi sıvıyla beslenirken diğerleri hayatı için dans ediyor, tepsilerde farklı içecekler taşıyor ya da masaları temizliyordu. Müziğe karışan bir sesle irkildim. Bu ses yan masada taciz edilmekten rahatsız olmasına rağmen bunu saklamaya çalışan bir dansçıdan gelmişti. Büyüm şakaklarımda uğuldarken o masaya doğru bilinçsiz bir adım attım, Agiel koluma yapışarak daha fazla ilerlememi engelledi. “Dikkat çekme lüksü olan biri değilsin.” Bu doğrudu. Kolumda duran eli iğrenç bir şeymiş gibi geri çekildim. *Pis kebair*. Bu görüntüye katlanabiliyor olması bile onu masada oturanlardan farklı biri yapmıyordu. “Onlardan farklı olduğunu belli edersen, seni buradan ben bile kurtaramam.”

Öfkeyle soluduğum nefes aramıza düşüyordu. Gözlerine nefretimi görebileceği kadar uzunca baktım. “Öyleyse sen neden bir şeyler yapmıyorsun? Cinlerin kapısını açacak cesaretin var ama düşünceli davranmak ömrünü mü kısaltıyor?”

Agiel’in bakışları iki gözüm arasında mekik dokudu. Göğsü en az benimki kadar hızlı inip kalkmaya başlamıştı. Bakışları

dudaklarıma kaydığında ondan bir adım daha uzaklaştım. Bunu her yaptığında yersiz bir paniğe kapılıyordum. Cevap vermediği için ona yalandan gülümsedim. Bu gülümseme aynı zamanda oldukça kindardı. “Belki de sadece birilerini zulümden kurtarmanın sana hiçbir getirisi yoktur.”

“Belki de sana yardım eden kişinin ben değil, bir melek olmasını hak ediyorsundur.”

Bu sözlerle, “*Beğenmiyorsan kapı orada,*” dediğini varsaymıştım. Ahlaki sınırlarım onun gibi biriyle anlaşma yapacak kadar geniş değildi. Ardından tekrar etrafıma baktım. Masadaki dansçılar bir obje gibi istismar ediliyor ve şiddet görüyordu. Tıpkı masanın ortasına konması gereken bir vazoymuş gibi. İş bittiğinde sokağın sonundaki çöpe dahi layık görmeyeceği için yeri boylayan bir peçete parçası gibi.

Agiel şarkının ritmiyle başını sallarken gözlerini avını arar gibi kısmış, içeriyi bakışlarıyla tarıyordu. Sanki az önce o alengirli lafları ben söylememişim gibi, “Kimi arıyorsun?” diye sordum sakince. Kadehi başına dikip tüm sıvının yanaklarını şişirmesine izin verdi. Belki birkaç mavi yudumdan sonra ben de onun kadar keyifli olabilir, böylece buradaki günahları görmezden gelebilirdim. Birkaç kadeh de olabilirdi. Ya da birkaç şişe. *İyisi mi, bir varil olsun.*

“Herhangi birini.” Sesi sıradan ve söylediklerime kırılmış olmaktan çok uzaktı.

Sağ köşede bir garson tepsisinde dolu kadeh olmadığı için ölümüne dövülüyordu. “Gel benimle,” dedi Agiel. Belli ki aradığını bularak tatmin olmuştu. Gördüklerimin bedenimde yarattığı rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışarak onu takip ettim. Elde edeceğim sonuca odaklanmak daha berrak sonuçlar almamı sağlayabilirdi.

Gözlerimi yanından geçmek üzere olduğumuz gürültüye çevirdim. Bir dansçının kolları ve bacakları birkaç kişi tarafından tutulmuştu ama dans etmeye ve onu tutanlara sürtünmeye

devam ediyordu. Yüzündeki sahte zevkten gözlerimi kaçırdım. İhtiyaçları olan teselliye kendime veriyormuş gibi aynı kelimeleri içimden tekrar ediyordum. *Onlar için çabalıyorsun, onlar için çabalıyorsun, onlar için çabalıyorsun.*

Ancak hiçbir şey yapmadan öylece yanlarından geçip gitmek göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Merga'yı bulacak ve Kordiseps'i yeniden araf hâline getirecek o defteri bulmalanını sağlayacaktım. Böylelikle karanlık günler bu insanlar için son bulabilirdi. Ben de eve geri dönebilirdim. Katil kimliğime.

Agiel'in ardından merdivenleri tırmanırken her basamakta başka bir görüntü zihnimi dolduruyordu. Kırık dökük evlerde yaşayan halk, taşa dönen Gogh, gladyatörlerin vahşice susturdıkları insanlar, Ophelia'nın kopuk eli, sokaktakilerin yardım dilenen bakışları ve bedenlerindeki yaralar, etraftaki köleler... Sonu gelmiyordu. Düşüncelerimin nabzımın yükselttiğini hissediyordum. Mantıklı bir yanımda doğru adımlar için daha sakin olmam gerektiğini söylüyordu.

Mantığımı korumak için arkama bir daha bakmadım. Tıpkı Gogh'un olduğu yerde yaptığım gibi. Hüznün sivri ucunu kalbime batan bir hançer gibi hissediyordum. Buranın acımasızlığı ve evrenin ölü toprağı yavaş yavaş içime işliyor, kinimi olması gerekenden fazla körüklüyordu. *Benim olanı paramparça bulmuşum gibi bir histi.*

Merdivenin son basamağındayken artık sadece uğultusu gelen şarkının sözlerine kulak verdim.

Eğer birisi seni incitir ise, savaşmak isterim.

Lakin daha önce ellerim pek çok kez kana bulandı.

Bu sözler bana, uğruna savaşmak istediğim birini hatırlatmıştı. Onun hatırasını turuncu saçlar takip etti. En başta Mūphem'le yaptığımız anlaşma her şeyin sonunda mükâfat olarak eve geri dönmemi içeriyordu. Bir anda anlaşmamızın devam edip etmediğini merak ettim. Merga'dan sonra öğrendiklerimi ona anlatmak ve Ophelia'nın mektubunu vermek için yanına

geri dönecektim. Tekrar ayrılmak üzere karşısına çıkacaktım. “Onlarla kalamazsın,” diye hatırlattı şeytanım. Gerçek arzumun bu olduğunu biliyormuş gibi konuşmuştu. Ruhları ve Nanta’yı tehlikeye sokan varlığıma ihtiyaçları yoktu. Ellerimdeki hayali kanı üzerime silme dürtüsüne karşı gelmeye çalıştım. Üzerimde kan olmadığından son derece emindim.

Ben de sesimi kullanacağım, çok kaba olacağım.

Kelimeler her zaman kazanır ama ben kaybedeceğimi biliyorum.

Geri döndüğümde bakışlarında nefret ve kırgınlık bulmaktan korkuyordum. Bana çok kızmış, sözümde durmadığımı düşünüp bana karşı kinlenmiş olmalıydı. Bu düşünce, sanki bir sonraki nefesimi benden alabilirmiş gibi kalbimin teklemesine sebep olmuştu.

“Burada bekleyebilirsin. Ben gelene kadar bir şeyler iç, keyfini çıkar. Kimseyi öldürmemeye çalışsan da olur.”

Agiel odanın kapısını açtıktan sonra ilerlememi bekleyecek zamanı yokmuş gibi beni omuzlarımdan iterek içeri soktu. Kendisi hâlâ kapıya yakın olan taraftaydı. Hatta bir eli her an gitmeye hazırmış gibi kapı kolunu kavramıştı. “Sen nereye gidiyorsun? Kimlik bulacağımızı sanıyordum.”

Agiel yutkunurken başını salladı. Bir şey için panik hâlinde olduğunu görebiliyordum. “Kesinlikle öyle yapacağız.”

“Eee?” Sorumu destekler nitelikte başımı salladım.

“Gözler önünde büyü yaptım. Birileri benim kıcımlı tekmelemeden önce birilerinin kıcını yalar...”

Yüzüm buruştu. “Her neyse, zaten ne diye sorduysam... Sadece git ve sonrasında geri gel.”

Onunla bütünleşen sırtışı tekrar yerini alırken kapıyı kapatıyordu. “Hızlı ol,” diye ekledim kapı kapanmadan hemen önce. Agiel göz kırparak cevap verdi. Bazen gerçek bir kişiliği olduğundan şüphe ediyordum.

Derin bir nefes alarak gözlerimi odada gezdirdim. Küçüktü ve biraz da Meydan Hanı'nın odalarına benziyordu. Tüm ağırlığımı yatağa bıraktım. Eskiden incelediğim tek duvarın özenle renklendirdiğim kendi odam olduğunu hatırlıyordum. Krem çiçekler işlediğim ve bitiminde boyadığım kahverengi duvarın uyumunu hep sevmiş, geceleri uyumadan önce gözlerimi oraya dikmişim. Duvarlarıma ve Birox'un nefes alan doğasına karşı yakıcı bir özlem duyuyordum.

Bir anda, Müphem'in eve dönemeyeceğimi söylediği zaman hissettiğim korkuyu anımsadım. Nedenini hemen sonrasında sormamı istememişti. Fakat şimdi, o neden zalim sayılabilecek bir netlikle gün gibi ortadaydı. Müphem hâlihazırda içimde olan parçasını büyütme istiyordu sanki. Kordiseps'te Birox diye bir yer yoktu. O da kaybolmuş birine evinden ne kadar uzakta olduğunu söylemek istememişti. Belki de bu zaten yapılması gereken bir incelikti ama yine de kalbimi ısıtmasına engel olamıyordum.

Yoksa ben...

Onu özlüyor muydum?

Dakikalar sonra kapının tıklanması beni düşüncelerimden kopardı. "Hizmet görevlisi," diye bağırdı bir kadın sesi.

Kapıya tamamen yaklaşıp açmadan, "Hiçbir şey istemedim," diye seslendim. Hiç beklemeden cevap geldi: "Cerbezeli istedi, hanımefendi." Hitap şeklini yadırgamıştım. Şu anda bir hanımefendi olmaktan en uzak şeydim.

Bunun kimlikle ilgisi olabileceğini düşünerek kapıyı araladım. Kapı aralığından başımı uzattığımda bir Labradorit'in, kırmızı pelerinine sarılmış hâlde dikildiğini gördüm. Ellerinin boş olduğunu görünce gözlerim tereddütle kısıldı.

Yüzündeki tatlı gülümsemenin, yaptığı iş gereği orada olduğunu biliyordum. Mesai saatleri dışında sadece somurtuyor olmalıydı. "Hanımefendi içeri girmeme izin verecek mi?"

“Evet, evet tabii.” Kapıyı sonuna dek açıp onu buyur ettim. Agiel’in planının her zamankinden kötü olmasından korkuyordum. En azından biraz kötü olsa yeterdi. Kız odanın ortasında dikilip yüzüme bakarken stresle benden bekleyebileceği şeyi düşünüyordum. Neyi eksik yapıyordum?

Bir anda pelerinini yere bırakınca çıplak bedeni gözler önüne serildi. *Tüm kutsallar!*

Panikle gözlerimi kapattım. “Yer ve gök aşkına.” Elimi çekmeden yaklaşıp yerdeki pelerini ona geri uzattım. “Çok yanlış gelmişsin, ben böyle bir şey talep etmedim.” Pelerini elimden almayınca rastgele üstüne attım fakat kumaş yeniden zemine, elimin altından görebildiğim tek yere düştü. Agiel’i göz kapaklarından oltaya takacaktım.

“Size bu hizmetimizi zevkle sunmak isterim, leydim.” Kızın sesi âşığıyla konuşuyormuş gibi uyuşuktu. *Topal şeytan!* Ben neden bu kadar utanıyordum ki?

Bu defa arkamı dönerek yeniden kapıya yürüdüm. “Ama benim böyle bir hizmetim yok. Lütfen giyin ve dışarı çık.” Kapı kolunu tutarken sadece yere bakmaya devam ediyordum.

“Cerbeze kendisi gelene kadar hanımefendiyi memnun etmem konusunda beni sıkı sıkı tembihledi.” Sesin giderek yaklaştığını duyuyordum. Bu yüzden kapının yüzeyine iyice yapışıp kolu aşağıya bastırarak aralanmasını sağladım.

Omzumdan aşağı bir parmak süzüldü. “Sizi gevşetmeme izin verin. *Ah, hayır.* Ne yazık ki beni belimden tutup bedenine çektiğinde yanlışlıkla çıplak göğsüne tutunmuştum. Aynı anda küçük bir çığlık dudaklarımdan fırlayıvermişti.

Bir şekilde düşmanlarla savaşabiliyor ama böyle bir anda sadece çığlık atmakla yetiniyordum. Tüm benliklerimin alaylı bir tebrikle beni alkışladığını duyabiliyordum. Ellerimi kızın bedeninden hışımla uzaklaştırdım. Aynı zamanda dirseklerimle onu itiyordum. “Hayır, hayır, hayır...” Dudakları boynumda geziyor, elleri elbisemin üzerinden sırtımı okşuyordu. “Kes şunu.” Onu

incitmeden geri çekilmeye çalışıyordum ama öfkem kontrolüm dışında bedenimi ele geçiriyordu.

“Çek.” Bir emir verir gibi, neredeyse buzdan bile daha soğuk bir sesle konuşuyordum. “Ellerini. Üzerimden.” Dediğimi hızla yaparken yüzünde bu aralar sık gördüğüm bir solgunluk ortaya çıkmıştı. Sanki ateşe dokumuş gibi kendini geri atmış, aniden pelerinini alıp bedenine dolamıştı. *Dehşet*. Harelerine ve yutkunuşlarla kasılan boğazına baktığımda gördüğüm buydu işte. Aniden ellerimi kaldırıp silahsız olduğumu göstermem gerektiğini hissetmiştim.

“Yeni kimliğinle tanışmışsın.” Agiel aralık bıraktığım kapının yanında dikiliyor, sırasıyla bakışlarını benimle Labradorit’in çıplak bedeni arasında gezdiriyordu. Beğeni ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Ayrıca kaynaşmakta hiç aceleci davranmamışsın.”

İrileşmiş gözlerimle yüzüne baktım. O süre boyunca odada sadece kızın hızlı solukları duyuluyordu. “Ona hiçbir şey yapmadım. Senin tembihlediğini söyleyerek bana saldırdı.” Suçlayıcı olmaya çalışsam da bedenim, etkisi kaybolmamış utanç yüzünden ellerimi koyacak bir yer bulamadığımı haykırıyordu.

Aheste bir tavırla ellerini cebine soktu, belli ki işini halletmiş olmanın rahatlığını taşıyordu. Gözlerini kızıdan alamayarak dudaklarını büktü. “Yine de parti için beni bekleyeceğinizi düşünmüştüm.”

Gözlerim yüzüne dalıp giderken kirpiklerimi kırpıştırdım. “Sen az önce *yeni kimliğin* mi dedin?”

Kınından çıkardığı sivri aleti bana uzattı. Bu kuyuya girmeden önce bana verdiği hançerdi. Ne yapmamı istediğini anlamayarak hançeri aldım. Keskin ucu bir eti kesmeyi arzuluyormuş gibi parlıyordu. Oysa bir silaha ihtiyacım olmadığını göstermeyi ne çok isterdim. Agiel’in bakışlarını takip edince gözlerim yanımda duran kızı buldu.

Parmak eklemleri pelerini sıkmaktan bembeyaz olmuştu. “Hadi,” dedi Agiel. Beklemekten sıkılmış bir ses tonuyla

konuşuyordu. Bakışlarıyla Labradorit'i işaret etmişti. Kız, başını olumsuz anlamda sallarken hıçkırmaya başladı. Korkusu az öncekiyle kıyaslandığında hemen burada can verecekmiş gibi hissediliyordu.

İşte o anda, yeni bir kimlik edinmem için onu yaralamam gerektiğini fark ettim.

"Meydan mührünü onunla göğsünden söküp alabilirsin," dedi elimdeki hançeri göstererek.

Yani onun kimliğini.

"Ona bir şey yapamayız. Bunu yapamam." Kekelemiştım. Kulaklarım uğulduyor, gözlerim kararıyordu. Elimdeki hançeri bir köşeye atıp koşarak uzaklaşma arzumu bir türlü bastıramıyordum. Agiel bıkkın bir iç çekerek kıza yürümeye başladığında göğsüm panikle havalandı. Labradorit kadın onun her adımında geriliyor, hıçkırıkları çığlıklara dönüşüyordu. En sonunda duvara çarptığında gözlerini kapatıp nefesini düzene sokmaya çalıştı.

Muhtemelen başına geleceklerden hiçbir kurtuluş olmadığını düşünüyordu. Gözyaşları yanaklarında ıslak, koyu çizgiler bırakırken nihayet bir tanesi çenesinden damladı. Her damla tenimde son bulup beni yakıyormuş gibi kavruluyordum.

Agiel onun karşısına geçince daha fazla beklemeden, "Dur," diye seslendim. Birkaç nefes almak için ara vermem gerekiyordu. "Dur! Başka... başka bir yolu vardır."

Agiel bakışlarını kızın yüzünden çekmedi. "Ya yoksa? Arzundan vazgeçer misin?" Bunu da yapmam mümkün değildi. Vicdanım başka bir yolu olabileceğini haykırıyordu. Bir an için ondan başkasını dinleyemez olmuştum, uzun bir süre sessiz kaldım.

Agiel aniden dudaklarını kızınkine yapıştırdı. Doğru gördüğümde emin olmak için birkaç defa gözlerimi kırıştırdım. Agiel'in boş bir et parçasına dönüp büzüşmesini bekliyordum ama hiçbir şey olmadı. Az önce çırpınan kızın gözyaşları bir

anda dinmiş, duruşu dikleşmişti. Sanki Agiel öpücükle onun dudaklarından bilincini çekip alma gücüne sahipmiş gibi...

Kızın siyah gözleri sonsuz bir boşluğa dalıp gitti. Canlılıktan o kadar uzaktı ki öylece ayakta dururken canından olduğunu düşündüm. “Aslında herkes iki ruhludur,” dedi Agiel. Kızın uzun, kahverengi buklesini alıp küçük, sevimli boynuzunun etrafına sarmıştı. İşaret parmağını kızın göğüs kafesinin tam ortasına yaslayıp bir süre bekledi. “Tam burada, iyi ruh ve kötü ruh aynı anda bizi kendi hakikatlerine çekmek için uğraşır.”

Parmağını kaldırmasıyla kızın bedenini saran pelerin ericesine kayıp gitti. “Şimdi söyle bakalım. Senin arzun iyi ruhun dilinden mi yoksa kötü ruhun dilinden mi döküldü, *Alessia*?”

Diliyle adıma yaptığı baskı ağırlaşarak havada kaldı. İsmimi ilk söyleyişinin tadına vardığını görmemi istiyordu. Bunu kesinlikle görmüştüm, bir nevi sırrımı deşerek ortaya çıkarışının zaferiydi. Sesinin keskin tonu ve gergin omuzları, gerçek kimliğimi saklayarak asıl tehlikeyi üzerime çektiğimi kanıtlıyordu. Yavaşça bana döndü. Sakinliği ölüm öncesinde çöken karanlık gibi odayı doldurdu.

“Adının üstü çizilmiş biri olarak, yeni bir kimliğin olmadan ne kadar ömrün kaldı sence?” Gözlerini kıstı. “Üç?” Başını yana yatırdı. “Dört?” Tavrı yakalanmam hâlinde bir kaçağa yardım etmeyeceğini haykırıyordu.

Agiel muhtemel kimliğimin önünü açmıştı. Kızın göğsünde çıkıntı yapan taşa baktım. O teni ikiye ayırmam için bana meydan okuyordu. Şimdi. Tam olarak şu anda.

Biri benimki olmak üzere, iki hayattan birini seçmek zorundaydım.

BÖLÜM 16

Elim parmaklarımın arasındaki hançerle birlikte sarsıldı. İradem dışında gerçekleşen bu hareket, bedenimin her noktasına zerk eden büyünün elimdeki hançere kan dökmesi için emir vermesinden kaynaklanıyordu. Buna rağmen büyüme itaat etmekte ısrarcı hançeri dizginlemek, yeni bir deri gibi üstüme sinen korkuyu dizginlemekten daha kolaydı.

Tamam. O kadar da zor olamazdı, değil mi?

Berbat iki seçenek arasından daha az berbat olanı seçmem gerekiyordu.

Agiel camın önüne geçip perdeyi araladı. Sanki onun için her şeyin yolunda olma şekli buymuş gibi ısıklık çalıyordu. Sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Ah, yoksa...” İşaret parmağını cama yasladı. “Şunlar peşimizdeki gladyatörler mi?” Alaycılığıyla gerginliği en üst seviyeye taşımaya çalışıyordu.

Yaşam kanımın, kayıp defter için önemi oldukça açıktı ve bu topraklar kanım olmadan kurtuluştan bir adım daha uzaklaşacaktı. Bunun uğruna elimi bir kez daha kana bulamaktan çekinmemeliydim. Her gerekçeye rağmen öncesinde hiçbir cinayet ve yaralamadan sorumlu değilmişim gibi korkuyordum.

Dişlerinin arasından sesli bir nefes alırken başını olumsuz anlamda salladı. “Ne yazık, bu gelişme tahminî süreyi kısaltabilir.”

Hançeri sıkıca kavradım. Lanet beni bulsun ki karar verme yetimi hayalî atlılar koşturduğu için odaklanamıyordum. Belki onu yok sayabilirdim. *Belki de onu yok edebilirdim.*

Agiel arkama geçip omuzlarımdan kavradı. Kollarımı silkelemek ve tutuşundan kurtulmak istesem de o anda dediğini yapmam sonucunda yeni kimliğin bana sağlayacağı faydayı düşünüyordum. Bana ve arafa. Beni kızın boş gözlerinin önüne kadar itti. Duygudan yoksun bakışlarla karşı karşıya gelirken nefesimi tuttum. *Topal şeytan.* Bu çok zordu.

Agiel'in sıcak dudakları kulağıma sürtünce bir ürperti sırtımdan yukarı tırmandı. "Ona bir bak, zaten berbat bir hayatı var." Fısıltısı ancak şeytanın dudaklarında rastlanacak kadar günahkârdı. Karşımdaki zihni boşaltılmış kadından daha hareketsiz durduğuma yemin edebilirdim.

Zaten berbat bir hayatı var. Zaten berbat bir hayatı var. Zaten berbat bir hayatı var.

"Çok merhametliysen, ona bu iyiliği yap. Onu azat et." Artık göğsü tamamen sırtıma yaslanmıştı. Parmakları omuzlarımdan aşağı inip ellerimi kavradı. Tüm irademi yitirmiş gibi buna yapmasına izin verdim. Sanki bu şekilde olması, üzerime düşen vicdan azabını paylara bölecekmiş gibi.

Artık hançeri iki elimle tutuyordum, onun elleriyse benimkilerin üzerine kapanmıştı. O bir kumandaydı, bense hançerin oynadığı rolü üstlenmiştim. Agiel'in elleri, hançeri çıplak göğsün ortasına koymamı sağladı. Biraz sonra, ilk kez kendi irademle kan dökecek ve cinayetin rengini ellerimde taşımaya başlayacaktım.

"Ölecek mi?" Sesim bir nefes kadar kısıp çıkmıştı.

"Onun için acısız ve hızlı olacak. Tıpkı ayağının altından halıyı kaydırıyormuşsun gibi." Dudaklarıma kadar yükselen hıçkırığı geri gönderdim, ağlamamak için gösterdiğim çaba yüzünden boğazım ağrıyordu.

Agiel'in dokunuşunun altında rahatsızca kıpırdanırken parmağımın ucu kızın tenine değdi. Bir sonraki saniye, bedenimde öncesinde var olmayan sesler duymaya başlamıştım. Benimki dışında atan bir nabız, zihnimde yankılanan düzensiz soluklar ve çığlıklar. Olduğum yerde irkildim. Tüm bunları arkamdaki adamın duymadığından neredeyse emindim.

Beklenti içinde avucumu kızın boynuna yaslardım. Agiel'in ne yaptığımı ilgili sorularını duymakta zorlanmaya başlamıştım. Onu görüyordum, sanki ruhu küçülmüş ve kafasının arkasında bir yere hapsolmuştu. Ağzından bir hıçkırık daha kaçarken büyümün kadife duvarlarını yumrukladı.

İşte o anda, burada neler olduğunu anladım. Onu kendi zihnimin derinliklerine almıştım. Böylelikle tepkisiz bedenin ardında kalan acılı ruhunun ölmemek için çırpınışına şahit oluyordum. Agiel ondan bilincini değil, sadece hareket etme yetisini almıştı. Söylediğinin aksine, hançeri ona saplamam durumunda her şeyi hissedeceğini ve tüm acıyı doruklarında yaşayacağını biliyordum.

Labradorit'in içimdeki feryadıyla ne zaman kapandığını bilmediğim gözlerimi açtım. Hançerin göğsüne dayandığı noktadan incecik bir çizgi kan hâlinde süzülüyordu. Dev bir farkındalıkla beni saran kollardan kurtularak hızla arkamı döndüm.

Hançeri havaya kaldırdığımda bu defa hedefim karşımdaki adamın göğsüydü. Fakat çok geçmeden bileğimi havada yakaladı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum." Ona saldırmama şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Beni ele vereceğine dair imaların ve kurbanımızın acı çekmeyeceğini öne süren yalanlarınla mı? Yardımın sende kalsın."

Gözleri kısılrsa da ifadesi okunmaz bir hâle bürünmüştü. Bileğimi ters açıyla büktüğünde hançer avucumdan kayıp gitti. Aşağıda kopan kıyametleri duyabiliyordum. Sanki bir şey etrafı kırıp dökerek bize doğru geliyordu. Aynı anda kapının dışından

gelen gürültüye doğru döndük. Agiel'in sessiz bir lanet mırıldandığını duymuştum.

Benim aksime onun nefesleri düzenliydi. Aniden hançere uzandığında kendimi kızın bedeninin önüne siper ettim. Büyümün kadife duvarlarında korkuyla çileden çıkmış ruhunu görür görmez ona zarar veremeyeceğimden emin olmuştum.

Agiel korumacı bir tavırla iki yana açtığım kollarıma bakınca burun delikleri genişledi. "Öfkelenemediğini bilmiyordum," dedim alaylı bir ses tonuyla. Dudağının kenarı neşeden uzak bir ifadeyle yukarı kıvrıldığında yutkundum. Gördüğüm en karanlık gülümsemeydi. İşte o anda, ölümcül tarafının bir gölge gibi çevremize dolandığını hissettim.

Başını omzuna doğru yatırdı. "Ben de bir vicdanın olduğumu."

"Senin aksine."

Gürültüler olabildiğince yakından gelmeye başladığında hançerini kemerine yerleştirdi. Bir an kolu belime dolanırken, sonraki anda bizi hızlıca dolabın içine itiyordu. Hepsi ancak bir nefes kadar uzun sürmüştü.

Şaşkınlık çılgılığını yuttum.

"Gladyatörlerden dolaba girerek mi saklanacağız? O yaratıkların üst düzey algılara sahip olduğuna bahse girerim." Dolap oldukça dardı. Onun sırtı kapaklara yaslanırken ben de tam karşısında dolapla arasında sıkışmıştım. Başımı yukarı kaldırarak burnuma dolan sıcak havadan kurtulmaya çalıştım.

Yaslandığım yerin ardındaki odadan ve alt kattan yükselen çığlık sesleri bir kakofoni oluşturunuyordu. "Söylemen iyi oldu," diye fısıldadı Agiel. Avuçlarını kalçasının yanındaki dolap kapaklarına yapıştırdıktan sonra derin bir nefes aldı. Dolap kapaklarının panjurları arasından sızan ışıpta şakağından bir ter damlasının süzüldüğünü görebilmişim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Gözlerim eski komşumuzun çau katındaki disko ışıkları gibi dönüyordu, hızlıca ve hiçbir

köşeyi es geçmeden. Onu haftanın özel günlerinde yalnızca kendisi için çalıştırdığını çok iyi hatırlıyordum. Bu yaşında bile, o günlerin özel olacağına gece yarısı eline kadehini aldığı zaman karar verdiğine yemin edebilirdim. Ama o böyle zevkleri olamayacak kadar yaşlıydı ve büyük ihtimalle şimdi bedeni toprak altında çürümüş ya da şömine üstünde kibar bir vazo içine tıkmıştı. *Kör talih.*

Gençliğin kıymeti hiç bilinmiyordu.

Ayrıca Agiel'dan cevap gelmemişti.

Neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir çıtırtıyla düşüncelerime ara verdim. Dolabın iç yüzü, Agiel'in elini koyduğu yerden itibaren küçük dikenlerle kaplanmaya başlamıştı. Sivri ve ölümcül çıkıntıları olan bir duvar gibi görünüyordu. Biraz sonra Agiel'in neden ter içinde kaldığını anladım. Bu, onun büyüydü ve dikenleri dışarıyla aramıza bir duvar örerken sivri uçları kendi sırtını hedef alıyordu.

"Yer ve gök aşkına."

Fısıltımı bastırmak için parmaklarını dudağıma yasladı. "Şşşt."

Derisine saplanan dikenleri düşündükçe ben bile olduğum yerde kan ter içinde kalıyordum. Biraz önce ona neredeyse bir hançer saplayacağım gerçeği hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Onu dikenlerden uzaklaştırmak için belinden tutup biraz daha kendime bastırdım.

Tabii, bu ne kadar mümkünse... Ne yazık ki bulunduğumuz alan olabildiğince dardı.

Bakışlarımı yüzüne kaldırıncaya onun da bana baktığını gördüm. Başını bana doğru eğip -muhtemelen işi bittiği için- ellerini başımın üstünde bir yere koymuştu. Sıcak nefesi yüzüme çarparken bedeni tarafından kafeslendiğimi sakince kendime itiraf ettim. Bunun yumuşatılacak bir yanı yoktu. Çenesinden bir ter damlası damlarken onu ilk kez nefes nefese gördüğümü

fark ettim. Büyük ihtimalle sırtındaki deliklerden yayılan acıya katlanmaya çalışıyordu.

Yılan gözleriyle yüz ifademden hemen sonra dudaklarımı süzdü. Yaralarına rağmen burada gördüğü bir şey genişçe gülümsemesine neden olmuştu.

Bu, yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi.

İçinde olduğumuz odanın kapısından büyük bir gürültü geldi. Artık sesler tamamen odanın içinden yükseldiği için kapının açıldığını anlamıştım. Muhtemelen bu sırada parçalanmıştı. Agiel gürültü karşısında sarsılan bedenimi fark edince avucunu dudaklarıma yasladı. Göz göze kalmıştık ve göğüslerimiz inip kalkarken sıcak nefesim onun serçe parmağına çarpıyordu.

“Kimliğinizi teyit edebilmem adına Meydan mührünüzü gösterin,” dedi metalik bir ses. Bir gladyatöre ait olduğu kelime seçiminden belliydi. Bizimle konuştuğunu düşündüğüm küçük bir an için kalbim sancıdı. Fakat muhatabı biz değil, duvarın dibinde dikilen kadın olmalıydı.

Metalin metale sürtünme sesi odada yankılandı. Bu sesin Azrail’in bir diğer ismi olduğunu herkes bilirdi. Çok geçmeden bir çarpma sesi duyuldu. Doğrulardan kaçamayan bir yanım, bu dolaptan çıktığımızda Labradorit’i nasıl bulacağımızı çok iyi biliyordu. Gözümden taşan bir damla yaşın yanağımdan akmasına engel olamadım. Bir şekilde, bana düşen bir sorumluluğa sahip çıkmamışım gibi hissediyordum. *Ah, yüceler.*

O ruhun çığlıkları belleğimde bir yara olarak kalacaktı.

Aynı metalik ses yeniden duyuldu. Bu ses, kınına yerleştirilen kılıcın çığlığıydı.

“Tehlike arz ediyordu.”

Başka bir gladyatör, “Kordiseps güvenliği, kırk iki sayılı ceza maddesi uygulandı. Risk ‘yok’ durumuna indirildi,” diyerek cevap verdi. İçeride kaç tane olduklarını düşünmeden edemedim.

Adım sesleri dolaba yaklaşırken kılıcımızı bile kıpırdatmadık. Kalbimse bizim aksimize çığlık çığlığa duvarlarını tokatlıyordu.

Güm güm, güm güm, güm güm. Bir anda, ne kadar sesli nefes aldığımı fark ettim. Sanki bu sesle tüm odaya varlığımızı ilan edebilirmişim gibi, sonraki nefesimi dışarı vermekten vazgeçmiştim. *Hadi kızım, tut şu ciğeri.*

Pamuğu yaraya biraz daha sert bastırınca acıyla tısladı. “*Şeytanın kanlı boynuzları aşkına!* Sadece yeni delikler açmamaya çalış.” Dişlerinin arasından konuşurken pamuğun bir sonraki dokunuşundan kaçmak için sırtını öne doğru kıvrırmıştı. Omzundan tutup sabit kalmasını sağladım. Tırnaklarım çıplak tenine batıyordu.

Karşımdaki kanlı sırta kayıtsız kalmaya çalışarak yanağımı dişledim. “Büyünü benden gizledin.” Pamuğu değiştirirken omzunun üstünden beni süzdüğünü son anda yakalamıştım.

“Seni sahte isimle gezen birine göre fazla yargılayıcı buluyorum.” Bedenini ve bakışlarını bana biraz daha döndürdü. Bu hamle canını yakınca yüzü buruşmuştu. “Alındın mı?”

Bakışlarımı kanlı pamuktan ayırmadım. Derisinin çoğu neredeyse arınmış, asıl yaraları gözler önüne sermişti. Minik, derin delikler vardı. “Sana mı alınacağım?”

“Ne bu peki? Kalbinin kırılma ihtimaline karşı geliştirdiğin bir koruma kalkanı mı?” Çıplaklığına ve geçmiş yara izlerine odaklanmadan bunu yapmak her geçen saniye zorlaşıyordu. Özellikle omzunda “1” şeklinde eskimiş bir iz dikkatimle oynarken... Tamam ama bunun nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

“Yarasını kendi temizleyebilecek biri kadar çok konuşuyorsun,” diye soludum. Haklıydı. Birilerinin beni üzmesi ihtimaline karşın her zaman onlara bu hakkı vermediğimi görmelemini isterdim.

Bu kendimce bir yaşam hilesiydi.

Pamuğu yeniden bastırduğımda yatağın kenarlarını daha sıkı kavradı. Nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. “Sorularımdan rahatsız mı oldun?”

“Sadece sıklıklarından.”

“Bu neden bana birini hatırlatıyor?”

Koluna hafif bir yumruk savurdum. “*Yüceler!* Kes şunu.”

Tamamen bana dönünce pamuk tutan parmaklarım havada kaldı. “Hatırlamak kimi için lanet, kimi için lütuftur.” Dudaklarını büktü. “Seni hatırlamaktan hoşlanmak isterdim fakat kıcımın dibinden ayrılmıyorsun.”

Yataktan hışımla kalktım. Elimdeki pamuğu ona fırlatınca şakağına denk gelmişti. “Hilekâr herif. Senden hızla uzaklaştığım sırada başka bir arzusu olduğunu söyleyen sendin.”

Ayaklanıp önüme dikildi. “Sen de *Aladdin*’in cini sayılmazsın, değil mi? Yoluna devam etme şansın vardı fakat kalmayı seçtin.” Çeneme dokununca başımı geri çektim. “Çünkü sen de en kaliteli zamanı ancak benimle geçirebildiğinin farkındasın.”

Bu defa yumruğum çıplak göğsünü buldu ve ondan uzaklaştım. “Farkında olduğum tek şey bariz megalomanlığın. Tam bir...” Dişlerimi sıkıp bildiğim en kötü kelimeyi düşündüm. Karşımdaki suratın buna ihtiyacı vardı.

“Aradığın kelime *cazibeli* mi?”

Kelimeler kokuyormuş gibi tiksinererek yüzümü buruşturdum. “Bu aradığım kelimenin ancak zıttı olurdu.”

Odama dönmek üzere kapıya döndüm. Varlığı sinir katsayısıyla oynuyordu. “Teşekkür ederim,” dedi aniden. Sahte şaşkın bakışlarım onu buldu.

“Vay canına, bunu ne zaman öğrendin?” Kaşlarını hınzırca indirip kaldırdı. O kimliği benim için aradığını ve gladyatörlere karşı güvenliğimizi sağladığını unutmamıştım. Sadece ona bir şeyler için teşekkür edecek olursam egosunu besleyeceğimi adım gibi biliyordum. Minnetimle alay edecekti.

Buna rağmen, “Ben de teşekkür ederim,” diye cevap verdim. Elleri belindeydi ve başını sallarken dudakları düz bir çizgi hâline gelmişti. Sanırım gülmemek için kendini zorluyordu. Alaylı sözlerini yutmak için de olabilirdi. Emin olduğum bir şey varsa, bu da ânı bozmamak için sessiz kalmasıydı. “Bir dahakine bana yardım etmek için birini kurban seçmene gerek yok.”

“Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum.” Arkasını dönüp çekmecesini aralayınca, yaralı sırtına doğru tek başınayken hiç münasip sayılmayacak parmaklarımı kaldırdım. Üstelik iki elimle birden yapmıştım. Fakat beklemediğim bir anda bu tarafa doğru dönünce az önceki hareketimi gizlemek için saçımı düzeltiyormuşum gibi davranmam gerekmişti. Agiel gözlerini kıstı.

Yüceler! Hiçbir canlı o gözlerdeki susturuculuğu inkâr edemezdi.

Çekmecesinden havlusunu aldı. “İki gece sonra.” Bir süre yüzüne baktım ve devam etmesini bekledim fakat o çoktan odadan çıkmışım gibi banyosuna girip pantolonunu çıkarmaya başladı.

Tavan... iyiydi işte.

“A... anlamadım.” *Lanet dil.*

Agiel durdu. Kollarını başının üstüne, kapı çerçevesine yaslamıştı. Öylece üstsüz ve sadece çamaşırıyla duruyordu. Bu açıdan bembeyaz teni ve gerilmiş kasları tamamen ön plana çıkmıştı. “Balo iki gece sonra olacak. Kimliksiz hayatta kalırsan gelirsin. Ayrıca kimliğinde Meydan mührü olmadan içeri girebilmen için iyi bir şansa ihtiyacın var.” Tek kelime daha etmeden kapıyı kapattı, sert yüzey suratıma çarpmış gibi hissetmiştim. Tıpkı sözlerin gerçekliği gibi. Tıpkı kendi odama gitmek üzere koridora çıktığımda kafamın içinde dolanan düşünce silsilesi gibi.

Yatağıma uzanmadan önce mektubu ve yumurtayı görebileceğim bir açıyla masaya koydum. Lanet yumurta devamlı ısınıp başıma bela açsa da henüz çatlamadığı için ne kadar şükretsem

azdı. Pürüzsüz dokusuna uzunca bir baktım. Günün birinde sözümü tutarsam ondan kurtulabilecek miydim?

Göğsümün tamamını şişirecek bir oflamaya derinden ihtiyaç duyuyordum.

Sanki tüm soruların cevabı yorganın altındaymış gibi kendimi yatağa bıraktım ve huzurla inledim. Bedenimin şeklini alan yumuşaklık beni tüm gerçek kâbuslardan arındırmış gibiydi. Pamuklara sarılmış kanlı bir hançer olduğumu düşünerek yorganı etrafıma biraz daha sardım. Kanlıydım; hançer kadar keskin, ölümcül ve bilgisizdim. Bu karışımdan daha tehlikeli çok az şey biliyordum.

Uykuya dalmam, elden kaçan bir güvercinin gözden kaybolması kadar hızlı olmuştu.

Tabağımda şerbet dökülmüş krepler vardı. *Hay Legolas'ın sivri kulakları!* Gerçekten de düşününce, asır gibi gelen bir süreden beri besin değeri taştan daha fazla olan bir yiyeceği rüyamda bile görmemiştim. Şimdiyse ağzımın içinde bir şenlik yaşıyordu, devamı midemde gerçekleşiyordu. Yemekle aramızdan akan suların ne kadar derin olduğu suratımdaki gülümsemeden anlaşıyorsa bile onun için hiçbir önemi yoktu.

Rulo hâline getirdiğim krep elimden havalanınca ilk olarak büyümüyü kontrol ettim. Yerli yerinde ve durgundu. Ayrıca kreplerle ilgili bir gücüm olmadığından neredeyse emindim. Neredeyse.

Dustin az önce ağzıma ulaşmak üzere olan krepten kocaman bir ısırık alırken karşıma oturdu. Paniğimi ele vermemek için şerbetliği avuçladım. Aynı anda Agiel'i görme hevesiyle çevreyi süzdüğüm için tabağımda küçük şerbetten bir göl oluştu. *İmdat çağrısı.*

"Seni hatırlıyorum," dedi Dustin. Arkasına yaslanıp iyice kasılmıştı, gözlerini yüzümden ayırmadan ağzındakini çiğnemeye

devam ediyordu. Yüzüne bakınca onları gözetlerken şahit olduğum müstehcen görüntülerini gözümün önüne getirmemeye çalıştım. Bu gerçekten çok zordu. “Ama en önemlisi, kim olduğunu biliyorum.”

Sanki bildiği şeyler hayati değer taşıymıyormuş gibi, karşısında yemeğimi yiyormuş gibi görünmeye devam ettim. Ama karşıma oturduğundan beri lokmalar ağzımda büyüyordu. Büyüdü, büyüdü, büyüdü ve en sonunda yutamaz olduğumda peçeteme tükürdüm. Görünen sakinliğimin altında düşünmeye yarayan tüm benlikler bir çözüm ve kaçış yolu için çılgınca sağa sola koşuyorlardı.

Dustin imparatorun istediği emanetin bizzat kendisi olduğumu öğrenmiş olmalıydı. Müphem’in yanında olduğumu görmüş ve en kötüsü de büyüme şahitlik etmişti. Şimdi ise... “Seni dün gece Agiel’la buraya girerken gördüm,” diye bir itirafta bulundu. *Yer ve gök aşkına*. Bu adamların ben gelmeden önce bir sorunları mı vardı?

Sessizliğimi korurken elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Belli ki kimsenin bir hanımefendi gibi davranmamı beklediği falan yoktu. Benden beklenen daha *kayda değer* şeyler vardı. *İmparatorun dahi bulamadığı cadıyı bul, sözde arafın kaderini belirleyecek defteri oku. Hadi kızım, dünyayı kurtar!*

Hay hay. Cinlerin boyutuna girmeyen de kendine yaşıyorum demesin.

Bakışlarımız yeterince uzun süre kilitli kalırken buna daha fazla dayanamadım. “Ne söylememi bekliyorsun? Mükemmel bir gözlemci olduğunu mu?”

Masaya kollarını yaslayınca bana daha yakın hâle geldi. Ağzımı sildiğim peçeteye uzanıp parmaklarını temizlerken göz temasımızı hâlâ kesmemiştik. “Değerini öğrenmek üzereyim, o zamana kadar seni teslim etmeye niyetim yok. Bunu bir borç olarak düşün. Günün birinde işime yaramazsan, ödemesini senin ruh serserisinden alırım. *Yine.*” Nanta baskınının sorumlusu

oydu. Duruşum dikleşirken Müphem'e karşı hiç bilmediğim bir koruma içgüdüğü geliştirdiğimi fark ettim. Bu içgüdü, oturduğum yerden öfkemi dürtüyor ve önümdeki canavarı parçalara ayırmam için çeşitli ikna yöntemleri kullanıyordu.

Agiel'in masaya yaklaşan adımlarını görünce rahat bir nefes verdim. Yüzündeki endişeli ifade aynı anda şüpheyi harmanlanıştı. Büyük ihtimalle Dustin gibi biriyle neden aynı masada olduğumu merak ediyor, hatta içten içe bu durumu yargılıyordu. Aynı soruyu ben de kendime soruyordum.

Dustin gözlerini baktığım yöne doğru çevirince dudakları kıvrıldı ve hızlıca ayaklandı. "Cerbezeli," diye seslendi. Agiel aniden onun omzunu kavrayıp yüzüne kocaman gözlerle baktı. Gülüşünde başka şeyleri kapatmayı amaçlayan bir ifade gizliymiş gibi hissettim. Eğer elini omzuna atacak kadar samimiyseler, az önce yüzünde gördüğüm endişenin nedeni neydi?

"Dustin," diyerek başıyla selam verdikten sonra bana döndü. "Günaydın, yosun kafa. Rica etseydin, sana seve seve eşlik ederdim." Bunu söylerken göz ucuyla yanındaki adama bakmıştı. Belli ki hâlâ masamda oluşuna anlam vermeye çalışıyordu.

Kafam karışmış bir şekilde tekli koltukla kıpırdandım. "Aslında ben burada oturuken..."

"Tanışveriş." Dustin'in hevesle böldüğü sözüm Agiel'in gözlerini bir kez daha kısmasına sebep oldu. "Az önce tanıştık. Böyle nahif bir hanımefendinin han salonunda tek başına kahvaltı etmesine gönlüm razı olmadı." Bunları söylerken kendinden öyle emindiki bir an için gerçekten az önce tanıştığımıza ve daha da komiği, nahif biri olduğuma inanacaktım. Ama Agiel hiç öyle değildi. O sözlerin altındaki gerçeği ayırt edecek kadar dikkatliydi. "Ne kadar hoş." Cerbezeli devamlı başını sallıyor, bakışlarını ikimizin arasında gezdiriyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm, ne kadar hoş bir tesadüf. Balo için davet kartımı sunmak üzereydim ama şimdi durumu anlıyorum, hanımefendinin kavalie olarak Cerbezeli'yi seçmekten

başka şansı yok.” Dustin bana dönüp göz kırptı. İğrençti. Agiel burnundan bir nefes vererek gülerken bana kısacık bir bakış attı. Yalanlara kanmadığını belli eden o şüpheli yüz ifadesine rağmen karşısındaki adamın eli bile titrememişti. Dustin de durumun farkındaydı. Biri gerçek olmadığını bilerek dinliyor, diğeri inanmadığını görerek anlatmaya devam ediyordu. Bu iletişimdeki yerimi çözemeyerek sessiz kaldım.

Agiel elini bana uzattı. “Seçeneklerden biri ben olduğumda, hangi kadın başka bir şansı olduğunu düşünür ki?” Dustin’in gözü bana uzatılan elden hiç ayrılmıyordu. Bu yüzden o eli tutmam gerektiği fikrine kapıldım. Belki de böylece buradan çok daha çabuk uzaklaştık.

Elim Agiel’in büyük ve pürüzsüz avucunda kaybolurken ayaklandım. Aklımın hâlâ tabağımda kalan kreplerle meşgul olmasını engelleyemiyordum. Muhtemelen fazla şerbet yüzünden hepsi lapa gibi olmuştu.

Dustin cevabını almış gibi nihayet gözlerini ellerimizden çekti. Boynuzlarının ucundan başlayan bir kıvılcım gözlerinde son bulmuştu. “İyi öğleden sonraları, Dustin.” Onun cevap vermesini beklemeden salondan ayrıldık.

Agiel ofisinin kapısını kapatırken, “Henüz bir kimliğin bile yok ve sen tekinsiz flörtler mi ediniyorsun?” dedi. Sesi her zamankinden daha yüksekti.

Masanın karşısındaki koltuğa bedenimi bıraktım. “Tekinsiz olarak nitelendirdiğin o insanla yeterince samimi olduğuna şahit oldum. Ayrıca dediğin gibi bir şey olmadı.” Hem de Dustin’le. Bu, hayal bile edilemeyecek bir trajediydi.

Koltuğu yerine, tam karşımdaki masanın yüzeyine kalçasını yasladı. “Sana tekinsiz olmadığımı iddia etmedim. Sadece sırrına sahip çıkan tek bir tekinsizle idare etmelisin.” Cümlelerin başında ve sonunda beni baştan aşağı süzmeyi ihmal etmemişti, yani karşısında rahatlıkla oturmamı.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. Sadece mideme bir şeyler girmesini istemiştim. Hâlâ istiyordum. “Aklımda bulundurum.”

“Nahif hanımefendi baloya nasıl gireceğini düşündü mü peki?” Kaşları beklentiyle havaya kalktı. Merak ettiğinden değil, bu konu üstünde düşünüp düşünmediğimi bilmek istediği için soruyordu. Hiç ilgilenmiyormuş gibi kol düğmelerini inceliyor olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ona büyümle spontane davranacağımı söyleyemediğimden, katlanan gerginliğimi uysallaştırma fırsatını çoktan kaçırmıştım. Bu yüzden yapabileceğim en iyi şeyi yaptım ve zihnimin arka planında bir dizi fili uygun boşluklarla dizip saymaya başladım. Bu sakinleşme yönteminde fillerin pembe olması muazzam bir önem taşıyordu. *Fakat o da ne?* Mor filleri kışlarına vurarak buradan uzaklaştırmam gerekecekti. Onlar stresi temsil ediyordu. Labradoritlerden arınmayan bilinçaltımın da bir etkisi olabilirdi.

Endişem baloda büyümle yakalanmaktan ibaretti. Büyü davetlilerinin üzerinde kara bir bulut gibi gezerken Merga’yı bulacak kadar dikkat dağıtmış olmayı dileyecektim. Burnumun ucunda duran tüm havayı ciğerlerime çektim. *Yer ve gök aşkına.* Kendimle bile gerçekleri konuşamayacak kadar çok korkuyordum. “Bir fikrim var elbette. Gerçekleşmesi tamamen senin önüme çıkmamana bağlı. Ayrıca kesinlikle ne olduğunu bilmen gerekmiyor.”

Gözlerinin içinde birkaç ışık hüzmесinin bir yıldız gibi kayarak solduğuna yemin edebilirdim. Elini kuzgun karası saçlarından geçirdi. “Öyleyse başın derde girdiğinde bunu bilmesi gereken birini bulsan iyi edersin.” Alınmış mıydı? Yoksa bu tamamen hayal gücümün yaratıcı olmasından mı kaynaklanıyordu? Gözlerimi devirdiğimde devam etti: “Ah, hayır. Bana öyle bakma. Sadece naçizane bir fikir.”

Doğrudan baktığım gözleri her zamanki gibi yılsı görünüyordu. “Asaletine göre fazla alıngan olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Az önce bana iltifat mı ettin?” Sırtı aniden dikleşirken gözleri hınzır bir şaşkınlıkla kocaman olmuştu. Aynı hınzırlığı dudaklarında da görünce bulunduğumuz andan çok keyif aldığını fark ettim. Saatlerce çamurda debelenmiş bir domuzcuk gibi görünüyordu. “Günahkâr kulaklarım neler duyuyor...”

Gülümsememi bastıramadan kapıya doğru ayaklandım. “Kes sesini.” *Seni koca sersem.*

Dakikalar saatleri, saatler geceleri kovaladı. Nihayet bu sabah baloya sayılı zaman kaldığını bildiğim bir noktadaydım. Yataktan bacaklarımı sarkıttım ve masamda duran Agiel’in el yazısıyla doldurulmuş adres kâğıdını epeyce izledim. Bunu dün, hava mordan laciverte dönmeden önce vermişti.

Ona kapıyı açtığımda koridorda bir grup kaymak tabaka mensubu görüp, “Yoksa balo burada mı olacak?” diye sormuş bulundum. Yüzümdeki anlık bir şaşkınlıktı.

Agiel ise ona vurmuşum gibi geri çekildi ve elini göğsüne koydu. “Ne münasebet?” Bir neden yüzünden soruma gücümüş görünüyordu. Övünmeye hazırlandığını belli eden kasıntı bir ifade takınırken sadece, “Benim...” diyebilirdi. Kendi lafını kesmişti.

Söylediğinden pişman olmak üzereymiş gibi yutkundu. Gözlerimi duraksayan yüzünden ayırmadan kaşlarımı kaldırdım. “Senin ne?”

“Benim çalıştığım handa bu tür şeyler imkânsız.” Saçları özenle geriye taranmıştı. Bir çalışan gibi değil de tıpkı... Arkasından geçip giden gruptan gibi görünüyordu.

Omuzlarımı silktim. “Niye ki?”

Başını yana yatırdı. “Senin daha önemli soruların yok mu? Örneğin balo konumu gibi...” Cebinden çıkardığı tüy kalemle masama yürüdü ve yazmaya başladı. Yazdığı adresi nasıl bulacağımı ya da o sırada onun nerede olacağını sormak istemedim. Öncesinde onu baloda görsem dahi yanına gitmemem gerektiğini söylemişti. Bu da sonraki ayrıntılara zaman ayıramayacağı anlamına geliyordu. Tüm bunlar onun için sadece ödenen bir borçtan ibaretti.

Yazdığı adresi gömleğimin cebine hızla sıkıştırdı. “Hey,” dedim aynı anda eline vurarak. Onu azarlamamı umursamadan arsızca gülüyordu. Üstelik gömlek cebimin sütyensiz göğsümün tam üstünde kaldığını fark eden yalnızca ben değildim.

Kâğıdı çıkarıp adrese göz attım. Kapı numaraları ve sağa sola dönen yol ayrımı anlatımları sonunda büyük harflerle balonun olacağı yer yazıyordu. “Diyar Sarnıcı mı?”

Agiel usulca başını salladı. “Tüm imparatorluk davetleri Diyar Sarnıcı’nda olur.”

Artık Merga’ya ulaşmak için bir fırsatım vardı, hatta bir adresim bile. Fakat sarnıçtan içeri girememe yarayacak uygun bir plan yapamıyordum. Duş alırken, tuniğimi giyip kemerimi takarken, yemeğimi yerken ve hatta çok sıkışıp tuvalete koşarken dahi bunu düşünmüştüm. İçimden bir ses dikkat dağıtmamın yeterli olmayacağını söylüyordu. Onu dinlemedim ve saat yaklaştığında handan çıkmak üzere merdivenlere yürüdüm.

Aniden bir el, koluma yapışıp beni karanlığa çekerken çılgın atacak vaktim olmamıştı. “Sessiz kal,” diye fısıldadı. “Benim.”

Parmak uçlarıma toplanan büyümü geri yolladım. Onları ulu orta kullanmamaya özen göstermem gerekiyordu. “Bunu eğlence için yaptığını söylersen...”

Parmağını dudağıma bastırdı. “Sessiz ol dedim, Alessia.” Fısıldıyordu. Onu baştan aşağı süzdüm. *Yüceler!* Karşımda içlikle duruyordu. Parmağını dudağımın üstünde kaydırırken ne yaptığını anlamam zaman almıştı. “Kes şunu,” diye soludum.

Agiel çevresine bakarak geri çekildi. “Sana bir şey vermem gerekiyor, bunun için çok fazla zamanım yok.”

Tedirgindi. Sanki aniden onu çıktığı deliğe geri sokacak bir canavarın çıkıp gelme ihtimali varmış gibi davranıyordu. “Baloda işime yarayacak bir şey mi?” Bembeyaz tenine zıt görünen siyah saçlarını düzeltti ve yılan gözlerini benimkilere dikti.

Ellerini soluk soluğa yanaklarıma koydu. “İçeri girmek için büyüünü kullanamazsın.” Ona iri gözlerle baktım. Her şeyi biliyor muydu? “Bunu duydun mu? Yapamazsın. Beni de seni de bulurlar.”

“Sen...” Benimle ilgili başka neler bildiğini merak ettim.

“Nereden öğrendiğimin bir önemi yok. Saklamak konusunda başarılı olmadığını bilmen yeterli, daha fazla açıklama yapacak vaktimiz kalmadı.”

Ellerini yanaklarımdan indirmeye çalışsam da çabam boşunaydı. “*Yer ve gök aşkına*, öyleyse bana da panik yaptırmayı bırak ve her ne vereceksen ver.”

Bir anlığına yüzüme kararsızca bakarken bir sonraki an dudakları benimkilerin üzerindeydi. Şaşkınlık bir tokat gibi bedenimi sarstı. Tüm kaslarım bir anda çeliğe dönmüştü sanki. *O, beni öpüyor muydu?* Önce öfkeden başka bir şey düşünemezken saliseler sonra zihnimin içinde bir şekil görmeye başladım. Sanki kafamın içindeki bir kalem bilinçaltımın duvarlarını kâğıt gibi kullanıyordu. Bunu Agiel’in yaptığını düşünüyordum. Kısacık bir süre içerisinde, şekil eklenen yeni çizgi ve noktalarla bir tür imzaya benziyordu.

Biraz sonra yumuşak dudaklar benimkilerin arasından ayrılırken kaslarım çözüldü. Önce serbest kalışımın rahatlığıyla rahat bir nefes aldım. Şekil hâlâ bir pano gibi zihnimin tam ortasında asılı duruyordu. Tokadım Agiel’in yanağına çarpana kadar ona vurmayı planladığımın farkına bile varmamıştım.

Acıyla elini yanağına götürdü. “Bu senin teşekkürün mü? Tam da bir mağara kızından beklenen türdenmiş.” O kadar çok

kızmıştım ki büyüm derimin altını tırmalıyordu. Sanırım onun bir yerine dal geçirmek için...

Agiel'i omzundan ittim. "Sana beni öpebileceğini düşündüren ne?" Artık fısıldamıyordum. Elimin tersiyle dudaklarımı sildim, ağızımdaki tadın hayatım boyunca tattığım en çirkin şey olduğunu düşünmesi için yüzümü buruşturdum. Bu, erkeklik gururuna inen bir balyoz görevi görecekti.

Tavrıma hiç aldırmadan işaret parmağını şakağıma yerleştirdi. "Baloya girerken mührün sorgulandığında sana uzatılan kûp prizmaya bu imzayı atacaksın." Tüm sinirim inişe geçen bir kartal gibi yatışırken gözlerimi kırptırdım. Bana yardım etmeye devam ediyordu. Belki de asıl amacımı öğrenmiş ve kuruluşa katkıda bulunmak istediğine karar vermişti.

Beni öpmemişti, kafamın içine bir tür aktarım yapmıştı. Tıpkı iki gün önce o kadından bilincini aldığı gibi, bu da bir eylemden fazlası değildi. "Bu imzayı senden başka kimsenin bilmemesi işin kilit noktası. Sakın o âna kadar başka bir yere çizme."

Hızlıca başımı salladım. Karşımdan kaybolmadan önce sadece, "Teşekkür ederim," diyebilmişim. Sessiz, minnettar ve biraz gergin bir tonla konuşmuştum. Kendime baktığımda hepsinin bir arada olduğunu ilk kez görüyordum.

Sarnıcın önünde neredeyse iki sokak uzayan bir kuyruk vardı. Fakat en sonda olmama rağmen merdivenlerin başında, Pegasus heykellerinin yanında dikilen iki gladyatörü görebiliyordum. Terli ellerimi eteğime sildim. Elbette gömleğimin altında sırlıklam ıslanan korsem varken bu bir çözüm değildi. Yüzüme yapışan saçları çekip daha normal ve aranan biri değilmişim gibi görünmeye çalıştım. İmparatorun peşine düştüğü, katil ve yaşam kanı taşıyan biri değilmişim gibi.

Topal şeytan! Ben neydim böyle?

Önümdeki kadın kırmızı elbisesinin kabarık kalçasını biraz daha kabarması için gizlice çekiştiriyordu. “İmparatorun kardeşinin bu baloda olacağı söylentisine kesin gözle bakıyorum,” dedi yanındaki yeşil elbiseliye. Yeşil elbiseli, kol çantasından çıkardığı pamuğu göğsünden içeri tıktırırverdi. Göğüsleri, şimdi bu açıdan bile daha kalkık ve patlayacakmış gibi görünüyordu. Bir sır verircesine manikürlü elini dudaklara siper etti. “Dükün, Garnet lapalarının olmadığı temiz bir balo beklediği kimin aklına gelirdi ki?”

Aniden bakiştılar. Sahte bir kahkaha bunu takip etti. “Garnetlerin,” dediler aynı anda.

Süslü rüyaları, dükün çarşafalarını havalandırmak olan iki genç hanımdan dikkatimi olduğu gibi geri çektim. Aksi takdirde şahit olduğum konuşmanın düşünme yetimi olumsuz yönde etkilemesi muhtemeldi. Özellikle de bu gece her zamankinden daha zeki olmam gerekirken, böyle bir dedikoduyu geri tepmek göze alınır bir fedakârlıktı. Birkaç adım geriledim ve maskemi yüzüme biraz daha oturttum. İletişim kurulan kişilerin, o insanın zekâ seviyesine uyguladığı tarife ömürlük olabilirdi.

Sıra önce on metreye, ardından beş metreye ve nihayetinde olduğum yere kadar kısaldı. Agiel’in zihnime kondurduğu şekli unutmamak için normalden daha fazla ter döküyordum. Çelik eldivenli dev eller avucuma altın bir prizma bırakınca nefesimi tuttum. Beklendiği üzere, gladyatörlerin birer silahla eş değer elleri vardı. Öyle ki o çelik eklemlerin arasını açıp bakarsam kurumuş kan bulacağıma bahse girerdim.

Önce sağımdaki, ardından da solumdaki gladyatöre baktım. Onlardan son gücüyle kaçan hâlimle, karşılarına dikilen bu kişi aynı insan olabilir miydi? Hiç sanmıyordum. Nasıl oluyordu da elbise ve süslü bir maske böyle hayati bir durumun üstesinden gelebiliyordu?

Attığım imza, prizma üzerinde neredeyse emilerek yok oldu. Birazdan dalga vuracak kumlara yazı yazmaya benziyordu.

Metal kaskın içinde beni süzen bilinçsiz bakışların tenimi kestiğini hissedebiliyordum. Bu bakışların altında titrememek için büyük efor sarf etmem gerekmişti. Bu kadar uzun bakmalarının sebebi hâlihazırda aranan listesinin başını çekiyor oluşum olabilir miydi?

Yok canım.

İki gladyatör prizmaya uzun bir süre baktıktan sonra kırmızı halatı açıp girmem için kenara ayrıldılar. Bu mümkün müydü, bilmiyordum ama kafalarının karıştığını metal zırhın üzerinden bile görebildiğimden emindim.

İçeri adımımı atar atmaz tuttuğum nefesi geri verdim. *Yüceler!* İçerideydim, baloya gerçekten girmiştım. Bunu yaparken yaşadığım gerginliği puanlamam gerekecekse, en yüksek puana sadece gülerek bakardım. Kapıdan olabildiğince uzaklaşmak için adımlarımı hızlandırdım. Her an burada olmam konusundaki kararları değişebilirmiş gibi hissediyordum.

Rüzgâr gibi çevrede dolaşan soğuk havayla tüylerim diken diken oldu. Az önce ter içinde kalan bedenim için bunun birkaç kadeh alkolü temsil ettiğini biliyordum. Belki biraz da burun akıntısı ve ateş. Oyalayıcı düşünceleri kenara itip topuk seslerini takip ettim. Tavan yüksekti, duvarlar beyaz renkteydi ve hava... sanki mentollüydü. Yankılanan adım seslerim sarnıcın asıl yerine çıktığımda son buldu. Şimdi durduğum yüksek girişten, zemindeki derin suyu ve içeride gezebilmek için inşa edilen köprüleri görebiliyordum.

İçerideki hava çok daha serin ve ferahtı. İşlemeli bir sütuna yaklaşıp parmaklarımı sürdüm. Bunları elle mi çizmişlerdi?

Elimi yanmış gibi hızla geri çekip eteğimi düzelttim. Asıl önemli noktalarla ilgilenmem gerekiyordu. Yakalanmamak, yakalanmadan Merga'yı bulmak ve son olarak... yakalanmadan dışarı çıkabilmek. Her şey ve herkes, *"Paçayı ele verme!"* diye bağıırıyordu.

Dur bir saniye, bu sadece iç sesimmiş.

Labradroitler ve Sitrinler. İçeride gördüklerim tamamen onlardan ibaretti. Ellerindeki mavi sıvı dikkatimi çekmişti, şu an için kaynaşmayı reddedip kendi türleri arasında kadeh tokuşturuyorlardı. “Peki,” dedim yanımdan geçen garsonun tepsisinden bir kadeh de ben alırken. “Uyum sağla, kızım.”

Yanımdan geçmek üzere olduğum bir kadın önüme adım atarak yolumu kesti. “Sen...” Gözlerini kısarak parmağını yüzüme doğrulmuştu. *Kusma, kusma, kusma.* “Sen imparatorluk hanedanından olmalısın.” Gözlerimi kırıştırdım. O kadar geniş gülümsüyordu ki ona bunu yaptıran şeyin elindeki alkol olup olmadığını merak ettim. Sarı saçları tepesinde sıkıca toplanmış, halka küpelerini ortaya çıkarmıştı. Lacivert kadife elbisesi ve cesur yırtmacıyla çekici bir Sitrin’di.

Bense Sitrin ya da Labradorit değildim. Herhangi bir şey olmalıydım. Fakat ne?

Şeytanım kahkaha attı. “*Kırmızı halı.*”

Ha ha.

Saçımı omzumdan geri savurdum. “Ben... evet.” Onun gülümsemesini taklit ederken düşünmek için zaman kazanıyordum. “Ben imparatorluk terzisiyim,” deyiverdim. Dudağı düşünceli bir tavırla büküldü. *Topal şeytan, lütfen yanlış bir şey söylemiş olmayayım.*

“İlginç. Kıyafetleri el kitabı büyüleriyle yaptıklarını sanıyordum.”

Gülümsememi koruyup elimi savurdum. “Şu dedikodular...” Dişlerim hiç bu kadar açıkta kalmamıştı. Lanet olsun, kadın artık gülmüyordu.

Atkuyruğunu eline dolayıp omzundan itti. “Öyle olm...”

“Ah, şu işe bak,” dedim, arkasında kalan bir yeri göstererek. Tamamen rastgele etrafı işaret ediyordum. “Şuradaki sanırım imparatorluk ilişkileri danışmanı.” Daha iyi duyabilmek için biraz daha yaklaştı. Biri bir şeyi anlamadığı için ancak bu kadar mutlu olabilirdim.

“İmparatorluk ilişk... Affedersin, kim dedin?”

“Yanına gitsem iyi olur, sonra görüşürüz.” Onu çatık kaşlarla bıraktığım noktaya bir daha geri dönüp bakmadan yürüdüm. Herhangi biri daha kim olduğumu sorabilirdi fakat sormamaları için mucizevi bir şekilde tenimin mora ya da gözlerimin sanyaya dönmesine imkân yoktu. Eh, yalanlarla idare edecektim.

Vals müziği sarnıcı doldurmaya başladı.

Zihnim bu melodiyi bir tat, bir koku gibi anımsamıştı. Her yeni notada anıya dair görüntüler biraz daha netleşti. Bacağıma çizilen şaraptan bir çizgiyle üşüyor, sonra dudağıma üflenene nefesle yanıyordum. Müphem’in taze dokunuşu sanki gerçekmiş gibi, hepsi yaşanmış gibi kollarımdan kayıyordu.

Bu anının, büyüünün yanılsamasından daha fazlası olmadığını biliyordum. Gerçek değildi. Benimle vals yapmamış, kemikli parmakları bel çukurumu hiç okşamamıştı. Başımı sallayarak, gömüldüğüm keder bulutundan sıyrıldım. Beni günaha iten o dansta çalan müzik hâlâ kulaklarımı dolduruyorken o tuncu saçları düşünmemeye çalıştım. *Bunu denedim.*

Dakikalarca etrafımı izlememe rağmen Merga ya da Agiel’i görememiştim. Merak ediyordum da... Acaba onu görsem bir cadı olduğunu anlar mıydım? Bir suçlu, asil bir baloda sıradan bir davetli gibi gezemezdi, öyle değil mi? Onu tanırlardı. Herhalde onu tanırdım.

Bir anda altımızdaki su fokurdayarak yükseldi. Sarnıcın içindeki hava fırtınaya dönüşmüş, âdeta ılık çalmaya başlamıştı. Üstünde durduğum köprü sarsılınca sıkıca yanımdaki sütuna sarıldım. Merga’yı bulmadan kıyamet kopmamasını diliyordum. Davetlilerin paniğine bakarak bunun baloların vazgeçilmez klasiği olmadığını anlayabilmişim.

Suyun içinden bir beden yükseldi. Savrulan etekleri yatışınca yüzünü ve koyu kahve saçlarını gördüm. Sarnıcın yüksek tavanından yere yavaş yavaş süzülmeden önce biraz havada asılı

kalıp herkese yukarıdan bir bakış atmıştı. Sanki hepimizin ne kadar küçük olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Yere indiğinde öncesinde orada olmayan siyah taşlar ayağının altına dizildi ve üzerinde yürüyeceği bir zemin oluşturdu. Kurgusal kahramanlara tapan yanım, bu görüntü karşısında ruhunu karşımdaki kadının herhangi bir sözüne bağışlayabilirdi. Kadın siyah taşların üzerinde kalabalığın ortasına doğru yürürken yavaşça gözlerini kırıştırdı. Her adımda uzun bukleleri dalgalanıyordu. Ah, hayır. Sadece çok iyiydi.

Uğursuz bir sessizlik içeride hükmünü sürerken kimse kıpırdamıyordu. Kadını kimse durdurmadı. Sanki aksi gerçekleşirse bir sınır ihlal edilecekmiş gibi bakıyorlardı. Bu yüzden davetsiz misafirin hareket eden birine dönüp, “Öldün!” diye bağırmasından korkmuştum.

Yuvarlak alanda öylece durup onu izleyen yüzlerle göz teması kurdu. “Ne o? Kimse bana bir kadeh getirmeyecek mi?”

Cevap veren tek şey rüzgârdı.

“Pekâlâ, o zaman kendim alırım.” Öylece elinde beliren kadehten küçük bir yudum aldı. *Az önce kadeh elinde öylece belirdi mi?* “İnanın hiç gücenmedim.” Gülümsemesine rağmen kara gözleri hinlikle parlıyordu.

O, Merga’ydı.

Piyanoya döndü ve parmaklarını salladı. Piyanist yalpalayarak koltuğundan kaçarken piyano tuşları kendi iradesini kazanmıştı. Bu açıdan sanki hayalet eller bildiği en güzel ritmi bize çalıyormuş gibi görünüyordu. İzlediğim görüntü fevkalade olmasının yanı sıra, aynı zamanda gördüğüm en tüyler ürpertici şeylerden biriydi.

Merga, tıpkı benim gibi adının üstü çizilmiş biriydi. Aranıyordu ve buraya kendi kimliğiyle gelmişti. Ne kadar beklesem de onun üstüne atılan askerler ya da gladyatörler görmemiştim. Bu, aklımı karıştırmıştı.

Gözden kaybolmadan önce siyah bakışları benimle buluştu. Bu çok küçük bir an duraksamasına neden olmuştu. O kadar kısaydı ki bunu benden başka herhangi birinin fark edemeyeceğini adım gibi biliyordum. Kadın gözlerini kıstı. Bunu daha iyi görebilmek için değil, benimle ilgili bir kanıya varmaya çalışıyormuş gibi yapmıştı.

Nasıl bir sonuca vardıysa, gitmeden önce dudağının kenarının kıvrıldığını gördüm. Bu, yanına gitmek için cesaretlendirici bir sahne olabilirdi, eğer aynı saniye arkasını dönüp gözden kaybolmasaydı.

Merga kalabalığın arasına karıştıktan hemen sonra davetliler eski rahat hâllerine dönmüşlerdi. Az önce ödlerini koparan cadı hâlâ aralarında olmasına rağmen sanki korktukları tek şey onun böyle gösterişli bir giriş yapmasıymış gibi davranıyorlardı. Belki de asıl balo klasığı, onun böyle sarsıcı girişler yapmasıydı. *Gerçekten sarsıcı.*

Sarnıçta kaçınıcı turum olduğunu bilmiyordum. Belki de ayakkabımın tabanında aşınmadan kaynaklanan küçük delikler oluşmaya başlamıştı. Ne kadar arasam da bir cadı veya cadiya dair hiçbir iz bulamamıştım. Sadece, “Az önce şuradaydı” ya da “Şuradan geçerken gördüm,” fısıltıları vardı.

Gözlerim cadıyı ararken bir anlığına kalabalığın içinde turuncu saçlar gördüğümü sandım. Bu, hayal gücümün düşük mizah seviyesinden kaynaklanıyor olmalıydı. Ya da kalbimin. Bunu bilmeme rağmen irademe yenilip, turuncu saçları tekrar görme arayışıyla her köşeyi didik didik ederek izlemeye başladım. Kafamı diğer yöne çevirdiğim anda hemen yanımda bir yüz belirdi. Aramızda bir nefes mesafeden fazlası yoktu.

“Aradığın ölüm mü? Kalım mı?” Ondan bir adım uzaklaşarak gözlerimi kıstım.

“Sen hangi seçeneğe dâhilsen o,” diye cevap verdim. Bu, bir cadıya kurduğum ilk cümle olmuştu. Belki de son cümlem olabilecek kadar ukala görünmüştüm. Cadı gülümserken yavaşça

gözlerini kırptı. Üzerinden akan asalet dumanı etrafımızı tamamen sarıyordu.

“Arzun beni bulmaksa...” Avuçlarını açınca elinde hayaletimsi bir defter belirdi. Defterin sayfaları kendi kendine ve hızla dönüyor, neredeyse sona yaklaşıyordu. Cadı son sayfalardan birine parmağını koydu. Bu, defterin sonuna kadar görünen ilk boş sayfaydı. Öncekilerde ne yazdığını net olarak anlayamasam da isim olduklarını tahmin ediyordum. “Görüyorsun, sıraya girmen gerekecek.”

Elimi bir duman bulutunu savar gibi defterin olduğu yere sallayınca defter gerçekten de duman gibi dağılarak yok oldu. Şimdi cadının yüzünde az önce olmayan bir ifade vardı. Bu hareketimdeki cesaret onu memnun etmişti. Çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. “Ama şu anda buradasın. Bu da seni bulduğum anlamına geliyor. Listenin başındakilerin bunu yapamıyor olması benim sorunum değil.” Tek taraflı gülümsemesi diğer tarafa da yansıdı.

Geriye doğru attığım adımı ona biraz yaklaşarak kapattım. “Ayrıca yanıma gelen sensin, değil mi?”

Elleri önünde birleşmişti. Başını geriye atarak dolu dolu bir kahkaha attı. Kahkahası, bir kadına yakışan en muntazam kumaştı. “Neden küstahlığından hoşlanıyorum?”

Başını yana yatırdıktan sonra devam etti: “Bana karın ağrından bahset.” Önce kaşlarım çatıldı ve elim karnıma gitti. Fakat beni aptal gibi gösteren bir sürenin ardından bunun, soracağım sorudan bahsetmem gerektiği anlamına geldiğini anladım. “Ayrıca bunu balo bitmeden yaparsan çok iyi olur.”

Aslında soracağım birçok soru vardı. *Aranan biriyken baloya nasıl giriyorsun? Neden kimse seni tutuklayıp imparatora götürmüyor? Büyü denen şey nasıl işler? Ben neyim ve ne işe yararım?*

Ama en gerekeni sormak konusunda kararlıyım.

“Saklı bir defterle ilgili bazı bilgiler edindim ve bunlardan daha fazlasına ihtiyacım var. Yani defterin kendisine.”

Göğsünü şişiren bir nefes aldı. Söylediklerime hiç şaşır-mış gibi görünmüyordu. “Bu bir imparator iletişim danışmanı-nın soracağı bir soru değil.” Bakışlarım yakalanma hissiyle yana kaydı. “Neyse ki sen o şeyden değilsin.” Usulca başımı salladım. En başından beri burada olmalıydı. Yalanıma şahit olacak kadar uzun bir süredir.

Omzumda toz varmış gibi kıyafetimi silkeledi. “İlk yaşam kanı nihayet olması gereken yerde. Günlüğün peşinde.” *Bili-yordu*. Bana vereceği en ufak bilgi için sözünü kesmeden dik-katle onu izliyordum. “Günlük, siyahın içinde bulunan her şeyle inşa edilmiş bir yerde.”

“Bu ne anlama geliyor?” Anlamaya yönelik çabamla yüzüm buruşmuştu.

Merga alaylı bir ifadeyle bana baktı. Bu ifadede yalandan bir şaşkınlık vardı. “*Arafın gölleri!* Seni hedefine kavuşturmak için kendi canımdan olmamı mı istiyorsun? Düşündüğünden de bü-yük bir ipucuna sahipsin, bununla yetinmen gerekiyor.”

“Sahip olduğum tek şey, bir çocuk bilmecesiymiş gibi hisse-diyorum.” Yine düşüncelerimi kelimelere dökmüştüm. Bunun onu kızdırmamasını umarak boğazımı temizledim. “Affedersin.”

“Ah... Önce ben affedilmeliyim, bilirsin.” Ellerini kaldırıp büyülerinin dalgalarını gösterdi. İşte aranmasına sebep olan şey buydu.

“Evet, tabii. Peki... İmparator bir arkadaşımı kaçırdı desem, senden bir şey çıkar mı?”

“İmparator kaçırmaz, geri alır, çocuk. Şu esmer kızıdan bah-sediyorsun. Adı neydi... bir saniye...” Gözlerini kapatıp ayağıyla ritim tutmaya başlarken düşünüyordu.

“Ophelia?”

“Hay yaşa! Evet, isim buydu. Günlüğü istiyorsan arkadaşını olduğu yerde bırakmalısın, çocuk. Bunun nasıl doğru bir karar olduğunu sen de göreceksin.”

“Ama...”

“Bu senin kararın. Benimki sadece bir tavsiye.”

Ne zamandır elinde tuttuğunu bilmediğim kumaş peçeteyi yere attı. Bunu kasten yapmıştı. “Son zamanlarda sakarlıklarım epey artıyor.” Peçeteyi eğilip almadı. Gözüyle kumaşı işaret edince bunu benden beklediğini anladım.

Bir kereliğine bunu yapabilirdim. Sadece bu kez. Aldığım bilgi karşılığında bir kibarlık gösterebilirdim.

Ben eğilince aynı anda yere çöküp peçeteye uzandı. Bedenimin bu hizaya gelmesini beklemiş gibiydi. Ama neden... Bir anda dudakları kulağıma fısıldamaya başladı.

“Defterde gizleneni anlayabiliyorsan, ölüm çok yakınlarında olacak.”

Onu okuduğumda ölecek miydim?

Hiç beklemeden ayağa kalktı. “A... Anlamadım.” Sırtını dönüp ilerlemeye başlamıştı bile. “Hey!” Bir kedi gibi peşine takılmış, ona yetişmeye çalışıyordum fakat adımları çok hızlıydı. Haddinden fazla. “O cümleyi yeniden ve daha açıklayıcı kurman gerekiyor.”

Yeniden gözden kaybolmadan önce hiç yüzünü dönmedi. Bense hâlâ sesimi duyurmaya çalışıyordum, zaten duyduğunu bilmeme rağmen. “İnsanı bu kadar merakta bırakmak neredeyse suç sayılır!”

Bakmamıştı.

Üzerimde dolaşan gözlerin dikkate almam gerekecek kadar çoğaldığını fark ederek sessizleştirdim. Herkesin gözü önünde o cadıyla konuşmuş, yepyeni bir açıdan daha isminin üstünü çizmiştim. Fakat onunla konuşmak için bundan başka fırsatım olmayacağını adım gibi biliyordum. Her ne kadar elle tutulur bir bilgi edinememiş olsam da...

Kalabalığın çığlıkları yeniden yükselmeye başladığında bunun balonun bir başka klasiği olmadığını bilecek kadar deneyim sahibi olmuşum. Bu insanlar neden sadece biraz eğlenemiyordu?

Ortaya düşen çıplak beden ayaklanarak hepimizi süzdü. Herkes birbirini itiyor, onları izleyen çıplak kızdan en uzağa gitmeye çalışıyordu. Âdeta o kızla birlikte ölümün kapılarını çalacağını biliyorlardı. Labradorit ve Sitrinler birbirlerine dokunmakta hiç çekince görmüyor, aksine kapılara ulaşmak için neredeyse birbirlerine sarılıyorlardı. Az önce kendilerinden olmayan herkese küflü bir peynirmiş gibi bakan bu iki tür için husumet bir anlığına yok oluvermişti. Hayatta kalmaya yönelik o arzu sayesinde. Bu tür bir kaosta köken ve kültür farklılığının hiçbir önemi kalmıyordu.

Karmaşayı bir kenara bırakıp onları korkutan şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Etrafımda omuzlarıma çarparak kaçışan bir kalabalık varken öylece dikilmeye ve kızı izlemeye devam ettim. Onun çıplak, kıvrımlı bedenini süzerken ben bile mest oluyordum. O sadece sıradan bir kızdı.

Gözlerim ayaklarından yukarı tırmandı, her parçasını analiz ediyordum. İri kalçaları, incecik beli ve ufak göğüslerini gözler önüne seren kumral saçları dirseklerinden aşağı dökülüyordu.

O sadece güzel bir kızdı. Ensesine yapışık iki yılan başı olan, güzel bir kız. *Topal şeytan!*

Bende ne aradığını bilmediğim bir cesaretle ona bir adım daha yaklaştığımda bedenim varlığına tepki vermişti. Bu tepkiyi daha o an her zerremde hissedip benimsedim. Kızın bir kurt gibi düz alnı ve çatık kaşlarının altındaki bakışları beni buldu. Âdeta onu çekim alanıma sokmuş ve bunun farkına varmasını sağlamıştım. *Yanlışlıkla.*

Ensesindeki yılanlar saldırgan ve en az saçları kadar uzundu.

Beni olduğum yere çivi gibi çakan bakışmamız gittikçe derinleşti. Bir süre sonra artık gözlerimi ondan alamıyor, hatta hareket edemiyordum. Üst dudağı yukarı kıvrıldı. *Küçük yaratık.* Üzerimde hâkimiyet kurmaya çalışıyordu.

Bir hayvan gibi hırladı.

Bir an sonra, gerçekten çok garip bir şey oldu. Öncesinde nerede olduğunu bilmediğim pullar teninde açılıp kapanırken titredi. Bu sadece bir başlangıçtı. Sonraki an saçları yeşile dönmüş, yanakları incelmış, gözleri daha çekik bir hâl almıştı. Sahip olduğum bunun gibi bir sürü fiziksel özellik artık onun bedenindeydi. Benim gibi görünüyordu. Tamamen ben gibiydi. Bu yeni silinmiş bir aynaya bakmaya benziyordu. Aramızdaki tek fark onun şeytani ruhunu ele veren bakışlarının olmasıydı.

Neyse ki bir süre sonra kendi görünüşüne geri döndü. Bunun bir tür uyarı niteliği taşıdığını biliyordum, bana ne kadar ileri gidebileceğini göstermek istemişti. Ardından suyun altından onunki gibi bir sürü kafa yükselerek kalabalığa yürüdü. Her birinin aynı yılanları ve aynı yüz hatları vardı. Tiksinti ve korkuyla yüzümü buruşturdum. Yılanlarını kalabalığa savurup kalabalığa saplanan dişlerden besleniyorlardı.

Mor bir adam kanlar süzülen boynunu tutarak yere yığıldı. Onun gibi birçok beden yere serildiğini o anda fark ettim. Artık yerler su ve kanla ıslanarak kayganlaşmıştı.

Buradan çıkmam gerekiyordu, olabilecek en hızlı şekilde.

Gözlerim çıkış yolunu ararken kapıların kapatıldığını gördüm. Bu planlanmış bir saldırıydı. Elimi çarpan kalbimin üstüne koyarak kapalı kapıları zorlayan bedenlere baktım. Bu, kalabalığın bir türlü azalmıyor oluşunu gayet iyi açıklıyordu.

Bir yılan başımın yanından kıvrılarak geçerken taş kesildim. Hareketsiz kalmam beni tehdit olarak görmemelerini sağlıyor olmalıydı. Ya da yem olarak.

Gözüme kalabalığın ortasında benim gibi dikilen biri daha takıldı. Suratına gördüklerinden memnun olduğunu belli eden sırıtma yerleştirmişti. *Dustin*. Yaşanan dehşeti keyifle izliyor, bundan haz alıyordu.

Tüm bunların sorumlusu olacak kadar adi biriydi.

Tenimin üzerinde izlendiğimi hissettiren bir karıncalanma hissediyordum ve çok geçmeden onu gördüm. Tanıdık yüzler

Dustin'le sınırlı değildi. Buraya nasıl ve ne zaman girdiğini fark etmemiştim. Neredeyse bir kral ya da bir prens gibi görünüyordu. Yüzü gölgelenirken ağırlığını bir bacağından diğerine vermişti. Duvarlarda büyüyen dikenlerini havada kalmak için kullanıyor, düşünceli bir tavırla bakışlarını Dustin ve benim aramda gezdiriyordu. Gözleri hafifçe kısıldı.

Hayır, hayır. Bu düşünceli bir tavır değildi.

Bunlar ancak iş üstünde yakalanan bir haine yöneltilecek rürden bakışlardı. Kavurucu bir sıcaklık boğazımdan aşağı kayarak indi. Tıpkı onun gibi, Dustin'e doğru dönüp baktım. İçimden bir düzine lanet ve kötü söz geçiyordu. Agiel'in ne gördüğü çok açıktı. Bu kanlı başyapıtı tasarlarken o adama yardım ettiğimi düşündüğünü görebiliyordum.

Dustin bakışlarımı yakalayıp bu şüpheyi desteklercesine bana doğru öpücük gönderdi. Belki isteği tam olarak bu şüphenin oluşmasıydı. Suratıma bir şey bulaşmış gibi yüzümü buruşturdum.

Agiel'in dudakları şaşkınlık ve biraz da öfkeyle aralandı. *Hayır, hayır, hayır.* Onu aklına düşen kurttan kurtarmak için başımı sağa sola sallıyordum.

"Dük Agiel!"

Bu, kalabalıktan yükselen bir çığlıktı. Bir imdat çağrısıydı.

Ona... dük diye mi seslenmişlerdi? İşte o anda, Agiel gözlerini benimkilerden kaçırdı. Bana yalan söylemişti.

Han çalışanı olduğu hikâyesi tamamen uydurmacaydı. *Ah, yüceler!* İmparatora herkesten daha yakın olan biriyle bir sürü anlaşma yapmıştım. Bir anda kavradım. Halkın tüm ızdıraplarına son verebilecek rütbeye sahip olmasına rağmen her şeyi görmezden gelmeyi seçmişti. Büyük ihtimalle yaptığı anlaşmaların altında yatan sebep de yeterince eğlendikten sonra beni en yakın zindana tıkmaktan başka bir şey değildi.

Tırnaklarım avucuma battı. Muhtemelen birkaç damla kan tırnaklarımın içine dolmuştu bile. Yüceler şahit olsun ki öfkem beni tamamen yutmak üzereydi.

Dikkatini toplayarak halkına döndü. Çaresizleri köleleştiren, şiddet yanlısı, zengin, vicdan yoksunu ve çıkarıcı halkına yardım etmesi gerekiyordu. Anlaşılan, bu grup onun yardımının dokunacağı tek topluluktu.

Aniden kolumda beliren iki sivri dişin varlığıyla irkildim. Yılanların sahibi bembeyaz saçlarıyla genç bir erkekti. Dibimde duruyor ve benden besleniyordu. Acıyla sarsıldım.

İstemsizce kavradığım yılanı kolumdan çekip alırken derim yırtılmıştı. Ama o an bunu umursamayacak kadar öfke ve adrenalini doluydum.

Avucumu çocuğun ağzına yapıştırdım. O sırada tutuşumdan kurtulmak için direniyor, yılanlarını üzerime salıyordu. Boştaki elimle iki yılanın da başını kavrayarak boynuna doladım. Birkaç saniye içinde rengi mora çalmaya başlamıştı bile. Fakat asıl ölümünün nereden geleceğini henüz bilmiyordu.

Büyümü çağırırken tüm buzlarımı çözen bir rahatlama hissettirdi. Ruhumun kadife duvarlarından taşmak için âdeta can atıyordu ve bu defa onu geri tepmeyecektim.

Tutuşum az öncekinden sıkılaştı. Kendi kanımla boyanmış tırnaklarım şimdi onun yanaklarını deliyordu. Keyifle gülümse dim. İki parmağını gözüme sokmaya çalışsa da başımı ulaşamayacağı kadar geriye atmıştım. Büyümle birlikte az öncekinden, hatta her zamankinden çok daha güçlüydüm.

Bedenindeki tüm suyu nefes borusundan yukarı çektim. Burnundan kanlı sular süzülürken gözlerine panik yerleşmişti. Baygın yılanlarını bırakıp ondan uzaklaştım. Son saniyelerinde çevresinde öylece yatan cansız bedenleri izlemesini istiyordum.

Elleri boğazına gitti. Muhtemelen nefes almaya ve öksürmeye çalışıyordu.

Pulları son kez açılıp kapandıktan sonra ağzından ve burundan taşan sularla birlikte yere yığıldı.

Nefes nefese geri çekildim. Bu bir oyunda galip gelen tarafmışım gibi hissetmemi sağlamıştı. İçimdeki bu keyiften korkarak elimi kalbime götürdüm. Onun canını almaktan haz duymuştum ve sarnıcın içinde aynı işkenceyi yapabileceğim en az beş yaratık daha vardı.

Belki de günün sonunda gerçek bir canavara dönüşecektim.

Bir anda görüşümü ıslak turuncu saçlar kapattı. Elleri ve gözleri yüzümde geziyor, dudakları devamlı hareket ediyordu. Dudaklarından dökülmesi gereken kelimeleri duymuyordum. Sadece telaşlı yüzüne bakmakla yetindim. *Topal şeytan*. Onu gerçekten özlemiştim. Yanağıma hafif bir tokat attığını hissettim. Amacı beni girdiğim transtan çıkarmak olsa iyi olurdu, yoksa ona bu tokadı ödetirdim.

"Alessia!"

Çevremize baktı. Muhtemelen bize yaklaşabilecek tehlikelere karşı tetikte olmaya çalışıyordu. Ben de baktım. *Agiel*. İşte oradaydı, dikenlerinin üzerinde yaratıklarla savaşırken gözleri buraya kaymıştı.

Sıradaki tokat hepsinden daha etkili oldu.

"Alessia!"

Yanağıma tutarken gözlerim cam mavilerini buldu. Bunca zaman üzerimde yarattıkları hissi unutmuştum. Harelerindeki telaşa rağmen o parıltı öyle hayat dolu, o kadar yaşama isteği uyandıran cinstendi ki o parıltının hapsine girdiğim her seferinde başka yöne bakmaktan korkuyordum. İşte bu korku, yaşamayı en sevdiklerimden biriydi.

"Müphem?"

Hızlıca başını salladı, sıklıkla çevreyi kontrol etmeye devam ediyordu. Gergin nefesini serbest bırakmıştı.

"Neden gittin?" Başımı ellerinin arasına alıp göğsüne yasladı. Beden diliyle, *"Buradayım,"* diyordu. Bunun ne kadar

uygun olacağını sorgulamadan, yoğunlaşan kokusunu bilinçli olarak içime çektim. “Sakın cevap verme.”

Kızgın, kırgın ve savaşıma hazır görünüyordu. Tanrı vergisi yüzleri mutsuz ve her zaman ısırmaya hazır olan süs köpekleri gibiydi.

Kapı açılmış, kalabalık yavaş yavaş tahliye edilmeye başlanmıştı.

“Gel,” dedim onu kapıya doğru çekerek.

“Hayır, o çıkışın sonunda bizi zincirlerler.” Suyu işaret etti. “Bu taraftan.” Eldivenli elleriyle kolumu kavradı.

“Ben orada bir çıkış göremiyorum.”

Suya düşmemize sadece bir adım kalmışken bana doğru döndü. Gözleri benimkiler arasında mekik dokuyordu. Tıpkı doymaya çalışır gibi, şu anda benim ona yaptığım gibi...

Müphem’in eli belime yerleşti. Bedenlerimiz boşluğa düşükten sonra soğuk suyun şokuyla sarsıldım.

Kahretsin! Unutmuştum.

Ophelia’nın mektubu ıslanmamalıydı.

BÖLÜM 17

MÜPHEM

Hız ve teknik bilgi. Bu ikisi gibi genellikle arka plana atılan, görünüşte değersiz bir yönden kendimi oldukça geliştirmiştim. Bahsi geçen ikili beni fiziksel bir silahtan daha fazla hayatta tutabilir ve sarf edilen enerji miktarını en az seviyeye indirebilirdi. Bunu bir kere daha anlamamı sağlayan şey, sarnıcın korunan yer altı tünelleri olmuştu.

İşin sırrı, karşıdan gelen hamleleri vücudumun doğru yerleriyle karşılayarak saldırgan tüm enerjisini kaybedene kadar kıçım tekmeleniyormuş gibi görünmemde bitiyordu. Bunun kurnazca olduğunu uzun zaman önce kabul etmiştim. Bazen de... Havada uçuşan kılıçlar yerine yumruklar olduğunda tenimin gazabı, kaçınılmaz sonu en erkene taşıyordu. Yüzümün istemsizce buruştuğunu hissettim. *Yüce Nanta*, herkes onurlu bir ölümü hak ederdi, Hanzeb'in sürüngenleri bile.

Fakat Hanzeb?

Asla.

Tüneller karanlıktı. Bu yüzden Dustin'in uyduruk birliğini takip ederek girdiğim yolda, Erinyelerden oluşan askerleri fark etmem biraz zaman almıştı. Ayrıca hâlihazırda bir suikast seyircisi olduğumu da anlamıştım.

O aletsiz zehir torbalarına yapacağım tek şey, kışlarına ikinci bir delik açmak olmalıydı. Ancak medeni bir beyefendi gibi sarnıcın sularına çıkan kapakları onlardan önce bulup kalabalığı en

az hasarla dışarı çıkarmayı seçmiştim. Tam olarak bu yüzden de çalışma masamın dörtte birini kaplayacak türden bir “öfke iradesi” ödülünü alabilecek tek kişi olduğumdan emindim. Ayrıca böyle bir ödülün olmaması umurumda bile değildi.

Sudan çıktığımda neredeyse herkes ıslak ve basit giyimli bir erkeği fark edemeyecek kadar çakırkeyif olmuş durumdaydı. Zor olan nokta, yakışıklı yüzümü onlardan saklamaktı. Dudağımın tek köşesi yukarı kıvrıldı. Bu, yalan karşısında aldığım zevkin yüzüme yansımaysdı.

Eldivenlerimi sıktım ve onları tekrar elime geçirirken çevreme baktım. Kapılar tahmin ettiğim gibi çoktan kilitlenmişti. Kahramanlık yapmanın sırası olmadığını biliyordum, buraya geliş amacım öncelikle Merga’yı bulmaktan ibaretti. Bu yüzden dikildiğim noktada, olmam gerekenden daha uzun kaldım. Çevreye aynı anda birden çok şeyi eleyen bakışlar atarken, saçımdan süzülenler eldivenim sayesinde oluşan su birikintisine her saniye yeni bir damla ekliyordu. Biraz bekledikten sonra, o birikintiye basarak etrafa su sıçrattım. Bunu yapmamın keyiften başka bir amacı yoktu.

Dakikalar sonra kapıların açılmış olması için elimdeki tüm henzadamin kâğıtlarımı harcamam gerekmişti. Buna rağmen yaparken fazla düşünmemiştim. Sarnıcın içindeki kapıların altından ittiğim kâğıtların yaratacağı tahribat sorunu çözüme kavuşturacaktı.

İçkilerini kadehlerinde çeviren davetlilerin fısıltılarını dinledim. Bunun için de fazladan bir çabaya gerek kalmamıştı çünkü dedikodu her denizde rastlanan yosunlar gibiydi. Rahatlayarak omuzlarımı gevşettim. Merga’nın burada olup olmadığıyla ilgili telaşa kapılmama gerek yoktu.

Buraya çoktan ve kesin olarak gelmişti.

Tüm bunların kolay olduğu söylenemezdi fakat her şeyin bu kadar yolunda gitmesi psikopatça bir rahatsızlık hissetmeme

sebepe oluyordu. Merga'yı gördüğümde bu huzursuzluk ikiye katlandı.

Tıpkı bir hayalet gibi, soğuk sarnıcın mermer duvarlarının yamacında bir görünüp bir kayboluyordu. Onu sadece o istediğinde görmek mümkün olurdu, bu ayrıntı onu ulaşılmaz yapan kişiliğinin bir parçasıydı. Hep böyleydi.

Kalabalık arasında dolanırken kimse gözlerini onun varlığına çevirmedi. Ne yaptığını çok iyi biliyordum. Kimse yakınlığını sezemezdi. O an için hem var hem de yoktu, gözler uzağa dikildiğinde manzaranın önüne geçen cam gibiydi. Kesici ve görünmez. İnsana kokusunu alacak kadar yaklaşır, kurbanı farkında bile olmadan gözlerinin tam içine bakardı. Onun ölüm ve yaşam arasında seçtiği karanlık taraf içimi titretiyordu. Yeterince şanssız olan birinin, onun soğuk nefesini ensesinde hissetmesi kaçınılmazdı.

Tüm bunları geçmişte zor yoldan öğrenmiştim. Deneyim, hoş olmayacak durumlarda bilgi edinmek için kesinlikle kötü bir yöntemdi. Ben daha çok... uyarılmayı tercih ederdim.

Herkes birazdan olacıklardan habersiz bir şekilde asil sohbetler etmeye devam ediyordu. Dikkat çekmeyecek bir köşede dikilirken yanaklarımı şişirdim. Türler arasındaki bu çekilmez kibir sıkıcıydı. Bu yüzden görevime döndüm, Merga'yı izlerken eski dostluğumuzun üzerimde bıraktığı yadigârdan yararlanıyordum.

Her daim onu görebilmek. Bu bana verdiği bir hediye idi. *Pabucumun büyüü.* Bir hediye ondan istediğim son şeydi. Geçmişte ondan istediğim daha basit şeyler olmuştu. Dürüstlüğü ve dostluğu. Şimdi onları altın bir tepsiyle gelseler bile geri çevirirdim.

Biraz sonra görüş alanıma onunla birlikte ilerleyen yeşil saçlar girdi. Nefesimi tuttum. Karşı koyamadığım bir his kalbimin göğsümü dövmesine neden oluyordu. Onun burada olması beklemediğim bir gelişmeydi. Tehlikeliydi, mükemmeldi.

Yüce Nanta!

Bu gerçek miydi?

Onu son gördüğümünden beri sadece saçları değil, duruşu ve tavrı da değişmişti. Artık saçları tamamen canlı bir çimen yeşiliydi, bana artık bu topraklarda yaşamayan doğayı anımsatmıştı. İstemsizce gülümsedim, artık omuzları kendinden emin olduğunu belli edercesine dikti. Defalarca baksam da o korkak ve mahcup hâlini göremiyordum.

Kavisli kaşları havalanırken yüzü gücünün tadına tamamen varmışçasına keyifliydi. Merga'yla konuşurken deniz mavisi gözleri parılıyordu. Kendini bulmuş, keşfetmişti. Çilli yüzünü hınzır bir gülümseme kapladı, sonbahar yapraklarına benziyordu.

Ona bakmak, doğanın bir insan olarak hayata dönmesini izlemeye benziyordu. Bir rüyadan uyanıyormuş gibi silkelendim. Varlığına kapılmak böyle kolaydı işte.

Bulunduğu yere doğru yaklaştığımda bedenimdeki sıcaklık olması gereken yere yerleşti. Bu ona yeterince yaklaştığımın biyolojik bir sinyaliydi. Ürperdim. Merga hızlıca kaybolmuştu, Alessia ise aldığı cevaplar yeterli gelmemiş gibi onun arkasından bağıırıyordu. Sorduğu soruların ne olduğunu kolaylıkla tahmin edebiliyordum. Merga'nın günlükle ilgili konuşacağı tek kişi olması mümkündü. Bu yüzden geri planda kalarak dilinden öğrendiğince sözcüğün dökülmesini beklemiştim.

Alessia burada olmasaydı, sadece şansımı deneyen biri olacaktım ve eski dost kontenjanı kulağa pek sıcak gelmiyordu.

İlk Erinye her nasılsa sarnıcın ortasında bir bomba gibi belirdi. Sinsi yaratıklardı. Açıkçası ıslak ve çirkin görünüyorlardı. Etrafa kulak verdim, şok ve korku nidaları hiç beklemeden içeriyi doldurmaya başlamıştı bile. Elim bacaklarımdaki hançerlere gitti.

Çok sürmeden diğerleri de su yüzüne çıktı. Kaygan yılanlar kalabalık arasında dolaşıp ortalığı kan gölüne çeviriyordu. Yüzüme uzanan ilk yılanın kafasını bedeninden ayırdım. Kan

tazyikle fışkırırken yılanların sahibi yüzünü bana doğru çevirdi. Pek bir acı belirtisi göstermiyordu. İlk hamlesi hiç beklemeden üzerime atılmak olmuştu.

Hançerimden gelecek darbeyi dönerek savuşturdu. Yan duruşundan faydalanarak diğer yılanı tamamen ense kökünden ayırdım. Bu tiz bir çılgılık atmasına neden olmuştu. Şimdi daha öfkeli ve saldırgan görünüyordu.

Sahte bir girişkenlikle hançeri sağına savurdum. Bu birçok kişinin gerçek bir saldırıdan ayırt edemeyeceği bir hamleydi. Tüm dikkatini sağına verdiğinde elimdeki diğer hançeri göğsüne sapladım. Kollarımı çizen eli gevşedi ve bakışları donuklaştı. Buna rağmen hâlâ canlıydı. Hareketsizliğini fırsat bilip hançeri göğsünden karnına kadar indirdim. Organlarının döküleceği kısım zevk alacağım görüntüler arasında son sırada bile değildi. Bu yüzden arkamı dönüp giderken zemine çarpan dizlerinin sesini duymakla yetindim.

Başka Erinyelerin daha kanını akıtırken bir yandan onu izliyordum. Eli titremeden can alışını ve bundan haz duyduğunu açık eden ifadesini. Yaşam kanına rağmen ölüme karşı duyduğu heves rüyler ürperticiydi.

Gözleri beni değil, Agiel'ı bulmuştu. Ona değen gözleri bir şey yüzünden yardım istiyormuş gibiydi. Aynı zamanda kırgındı. İşte o anda, sadece içimde yer verebildiğim kişileri kırabileceğimin farkına vardım. Eş zamanlı olarak kalbim teklemişti.

Agiel, onun için kırılabileceği kadar değerli biri miydi?

Bir başka Erinye ona doğru atılacakken önüne geçtim. Bu hareketim aynı zamanda onunla yüz yüze kalmama sebep olmuştu. Soluklarım düzensizleşirken bedenimin ona verdiği tepkileri saklamaya, hatta yok saymaya çalıştım. Onu koruyabileceğimi söylememe rağmen gitmişti. Benden ve sözünden kaçmıştı. Ona, Agiel'a baktığı gibi bakmamı hak ediyordu. Bu benzetme kalbimi daha çok kırmıştı.

Bana bakıyordu fakat gördüğünden o kadar da emin değildim. Sanki zamanın behrinde kaybolmuştu. Gözlerimin hizasına çektiğim bakışları yumuşadı. Sıcak, ufacık bir gülümseme dolgun üst dudağını geriyordu.

Ne yaparsan yap, bu görüntüye kapılma.

Gözlerimi kısıtım. "Alessia?" Adı uzun zaman sonra yeniden dilimden kayıp gitse de verdiği ılık his benimle kalmıştı. Sesime tepki göstermediği için biraz panikliyordum. Burada dikilecek pek vaktimiz kalmamıştı.

"Alessia!"

Pişmanlığı sevmeyen biri olarak bu duygunun ağına çok fazla düştüğümü söylemeliydim. Biraz sonra onu kollarımın arasına alma dürtüsüne yenik düşüp, hislerimi şeffaflastıran o soruyu sorarak yepyeni bir *keşke* edinmiştim. Yine ve yeniden onun dahi bilmediği sırrımızı hiçe saymıştım. Aramızda filizlenebilecek tüm tohumları imkânsız kılan o gerçek, ona her baktığımda kalbime geride kan damlaları bırakan çizikler atıyordu.

Gözlerimi ondan kaçırdım.

ALESSIA

Burnumdan kaçan birkaç baloncuk yüzeye doğru süzüldü. Minik damlaların ciğerlerime doğru yol izlediğini hissedebiliyordum. Bu, havasızlığı tetikleyen yakıcı bir histi.

Müphem bana doğru dönerek gülümsedi. Turuncu saçları suyun akışına kapılmıştı. Bazı tellerin arasından suyun içinde kırılan ışığın tüm renklerini görebiliyordum ama ne kadar çok baksam da en sevdiğim hep turuncu oluyordu.

İki baloncuk daha firar etti.

Uçuk mavi gözleri baloncuklarımı izlerken harelerini saran koyu halkaya baktım. Su tenine onu doğaüstü gösterecek bir renk vermişti. Porselenden yapılmış gibi görünüyordu. Şiirsel görüntüsü bana nefes alamadığımı unutturuyordu.

Eğer burası dışında bir yerde olsaydım, ona biraz daha dalıp iç çekeceğim konusunda bahse girerdim. *Yüceler!* Bana göre, boğulmadan önce gördüğüm son görüntünün bu olması birçok zafere tercih edilirdi. Savaşına girilmiş birçok toprak, üstünde binlerce perinin süzüldüğü gökler ve yaşayacağım tüm o günler... Nefesimi verdiğim son anda zihnime yansıyan son görüntünün ona ait olması kulağa çok cazip geliyordu.

Eldivenli parmakları burnumu sıkıştırdı. İlk anda rahatsızlıkla geri çekilmeye çalışsam da parmaklarındaki tutuşu güçlendirip buna engel oldu. Kaşlarımı çattım. Bunu eğlenmek için yapıyormuş gibi görünmüyordu. Sanırım gözlerimden çıkan birkaç damla yaş suya karışmıştı. Bileğimi tutup yüzüme yaklaştırdı. Ah, evet... Kendi burnumu tutabileceğimi söylemeye çalışıyordu.

Böylelikle baloncuklar son buldu.

Suyun bizi sürüklemesine izin verdik. Saniyeler sonra karanlık tünellere düşmüştük. Islak ve nefes nefese kalmış bir şekilde dizlerimin üstünde duruyordum.

“İyi misin?”

Benim gibi yere çökmüştü. Dirseklerini dizlerine yaslariken serinlemek için suya girip çıkmış gibi görünüyordu. Bense derinliklerde bir grup balık tarafından hırpalanıp sert bir akıntıya kapılmış gibiydim. Hangimiz hak ettiğimiz hayatı yaşıyorduk ki?

Harap olmuş ciğerlerimi kelimelere dökmek yerine başımı olumlu anlamda salladım. *İyi olmayı diliyordum.*

Üzerimizde hareketine devam eden suyu işaret etti. “İlk seferin mi?”

“Tercihen sonuncu.”

Dikenle dürtülmüş gibi ayaklandım. *Mektup.* Islanıp kıyafetimde parçalanmış olmaması için dua ediyordum. “Ne yapıyorsun?” dedi Müphem. Hareketsiz bir şekilde dururken beklentiyle ellerimi bedenimde gezdirmemi izliyordu. Elimi attığım

cepten yumurtaya son derece yapışmış ıslak kâğıdı çıkarıp havaya kaldırdım. Neyse ki tepeden tırnağa bir bütün olarak kalabilmişti. Rahatlayarak bir nefes verdim. Islanınca büyüğü bozulur muydu? Kurutsam çalışır mıydı? Mektuptan damlayan sular yere ulaştığında tüm tünelde yankılanan gerici bir şapırtı sesi çıkarıyordu.

“Bu senin için.” Kâğıdı dikkatle çevirdim. “Henüz bir mektuba benzemediğini biliyorum ama onu bir de kuruyunca görmelisin. Tam anlamıyla sana gönderilmiş gizemli bir kâğıt parçası ve ben açıp okuyamadığım için bu gizemin hakkını veriyor.”

Müphem’in kaşları çatılmıştı. Bunun beklediği bir şey olmadığını biliyordum, o yüzden bu ifadeyi şaşkınlık olarak yorumladım. Belki de bu tür aksiyonlar onu heyecanlandırıyordu. Mektubu daha yakından görebilmek için ayaklanıp önümde durdu. “Benim için olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? Üzerinde hiçbir şey yazmıyor.” Nazikçe elimden aldığı zarfı merakla elinde çevirmeye başladı.

“Çünkü doğruca, gönderen kişiden alıp getirdim. Aslında tam olarak Ophelia’dan değil. Yani onun gibi görünüyor fakat öyle değil...” Yüzüne yerleşen ifadeyi görünce omuzlarım düştü. “Doğrusunu istersen, bu durum biraz karışık.”

“Dur...” Kaşları hâlâ çatıktı ama gözleri kocaman olmuştu. Bunun tam olarak ne anlamaya geldiğini çözemedim. Sadece pek masum görünmüyordu. “Ophelia mı dedin?”

Başımı salladım. “Bir bakıma *Ophelia* olduğunu söyledim. Çünkü... Söylediğim gibi, kız tam olarak o olmadığını söylüyordu. Sence bu mümkün mü?”

Ah, hayır. Ne kadar salak olduğumu anlamış gibi bakıyordu.

Biraz sonra bakışları yere düştü. Kafasının arka planında fırtınalar kopuyordu sanki. Mektubu yüzünün hizasına kaldırdı. “Sanırım konuşmamız gereken bazı şeyler var.”

“Uzun bir konuşma olacağını hissediyordum.” Nedense bu beni telaşlandırmıyordu. Tam aksine, onun varlığıyla keyiflenmiştim.

“Konuşmanın burada gerçekleşmeyeceğini de hissediyor musun peki?” Çoktan yürümeye başlamıştı bile.

Yanaklarımı şişirdim. Yeni bir cinayet işlemiş ve bir miktar boğulmuştum. Yorgundum. Yürümeye başlamadan önce etrafıma bakındım. “Burası bana konuşmak için çok uygun görünmüştü.” Uzanıp uyumak için de öyle olabilirdi.

Kendimi demir merdivenden yukarı çekerken avuçlarım toprağa dayanmıştı. Müphem hemen arkamdaydı. Delikten çıktıktan hemen sonra hiç vakit kaybetmeden üstünü kuru otların sardığı, yuvarlak demir kapağı kapattı. Tünel, Kordiseps’in büyük ve ölü ormanlarından birine çıkmıştı.

Bana doğru dönerek elini uzattı. Bana bir daha elini uzatmayacağına yemin ettiği seferi hatırlatmıştı. Elinden güç alarak ayaklandım.

“Nanta’ya dönecek misin?” Cevap vermeden önce uzun bir süre duraksadım. Gözlerini kısmış, o sözleri duymayı bekliyordu. Bu, ruhların güvenliğini yeniden tehlikeye atacağım anlamına geliyordu. Orada istenmemiş, hatta onlar tarafından tehdit bile edilmişim. *Topal şeytan!* Yanağımdaki tokadın anısı bile dün gibi aklımdaydı.

“Hayır, bu yüzden burada değilim. Seni görmeyi bile beklemiyordum.”

İfadesi düşünceli bir hâle büründü. Muhtemelen anlamıyordu. “Peki ya, dönmeni isteseydim?”

Bu sorusu kalbimin teklemesine neden oldu. Öyle ki nefesim boğazımda takılı kalırken içten içe dönmem için bana yalvarmasını dilediğimi fark ettim. *Hayır.* Bu kelimeler başa çıkacağım türden değildi. Tam olarak bu sebepten az önce hiçbir şey

sormamış gibi konuşmaya devam ettim. “Neden hâlâ Nanta’da-sınız? Herkes yerinizi bilirken orada durmak çok tehlikeli de-ğil mi?”

Eliyle yolu gösterirken, “Aranan şahsın büyüüne -yani sana- en son Meydan merkezinde rastlandığı için bizi ziyaret et-meyeceklerinden emin olduk. Üstelik bizi ifşalayan casus hâlâ aramızda ve onu yeni sığınağa bizi tekrar ifşalaması için götür-meyeceğim,” diye cevap verdi.

Başımı salladım. Başiboş birçok büyü yapmıştım, bunlar ne-redeyse hayatıma mal oluyordu.

“Oldukça mantıklı,” diye cevap verdim. Az önceki sorusuyla yükselen nabzım alev alev yanarak eski yerini arıyordu. *Sadece harflerin yan yana dizilimi, kızım. Kimin dudaklarından dökül-müş olması hiçbir şeyi değiştirmez. İçimden değiştirmemeli diye düzelttim.*

Aramızda oluşan sessizlik söylemeye korktuğumuz kelimele-rin yerini dolduruyormuş gibiydi. Sağır eden bir sessizlikti, sani-yeler dakikalara dönüşürken devam ediyordu. Bu durum soğuk soğuk terlememe ve kalbimin çılgınlar gibi çarpmasına neden olmuştu.

“Sen,” dedi nihayet laneti bozarak. Devam etmeden önce yutkundtu. “Sen neredeydin?”

Sorusunun beni germesi biraz garipti. “Ben... sözümü tut-maya çalışıyordum, kimseye zarar vermeden.”

Bir şeyler hatırlamamı istercesine kaşlarını kaldırdı. “Hiç kimseye mi?”

Kolumu ovaladım. Balo sırasında yaşananlardan bahsed-iyor olmalıydı. Kötücül bir varlık *kimse* sayılmazdı, değil mi? Müphem’in yüzüne baktım, dudakları beklentiyle dümdüz ol-muştu. “Tamam. Olabildiğince az kişiye diyelim.”

“Ama...” Sesimin ani yükselişinden dolayı irkilmişti. “Pek başarılı olamadığım ortada.”

Yerden aldığı dalı küçük parçalara bölüp her yeni adımda toprağa dağıttı. Eskiden ona baktığımda şu anda sahip olmadığı bir durgunluk görüyordum. Sanki gülümsemek için kendine izin vermiyormuş gibiydi. Sanki bana gülümsemek canını yakacakmış gibi hep son anda bunu yapmaktan vazgeçiyordu. “Neden öyle söylüyorsun? Seni Merga’yla konuşurken gördüm. Aradığın cevaplara kavuşmanı sağlayacak kadar uzun bir konuşmaydı.”

Gözlerimi devirdim. “Ona uzun mu diyorsun? Ayrıca sözümü tutmakta başarılı olsaydım, bu yanımda olmazdı.” Bıkıklılıkla yumurtayı çıkarıp göz hizasına kaldırdım.

Gözleri sonuna kadar açıldı. Tamam, bu hiç hoşuna gitmemişti. İri bakışlarından değil, birkaç ton beyazlayan teninden varmıştım bu kanıya. *Kahretsin*. Bu hiç iyi değildi.

“Şimdiye bundan kurtulmuşsundur diye düşünüyordum.” Elimden alıp pürüzsüz yüzeyini inceledi. “Bu çok körü, Alessia. Çok ve çok kötü.”

Gözlerimi kıstım. “Bu yumurtanın elime geçtiğini nereden biliyordun?”

Bakışları yüzümde dondu. İstemediği bir ayrıntıyı önüme sunduğu için pişman olmuş gibi görünüyordu. Biraz da yakalanmış. Önce biraz toprağı inceledi, ağacı ve ayakkabılarını da. En sonunda anlamadığım bir boşluğa daldığında eğilip bakışlarını yakaladım. “Az önce bir soru sorduğumdan eminim.”

Başını sallarken anlamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Nihayet tekrar yüzüme baktı. “Merak ettiğin başka bir soru da olur, bilirsin... Bu olmak zorunda değil.”

Yanaklarımı şişirdim. “Seçimimden ne kadar emin olduğumu bilemezsin. Yüceler aşkına! Söyle gitsin.” Yumurtayı elinden alıp cebime attım. Herhangi bir tetikleyici unsurdan ısınıp başıma yepyeni bir bela açması şu an için kulağa dayanılmaz geliyordu. Saniyeler sonra bile. Muhtemelen dakikalar, hatta günler sonra bile...

“Simetrik olarak çatlamak üzereyim.”

Müphem’in omuzları düştü. Pes ediyordu. “Seni ararken yansıtma yaptık. Bu bir tür büyü. Gerekli olan tek şey sana ait bir eşya ve doğru sözler. Sonrası çorap söküşü gibi geliyor. Bir anda zihnindeydim ve etrafa senin gözlerinden baktım. O sırada elinde yumurta vardı. Merga’nın peşine düştüğünde yumurtadan kurtulursun sandım fakat anlaşılan, durum pek öyle olmamış.”

Şaşkınlığım yüzümde dondu. Konuşmadan önce dudaklarım aralanmıştı. *Müphem zihnimin içine mi girmişti?* “Sen... zihnimin içine mi girdin?” Tamam, bu biraz işgal edilmiş hissettiriyordu.

Derin nefesi ciğerlerine çektiği sırada yüzüme bakıyordu. Beni beklemeden yoluna devam ettiğini görünce kırıntı büyüklüğündeki bir alınganlık göğsümün tam ortasına yerleşti. Hızlıca ona yetiştim. Anlaşılan, şaşkınlığımı hiç umursamıyordu. Bakışlarını ileriye doğru çevirmişti. “Sadece sen böyle söyleyince kulağa kötü geliyor. Ayrıca varlığıyla binlerce canlının ve bu lanetli toprakların kaderini değiştirebilecek kişi ansızın ortadan kaybolursa, yapacağın şey başının üzerinden sular süzülürken dizlerine sarılıp ağlamaktan fazlası olmalı. Ben de öyle yaptım.” Sözlerini sindirmeye çalıştığım sırada duraksadı. “Başka soru?”

Her adımı bir öncekinden daha sert ve öfkeliydi. Hissettiğimden daha büyük bir merakla sırtını süzdüm. Onda farklı, yanlış bir şeyler vardı. Sanki çekim alanına girdiğimde hep hissettiğim o sıcaklığın yerini buz gibi bir esinti almıştı. Belki de bu yüzden mesafeli tavrı karşısında devamlı titriyordum.

Görünüşte altı çizili ama aslında tamamen sahte olan bir öz güvenle çenemi kaldırdım. Kırılabilme ihtimaline karşı zilin sesini duyan kalbim zırhını kuşanmaya başlamıştı bile. Tehdit edilmiş, iftiraya uğramış ve sadece varlığımla etrafa zarar vermiştim. Hepsinin sonucunda uzaklara gittiğimi kabul ediyordum.

Fakat gitmek ve kaçmak tamamen farklı şeylerdi. Ben kurtulmak için kaçmamıştım, kurtarmak için gitmiştim.

Empati, dillerden kalbe inmeyi başaramayan bir sözcük olarak yaşamaya devam ediyordu.

“Bana suçlu imajı çizmeyi kes, eylemlerimin hiçbirisi bencilliğimden kaynaklanmıyordu. Hak verebilmeni dilerdim fakat sen...” Bana doğru döndü. Canımı sıkıdığı kadar canını sıkamak içi yanıp tutuşuyordum. Elimle bedenini baştan aşağı işaret ettim. “Sadece bunu yapıyorsun işte.”

Yüzünde gördüğüm bir parça sakinlik hızla geri çekildi. Aniden kendisinin dahi farkında olmadığı bir yanını paramparça etmişim gibi bir öfkeyle kaplanmıştı. Alacağım darbeye kendimi hazırlamaya çalıştım. Bana yönelttiği aşağılayıcı gülümseme tamamen silah sayılırdı. “Ne o? Döndüğünde görmeyi umduğun kişi değil miydin?” Bu kesinlikle fiziksel bir darbe değildi.

Gerçekten bana vurmuş gibi geriledim. Yüzümü buruştururken başımı sallıyordum. “İlk olarak, döndüğüm falan yok. Af dilemesi gerekenler listesinin sonunda bile değilim. İkinci olarak, benimle yalnızca çıkar ilişkisi kuran birisi görmeyi umduğum kişi olamaz.” Öfkeyle parmaklarımı yüzüne savuruyordum. Bedeninden yükselen sıcaklığa aldırmadan birkaç adım daha yaklaştım. “Üstelik hakkımda her şeyi düşünmekte özgürsün, beni yalnızca işini görmek için arayan birinin kırık kalbi pek samimi hissettirmiyor.”

Kaşlarının arasındaki iki keskin çizgi etimi bile kesebilirdi. Bedeni tamamen hareketsizleşmişti. “İşimi görmek mi?” dedi fısıldayarak. Bakışları artan öfkesiyle gölgelendi. Ürperdiğimi görmesini istemediğim için kısa süreli titrememi rahatsız bir kıpırdamayla maskeledim. Ardından fikrimi değiştirmeye fırsat kalmadan başımı olumlu anlamda salladım.

Burnundan bir nefes vererek güldü. Üstelik eğlenmediğinden oldukça emindim. “Ne yazık ki arkana bakmadan giderken bende aradığın şeyin dostluk olduğunu görememişim. Ne var,

biliyor musun?” Tıpkı benim gibi birkaç adım yaklaşıp işaret parmağını burnuma doğru kaldırdı. “Verdiğim sözün benden neler götürdüğünü dahi bilmiyorsun. Kafanda dönen tilkilere son vermek için bile fikrimi sormaya yeltenmeden çekip gittin. İşte bu, Alessia.” Bu defa parmağıyla omzumu dürttü, bir diken gibi batmıştı. Neredeyse dokunuşu canımı yakacaktı. “İşte bu güvensizlik senin sonun olabilir.”

Aşırı bir hareketle onu süzdüm. “Şuna da bir bak!” Harflem birazdan küfredecekmişim gibi uzadı. Bunun gibi bir durumda benim dünyamda açılacak başlığı hayal edebiliyordum. *Doğanın kalbi kulakları şenlendiriyor. -Alt Başlık- Onun yeryaltı torbacılarını aratmayan bir ağzı var.*

İfadem ilk bakışta tedbir aldırان cinsten olmalıydı. Bunun için çok uğraşmışım. Öfkem beni tırnaklarımı diplerine kadar kemirmeye itiyordu, belki devamında onunkilere geçerdim. “Söylesene, konu güvensizlik olduğunda hâlâ birilerini odaya kapatıyor musun?”

“Peki ya, sen? Güvenmek için bana...” Hemen cümlesini değiştirdi. “Bize tercih ettiğin kişiden ne kadar eminsin?”

Agiel’ı biliyor olmalıydı. *Ah, yüceler.* Onu kesinlikle biliyordu. Duraksamamı yakalamıştı. Elbette bunu verdiğim bir açık olarak yorumlamakta geç kalmayacaktı.

“Ona neler anlattın?”

Çok acımasızdı, en az tüm ormanı inleyen sesimiz kadar.

İnanamayarak nefes aldım. Ciğerime dolan, ihtiyacımdan daha fazlasıydı. “Her şeyi ya da hiçbir şeyi. Yaşananları sana tam anlamıyla anlatsam bile kafanın içinde bana biçtiğin kesin hükümler ne kadar değişir sanıyorsun? Ben söyleyeyim, hiç değişmez.” Her kelimenin üstüne tükürürcesine bastırmışım. Bu sözleri uzun zamandır oldukları yerde tuttuğumun kanıtı olan bir rahatlama beni buldu. İçimde vızıldayan kırgın yanımda, “Ni-hayet!” diye haykırıyordu.

Yüzünde tek bir mimik dahi oynamadı. O an için sadece ve sadece sessizlik vardı. Dudaklarımız arasında dönüp duran hava gibi. Bakışlarındaki öfkenin azaldığını söyleyemezdik fakat bu sessizlik yalnızca iki sebepten kaynaklanıyor olabilirdi. İlki sakin kalmak için çaba sarf ettiğinden, ikincisiyse hiddetini atmak için kelimelerden umudunu kestiğinden... İkinci seçenek can güvenliğini tehlikeye atıyordu çünkü kelimeler tenin üstünde morluk bırakmazdı.

Önüne düşen bukleyi arkaya yatırdıktan sonra gözlerini kapattı. “Gelmiyor musun?” derken gözleri hâlâ açılmamıştı.

Yüceler aşkına, dediklerimin ne kadarını anlamıştı?

Kollarımı bağladım ve ağırlığımı tek bacağıma verdim. Suratımın taviz vermez görüldüğüne emin olduktan sonra, “Gelmiyorum,” diye şakıdım. Müphem hızlıca başını salladı, bu son soruşuymuş gibi davranıyordu. Çabuk bir kabulleniş olmasına alınmalı mıydım?

Yakasını kaldırdı ve kahverengi keten gömleğinin kıvrıdığı kollarını eldivenlerinin başladığı yere kadar kapattı. Teninde yalnızca yüzü ve boynu görünüyordu. Ona anlamayan hafif telaşlı gözlerle baktım. Ne yapıyordu bu adam?

“Tensel temastan kaçınsan iyi olur, arzudan eriyip bitmeni istemem.”

Gizli bir utançla yüzüm buruştu. “Ne?”

Aniden eğilip kollarını dizimin arkasına sardı. Omzunun karnıma yaptığı baskıyla çığlığım havada yitip gitmişti. Ben yuvarlak kalçasıyla karşı karşıya kalırken sağlam adımlarla yola koyuldu. Yalan analizi yapılabilseydi, daha ilk saniyeden bulunduğum konumdan oldukça memnun kaldığımı itiraf etmek zorunda kalırdım. Fakat bunun yerine, “*Gelmeyeceğim* demenin ne anlama geldiğinden haberin var mı senin?” diye bağırarak sırtını yumrukladım.

Sadece... *Hay göklerdeki parlak küre!* Bir kaya kadar sertti.

Müphem yürümeye devam etti. “Farkındaysan geliyorsun.”

“Bunu yapamazsın, rızam bile yok.” Baş aşağı durmaktan ve bağırmaktan sesim çatlamıştı. Müphem ise hâlâ yürümeye devam ediyordu.

“Onun kim olduğunu bilmiyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Espri anlayışın nezaket bilginden bile körü. Gelmeyeceğim dedim, indir beni.” Ayaklarımı çenesine denk getirme umuduyla sallıyordum.

“Az kaldı, biraz daha kıcıma vurabilirsin.”

“Bunu hiç yapmadım!” *Elim çarpmıştı.*

“Öyleyse yap. Umurumda değil.”

Gerçekten de yaptım. Bu benim için bile sürpriz bir hamle olmuştu. Hemen ardından -büyük ihtimalle kızaran yüzümle- tepkisini beklemeye başladım. Nasıl da avucuma yerleşmişti öyle...

Müphem biraz yavaşladı ancak durmadı. “*Kutsal ruh,*” derken kahkaha atmıştı. Gerçek bir kahkaha olduğunu yüzüne bakmadan anlayabilmişim. “Sahiden de yaptın.” Ben de en az onun kadar şaşkın ve bir o kadar da haz içindeydim. Ama bu, açık edebileceğim bir duygu durumu değildi.

“İlgilendiğim tek şey, kendi ayaklarım üzerinde yürümek. Beni öylece götüremezsin.”

“Ah, kesinlikle bunu yapıyorum.”

“Beni indirmeni söyledim.” Bu mesafeden misk ve sandal ağacı kokusu çok keskindi. Her nasılsa kendimi, kokusunu olabildiğince içime çekerken buldum. Hızlı ve sık nefesler alıyordum.

“Gayet net duydum.” Kıcına bir darbe daha indirdim. Bu seferki yumruktu. Biraz sonra kalçalarımın inen şaplaqla çığlıklar eşliğinde doğrulmaya çalıştım.

“Elinle vedalaş, seni mağara canavarı!” *Bu yaptığı kesinlikle çok baştan çık... yanılttı.*

“Ödeştik,” dedi, ben Nanta’ya yaklaştığımızı hissettiren bir mide bulantısıyla savaşıırken. Bu kesinlikle pozisyonun etkisi değildi. “Umurunda olmadığını söylediğini sanıyordum...”

“Ama ödetmeyeceğimi söylemedim.”

Bu pozisyonda tartışmak utanç vericiydi. Koca kalçam onun yanaklarına yaslanmak üzereyken nasıl sakın kalabilirdim ki? *Bu ciddi bir soru değil. Çünkü tek bir cevabı var.* “Pekâlâ.”

“Pekâlâ ne?” Bir kütüğün üstünden geçtik.

“Pekâlâ, yürüyeceğim.” Cevap gelmeyince düşündüğünü anladım. “Yani geleceğim işte, indir beni.”

Bir anda ayaklarım yere basınca afallayıp etrafıma baktım. Nerede olduğumuzu hatırlıyordum ve şimdi burada olmak hiçbir şey değişmemiş gibi hissetmeme neden olmuştu. Kırık dö-kük o eski yapı oradaydı işte, içine girmiş ve en alt katı gösteren delikli koridorlardan TAKO’nun zindanlarına inmiştim. Burası tüm ekibi tanıdığım ve gücümü aradığım yerdi. Şimdiyse ekibi görmeye istekli olup olmadığım konusunda pek emin değildim.

Gözlerimi binadan ayırmıyordum. “Nanta’ya gideceğimizi düşünmüştüm.”

Müphem önden yürümemi işaret etti. “Daha iyi bir fikrim var.”

Yatağın üzerinde savurduğu beyaz çarşafın rüzgârı saçlarımı havalandırdı. Kendi etrafımda dönerek odayı süzdüm. “Önceki gelişimizde bana buradan bahsetmediğine eminim.” Yatağa serilen çarşafı kenarlarından çekti. Odanın içindeyken binanın dışarıdan ne kadar harap görüldüğünü unutmak mümkündü.

Eski ama bulunduğumuz dönemin izlerini taşıyan mobilyalar tertemiz görünüyordu. Büyük ihtimalle çoğu el işçiliğiyle, tıpkı duvarlardaki motifler gibi. Tanrıların ve çocuklarının ok atarken, çıplak bedenlerini birbirlerine doğru esnetirken oluşturdukları motifler duvarları süslüyordu. O süslü yatakta

yatarken gözlerimi tavana diktiğimde göreceğim ayrıntılar bunlardan ibaretti.

Müphem başını yataktan kaldırdı. Örtülerle uğraşırken turuncu saçları birbirine girmişti, kollarımı kavuşturup kendini yormasını izlemeye devam ettim. “Birbirimize her şeyi anlatıyor muyduk? O kısmı kaçırmış olmalıyım.”

Bakışlarımı yüzünden çekmeden kaşlarımı çattım. O ise kaşlarını *ne var?* der gibi kaldırmıştı.

Zindanlara giderken kullandığımız yolları geçip ufak tefek farklı sapmalarla buraya çıkmıştık. Bir yatak odası vardı! Herkes belirsiz bir yolculuğun sonunda konforlu bir yatak odası bulmak isterdi. Başıma gelene kadar bunun süslü rüyam olduğunu fark edememiştim.

Yastıkları ve yorganı da yatağın üzerine yerleştirdiğinde ellerini çırpıttı. *Ah, hayır. Savurma turuncu buklelerini...* Parmaklarımı, onun saçlarına karışmak istememeleri için koluma saptırmam gerekmişti. Yaptığını teyit etmek için yatağa ve odaya dönüp baktıktan sonra ellerini iki yana açtı. “Nanta’ya gelmiyorsan burada kalabilirsin.”

Bu mümkün olabilirdi. Bu gerçekten mantıklıydı ve asıl amacıma hizmet ediyordu. Çevremdekilerin can güvenliğini tehlikeye atarken insanlardan izole yaşamak, uygulanacak en uygun plan değilse neydi? Usluca başımı salladım. “Neden daha önce de bunu yapmadın? Belki o zaman Ophelia...” Cümlenin sonunu getirmek için yetersiz hissetmiştim.

Bakışlarının hüznüyle yere düşmesini bekledim. Ancak bunun yerine bakışlarını benimkilere dikti. “Senin suçun değildi.” Bana öfkeli olduğunu biliyordum, onu bırakmış ve sözümüzü hiçe saymıştım. Her şeyin başında yok olmuştum. Ama o yine de karşıma geçip vicdanımı hafifletmeye çalışıyordu. “O zamanlar tek başına kalabileceğini düşünmüyordum. Sarnıçta fikrimi değiştiren şeyler gördüm.”

Gülümsedim. Karşılık alamayınca boğazımı temizliyormuş gibi yapmak zorunda kalmıştım. Yüzüme eskisi gibi bakmıyordu. Benden uzak duruyor, çoğunlukla göz teması kurmuyordu. Tüm bunların umurumda olmaması gerekirdi. Eğer ormanda söylediklerimde samimiysem, sözlerinin sebep olduğu hazımsızlığı yaşamamam gerekirdi. *Topal şeytan!* Yoksa samimi miydim?

Cebinden mektubu çıkardı ve karyolanın demirlerine astı. Zarfın kurumuş kısımlarında yer yer su lekeleri oluşmuştu. “Kurumadan okumak iyi bir fikirmiş gibi gelmiyor,” diye yorumladım.

Müphem başını salladı. “Ya da ekip olmadan.”

Ekip... Canıma okuyacaktı.

“Öyleyse gidiyorum.” Geri geri yürüyerek kapıya yaklaştı. Burada yapayalnız ne yapacaktım ki?

“Kaçıp gitmeyeceğimden nasıl emin olabiliyorsun?” Sözlerim onu yakalar gibi hızlı çıkmıştı dudaklarımdan.

Ellerini cebine koydu. “Çünkü bu defa seni elimle koymuş gibi bulacağım görünmez bağlarım var.” Hâli ve tavrı evrendeki her şey benden önemliymiş gibi hissettiriyordu.

Anlamamıştım. “Nasıl yani?”

“Olabilecek en iyi şekilde anlattım.” Bunu omuzlarını silerek söylemişti. Ne yani, sorunun bende olduğunu mu söylüyordu? *Sinirlerine hâkim ol, kızım. En azından söz cininden kurtulmana yarayacak davranışlarda bulun.*

Yüceler aşkına, onlar ne tür davranışlardı ki?

Arkasını dönüp giderken bakışlarımı parmaklarıma çevirdim. “Alessia?” Müphem bana bakıyordu, odadan çıkıp gitmek üzereyken duraksamıştı. Bu şekilde seslendiğinde ismimi ilk kez duyuyormuşum gibi hissetmişim. Gözleri benimkilerin arasında gezindi. Belli ki dilinin ucundaki kelimeleri ortaya dökmek konusunda kararsızdı. Kalbim bu tereddüdü bir kâğıt keşiği gibi hissetmişti.

“Efendim?” Yeniden bir adım atarak içeri girdi. Bir yanım hızlı adımlarla bana uzanıp dudaklarıma yapışmasını dilerken, diğer bir yanım bunu benim yapmamı söylüyordu. Varlığından henüz haberdar olduğum yanımsa... beni burada tutandı işte. Medeni insanlar gibi sözcüklerle iletişim kurmamı söylüyordu. *Buruşuk rahibe*. Onun hiçbir şey bildiği yoktu.

“O gün seni öptüğüm için kötü hissediyor musun?”

Aldığım nefesle göğüsüm kabardı. *Kötü hissediyorum. Ama sadece daha fazlasını istediğim için*. Yarım bir gülüşle sanki önemli değilmiş gibi elimi salladım. “Unutmuşum bile, anlık bir şeydi.”

Dudakları düz bir çizgi hâline geldi. Bir çeşit kalkan kuşandığını hissettim. “Evet, ben de... unuttum gitti.” Bu son sözüydü.

Kapının kapanma sesi o etkiyi çıkarmamıştı ama kelimeler hâlâ içeride yankılanıyordu. Ardı ardına ve nedense hızlanarak. Bir dakika sonra bu yankının zihnimin duvarlarına ait olduğunu fark ettim.

Düzlükteki bir korkuluk gibi dikilmek, bana yalnızlığın nasıl sağır edici bir şey olduğunu hatırlatmıştı.

Yatakta doğruldum.

Masamdaki cin yumurtasının çatlaklarından çeşitli benliklere dair anıların fırladığı bir rüyaydı sadece. Sansasyoneldi. Boşluklardan odaya sızan eller zemine tutunmaya çalışırken parmaklar halının yumuşak dokusundan kayıyor, başka bir Alessia dışarıya uzanıyordu. Tüm bunları yaparken yumurtanın içinde hapsoldükleri duvarlardan kurtulmayı amaçlıyormuş gibi görüyorlardı. Sanki binlercesi avuç kadar alana sığmaktan bıkmış gibiydi... Hepsi bendim ama hiçbiri değildim. Üstelik anılardan birinin dahi hafızamda olmadığını hesaba katarsak bu, şeytanın oyunundan başka bir şey olamazdı.

Derinliklerime ait şeytan isyan etti. *"Her g nahtan beni sorumlu tutuyorsun."*

Öyleyse sana acıyarak topu yumurtaya atıyorum.

Yumurta hâlâ bir bütün ve  atlamaktan bir ömür uzak görünüyordu. *"Rüya, Alessia. Her zamanki gibi."* Telkin edilmek, geri  eviremeyeceğim bir hizmetti.

Çarşafın altında yalnızca i   amaşırlarımla duruyordum. Kumaşı burnuma kadar çekerken hâlâ herhangi birinin sesini duymuyordum. Etrafta yalnızca nefes seslerim vardı. Morun aydınlığıyla zar zor seçilen duvarlara baktım. Sanki konuşmaya çalıştıkları bir dil vardı ama benim tek duyabildiğim şey, duvarların ardında gücümü her yerde aradığım günlerin hatıralarıydı.

Onu görüş a ıma sokacak şekilde oturur pozisyona geldiğimde  ı lığım havayı delip geçti. "Neden buradasın?" diye sordum. Nefesimi düzene sokana kadar bekleyemediğim için sesim kesik kesik çıkmıştı. "Ah," diye soludum, gözlerimi kapatıp elimi kalbime götürürken. " d m  patlattın."

"Uyanmanı bekliyordum," dedi ürpertici bir sakinlikle. Tekrar gözlerimi açtığım da kara bulutların düştüğü bakışları, gözlerimden boynuma inmişti. Aniden gözler önüne serdiğim  ıplaklığımı hatırlayıp çarşafı boynuma kadar çektim.

"Yani beni izlemiyordun?" Bir ateş bacaklarımdan dolanarak tüm bedenimi sarmaya hazırlanıyordu. Hatta avuçlarımda yangın çoktan başlamıştı bile. Müphem dudağının bir köşesi yukarı kıvrılırken başını kaldırmadan yüzüme baktı. Bu g l msemi, yapabileceklerinin yanında zannettiklerimin toz zerresi kadar kaldığının kanıtıydı. Gözlerimi kaçırmak ve yatağın bir parçası olana kadar taşlaşmak istiyordum. Soruma başka bir cevap vermedi, o g l msemi alabileceğim en açıklayıcı cevaptı. Tatmin ediciydi.

Müphem tek elini önündeki çalışma masasına yaslamıştı. Parmaklarını ritmik hareketlerle masaya vurmaya devam etti.

Koltuğa o kadar gömülmüştü ki o şekilde uykuya dalmanın çok kolay olacağını düşündüm. Ne zamandır buradaydı?

Masada duran ciltsiz kitabı ileri itti. "Sana getirdim."

Yüzünde gördüğüm gülümsemenin ardındaki boşluk beni bir şekilde yaralıyor, suçluluk hissetmeme sebep oluyordu. Ona gülümseyerek karşılık verirken biraz kafam karışmıştı. Bana kızgın mıydı? Yoksa değil miydi?

"Teşekkür ederim," dedim devam etmesini bekleyerek. Ancak bu olmadığında çarşafı bedenime sarıp ayağa kalktım ve hızlı adımlarla dolabın kenarındaki nostaljik paravanın arkasına geçtim. Kıyafetlerimi yeniden üstüme geçirirken cevap vermesinin ve bu şekilde karşısına çıkmış olmanın utancı bedenimi sarmalıyordu.

"Ne anlatıyor peki?" Bir saniye içinde tekrar okuyormuş gibi sayfaları karıştırdı ve mavileri yeniden gözlerime döndü.

"Bir ressamı. Zihnindeki kadını tabloya yansıtıp o kadına âşık olan bir ressamın hikâyesini." Gözlerini çok hızlı kaçınıyordu. Bunun bir tür cezalandırma yöntemi olduğundan emindim. Odanın içinde ilerleyip kalçamı masanın kenarına yasladım. Bu açıdan ona tepeden bakıyordum. Gözlerine gölge düşüren kirpikleri... *Ah, yüceler.* Bu kadar dikkat dağıtıcı olmalarının bilmediğim bir nedeni olmalıydı. Herkesin kirpikleri olurdu, değil mi? Boğazımı temizledim. "Ama kadın aslında yaşamıyor bile?"

Başını sallayarak dudaklarını büktü. "Aslında... onun aşkıyla canlanan kadın tarafından bir tablonun içine hapsediliyor ve bu sadece bir başlangıç." Hayranlıkla gözlerim irileşince dudaklarına hayali bir fermuar çekti. "Hayır, sustum bile. Tek kelime daha etmemem gerekiyor."

Elimi havada savurdum ve yalandan kaşlarımı çattım. "Ağzın gerçekten çok sıkı." Kitabı elime almak için uzanırken yüzüne bakarak bir nevi izin istiyordum, aynı saniye kitaba uzanarak onay verdi.

Yüzü yeniden ciddileşti. “Bir kereliğine bile gevşerse, taş üzerinde taş kalmazmış gibi hissediyorum.” Bunun doğru olduğu konusunda o kadar emindim ki bu, nedense çok tedirgin ediciydi. Sohbetimizin kitaptan daha fazlası olması gerektiğine emindim ama o, çektiği belli belirsiz sınırın ardında kalmaya çalıştığını çok belli ediyordu. Öyleyse burada ne işi vardı?

Susmasından korktuğum için bunun cevabını umursamadım.

Oturduğu yerden olabildiğince aheste bir tavırla kalkarak yatağıma yürümeye başladı. Her adımı benden çok onu tedirgin ediyor, nabzımı kulaklarıma çıkarıyordu. Kalbim az önce o örtülerin altında sadece çamaşırlarımla olduğum yatağa yaklaştığını normalleştiremedi ve hızını doruklara çıkardı.

Şışt. O nefesini düzene sok.

Yatakta oturup ayak ucundaki demirlerine yaslandı ve kitabı bana doğru uzattı. Bu yaptığı hiç sorun değilmiş gibi onu takip edip sadece kitabı almaya odaklandım. Aramızdaki mesafenin azalmasıyla göğsümde tüten ateş büyüyordu. Başını demirlere yaslamıştı. Açıkta kalan boynu ve bana bakarken yutkununca hareket eden âdemelması umurumda değildi. *Gerçekten...* Gözlerimi kırptıştırıp boğazımı temizledim. Kitabın sayfaları başparmağımdan kayarken sanki tüm sayfaları yalayıp yutmuştum. “Neden hiçbir kelimenin altını çizmedin?”

“Kâğıda kıyamazdım. Zihnimin içine yeniden yazmak daha insaflı geldi.”

Âna esriyerek başımı salladım. Kitabı kapattım ve tıpkı bana baktığı gibi ona bakmaya başladım. Tekrar gözlerini kaçırarak diye aklım çıkıyordu. Yorgundu ve mutsuzdu. Muhtemelen uğruna savaştığı şeyin ondan gittikçe uzaklaştığını hissediyordu. Sarnıçtaki yaratıklara bakarken gözlerinde gördüğüm bir parça bitkinliğe dayanarak varmıştım bu kaniya. “O zamanları sıklıkla anıyor musun?”

Kaşları çatıldı. “Neyden bahsediyorsun?”

Yutkunduktan sonra sözlerim ona hatırlatacaklarından ürkererek, "Arafı, konseyi... Nasıl zamanlar olduğunu hatırlıyor musun hâlâ?" diye sordum. Dudakları düz bir çizgi hâline geldi. Yüzünde aynı anda hem kederin hem de öfkenin izlerini görebiliyordum. Canı yanmış gibi yüzü buruştu, acı çekiyordu.

Bakışları bir saniye aşağı düşüp yeniden beni bulduğunda mavi gözleri alevler içerisinde yanıyordu. Büyüleyici, mavi alevlerle. Harelerinin derinliklerine daldığımda etrafıma buğulu bir perde çeken gölge yine oradaydı. Ben tam olarak ne yapıyordum ki? O soruyu sorarak aptallık etmiştim.

Sözlerimi onaylarcasına başını salladı. "Bir saniye bile unutmuyorum. Evimi, ait olduğum yeri, artık hayatta olmayan dostlarımı. Hatta aydınlık havanın neye benzediğini ve ruhların arafı gördükleri ilk anda yüzlerinde oluşan o gülümsemeyi." Biraz bekledi. Söyleyecek tek bir sözümün dahi olmaması canımı sıkıyordu, içimden sadece özür dilemek geliyordu. "Çok can kaybı oldu. Gördüğün bu yerde, araftan geriye kalan hiçbir şey yok." Artık sadece fısıldıyordu.

Ellerimi ona uzanmamaları için kenetlemem gerekmişti. "Üzgünüm. Belki de bu süreçte düşünmeyi bırakmalı ve şu âna odaklanmalısındır..."

Müphem gülümsedi. *Nihayet.* Buruk bir ifade olmasına rağmen ne hissettiğini görebildiğim için mutlu olmuştum. Dudakları tekrar aralandı. "Kimi meftunlar devamlı kanatır yaralarını..."

"Zira o yara yitip gitmiş aşklarından kalan son abidedir," diyerek tamamladım sözlerini. Elim şaşkınlıkla dudaklarıma gitti. Daha önce herhangi bir yerde duyup görmediğim bu söz nasıl olmuştu da dilimden öylece dökülürmüştü?

"*Kimi meftunlar devamlı kanatır yaralarını, zira o yara yitip gitmiş aşklarından kalan son abidedir.*" Nasıl bilebilirdim ki?

"Bu çok garipti."

Müphem gözlerini kıstı. En az benim kadar şaşkın görünüyordu. “O kitabı okumadığına emin misin?” Demek alıntı elimdeki sayfalara aitti. Fakat ben kitabı ne kadar karıştırırsam karıştırıyım, asla okuduğumu anımsamıyordum. Başımı iki yana salladım, farklı evrenlerde yaşayan iki kişi için bunun zor olduğunu düşünürdüm.

Müphem duruşunu bozdu, bedeni yavaşça benimkine yaklaşıyordu. Sırtımı yatak başlığına yasladım. Kalbim avcısına yakanmış bir av gibi şuursuzca çarpıyordu. İfadesiz yüzünün aslında bir tuzak olduğunu ilk bakışta anlamam gerekirdi, tehlikeyi bir maske gibi giyebildiğini göstermek için irademi sarsan bir oyun oynuyordu. Tehlike kendisiydi, onun yüzüne bakarken ve menzilindeyken her an bilinmezliğe savrulabileceğimin bilincinde olmalıydım. Örtüyü göğsüme bastırdım, kitap bir süre önce elimden düşmüş olmalıydı. Ellerim, onları nereye koyacağım konusunda kararsızlık yaşamama sebep olacak kadar boştu.

Eldivenli elleri başımın iki yanından geçip yatak başlığını kavradı. Yüzlerimiz ve bedenlerimiz arasında azalan mesafe kadar tükenmişti nefesim. “Belki de yalan söylüyorsun...” dedi fısıltıyla. Dizleri benimkilere değiyordu. “Belki en başından beri yalan söylüyordun?”

Sıcak nefesi yüzüme çarptı. “Kitaplığımda okumuş olmalıyım. Casusu neden bulamadığın açık, bağlantı kurmak konusunda ciddi sıkıntıların var.” Yakın göz temasını keserek başımı yana çevirdim. Beni yatak başlığıyla bedeni arasında sıkıştırmıştı.

Çenemi kavrayıp yeniden yüz yüze gelmemizi sağladı. Parmaklarının baskısı nazik olamayacak kadar sert, canımı yakmayacak kadar dikkatliydi. “Alessia...” Sesi, tınısı... o kadar sakın ve kısıktı ki cümlesini tamamlayarak artık ölü bir yaşam kanı olduğumu güvence altına aldığını sandım. “O kitabı kitaplığımdan bulup okuman imkânsız. Biraz düşün, Alessia,” Kelimelerini dudaklarımın üzerine fısıldadı. Her kelimenin dudaklarıma

yaptığı basıncı çok daha derinlerde hissediyordum. Her an burnu benimkine dokunabilir ve bizi müstehcen görüntülere sürükleyebilirdi. “Çok iyi düşün.”

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyormuş gibi çırpındım. Bu sadece çarşafın tenimi biraz daha ortaya çıkarmasına sebep olmuştu. Kaşlarımı çattım. “Belki aynısından bende de vardı?” Onu kokladım. Bu, sağlıklı düşünmek için yapılacak doğru bir hamle değildi. Bilinmeyen bir neden yüzünden kumaşı tekrar koklama isteğiyle yanıp tutuşuyordum. *Kesinlikle değildi.* “Alın-gan ve paylaşımsız biri gibi kokuyorsun. Durumu fazlasıyla bü-yüttüğünü düşünüyorum.”

Onu üzerimden atmak için göğsünü ittim. Atık bir hızla iki bileğimi başımın üzerine sabitledi. Bu birçok gecemin uykusunu çalacak bir sahneydi. Hatırlayacak ve tıpkı şimdi olduğu gibi bir damla havaya muhtaç hissedecektim. Sırtım içe doğru gerilmiş, yüzüm ona biraz daha yaklaşmıştı. Boşta kalan eliyle çenemi tuttu. “Sende olması imkânsız ya da herhangi başka birinde.” Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Zihnindeki o boş-luğu doldurman için sana dokunmam gerekiyorsa bunu ancak bahane bilirim. Hiçbir sanrı ya da bir rüya ellerimi teninde gez-dirmeme engel değil. Sakın beni durduran şeyin bu olduğunu düşünme, bunu yapan kendi irademden başkası olamaz. Ayrıca, güzel Alessia... Bazen sınırlarımı çizmekte epey zorlandığımı itir-af etmeliyim.”

Sözlerinin etkisiyle titrerken kulak mememe dokunan di-liyle gözlerimde şimşekler çaktı. Hazdan kıvranıyor, gittikçe bu-lanıklaşan çevreye lanet ediyordum. Terk etmek istediğim bir anın içerisinde değildim. Fakat önüme serilen yeni görüntünün dikkatimi çekmesi çok sürmedi. İlahi bir göz gibi yokluktan ba-kıyordum bu defa. Masanın kıvrımlı köşeleri, yüzeyinde önce-sinden dökülen mürekkebin bıraktığı leke, tüy kalem ve sokak-tan yansıyan ay ışığının yanı sıra parlayan mum ateşi... Onları sanki asırlar sonra ilk defa görüyormuş gibiydim. Bir zamanlar

hepsi bana aitti. O zamanın ne kadar eskide kaldığını kestiremiyordum ama kesinlikle buraya gelmeden önce yaşadığım hayatın bir parçası değildi. Görüntüdeki kız masaya biraz daha yaslanıp kalemini mürekkebine batırdı. Önünde istiflenmiş sayfalarca yazıyı yazmak için geldiği yaşa kadar tüm ömrünü buna vermiş olmalıydı. Saçını kulağının arkasına sıkıstırdı. Ardından yeniden değdirdi kalemini sayfanın başına...

Kılıçlarla üstümüze geliyorlardı. Hâlbuki ben zaten yaralanmıştım, geçen gece bir çift çakır göz tarafından. Aynı gözleri ruhun ve canın terk edişine şahit olurken kan yerine zehir pompalasın istiyordum o sefil et parçası. Neden artık ellerimi tutamayacak, gözlerime bile bakamayacak biri için çarpmıştı ki o kadar?

Anılarımı karıştırıp gamzelerinin bir feryat gibi göğsümü yaktığı ânı bulmaya çalıştım. Çok uzağa gitmiş olamazdı, dudağından kan süzülürken bile yiğit bir cesaretle sözü yerinde ceset çukuru gibi oradaydılar. Tuttum o gamzeleri kanatsızlar diye, ancak bu defa benim tenimi. Dağlanmış yara yitip giderdi, benimse yokluğa karışmış bir ruhu bizzat yok olana dek en küçük zerremle anmaya, ona tapmaya ihtiyacım vardı. Sümübül boynunu bükse de, kuş kanadını kırsa da, balık karaya düşse de yeniden bulup sevecektim ilahi yüzünü ve ılık ruhunun şefkatini. Tıpkı bu yolda külden kora dönenler gibi her defasında yeniden yanacaktım. Çünkü göğevurgun yakamozun lanetiydi bu. Dalgasının vurduğu her kıyıdan duyulan fısıltısı... Kimi meftunlar devamlı kanatır yaralarını, zira o yara yitip gitmiş aşkından kalan son abidedir.

Noktayı koydu ve eli yana düştü. Ardından yavaşça, sanki yerimi biliyormuş gibi onu izlediğim yere çevirdi başını. Kalem yere çarpmıştı. Benim kalemim. Göz altlarındaki morluk, yüzüne yerleşen umuda yakışmıyordu. Benim yüzüm.

BÖLÜM 18

“**B** u nasıl mümkün olabilir?” Dudakları boynumda geziniyordu. Dilinin tenime her temasında o kitaba karladığım tüm kelimeler zihnime akın ediyordu. Belki başka bir zaman diliminde, bambaşka bir gerçeklikte... Bu kitabı ben yazmıştım ve bunu hatırlıyordum. Sadece bir konuda yanılmışım. Alessia’nın gözlerinde yeşeren umut, başka bir boyuttan ona diktiğim bakışlarımdan kaynaklanmıyordu. Öyle bakıyordu çünkü görüş açım girmeyen bir noktada, turuncu saçların altında parıldayan iki mavilik, kollarına atılması için onu bekliyordu.

“Nelerin mümkün olduğunu bilsen şaşırırsın,” diye cevap verdi Müphem. Çenemden yukarı çıkan dudakları birazdan dudaklarıma kapanır mıydı? Nefes nefeseydi, nefesi nefesimdeydi. Artık emindim, hem de on parmağın onunun da yeri kadar. Teninin tenime her temasında, zihnimizde şimşekler eşliğinde beliren o görüntüler birer anıydı.

“Yaşamadığın hiçbir şeye anı diyemezsin. Öyle değil mi, güzel Alessia?” İşte böyle söylemişti. Ne yani, en başından beri biliyor muydu?

Bileklerimi ellerinden kurtarmaya çalıştım. Onları bir kelepçe gibi tutuyor olmasaydı elbette yapardım fakat... Bunu gerçekten ne kadar istiyordum ki? “Biliyordun...” diye soludum. Başını olumsuz anlamda salladı. An itibarıyla biraz kırgın, biraz da kafası karışmış biriydim. Müphem alnını alnıma yaslamıştı.

Görüntülerin hepsi ve daha fazlası zihnimde yeniden oynuyordu.

Benimle sahiden dans etmiş, parmağını tüm şehvetiyle bel kıvrımından kaydırmıştı. Hem de birden fazla kez... Korsemin iplerini çözmüş, ellerime mum tutuşturup beni keşfetmiş, beni dudakları altında defalarca kıvrandırmıştı. Hiçbirini biraz bile hatırlamadığım yılları düşündüm. Aylar önce onu gördüğüm anın sahiden de ilk karşılaşmamız olduğunu sanıyordum. Nasıl olmuştu da tüm bunlar bir anda benliğimden atılmıştı?

“Sadece, senden önce öğrendim. Ben...” Beni öpmek birden kötü bir fikir hâline gelmiş gibi bileklerimi bıraktı ve benden uzaklaştı. Aniden dipsiz bir boşluğa düşmüştüm. “Daha fazlası olduğuna her zaman emindim ama bu çok fazla.” Hisleri ve mantığı arasında çuvalliyordu. Onu... ve yaşadığımız karmaşıklık-
lığı anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Aynı soru işaretleri benim zihnimi de meşgul ediyordu.

Sanki bir daha takmak için onu bulmak istemiyormuş gibi eldivenini dişleriyle çıkarıp bilinmez bir köşeye attı. Çıplak parmağı omzumdan aşağı ilerlerken elinin hareketini izliyordu. Bu inanılmaz bir zafermiş gibi ara sıra nefesleri sekteye uğruyordu. Aynı anda tüm tüylerim diken diken oldu. “Sana dokunmanın nasıl bir his olduğunu bilmeden bunun özlemiyle tuttuğum günler ve geceler hatırı sayılır biçimde zordu.” Gözleri ve kaşları bir uyum içinde afallamış hislerini gözler önüne seriyordu. “Bana yeniden dokunduğun âna kadar açlığını çektiğim şeyin bu olduğunu anlamamıştım.” Sözleri kalbimin teklemesine sebep oldu. Alev alev bir sıcaklık damarlarımda fokurduyordu.

Derin bir nefesle kokumu içine çekti.

“Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum,” diye karşılık verdim. Hislerinin bire bir kopyasını taşıyordum. “Seni tanımadığıma neredeyse emindim, hayatım boyunca seni hiç görmediğime de... Ancak sana dokunduğumda bir ömrü seninle geçirdiğimden emin oluyorum.” Elimi bunca zaman hayalini

kurduğum şeyi yapmak için kaldırdım ve parmaklarımı turuncu buklelere geçirdim. Masumiyetimi ona teslim etmeyi düşündürecek kadar yakındı bana. Dokunuşumun etkisiyle gözlerini kapattı, hissettiklerini yüzünün her noktasında görüp onunla birlikte yaşıyordum. “Bunca şey gerçekten yaşandıysa neden seni hatırlamıyorum?”

Bir reverans bahşet bana, ruhumun serserisi. Kadife duvarlarının ipliğine dolanmak için neden bu kadar geç kaldın? Bir de vals yapmayı diliyorum. Adımlarının ahengiyle sarhoş olana dek elimi avuçlarına bırakacağım.

Gözlerini açtı. Bir terslik sezmiş olmalıydı. Sanki bana kıyamıyormuş gibi başını eğip kaşlarını çattı. “Hatırlamamamız gerekiyordu, bunu hissediyorum.”

Onu kafamın içinden silen şeyin ne kadar büyük bir gerekçesi olursa olsun, o sebebi haklı bulması kalbimi kırmıştı. “Öyleyse şimdi neden sana dokunmama izin veriyorsun? Daha da önemlisi, bana neden dokunuyorsun?” Bunu söylememle parmaklarının yanaklarımı okşadığını hissettim. Dokunuşu tüy hafifliğindeydi. Öyle ki onu hissetmekte zorlanıyordum. Bu dokunuş bile hayal kırıklığımı örtmeye yetmedi. Sadece aklımdan da değil, yıllarca kalbimden ve tenimden de silinmişti izi.

Şimdi, dokunuşları hiçbir zaman bana ait olmamış gibi hissediyordum. Bize o anları geri veren görüntüler olmasaydı... Ah, yüceler... Her şey zihnimizde olup bitiyordu, tenimin hafızasında onun dokunuşunu taşımıyordum. Bedenimi ona sunmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum.

Kahretsin ki bilmek için yanıp tutuşuyordum.

“Belki de öğreneceğimiz hoşumuza gitmeyecek bir gerçektir,” dedi Müphem. Parmaklarını çekip elimin temasından kaçtı. “Belki de tekrar bir araya gelmemiz mantıklı değildir... Peki ya, hayati önem taşıyan bir nedeni varsa?” Cevabını bildiği bir soruyu bana yönelttiğini seziyordum fakat bu, hislerimin doğru çıkmasını istediğim bir sefer değildi.

Kaşlarımı çattım. “Az önce *bir araya gelmemiz* ve *mantık* kelimelerini aynı cümlede mi kullandın?” Gözleri yanağımdan dudaklarıma, oradan da boynuma kadar bir yol izlerken yutkundu. “İstediğin buysa birbirimizden uzak duralım. Birbirimizin yaraklarından da öyle... Bu zamana kadar nasıl olduysa öyle devam etsin,” dedim anlam veremediğim bir öfkeyle. Çarşafı üstüme biraz daha çektim. “Nihayetinde seni tanımıyorum,” diye fısıldadım. Gözleri büyüyerek benimkileri buldu. Onlar yaş mıydı? Yanlış görmüş olmalıydım.

“*Seni tanımıyorum,*” diye tekrar etti. “Gerçeği öğrenene kadar bu yaptığımız doğru değil.”

“Değil,” diye tekrarlardım. “Öyleyse bunu yapmaktan vazgeçiyoruz.” Başını sallarken yüzü onu tanıdığım ilk günlerin ifadesizliğini taşıyordu. *Onu ilk kez tanıdığımı sandığım günlerin.* O ifadenin altında aslında istediği şeyin ne olduğunu deli gibi merak ediyordum. Aramızda sessiz bir söz verilmişti. Müphem ayağa kalktı, elleriyle yüzünü ovalarken nefes aldı ve yeniden yüzüme doğru eğildi. “Ben sözümde dururum.” Dudaklarıma nefesini üflerken gülümsüyordu. Tüm kaslarım işlevlerini unutarak kaskatı kesilmişti. Yaptığının anlamını biliyor fakat nefesine o anlamı yüklemeye çekiniyordum.

Bu, gözlerim açıkken görebileceğim bir rüya falan mıydı?

Eldivenini bulduktan sonra hâlâ yatak başlığında asılı duran eğri büğrü zarfı aldı. “Zindanlarda seni bekliyoruz.”

Zaman gelmişti.

“Erinyelerden sonra Merga’yı hiç görmedik.” Tüm ekip başını salladı. Müphem balo ve Merga’yla ilgili ne söylese de ilgilendikleri kesinlikle bu değilmiş gibi sadece bana bakıyorlardı. Suçlayıcı bakışlar... Bana yöneltilen bundan başka bir şey değildi.

Başlarını salladılar. Merga’nın ağzından duyduğum her şeyi eksiksizce anlatmışım. Üstelik bunu yaparken kafalarının

içinde ardı ardına sıraladıkları nefret söylemlerini yüzlerinden okuyabiliyordum. *Gerçekten*. Ne kadar da sevecen... Onlara “git-tim çünkü...” başlıklı konuşmamı yapmamak konusunda kararlıydım çünkü uzun zaman önce haklı sebeplerimin insanların benim hakkımdaki fikirlerini etkilemediğini engebeli yoldan öğrenmiştim.

“Cerbezele oradaydı ve Erinyelerden pek memnunmuş gibi görünmüyordu. En hafif tabirle, onları parçalarken bu şekilde yorumladım. Kısacası dirilen yaratıkların kâbusu bütünüyle Hanzeb’in fikri olmalı. Kendisi dışında herkesi kötü etkileyen planları genelde o yapar.” Agiel’den bahsedince tepkisiz kalmaya, bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım. Onun, hoşlandıkları biri olduğunu düşünmüyordum. En azından bu duyguda hem-fikirdik. Müphem tıpkı benim odamda yaptığı gibi parmaklarını masaya vurmaya başladı.

Ares düşüncelere dalmış gibi görünürken boynunu kaşdı. “Neden Merga’yı bir yere davet edip onu kaçırmıyoruz?”

“Davet edildiği takdirde dokunulmazlığa kavuşuyor...”

“Kesin şunu!” Gaya, Müphem’in lafını kestiği için özür dilemeden devam etti: “Bu hiç olmamış gibi devam edemeyiz, fikirlerimizi onun yanında açık etmek istemiyorum.” Parmağıyla beni işaret ediyordu.

Hera gözlerime bakıp başını aşağı yukarı salladı. Burada konuşulanları bugün ve sonrası için her zaman kırııcı bir anı olarak hatırlayacaktım. “Ona hiçbir şey anlatmadan bize bir faydasının dokunacağını mı düşünüyorsun? O, Merga değil,” dedi Müphem. Merga’nın mahareti bu muydu? Bu kıyaslama biraz kırııcıydı yani...

“Ona her şeyi anlattığımızda bizi terk etti.” Hera’nın sesi kırıgın çıkıyordu. Başımı sallayarak bunu inkâr etsem de bana bakmamak için direniyordu. Hepsi öyleydi. Belli ki artık beni görmeye katlanamıyorlardı. “Yaptığım bu değildi,” diyerek araya girdim.

“Öyleyse dışarıdan tam olarak böyle göründüğünü öğrenmelisin.” Müphem bunu söyleyen Gaya’nın koluna yapışmıştı. Bana doğru gelen yırtıcı adımlarını durdurmak istiyordu ama bu şekilde beni sindirebileceğini sanan kıza aslında ne kadar yandırdığını göstermek için can atıyordum. Bu defa sarı gözlerindeki gölge beni korkutmamıştı. Onunki gibi bir meydan okumayla bakışlarımı gözlerinin tam içine diktim.

Müphem onun çenesini tutup kendine doğru çevirdi. Bunu görmezden gelmeye çalışarak bakışlarımı parmaklarıma indirdim. Ben yokken ne kadar yakınlaşmışlardı? “Odaklandığımız şeyler bizi oyalıyor.”

Kısa bir an bakışlarını bana çevirip yeniden Gaya’ya baktı. “Ne söylerseniz söyleyin, bu defa onu kilit altında tutmayacağım.”

Ne kadar hoş! Daha kibarını henüz görmedim.

Gaya çenesini onun elinden kurtardı. “İlerlemeye başladığımız anda yeniden ortadan kaybolursa katettiğimiz bütün yol çöp olacak. Daha da kötüsü, olduğumuz yerde beklediği sürece Hanzeb adımlarımızı daha kolay takip edecektir. Bunu göze almaktansa onu prangaya bile vurmayı tercih ederim.”

Ani bir tedirginlikle geri adım atmış bulundum. “Ben hâlâ buradayım...” Gaya öfkeyle bana döndü. “Ne yazık ki ve neyse ki.” Gözlerimi kıstım. Bir ses içten içe ruhumu yatıştırıp kadife duvarlarımı okşuyordu. *Sakın*, diyordu. *Sen, sandıkları canavar değilsin.*

Ares bıkkınlıkla nefes aldı.

Gaya’nın dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Aynı anda gözlerinde nefret kıvılcımları çakıyordu. “Onu kilit altında tutmayacağız çünkü bu ona yeniden kucak açmak olur.” Yüz ifademi ölçmek istiyormuş gibi yüzüme baktı. Durumu en can yakıcı şekle sokmaya çalışırken bedeninin çevresindeki kıvılcımı gördüm. Sözlerinin üzerimde bırakacağı etkiyi gözleriyle görmek istiyordu. Bu bir nevi aldığı intikam sayılırdı. İsteddiğini

vermeyerek ifademi soğutup çenemi havaya kaldırdım. Müphem de böyle mi düşünüyordu?

“Gördüğün gibi onu zorla tutmuyor ya da kapıya koymuyoruz ama orada öylece dikiliyor. Kendi isteğiyle burada,” dedi Müphem. Yaptığı beni savunmak değildi. Artık sorumluluk kabul etmediğini dile getiriyor, aynı zamanda ortamın nabzını düşürmeye çalışıyordu. Hera, elini Gaya’nın omzuna koydu. “Yani hâlâ ona güvendiğini mi söylüyorsun?”

Kontrolü ele aldım. “Bana mecbur olduğunuzu söylüyor.”

Müphem mektubu masaya koydu. “Anlat onlara, Alessia.” Ophelia’yı kastediyordu. Hiç duraksamadan konuşmaya başladım. Mektubun nasıl ve ne şekilde elime geçtiğini anlatırken devamlı göz teması kuruyor ve bakışlarını ilk kaçırın kişi olmaya dikkat ediyordum. Ben her ayrıntıyı aktarırken öfkelerini bir kenara bırakıp söylediklerimi gerçekten dinlediklerini fark etmiştim. Öyle ki bazı sorular soruyor, verdiğim cevapları kabulleniyorlardı.

Müphem beklentiyle kendisine dikilmiş gözlere katlanamıyarak zarfı araladı. Bunu yaparken sanki hâlâ ıslakmış gibi çok dikkatli davranıyordu. Belki de karşısına çıkacaklardan tedirgindi. Hepimize teker teker baktı ve boğazını temizledi. Eti kesmeden önce hissedilen *acaba üzerime kan bulaşır mı?* tedirginliğini yaşıyor gibi görünüyordu. Bir süre kâğıdın kimlik tespiti yapmasını bekledikten sonra yazılanı okumaya başladı.

Çok Sevgili Ruh Serserisi,

Arafın nehirleri olarak bildiğimiz o su dolu deliklerin, ruhların ölmeden önce yaşadıkları gezegenlere çıktığını biliyor muydun? Bundan yaklaşık bir asır önce tanıştığım biri, Dünya denilen bir gezegende yaşadığını ve öldüğünde ruhunun bir zamanlar “Ay” olarak nitelendirdiği delikten geçip buraya geldiğini söylemişti.

Bunun için biraz kalbi kırılmış gibi görünüyordu.

Başta neden olduğunu anlamadım. Fakat sonra dili çözüldü.

Inanabiliyor musun? Oradaki insanlar gökteki Ay'ın ölümlerinde onları yutacak bir delikten ziyade bir gün ayak basacakları bir gezegen olduğunu düşünürlermiş. Buna sadece, "Yok artık!" diyebildim. Hakikat hâlâ insanlıktan uzak olmalı.

Her şeyden bahsediyordu. Yazdan, kıştan, ilkbahardan ve sonbahardan. Tam anlatmaya devam ettiği sırada ona baharın fazlasıyla ilgimi çektiğini söyledim, bu yüzden de beni aydınlatmak için konuşmaya başlamadan önce etrafımızı kolaçan edip onu almaya gelmediklerinden emin oldu. Bu sırada Nanta kütüphanesinde, altmış ikinci sayfası boş olduğu için okuyamadığım kitabı rafına geri koyuyordum. Sanırım o an ondan biraz hoşlanmıştım. Ölüydüm ve bekârdım. Bir erkeğeden daha uygun bir kriter düşünebiliyor musun?

Sakın buna cevap verip kalbimi kırayım deme.

Sandro bana Roma'da sevgi ve baharı kutladıkları festivalleri anlatmaya başladı. İnsanlık baharı şenlikle karşılar, hüüzünle uğurlarmış. Üstelik kendisi bir sürü tanrıya hizmet ettiği için burada şanslı olduğunu düşünüyordu. Ona kötü haberi kimin verdiğini merak ediyorum doğrusu...

Buradaki tablolara baktıkça, Sandro'nun anlattıklarını hatırlıyorum. Eğer günlük tutan biri olsaydım kesinlikle öğrendiğim tüm mevsimleri sayfalarca resmederdim. Belki de benim için yatağımın altındaki çizimlerle yepyeni bir eskiz yaparsın.

Ah, Sandro'yu sorarsan onu çoktan unuttum. Zara'yı, seni ve Murphy'yi çok özlediğimi bilmenizi istiyorum.

Araf kendinden olanı korur, dostlarına minnet duyuyorum.

-Ophelia

“Mektubu çay saatinde yazmışa benziyor,” dedi Ares. Ben de bulunduğu konuma göre fazlasıyla keyifli bir mektup olduğunu düşünüyordum. Hera tırnaklarını kemirmeyi bırakıp bize döndü. “Bence sadece bir imdat çağrısına benziyor.” Kesinlikle öyle olmalıydı.

Güvende hissettiğim her dakika arkadaşım için suçluluk duyuyordum. “Bunun için vaktimiz var mı?” Ares’e ciddi olduğuna inanamayan gözlerle baktım. Acaba oynadıkları kahramanlık oyununun tamamen fiyasko olduğunu bilmek isterler miydi?

“Kalan vaktimizin hesabını yapamayacak kadar çaresiz konuma düşmüş olmalı ki bu mektubu bize kadar ulaştırdı. Üstelik pek kolay olmadığını da gördük...” Müphem’in sesi liderliğini gözler önüne serecek kadar sertti. Onlara, “*Kolay*,” diyerek vurgu yaparken bakışları bana kaymıştı. Mektubu katlayıp gömleğinden içeri attı ve omuzlarını dikleştirdi. “Nanta kendinden olanı geri çevirmez.”

Ares dikkat kesildi. Yüzüne aynı anda hem ciddiyet hem de özlem hâkim olmuştu. Bir saniye sonra, bu ifadenin hepsine yerleştiğini gördüm. Bu sessiz bir anmaydı. “Ambrose... Bu kelimeleri onun sesinden duymayalı epey oldu.” Hera ayağa kalkıp serçe parmağını kalbinin üstüne koydu. “Hatıraları yokluğun en hisli dumanında sükûnete ersin.” Her biri sırasıyla aynı hareketi tekrarlayıp sözlere eşlik ediyordu. “Ebedî gayemiz hâlâ onu gösteren bir pusuladır.” Anmalarının son bulduğunu belli edercesine parmaklarını indirdiler. Hepsini derin bir hüznün sarmıştı.

“Ophelia’nın çizimlerini araştıracağım, bu sırada kütüphaneye gizlice sokacağım iki kişiye ihtiyacım olacak.” Müphem bunu söylerken gözleri odadaki diğer üç kişi arasında geziniyordu. “Tercihen bel çevresi genişliğinde uzuvlara sahip ve uykusuzluğa dirençli, sessiz hareket edecek bir ikili gerekir. Bilirsiniz...”

Ares elini havada savurdu. “Evet, evet. Uzatmaya gerek yok, önden git yeter.” Kolları gün boyunca her seferinde en az otuz kitap taşıyıp asla yorulmayacak kadar kaslıydı. Müphem istediği cevabı almış gibi gülümsedi. Ayaktayken ellerini masaya yaslayıp biraz da öne eğilmişti, Hera’ya beklenti dolu gözlerle bakıyordu. Hera teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. “Benim bu gece bazı ailevi problemlerini aşmam gerekiyor.”

“Bu gece yaşanması kaçınılmaz mı?” Gaya onunla konuşmasına rağmen görevde olmak istemediğini belli eden bir tavırla Ares’e kaçamak bakışlar atıyordu.

Hera dudaklarını büzerek başını aşağı yukarı salladı. “Muhtemelen karamsarlığın peçesine takılır, belki bir ihtimal kahrından ölürüm. Kısacası, bugün biraz meşgulüm.”

Gaya yalandan bir üzülmeye elini kalbine götürdü.

Mor bir işaret parmağı Hera’nın yüzüne doğru döndü. “Ophelia kurtulduğunda ona bu kaytarmandan bahsedeceğim.”

Hera’nın mavi dudakları dümdüz oldu. “Ben de ona kendisi için değerli vaktinden harcamaya gönüllü olmadığından bahsedeceğim.”

“Benim suçum ne?”

Hera’yı savunan bir ses tonuyla, “Gaddar olman,” dedi Gaya.

“Hadi ama! Bu kişisel bir özellik.” Muhtemelen o iri bedene böyle yüzlerce kişisel özellik daha sığdırabilirdi.

“Ben gidiyorum. Bu işin çabuk bitmesini arzulayan -bu gece ölümle randevulaşmayan- iki kişi benimle gelebilir ya da üst katın tuvalet deliğini gören tavanlı odada gece nöbetine kalabilir. Tercih size ait.”

Ben de öylece sıranın bana gelmesini bekleyeyim, öyle mi?

Gaya ve Ares, bedenlerinin oranlarına göre görev paylaşımı yapmaları gerektiği konusunda tartışarak odadan çıkarken defterlerini kapatıp düzenleyen adama baktım. Hera bu bakışımı gözden kaçırmayıp uykudan dolaşarak bizi odada yalnız bıraktı.

“Onlar nedir?” diye sordum masada üst üste istiflenmiş belge yığınınını işaret ederek.

Müphem hiç düşünmeden aralarından bir tane çekti ve inceledi, sanki onları neden oraya koyduğunu unutmuş gibiydi. Hızlıca kâğıda göz gezdirdi. “Hımm...” Nihayetinde kâğıdı yerine koyup bakışlarını bana çevirmeden cevap verdi: “Nanta ruhlarının Garnet bölgesinden yaptığı alışveriş kaydı.”

Kaşlarım havalanırken masaya yaklaştım. “Ruhlar Nanta’dan çıkmıyor sanıyordum.”

Bakışlarını bana doğru çevirerek başını yana yatırdı. “Herkesin böyle düşünmesi için bu odayı kurduk. Nanta’yla türler arasında devamlı ve gizli bir alışveriş söz konusu, bunu dördümüz sağlıyoruz.”

“Diğer türler sizden ne alabilir ki?”

Küçümsediğimi düşünmüş olmalı ki gözlerini kıstı. “İpek gömlek ve bambin.” Bakışları üzerimdeki gömleğe düştü. Ona bakınca bu sabah gömleksiz olduğum anları hatırlıyor muydu?

“Her alışverişi kayıt altında tutuyorsunuz...” Onaylayarak başını salladı. Belgeye yeniden göz gezdirdim. Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. “Hem de bedelsiz alışverişlerin kaydını. O zaman bunun kârı ne?”

Omuzlarını indirip kaldırdı. “Kâr payı yok. Amaç güçleri dengelemek. Eğer birimizin hesabında açık çıkarsa, bundan pek de hoşlanmayacak bölge müşavirleri fark edebilir.”

Belgeyi yerine koyduktan sonra aramızda derin bir sessizlik oldu. Sormaya çekindiğim o soru bir türlü dilimin ucundan dökülmüyordu.

Müphem masanın etrafından dolaştı. “Merak ettiğin başka bir şey yoksa gitmem gerekiyor.”

Yutkundum. “Ben de gelmek istiyorum.”

Küçücük bir an gülümser gibi oldu fakat hemen ciddiyetini ve durgunluğunu yüzüne yerleştirdi. “Ne o? Bir anda tehlikeli olmaktan vaz mı geçtin?”

Parmaklarımla oynamaya başladım. “Burada dikilirken bile tehlikeliyim. Biliyorsun, ölüm saçan bir yaşam kanına sahibim.”

GAYA

Mor mevsim salatasıyla birlikte büyük bir toz bulutunun içine girmiştik. Ciğerlerime çektiğim her nefeste yaşlı insan derisi kokusu alıyor ve burnumu kırıstırıyordum. Korkunç ve boğucuydu. Kafası güzel çoğu insan, buraya uğradıktan sonra ayıldığında gördüğü şeyi kâbus olarak nitelerdi. Adım seslerimiz etrafta yankılanıyordu. Uçuşan tozları savuşturmak için elimi yüzüme yakın bir mesafede salladım ve çevreme baktım. Bazı yerleri soyulmuş raflara, çoğu rafa sığmadığı için köşelere sıkıştırılmış kitaplara.

Ah, sadece Nanta kütüphanesindeymişiz. Pekâlâ... Bu, toz bulutundan daha korkunç.

Bizi bekleyen binlerce kitaba şöyle bir baktıktan sonra birbirimize döndük. Günlerce sürecektir, hatta hiç bitmeyecek bir işe adımızı yazdırmıştık sanki. Samanlıkta bir iğne bile çok daha çabuk bulunabilirdi.

Kaderine teslim olan ilk kişinin yapacağı şeyle uğraşmaya başladım, hızla masayı boşaltıp araştıracağımız kitaplar için yer açıyordum. Ares yüklü miktarda kitabı masaya taşıırken gözlerinde sadece saatlerini çalacak azap yükünün acısı vardı. Göreve uygunluğu açısından oldukça mutsuz görünüyordu. Duygu durumumun neredeyse başka bir kopyası gibiydi.

Patırtıyla masaya yıkılan kitaplara birkaç saniye baktıktan sonra gözlerimi onlardan çekmeden, “Bu iş bitene dek konuşmak zorunda değiliz. Yani hız için, bilirsin...” diye mırıldandım.

Ares ellerini beline koydu. Tıpkı benim gibi gözlerini kitaplardan alamıyordu. Henüz ilk adımlarımıza bakarken bu işin nasıl son bulacağını kafasında canlandırmakta zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu. “Evet, evet. Kesinlikle...” Gözleri arkamda

bir noktaya odaklanırken kocaman oldu. “Hadi canım! Wassley Günlükleri mi o?” Hızla rafa yaklaşıp ciltli kitabı ellerine aldı, gözlerinde birazdan tapınmaya başlayacakmış gibi görünen bir parıltı vardı. “Onu okumadan önce ben kimdim ki?”

Gözlerimi devirdim. “Kimse sana başkalarının günlüklerini okumaman gerektiğini söylemedi mi? Aile terbiyesinden yok-sunsun.”

Yüzü bana döndüğü anda ifadesi düştü. O hayran bakışlardan eser kalmamış, yerine bıkkın ve inanamayan bir ifade gelmişti. “Nasıl oldu da seninle bu dört duvar arasına düştüm ki ben?” Konuşurken başını yavaşça sağa sola sallıyordu.

Saçımı omzumdan savurup *kendim* oluşumdan memnuniyetimi belli eden bir pozisyona büründüm. O sırada ağırlığımı, masaya yaslanmış olan elime vermiştim. “Bundan şikâyet etmediğin birden fazla an sayabilirim. Hatta her birini dinlemekten özellikle keyif alacağımı düşünüyorum.”

Aramızdaki çıkara bağlı ilişki, dile getirmediğimiz bir gerçektir. Sır değildi. Fakat bir başkasının duymasını tercih edeceğim bir bilgi de değildi. Bu durumun onun için de aynı olduğunu, o gecelerin sabahında rahatlıkla yüzünde görebiliyordum. Birbirimizle ya da herhangi biriyle, bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştık.

Kısacık bir an için kapıya bakıp, hızla üzerime yürümeye başladı ve aramızda yarım adımlık mesafe kalana dek durmadı. Bu konuyu açmamdan dolayı huzursuz görünüyordu. Sanki yerin kulağı varmış gibi, “Bunu konuşamayız, yaptığımız yasal değil. Konsey hayattayken bile değildi.” Fısıldayarak konuşmuştu, farklı türden kişiler böyle yaramazlıklara imza atamazdı.

Sırasıyla gözlerime baktı. Yakınlığımızı fark edince boynuzlarında çakan kıvılcımın kalbimi teklemesine engel olamadım. Biz iki farklı türden ve rekabet içindeki topraklardan geliyorduk. Bu bir nevi düşman olduğumuzun kanıtıydı, tıpkı diğer Labradorit ve Sitrinlerin olduğu gibi. Aramızdaki yarım adımı

kapatırken onu durdurmadım ya da geri çekilmedim. Mor teninden yaydığı sıcaklığa karşı koymak, nefesimi tutmaktan farksızdı. Ellerini iki yanımdan geçirip masaya yasladı, bedeninin hapsine alışkın olmama rağmen damarlarımda taşıdığım asi Sitrin kanı her seferinde çağlamaya devam ediyordu.

Olduğum yerde zıplayıp kalçalarımı yasladığım masaya oturdum ve kollarının izin verdiği kadar bacaklarımı araladım. O boşluğa yerleşmesi için filizlenen beklentim dev boyutlardaydı. Fakat bunun yerine bacaklarımı kaldırıp masada döndüm ve diğer tarafından yere indim.

Gözlerindeki hayal kırıklığını görmezden gelerek ilk kitabı araladım. “Başlamadığımız sürece bitmeyecek bir işimiz var.”

Saatler sonra ancak bir kitap dağının ardından birbirimizi görebiliyorduk. Ona orada olması tamamen benim şanssızlığım-mış gibi baktım. Hemen sonrasında işime geri döndüğüm kısa bir bakıştı.

Ares, içinde sesini de duyabildiğim uzun bir nefes aldı. “Görsel şölenlerden herkes hoşlanır ama şu an görev vakti, G.”

Dişlerimi göstererek, “Girsil şilinlirdin hirkis hişlinir imi şi in giriv vakti, G,” diye şakıdım. Elimini çeneme yasladım ve kitap yığınının üstünden gerçekten şaşkınlığa düşmüş gibi baktım. Ona ve sonrasında da çevresine. Gözlerimi bunun için daha iyi görmem gerekiyormuş gibi kısıyordum. “Neden bana şu şöleni göstermiyorsun?”

Yüzü gölgelenirken kahkahalara gömülüyordum. Kim bunu hak etmediğini söyleyebilirdi ki? Araf yardımcım olsun, bunu yapmaktan çok zevk alıyordum. Keyifle ona orta parmağımı gösterdim. Günün birinde dev bir adamla dalga geçmenin bana pahalıya patlayacağı konusunda derin bir korkum olmadığını söylersem yalan olurdu.

Elindeki kalemi kafama fırlatınca ona kitapla karşılık verdim. Cüsse dengesizliği göz önünde bulundurulduğunda, bu gayet adil bir geri dönüştü. Buna rağmen gülüşüm yüzümde dondu ve pişmanlıkla yutkundum. Neden mi? Çünkü kaşını tutarken saçtığı öfke adaleti unutturan cinstendi. Koca adamların canı o kadar yanar mıydı? *Vah canım, hiç bilmiyordum.*

Ayağa kalkarken onu izledim. Ardımda hayaletimsi bir iz bırakarak kaçacağım kısmın yaklaştığını hissediyordum. Masanın çevresinden dolaşırken ona birbiri ardına kitaplar fırlatıyordum. Her birini yakalayıp kucağında sıraladı, artık ulaşabileceğim bir noktada kitap kalmamışken sıfır hasarla karşımda duruyordu. Kucağında biriken kitapları gürültüyle masaya, dirseğimin hemen yanına koydu. Eskiden arafın boğalarında gördüğüm o ateşten soluk burnundan yüzüme vuruyordu.

Elimin ucuyla boynuzunu sever gibi yaptım. Aynı anda hiç de içten olmayacak şekilde dişlerimi gösteriyordum. Sevimli olduğunu düşünerek gözlerimi kırptırdım. Bir mağara canavarını uyanmasını engellemek için yatıştıırıyordum. Yaptığım şey dışarıdan tam olarak böyle görünüyor olmalıydı. *Sakinleş, koca mevsim salatam. Birkaç kitap seni öldüremez.*

Eli hızla koluma yapıştı ve beni sandalyemle birlikte olduğum yerde döndürmeye başladı. Bir noktadan sonra kendimi aşağı atmam gerektiğini biliyordum, bunu yapmakta da geç kalmadım. Kürek kemiklerimi ve belimi çarpmış olmanın acısıyla yüzüm buruştu. “Bunu yapman şart mıydı?” Acı doğduğunda, silah tutma arzusuyla yanıp tutuşan tarafım kendisini göstermeye başlamıştı bile. Uzanarak yatışıma bakıp yeni bir hamlede bulunacağı sırada yana yuvalanıp ayağa kalktım.

“Yaralanmıyor olmanın nedeni sürekli hamleden kaçmamış, ben de iyi dövüştüğünü zannederdim.”

Tıpkı onunki gibi öfkeli bir nefesi dışarı verdim. “Yaralarını sararken yüzünü izleyeceğim.” Kollarımı tutmaya çalışan elini tekmeledikten sonra kolunu bacaklarımın arasında sıkıştırıp

birlikte takla atmamızı sağladım. Şimdi yerde öylece uzanan oydu. Bir anda ayak bileğimi kavrayınca yanına düştüm ve hiç vakit kaybetmeden üzerime çıktı. Ellerimi başımın üzerinde birleştirmeye çalışıyordu. Onu biraz zorladıktan sonra bir anda bunu yapmasına izin verdim. Şimdi dudakları ancak bir nefes mesafesi kadar uzaktaydı.

“Ben de, seninle olmam için bana yalvarmanı izleyeceğim. Defalarca olduğu gibi.” Olduğu konumdan memnun olduğunu belli eden o muzip kıvrım dudaklarındaydı. *Seni domuz...* Bir dahakine çıplak kalan tek kişi olacaktı.

Elleri biraz daha gevşediğinde burnuna kafa attım. Anlaşılan, kimse böyle ağlara düşmemesi gerektiğini söylememişti. Acıyla burun kemerini tutup yana düştü. Çok geçmeden hemen yanındaki masayı tekmeledi ve ağır mobilyanın üstüme kaymasını izledi. Masa parlak zeminde yağ gibi kayarak bana doğru gelirken olduğum yerde zıpladım. Bir saniye sonra masanın üzerindeydim. Ares ellerini başının altına koydu. “Etkilendim.”

“Öyleyse göster.” Yıldız bıçağımı fırlattım. Anında yan tarafa yuvarlandığında bıçak yakınlardaki kitap destesine saplandı. Her neyse, bir tane daha vardı... Diğerini havaya kaldırdım. Onu hem biçmek hem de sevmek istiyordum. Kitaplıkların arasına daldı. Hangi delikte olduğunu bilmediğim için ben de başka bir koridora koşmuştum.

“Canın çok mu yandı, Ar?” Sesim kütüphanenin tavanına doğru yankılandı. Bir an için etrafta hiç ses çıkmıyordu. Bir sonraki an ise arkamdaki kitaplar devrildi ve güçlü bir kol boğazımı sardı. Bıçağımı koluna saplayıp serbest kaldığımda öne doğru sendeledim. Aynı acılı tıslama yeniden yükseldi. Fakat bu beni durduramazdı. Bundan sahici bir haz duyuyordum. O kitaplığın arkasında olduğunu biliyordum, bu yüzden oraya koşmaya başladım. Rafların sonuna vardığımda eller beni belimden tutarak havalandırdı ve rafa yapıştırdı. Yanağımda kitapların dokusunu arkamda ise onun... *Ah, yüceler.* Onu hissediyordum işte.

Beni hızla kendine döndürdü. Göğüslerimiz aldığımız nefeslerle yükseliyordu. Ares ellerini saç diplerime geçirerek hafifçe çekti. Bu biraz müstehcen bir sesle inlememe neden olmuştu. Aniden kollarına atıldım. Bacaklarımı beline sarmış, ellerimle boynuzlarını kavramıştım. Bu sivri şeyler... tahmin edilenden de çekiciydi.

Dudaklarımız mıknatıs gibi birleşti. Elleri hiç durmadan tenimde geziyor; dili ağzımı, bazen de boynumu keşfediyordu. Dudakları gerdanıma inince beni kendine bastırdı. Olduğumuz durumu daha da vazgeçilmez yapan şey, onun kanına bulanmış olmamızdı. Gözlerim zevkten odağını kaybederken...

"Hanzeb, Ophelia için açık infazı duyurusu yapmış!" Hera'nın bakışları, olabilmemiş gibi daha da büyüdü. Bizi görmesiyle cümlelerin sonuna doğru sesi kısılmıştı. Açılan kapının sesini nasıl duymamıştık? Ares'in güçlü kollarından ayrıldım. Ardından sanki arınmak bu kadar kolaymış gibi üzerimizi silkeledik ve aynı anda boğazımızı temizledik.

ALESSIA

Müphem'in yatağına oturdum. Haftalar sonra, Nanta'ya ilk girişim kimsenin ruhu duymayacak şekilde olmuştu. *İlkinin aksine.* Bir zamanlar bedenimin tepkisiz kaldığı o tabloda çıkarken bulunan midem henüz yatışmamıştı. İçimden gelen garip seslere kulak asmadım ancak Müphem'in odaya dönmeden önce avazı çıktığı kadar bağırmasını ve sonunda susmasını istiyordum.

Ellerimi pamuklu çarşafımda gezdirdim. Geceleri onun bedenini sarıp sarmalayan kumaşın her santimine, yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu sormak istiyordum. "*Şaka yapıyor olmalısın, kızım. Şimdi de o tutkulu aşkını dışa dönük ve melankolik yaşayan o kızlardan mı oldun?*"

Hayır, lanet olası!

Eskiden dışarı bakan pencerenin perdesini araladım. Moloz ve taş yığını cama yapışmış ama her nasılsa onu kıramamıştı. Sadece küçücük bir çatlak, dokunursam her şeyi paramparça edeceğini iddia eder gibi camın ortasında duruyordu. Ona parmağımı uzattım, dokunmak için sadece santimler vardı... Ama kapı sesi beni durdurdu.

Tık, tık, tık... Tık, tık, tık

Beni burada görmelerinin nelere mal olacağını kafamın içinde senaryolaştırırken hızla masanın altına saklandım. Ne kadar beklersem bekleyeyim içeriye kimse girmiyordu. Bu defa ses daha yakından geliyordu. Hemen omzumun yanında olduğu yerde kıpırdanan bir çekmece olduğunu fark ettim. *Tık, tık, tık...* Kapı çalmıyordu. Sesi çıkaran bu çekmeceydi. Kararsızlıkla çekmeceye baktım, içinde bir şey mi vardı? Yaşıyor muydu?

Usulca masanın altından çıkıp çekmecenin sapını kavradım. Buraya kadar kolay olduğunu söylemeliydim. Asıl önemli kısım sonrasında başıma gelebilecekleri hesapladıktan sonra çekmeceyi açmaktı. *Tık, tık, tık.* Her şeyi bir kenara bırakıp çekmeceyi çektim.

Sonra bir kere daha ve ardından bir kez daha. Ne kadar güç uyguladığımı fark etmeksizin açılmayı reddediyor, olduğu yerde titremeye devam ediyordu. "Pekâlâ," dedim etrafımda işime yarayacak şeyleri gözümüne kestirirken. O sırada parıldayan bir şey gözümü aldı. *Bir makas.* Çekmeceyi açmak için işime yarayabilirdi.

Makası aldım ve çekmecenin kenarlarından sokup denemeye başladım. Müphem'in, geldiğinde beni masasının kilitli çekmecesini zorlarken görmesini istemiyordum, bu yüzden gücümü ve hızımı arttırmam gerekiyordu. Hırsız konumuna bir defa daha düşmek gerçekten berbat olurdu. Çekmece bir çatırtıyla açıldığında bir şeylerin kesinlikle kırıldığını düşündüm. Bunun hemen fark edilmeyecek bir şey olması için dua ediyordum.

Yarım çekmeceyi sonuna dek açınca ortada duran boş şişe dışında çekmecenin boş olduğunu gördüm. Nasıl yani, içeriden kıpır kıpır garip bir yaratık çıkmayacak mıydı? Bir şişe o hareketi nasıl sağlayabilirdi ki? Şişeyi elime aldım. Küçük yapısı avucuma oturmuş, tek sıkımda kırılacak zevkli bir his yaratmıştı. Ona biraz daha bakarken, “İmkânsız...” diye fısıldadım. Bu şişeyi hatırlıyordum, en azından daha fazlasını nerede gördüğümü...

Şişe tamamen boş değildi, en dibindeki ancak bir damla sayılabilecek koyu renkli sıvıyı görebiliyordum.

Bu, Sosha’nın çekmecesinde bulduğum bir düzine şişenin bire bir aynısıydı. O şişelerden birisi uğruna katil olmuşum. Onu yüz hizama kaldırıp ışığa tuttum. İçindeki sıvı ne işe yapıyordu?

Tam o anda odanın kapısı açıldı. Saklanacak zaman yoktu. Elimi indirecek vaktim bile olmamıştı. Müphem elindeki sandığı yere bıraktı. Şişeyi ışığa tutup kapıya bakarken öylece bir heykel gibi kalakalmıştım. Gözleri şişeyle aramda bağlantı kurmak istiyormuş gibi hareket ediyordu. Yavaşça kolumu aşağıya indirdim. Önce çekmeceye, ardından makasa ve en sonunda yenden bana baktı. Şişeyi avucuma sakladım. Bununla ilgili bir çift sorum olacaktı.

Gözlerini benden çekmeden kapıyı kapattı. “Eşyalarımı mı karıştırıyordun?” Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. “Neden?”

“Karıştırmıyordum, yalnızca çekmecen çileden çıkmış gibi titriyordu. Buna neyin sebep olduğunu çözmem gerektiğini düşündüm...”

“Bence çekmeceme bir canlıyı hapsedtiğimi düşündün. Tıpkı bir canı gibi.” Bana dokunabilecek kadar yakınım gelip avucunu açtı. “Onu alabilir miyim, Alessia?” Başımı iki yana salladım. *O kadar kolay değil*, diye düşünüyordum. *Yine*. “Önce birkaç sorum olacak.” Arkama sakladığım elime atılınca geri çekildim.

Gözlerini normalden biraz daha uzun kapatıp derin bir nefes aldı. “Onu bana verdikten sonra da sorabilirsin,” diye öneride bulundu.

Burnumdan güldüm. “O zaman şantaj olmaktan çıkar, ikimiz de yeterince kibar insanlar değiliz. O yüzden bunu kişisel algılama ve sorularımı cevapla.” Sesim, cümlenin devamının geleceğini belli ediyormuş gibi havada kaldı. “Bunu nereden buldun, Müphem?”

Yanaklarını şişirdi. “Şifacıdan aldığım bir karışımın şişesiydi. Uzun zaman oldu, ne için aldığımı bile hatırlamıyorum.”

Gözlerinin derinliklerine baktım. Bunu yapınca başım dönüyor, içim çekiliyordu. Göz bebeklerinin titrediğini gördüm. “*Yalan söylüyorsun.* Bunu nereden buldun, Müphem?”

Şişenin içindeki sıvı yer çekimine meydan okuyarak bana doğru akıyordu. *İnanılmaz bir görüntüydü.* Sıvı resmen yukarıya doğru akıyordu. Müphem omuzlarımdan tuttu, eli yavaşça şişeyi tutan elime ilerliyordu. “Onu bana ver, Alessia. Daha sonra anlatacağıma söz veriyorum.”

Ellerinden kurtulup odanın ortasına yürüdüm. “İstediğim şey, saçma sözlerinden biri değil, doğru cevaplar.” Sıvı dışarı çıkmak istiyordu, belki de onu çıkarmalıydım. Tıpasını açtığımda tok bir ses çıkardı. Bu ses aynı anda yanımdaki adamı dehşete düşüren bir alarm gibiydi.

Şişeyi içindekini dökeceğimi belli edercesine yan çevirdim. Şimdiden küçücük damlanın yeri boylamasına çok az kalmıştı. “Hayır, Alessia!” İşaret parmağını doğrultup hızlıca sallarken bana doğru adım atıp atmamak konusunda çok kararsızdı. “Kahretsin! Tamam, anlatacağım.”

“Şimdi, hemen.” Öylece yüzüme bakakalmıştı.

Şişeyi biraz daha çevirince hırıltılı bir nefes verdi. “Merga.” Gözlerimi kısınca bir adım yaklaştı. “Yemin ederim. O zamanlar Hanzeb için çalışıyordu. Hepimiz öyleydik.”

Şişeyi düz olacak şekilde çevirdim. “Ne?”

Hayal kırıklığı mı görünce canı yanmış gibi yüzü buruştu. “Tabii ki özgür irademle değildi.”

Bu daha sonra detaylandırılacak bir konuydu. “Şişe ne işe yarıyor?” Müphem gözlerimizi buluşturdu. Bakışlarının etkisiyle beni yıldırmaya mı çalışıyordu? Bakışlarımı şişenin üstüne sabitledim.

“Portal. Uzun mesafeler için, epey uzun olanından.”

“Peki, bu nereye çıkıyor?”

Tekrar şişeye atıldığında hızla tıpasını takıp şişeyi göğsümden içeri attım. Ardından parmağımla çıkışı gösterdim. “Eğer konuşmazsan şu kapıdan dışarı çıkar ve nerede olduğumu iyi görmelerini sağlarım.”

Başını arkaya yatırınca turuncu saçları hareketlendi. Kısa süre sonra yeniden yüz yüze gelmiştik. “Beni tehdit etmeyi bırak. Bu senin için de çok kötü olur.”

“Sen de sır saklamayı bırak. Bugünlerde benim için güzel şeyler olduğu pek söylenemez.” İkimiz de sesimizi kısımaya zahmet etmiyorduk.

Parmağını göğsüne bastırdı. “Bu benim sırrım. Neden bilmek zorunda olduğunu düşünüyorsun?”

Ona uzun bir süre baktım ve yavaşça şişeyi yerinden çıkardım. Sanki az önce boğazımı parçalamıyormuşum gibi, “Çünkü bu şişenin Birox’a gitmek için kullanıldığına neredeyse eminim,” diye fısıldadım.

Evren çevremde bir tur atıyormuş gibi hissediyordum. Buraya düşmeden hemen önce gördüğüm rüyaya ait olan yüze baktım. Bir kere daha karşımda canlı oluşuna şaşırırmam gerekiyordu. İhanet kulağımda bir sinek gibi vızıldıyordu. O rüyada elini kalbime koymuş, “*Ben buradayım,*” demişti. Gerçekten ne zamandır oradaydı? Odadaki varlığına baktım. Daha fazlası olduğunu çok daha önce düşünmeliydim.

Yüzünün rengi solmuştu. İddiamı inkâr etmiyordu. Bunun yerine, aralanmış dudakları yeniden kapanmıştı ve omuzları

çökmüştü. *Kahretsin.* Bunu kabulleniyordu. Belki de kafasının içinde hiçbir köşe bırakmadan uygun yalanlar tasarlıyordu. *Hayır, dedim içimden. Bunu ancak Agiel yapardı.*

Müphem sadece susardı.

Şişe bir şingirtıyla yere düştüğünde onu almaya yeltenmedi. Bunun yerine bana doğru uzanırken gözlerini kırptırıyordu. *"Asla,"* deyip sarsarak beni kendime getirmesini istiyordum. *"Sana bunu yapamazdım,"* diyerek açıklamaya devam etmesini arzuluyordum. *"Bunu yapmam, güzel Alessia."* Bunlar tam olarak beklediğim kelimelerdi. Bu defa istemiyor, ihtiyaç duyuyordum. Sessiz kaldı. Belli ki beni memnun edecek makul bir açıklama bulmaya çalışıyordu. *"Bana yalan söyledin,"* dediğimde omuzlarımı tuttu. *"Beni kullandın."* Gözleri devamlı titreyen dudaklarım ve dolan gözlerime kayıyordu. Daha önce görmediğim bir kaos içerisindeydi.

Bir sürü kan akıtmıştım. Asla bir yol olmadığını düşünerek yapayalnız hissettiğim o sabahsız gecelerde aralıksız ağlamıştım. Savaşmak, kaçmak zorunda kalmıştım.

Bir hıçkırıkla dizlerimin üzerine çöktüm. Yaşlar sonu gelmeyecek gibi önce yanaklarıma sonra da yere akıyordu.

Müphem tıpkı benim gibi yere çöktü ve kollarını bana sardı. İçime yaydığı huzur ve güvene lanet ederken ona biraz daha sokuldum. Hıçkırıklarımla birlikte sarsılıyorduk. *"Seni geri gönderemezdim, Alessia..."* Islak çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı. Artık gözyaşları onun ellerine akıyordu. Akan yaşları yenisinin geleceğini bilmesine rağmen sildi. *"Çünkü seni bu-
raya getiren benim."*

BÖLÜM 19

“**B**u ne anlama geliyor?” Başım göğsüne gömüldüğü için sesim boğuk çıkmıştı. Yüzüne bakmak için kafamı kaldırdığımda kalp atışları giderek uzaklaştı. Tıpkı sırların aramıza ördüğü camdan duvar gibi. Bu duvar varken yalnızca acı çekişimizi izleyebilirdik. Gerçekten birbirimize dokunamaz, birbirimizi düştüğümüz yerden kaldıramazdık. Ne kadar ilerleme kaydetsek de kendimizi yine bu kanlı bok çukurunda buluyorduk. *Sırlar*. Onun bildikleri ve benim bilmediklerim.

Yüzümün hâlini görünce dudakları düz bir çizgi hâline gelmişti. “Bu ne anlama geliyor?” diye tekrarladım fısıldayarak.

Aslında içimden, “*Bana ne yaptın!*” diye çığlıklar atmak geliyordu.

“Şşşt,” dedi başparmağıyla dudağımı okşarken. “Bir daha gözyaşlarının aktığını görmektense bir canavara dönüşmeyi tercih ederim.” Hâlâ ağlıyor muydum? Tırnaklarımı omuzlarına bastırırken o da çenemi tutuyordu. “Bir daha ağlamayacaksın. Öfkenden kurtulmak için bana bağır, vur, beni yarala. Gerekirse beni canımdan et. Ama bir daha asla... asla ağlama.”

Kelimenin tam anlamıyla beni savunmasız bırakmıştı. Hızlıca gözyaşlarımı sildim. “Neden... ne için buraya getirdin beni?”

Hayalî kum saatini çevirdim. Vereceği cevabın doğruluğu akan kumların ne kadar büyük bir tepecik oluşturacağıyla doğru orantılıydı. Aksi takdirde, beni beklettiği sırada yalanlar uydurduğundan başka bir şey düşünemezdim. Doğrular bekletilmeye

değmezdi. Ancak haddinden fazla gömülü kaldıklarını görebiliyordum. “Anılarına yeniden sahip olduğunda her şeyi öğreneceksin, Alessia.”

Eldivenli eliyle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Çıplak bileğine dokunmak için elimi kaldırdığımda sanki bir ateş parçasıymışım gibi sıcaklığımdan kaçındı. “Sana dokunarak onları geri kazanabilirim. Buna neden izin vermiyorsun?” Parçaları bana batan kırık kalbimi işaret ederken, “Bunu yapan sensin,” diyerek gözlerine bakmaya devam ettim.

“Haklısın... Kim olduğunu hatırlamak için tenime ihtiyacın var.” Parmakları çenemi sıyırdı. “Tenime ihtiyacın var...” Her şeyin farkındalığıyla beni kıvrandırıyor. Bunu onun ağzından duymak, bulunduğumuz durumdan tiksinneme sebep olmuştu.

“Öyleyse neden yapmama izin vermiyorsun?”

Beni kucağına çekerken tutuşu sertti. Parmaklarının canımı yaktığı bile söylenebilirdi. Elleri gözyaşlarımı sildikten sonra saçlarıma tırmandı. Ne yaptığına anlam veremediğim süre boyunca saçlarımı topladı ve en sonunda yumruğunun etrafına sardı. Kucağındayken belim bir yay gibi gerilmişti. Beni kendine biraz daha yaklaştırdı. “Çünkü o küçük ellerin bana değer değmez çok korkacağın bir şeye dönüşmeye başlıyorum ve bu değişim kontrol edebildiğim bir şey değil. Bana ne olduğumu, kim olduğumu ve amaçlarımı unutturabilirsin.”

Elinin tersiyle yanağımı okşuyordu. Bu hareket sesi ve kelimeleriyle uyum sağladığında tüylerim diken diken olmuştu. Ona kafa karışıklığıyla baktım. “Bir gün sana dokunma arzuma yenik düşersem, tamamen o şeye dönüşüp tüm kurtuluş planını mahvedebilirim.”

Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda saçlarımı biraz daha sıkı tuttu. Gözyaşlarım artık akmayı bırakmıştı. Bu, gerçekten yüzleşme evresi miydi? “Ya sana zorla dokunmaya kalkarsam?” diye sordum aniden.

“Bunu engellemek zorunda kalırım.”

Omuzlarımın arasına bir ip gerilmiş gibi olduğum yerde dikleştim. “Benden kurtularak mı?”

Alnını alnıma yasladı. “Belki de gereklidir.” Teni tenime değerken beni öldürebileceğini mi kastediyordu? Uyuşarak gözlerimi kapattım. Kafamın içinde zaten bildiğim görüntüler dönüp duruyordu. Canlılığın ötesindeki orman, onu o gizemli ormanda gördüğüm ilk an. Kalbime dokunuyor, etrafımda dönüyor, tekrar tekrar benimle olduğunu söylüyordu.

Göz kapaklarımın altındaki karanlık aydınlığa dönmezsem benden bir ısırık alacakmış gibi hızla gözlerimi açtım. “Rüya değildi.”

“Asla değildi.”

“Nasıl yaptın? Henüz Birox’tan bile ayrılmamıştım. Bana dokunmadan bunu yapmayı nasıl başardın?”

“Bu sandığından çok daha uzun zaman önceydi, Alessia. Seni yalnızca o dal parçasıyla güçlerine geri çekebileceğimi biliyordum. Onu boyutlar arası esnekliğin tünellerinde kaybolmadan kendi yaşamına taşıyabileceğin tek yöntem bedenine yerleştirmekti.”

Kalbime dokunduğu sırada... bunu yapıyordu.

“Beni bulduğunda gerçekten de beni tanımadığını sanıyordum.” Boştaki elinin parmakları bel kıvrımımda hareket ediyordu.

“Tanımıyordum. Temasımız milyonlarca karenin zihnindeki yerini almasını sağlıyordu. Kim olduğunu, ne olduğunu, seni nasıl ve neden buraya getirmem gerektiğini...” Bunları söylerken her birini tekrar yaşıyormuş gibi bakışları boşluğa dalıp gitmişti.

“Ama benim hatırlamamı istemiyorsun?”

Başını geriye doğru yatırdı. “Senin için ne anlama geldiğimi öğrenmeye katlanabileceğini düşünmüyorum.”

“Katlanabilirim,” dedim zorlukla. Ancak bundan pek emin değildim. “Dilinden zorla almak yerine, tüm gerçeklere güzellikle sahip olmayı tercih ederim.”

Ben tatlı dilsen sen de yılansın.

Böyle bir konuma sahipmişim gibi dev bir öz güvenle konuşmuştum, sanki saçları yumruğuma dolanmış ve kucağımda oturan oymuş gibi. “Birlikte bir hayat geçirdik ve tıpkı bir eş gibi benimle yaşadın. Birbirimize tutkunduk. Savaştık ve seviştik. Peki ya... sonra? Birbirimize dair anılarımızı nasıl kaybettik?” Yanaklarıma o tanıdık pembeliği yerleştirecek sıcaklığın bedenimden yukarıya doğru izlediği yolu hissediyordum.

Seğiren çene kasları sıkıdığı dişlerini ele verdi. “Hanzeb durumu öğrendi ve bundan hoşlanmadı. Seni bir şekilde arafın kurtuluşuna çekeceğimi biliyordu ve bizi ayırmaya çalıştığında ona karşı çıkıp bunu kanıtlamış oldum. Ne kadar ileri gidebileceğini yeniden görmüştüm. Tüm bunlardan sonra, senden ve sana dair her şeyden mahrum kaldım. Ancak en kötüsü, bu mahrumiyetten haberdar bile olmamamızdı. Seni bulana kadar, o dalı varlığına ulaştırabildiğimin farkında bile değildim. Bana yeniden dokunduğun âna kadar, öfkemin sebebinin farkında bile değildim.”

Hanzeb bizi neyle cezalandırmıştı? Gerçek hayatımın bir şekilde elimden alındığını hissediyorsam... Bu benim lanetim miydi? Hatamın bedeli miydi? Başımın dönmeye başladığını hissedebiliyordum. “Kimin hayatını yaşadığımdan emin değilim.”

Karmaşık olay örgüsü içinde kurduğum ufacık bir bağlantıyla gözlerim sonuna dek açıldı. “Müphem...” Sağ göz, sol göz, dudaklar... *Ah, işte onlar yok mu...*

Sorun da bu işte. Son derece var.

Müphem beklentiyle kaşlarını çatı. Kısık gözlerim cümlemin sonundaki soru işaretini temsilen oradaydı. “Sosha’yı tanı mıyorsun, değil mi?” Başını iki yana salladı.

Hadi be! Hayatımda oldukları dönemin aynı yaşlarıma denk geldiğinden neredeyse emindim. Çözmeye çalıştığım gizemler beni bir bütün olarak yutmadan önce derin bir nefes aldım. Şimdi anılarımı yokladığımda, içinde hayatımı geçirip yaşadığım ev ve buraya geldiğim yer tamamen farklıydı. “Bunca zaman kimin evinde yaşadım ben?”

Topal şeytanın kırık bastonu... Öldürdüğüm kişi gerçekten en yakın arkadaşım mıydı ki?

Şeytanım kara mizahıyla çenesini araladı. “*Gülümse, kızsım. En azından artık öyle olamayacak kadar ölü olduğunu biliyoruz.*”

Ilık bir esintinin saçlarımin altından enseme sızmasıyla düşünce balonum dağıldı. Başta tenimdeki hissin gerçekliğini sorgularken, hemen sonrasında esintinin tüm odayı gezdiğini ve şiddetinin kademeli olarak yükseldiğini fark ettim. *Evet, kızsım. Bu gerçek.* Sadece birkaç saniye içinde dört duvar arasında öylece beliren esinti fırtınaya dönüşüvermişti.

Aynı anda ayağa kalktık.

Eşyalar kızgın hayaletler gibi sağa sola savruluyor, bazen yüzümüze yapışıyordu. “Bu ne böyle?” diye bağırdım sesimi duyurmak için. Sebebini endişeden uzak bakışlarının altında sakladığını görebiliyordum. Müphem onu hedefleyen yastığı havada yakaladı. Gözleri uzun bir süre üzerimde kaldı, buradaki karmaşanın asıl sebebi olduğumu anlamam için gereken tek cevabın bu bakışlar olduğunu kimsenin söylemesine gerek yoktu. “Yüceler...”

Bitkiler, su, ve son olarak... rüzgâr. Doğanın tüm parçalarını birleştiren bir kalp hâline gelmişim. “Bu benim büyüm,” derken içimde bu küçük fırtınayı durduracak olan düğmeyi arıyordum. Müphem’e suçlulukla baktım. “Yine yerinizi belli ediyorum.”

Başını iki yana sallarken yüzünde benim için üzüldüğünü gözler önüne seren o acıma ifadesi vardı ancak istediğim bu değildi. Uçuşan kâğıtlar sanki bir serapmış gibi havadaki her

dönüşü izledi. “Bu senin büyüün değil, Alessia. Bu senin duyguların.” *Mantıklı*, diye düşündüm. *Dağınık olduğu kadar dağıtan ve önüne geleni şiddetine katıp götüren. Her an can yakacak türden.* Söyledikleri doğru olabilirdi.

Bir anda başımızın üstünde onlarca kâğıt uçuşmaya başladı. Sanki tavan bir ağaca dönüşmüştü ve yaprak döküyordu. Göz hizamdan geçen tüm kâğıtların üzerinde farklı çizimler olduğunu gördüm. Tabii ya! Ophelia’nın sandığı açılmıştı. Çok geçmeden onları birer ganimet gibi toplayan Müphem’e eşlik etmeye başladım.

Şu anda konuşan taraf büyümdü... Gizemlerin kestiği yerden, kendi varlığımın sınırlarından taşıyordum. Şiddetlendi, şiddetlendi ve şiddetlendi.

“Alessia!” diye bağırdı Müphem. Topladığı kâğıtları serbest bırakmıştı. Omuzlarımı tuttuktan sonra parmakları yanaklarımın ilerledi. “Sakin olursan bunu daha kolay çözebiliriz.”

Bunu denemiştım. Denemeye devam ediyordum.

Askerini hizaya getiren bir komutan gibi sertleşti. Şu anda gerekli tavrın bu olduğuna karar vermiş olmalıydı. “En başta sana yardım edeceğime söz verdim. Aramızdaki güven ne kadar hırpalanmış olursa olsun, sözümün arkasında duracağım. Soru işaretlerinin altında seni yalnız olmaktan kurtaran kişi olmama izin ver. Sonumuz nasıl biterse bitsin.” İşaret parmağı bedenlerimizin arasında hareket etti. “Biz ne olursak olalım.”

“Yanında değil, karşında dursam bile mi?” Gözlerinde uçuşan kâğıtların yansımalarını görüyordum.

“Kurduğumuz dostluk köprüleri, süslü rüyan bedenimde yeni delikler açacak kadar kopup yıkılsa bile...” Çevremize baktı. Eşyalar yavaş yavaş yere düşmeye başlamıştı. Esinti kaçacak bir delik bulmuş gibi şiddetini kaybediyordu. Mavi gözleri yeniden beni bulurken elini kalbime koydu. “Fırtınalarını dindirmek için hep burada olacağım.” Bunun yepyeni bir lanetle yitip gidecek başka bir anı olmaması için dua ettim. Bu kez ben de

elimini onun kalbinin üzerine koymuştum. Nihayetinde birbirimize sonsuz sadakat ve sevgi vadetmiyorduk. Aramızda yaşanan şey çok daha değerli bir mücevherdi. Onu takip, en değerli varlığım gibi gözümü almasına izin verebilirdim.

Yüceler beni korusun ki bu cümlelerin gerçekliği beni çok korkutuyordu.

Odayı daha geniş bir açıyla görebilmek için birbirimizden uzaklaşmadan önce kalplerimiz parmaklarımızın altında son kez çarptı. Aramıza adımlar girmiş olmasına rağmen avucumdaki kalp atışlarını hâlâ taptaze hissedebiliyordum.

Kâğıtlar bir örtü gibi yere serilmişti. Ayağımın üstüne düşen kâğıtlardan birini aldım ve usta elinden çıkmış gibi görünen o çizgilere baktım. Beynimin çizime şekil vermesi hiç de zor olmamıştı çünkü zaten her şey göz önünde ve son derece belirgindi.

“Baksana,” dedim içimde kopan fırtınaya rağmen ılık bir ses tonuyla. Bu defa fırtınanın bedenimden taşmasını istemiyordum. Müphem elindeki kâğıt destesini dizine vurup düzleştirdikten sonra yanımda dikilip incelediğim kâğıda bakmaya başladı. Muhtemelen benimle aynı şeyi görmeye çalışıyordu.

Parmağıyla çizimdeki kızlardan birini gösterdi. “Bu Ophelia.” Kesinlikle öyleydi fakat ben... hemen yanındakine bakıyordum. Parmağının yanına benimkini koydum. “Bu da Sosha, benim dünyamda ev arkadaşım.” Aynı anda birbirimize baktık. Elindeki kâğıtları kaldırdığında Sosha’nın yüzünden daha fazla görmeye başlamıştık. Hepsini yere serdik ve çizimleri bize bakacak şekilde çevirdik.

Ophelia’nın en iyi olduğu konuya baktığımdan emindim. Çizimler kompozisyon olarak işlenmişti, bu sayede birbiriyle uyum içerisinde olanlar hemen ayırt ediliyordu. Kâğıtların üzerinde ortalanmış beş kadın vardı. Hepsinin ortak özelliği, bedenlerine şekil veren şeyin su olmasıydı. Durdukları yerde beden bütünlükleri bozulmadan ve şekilleri değişmeden aktıklarını görebiliyordum. Ağlıyor, can çekiyor, alev almış kalplerini

söndürmeye çalışıyor, öfkeyle etrafını saran hiçliğe tırnaklarını geçiriyorlardı. Bir diğeri ise... sadece düşünüyordu.

Bunlar öylesine çizimler olamazdı. Günün birinde tüm bunların açıklamasını Ophelia'ya sorabilmeyi diliyordum. Bunlar hemen çözülmesi gereken, hayat vadeden şifrelerdi. Müphem çizimleri süzerken iç çekti. "Eğer engin zekâmız elimizde patlarsa daha açıklayıcı bir mektup beklemekten başka çaremiz kalmayacak."

İşin o noktaya varmaması için dua ediyordum. Bir sonraki mektupta Sosha'dan da bahseder miydi? "Yeterince zeki olsak iyi olur." İki çizim ileride duran bahar tanrısı Zefir'e baktım. Bu benim dünyamda mitolojinin başka bir parçasıydı. Sanırım... Ophelia'nın sandığımızdan fazlası olduğunu kanıtlayacak delillerimiz vardı.

Nanta'daki kütüphanenin kapısını kapatmadan önce elimi duraksatan şey, üç ayrı kafanın aynı anda hareketsiz kalmasıydı. Yerde oturuyor, konuşmuyor ya da birbirlerine bakmıyorlardı. Onlara tıpkı tesadüfen keşfedilmiş insana benzeyen taş parçaları olduklarını düşünerek baktım.

Müphem kâğıtları masaya bıraktı. Konuşmadan önce bıkkın bir nefes aldı ve parmağıyla arkadaşlarının yüzlerini işaret etti. "Bu defa ne tür bir lanetin ağına düştük? Hera, sen buraya nasıl girdin?"

Üç dudak aynı anda hareket etmeye başlamıştı, yüzümü buruşturup aralarından anlamlı bir çift cümle çıkarmaya çalıştım.

"Murphy onu buraya sokmuş."

"Ophelia için açık infaz düzenleniyormuş."

"Onları yiyişirken yakaladım."

Tamam... Bu biraz garip.

Müphem elini önündeki sert yüzeye vurdu. "Kaç yaşındasınız siz böyle?" Masanın ardından onlara doğru eğilmişti.

“İlgilenmemiz gereken tek konu görüyorum.” Az kalsın Gaya ve Ares’in kısıcak bakışmalarını kaçıırıyordum.

Müphem bir elini az önce getirdiği çizimlerin, diğerini de kitapların üzerine koydu. “Artık bunlarla vakit kaybedemeyiz. Bize kanlı bir plan gerekecek.” Hera bakışlarını yerden kaldırmadan yanaklarını şişirdi. “Biliyorsunuz... Açık infazların öyle isimlendirilmesinin sebebi herkesin davetli olmasıdır.”

Kanlı plan. İşte yükleniyordu.

Sessizlik, herkes gittiğinde benimle kalan tek şeydi. Bense hâlâ kitapların gölgesindeydim, sadece yirmi dört saat sonra işleyişe sokacağımız planın adımlarını kafamın içinde belki bininci kez yürüyordum.

“Hâlâ buradasın.”

Bedeninin ardındaki güçten devleşmiş ruha baktım. Neredeyse... Neredeyse onun ruhunu görebiliyordum. “Giderken kapıyı kilitlememiş gibi davranmana gerek var mı gerçekten?”

Elini turuncu saçlarından geçirdi. “Senin can güvenliğinin içindi.”

Masanın üzerinde sallanan ayaklarım işleyen saati hatırlatıyordu. Burun kıvırdım. “Hep aynı palavra. Artık huzur temsali evime gidebilir miyim?” Cevabını beklemeden kapıya yürüdüm. Beklentim benimle birlikte hareketlenmesi ve kapıyı açması yönündeydi.

“Hayır.”

Yasa dışı bir küfür duymuşum gibi ona döndüm. “Hayır mı?”

“Kalıyorsun. Benimle, odamda, yatağımda. Tabii, ben olmadan... en azından yatağımda.”

Farkındalıkla donakaldım. Sinirden kahkahalara boğulmak üzereydim. “Kaçacağımı düşünüyorsun.”

Dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Bana bunun yersiz bir paranoya olduğunu söyle.” Haklılık payı beni sessizce çıldırtırken sözlerini benliğime indirilmiş bir darbe olarak algıladım. Sessiz duruşumuz ve *oyunu kim bozacak* tavrımız bir maske gibi suratımıza asılmıştı. Burnumun üstünün seğirdiğini hissedebiliyordum. “Öyleyse önden, yaşam kanı.”

Gerçekten de boş koridorda ben önden giderken o da saçma bir şekilde adımlarımı metrelerce geriden takip ediyordu. Tıpkı gecenin ayazında öylesine bir kızın adımlarını kollayan katil gibi. Koridordan sağa döndüm. Bir erkeğin odasının yolunu ondan iyi bilmenin ahlak sınırları mateminde nasıl yorumlanacağını merak ediyordum.

Saniyeler sonra içeri gireceğini bilememe rağmen odaya girip kapıyı kapattım. Sadece çok geç olmadan o kilidi çevirecek cesaretim yoktu. Bunun nedenini bile bilmiyordum. Müphem’in yatağına oturdum ve keyifle içeri girişini seyrettim. Islık çalıyor, eldivenlerini çekiştiriyordu. *Kâbusun elleri*. Onun laneti kendi lanetim kadar hatırımdaydı. Ben burada yokmuşum gibi düğmelerini açmaya başladı. Hiç utanması yok muydu?

“Dilersen duşa girebilirsin.”

Ellerimi arkaya yasladım. “Dilersem birçok şeyi yaparım ve inan, hiçbir engel tanımam.” İğnelememi hissederek gülümsedi. Hırçın tavrımdan haz duyduğunu açıkça belli ediyordu.

“İyi,” diye cevap verdi. Sadece *iyi* mi?

Gömleğinin baştan sona açık düğmelerinin gözler önüne serdiği manzaradan başka bir yere odaklandım. Müphem bana doğru yaklaşıyordu. Elindekileri avucuma bırakabileceği mesafeye gelene kadar yaklaştı. “Yatağıma günlük kıyafetlerinle giremezsin demek yerine bunu yaptığım için alınmadın umarım.”

Katlanmış kıyafeti kucağıma koyarken aklıma kötü bir fikir gelmiş gibi yüzümü buruşturdum. “Derinden kurtulsan dahi seni yatağa almazdım.” Kocaman bir kahkaha attı. Oturduğum için onu aşağıdan izliyordum.

Ardından yüz hizama eğildi ve parmağını göğsüme düşmüş buklemle sarmaladı. “Evet. Bahse girerim almazdın.” Saçımı elinden kurtarıp ayağa kalktım. Bir beyefendi gibi doğrulup yakasını düzeltti. Yarı çıplakken ancak bir tanrı... Hımm, sokak serserisi gibi görünüyordu. “Kimse ilgilenmiyorsa duşu ben kullanabilirim.” *Evet. Buradan git ve beni daha ilgi çekici bir köşe aramaktan azat et.*

Uzaklaşan adımlar ve kapının sesiyle birlikte kabuklarımı dökmek için önümde bir engel kalmamıştı. En sonunda, beni ikiye bölen o ipli şeyden ayrılabilirdim. Karlanmış kumaşı açıp yatağa serdim. Bana keten bir gömlek vermişti. Uzun kolları olan, kalçalarımı örtebilecek uzunluğa ancak ulaşan keten bir gömlek. Bir dakikadan daha kısa bir süre içinde dolabını karıştırıyordum, onunla böyle cesur giysilerle uyuyabileceğimi sanıyorsa avucunu yalardı. Bunun nedeni *münasip biri* perileri olabilirdi... ya da kısaca öfke.

Bir pijama altını ve sabahlık ipini kaptığım gibi kıyafetlerimden kurtulmaya başladım. Su sesi geldiği sürece bunu yapmayı rahatlıkla sürdürebilirdim. Yere düşen ipli korsemi tekmeledim. *İpli lanet korse.* Bir kopyası hâlâ tenimin üzerinde duruyordu. Son olarak sütyenimden de kurtulduğumda zihnimin duvarlarında *özgürlük* kelimesi yanıp sönüyordu. İşte böyle... sütyen ve korseden arınmak insanı hiç farkına varılmayan bir esareten kurtarabiliyordu.

Ansızın kapı açılınca keten gömleği çıplaklığıma siper ettim. Açılan banyo kapısı değildi. Davetsiz misafir, odanın girişinde tüm arsızlığıyla dikilirken çıkmak yerine içeri bir adım daha attı. Gülerken dişlerini haddinden fazla gösteriyordu. “Burada olmaman gerektiğinden eminim.” Görünürde tek bir kiri veya lekesi olmamasına rağmen bir pisliğe bakıyordum.

“Tam da aynı şeyi senin için söyleyecektim.” Gömleği biraz daha kendime bastırdım. “Çık dışarı!”

Karşımdaki ilk geldiğim günlerde beni baltasını çalmakla suçlayan adamdan başkası değildi. İçeriye tamamen görebileceği kadar yaklaştı ve odada benden başka kimsenin olmadığından emin oldu. Durup suyun sesine kulak verirken parmağıyla banyoyu işaret ediyordu. “Her şeyin tadına ilk o varıyor.”

Büyümü kullanmazdım. İçimde bir yerlerde kapılarını zorlasa da olabildiğince baskılamaya çalışıyordum. Nanta’yı bir kez daha tehlikenin ağına atmayacak, Hanzeb’i buraya çekmeyecektim. Adam bana doğru gelirken ellerini açtı. “Birinin ona söylemesi gerekiyordu. *Daha paylaşımcı olmalısın, bencil herif*, demek iyi olabilirdi. Anlıyorsun, değil mi?”

Sırtım tamamen duvarla buluşana dek geriledim. Olduğum yerde kaskatı kesilmiştim. Gözlerim silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey arıyordu. *Kahretsin*. Ellerim beni korumak için gururum ve canım arasında seçim yapmak zorundaydı. *Yaralı ve kanlı bir kahretsin*.

Adam elini hemen yanımdaki masaya koydu. “Balta olayından sonra kırık kalplerimizi telafi edebileceğimizi düşündüm. Hoşnutsuz bir durumdu, artık o taraklarda bezin olmadığını varsayıyorum.” Zararsız olduğumdan şüphe duymadığı bir anında dizini tekmeledim. Acılı bir tıslamadan sonra yatak başlığına tutunup düşmekten kıl payı kurtuldu. Açılan mesafeyi kapatırken artık öncekinden daha sabırsız görünüyordu.

“Kırık kalbinden çok şikâyetçiysen onu yerinden sökebilirim.” Cümlemin sonuna nokta koymak için yüzüne tükürmüştüm.

Hepsi birkaç saniye içinde oldu.

Gömleği öfkeyle kavradı ve elim boşluğa düşene kadar kendine çekti. Bir anlığına kendimi örtecek hiçbir şey bulamadım. Bana asırlar gibi gelen o saniyelerde onun için bir düzine son biçmiştim. *Kokuşmuş lağım faresi*. Bu anlarından pişmanlık duyacaktı. En çok da hayatının son dakikalarında. Yatak çarşafını çekip alana kadar geçen süre sadece kısacık bir andı. Tekrar ona

doğru döndüğümde bir havluyu pis suratından çekmeye çalışıyordu.

Islaklıkla koyulaşmış turuncu saçların altındaki bir yüz saldırganlıkla gölgelenmişti.

Müphem silah olarak kullandığı havluyu biraz daha sıkı. Hızlı ve sinsice adamın arkasından yaklaşmış, havluyla tüm yüzünü örterek onu oksijenden mahrum bırakmıştı. Bakışları beni buldu. Daha önce baktıklarımın daha karanlık, daha tehditkardı. *Hayır*. Tam anlamıyla adamın son nefesinin yaklaştığını önceden bildiren cinstendi.

Pislik kıvranıyor ve anlamsız homurtular çıkarıyordu. Havasızlık yavaş yavaş uzuvlarını titretmeye başlamıştı. Bu hâline acımak yerine bir tekme de ben vurmak istedim. “Ne kadarını gördü?” Sesi demir gibiydi. Ne bir lidere ne de bir beyefendiye benziyordu. Olabileceği tek bir şey vardı. *Bir cellat*.

Benden mi bahsediyordu?

“Aslında fark etmez.” Havluyu ne kadar sıkı olduğunu, burnuna denk geldiğini düşündüğüm kısımda giderek büyüyen kan lekesinden anlayabiliyordum. Dudaklarını adamın kulağına yaklaştırdığı yerden fısıldadı. “Ne olursa olsun, bu odadan çıkmadan önce hafızan tazelenmiş olacak.” Havluya dolanmış kafayı hızla duvara çarptı. Kırılan kemik sesi hem burnundan hem de kafatasından gelmiş olabilirdi. Kanla lekelenmiş duvar bunu hak eden birinin izi olarak kalacaktı. Elimi dudaklarımın üstüne kapattım.

Bedeni bir ceket gibi sürükleyerek kapıya kadar taşıdı ve koridora yuvarladı. Tüm bunları yaparken elindeki adamın hiçbir ağırlığı yokmuş gibi rahat görünüyordu. Kapattığı kapının önünde dikildi, az önceki vahşet hiç yaşanmamış gibi telaşsızdı. İnip kalkan göğsü sadece bastırmaya çalıştığı öfkesinden kaynaklanıyordu.

“Zaten casus olduğundan şüpheleniyordum.” Onunla bağdaşmış nahif tavrını yeniden takınarak gömleği ve diğer parçaları

bana uzattı. “Banyoda giyinebilirsin.” Ardından dolabına gitmek için bana sırtını döndü. Bu dönüş, omzunda beyaz tenini lekeleyen anlamsız “2” dövmesi dışında hiçbir şeyi gözler önüne sermiyordu.

Bunun bir benzerini başka bir tende gördüğümden eminim.

Saatler sonra aynı lekeye bakarken yatakta yan döndüm. “Korkuyor musun?” Uyumadığını biliyordum. Kimse böyle bir yarının öncesinde uyuyamazdı. En cesurumuz bile. Koltukta kıpırdandığını belli eden sese kulak verdim.

“Hayır.”

Yalandan bir hayranlıkla, “Ne kadar da gözü pek biri,” diye mırıldandım. Müphem burnundan bir nefes vererek güldü. Onu göremiyordum ama bunu tek bir tane mimiği bile oynamadan yaptığına emindim.

“Peki, sen korkuyor musun?”

Hiç düşünmedim. Bazen zafere giden yolda tek ihtiyacımız gerçekler değil, bizi yapabileceğimize inandırabilecek yalanlar olurdu. Kemirmekten şişen dudağımı dilimle ıslatım. “Asla.”
Ödüm patlıyor.

Onun yaptığı da bu muydu? İkimizi de kandırıyor muydu? Yarının sebep olacağı son derece gerçek dehşetin kelimelerimizi sınırladığını görebiliyordum. Sessiz kaldık. Bu sessizlik beni hiç imkân vermediğim o yere sürüklüyordu.

Uykuya.

Ayaklarım artık can ve ruhla işi tamamen bitmiş bir bedene takıldı. Boşlukta tutunacak bir yer arayan ellerimin yeni kırmızı derisi ıslaklıkla parlıyordu. Yeni bir adım, yeni bir beden. Sağım-da, solumda, önümde ve arkamda... her yerdeydiler. Burası

cesetten bir çöldü. Burada beni güneş değil, ancak günahlarım yakabilirdi.

Bileklerim ve kollarımdan uzanan dalların sonunda bir balta beni şereflendirircesine dimdik duruyordu. Ellerimin renginde, dallarımdan bir baltaydı. Arada sırada kıvranıyor, onu ellerimde tutmam ve yeni etler parçalamak için bestelediği şarkıyı fısıldıyordu. Ben yaşam kanı, can veren... Tüm bu hayatları ben sonlandırmıştım.

Derhâl büyümden arınmak için silkelendim. Bunun için kıpırdandıkça dallarım etrafıma dolanıyor, hareketimi kısıtlıyordu. İçimde gittikçe büyüyen panik dalgası mantığımı alıp götürmek üzereydi. Ne zaman böyle bir canavara dönüşmüştüm?

Dallarım bir anda sıkılaştınca olduğum yere saplandım. Büyüm tamamen kendi bilinciyle bana saldırıyordu. Çığlığım serbest kalacağı sırada kaygan bir el dudaklarımdan üzerine kapandı. Dört bir yanımla sarıyorlardı. Önce bacaklarımla ellerime dolanmışlardı, en sonunda boynuma kadar etten birer sarmaşık gibi beni aşağıya çeken ceset elleriyle örtünmüştüm. Onlarcası, belki de yüzlercesi beni altlarında kalan kan bataklığına çekiyordu. Çırpındım, debelendim ancak bu çoktan ölmüş biri için tamamen yersiz bir çabaydı.

Yer ve gök sarsılırken bir ışık nihayet göz kapaklarımdan arasından sızdı. "Alessia?" Sağlık durumumdan şüphelenen bir soru gibi duyuluyordu. Şakağımdan süzülen sıvının kan değil, yalnızca ter olduğunu biliyordum. Görüş açımda bir tavan ve tuncu bir kafadan başka bir şey yoktu.

Müphem hafifçe kaşlarını çatı. Yüzümü, yeterince fazla barksa az önceki felaketi görebilirmiş gibi süzdü. "Kâbuslar mı?"

Dilim ve dudaklarım kuruduğu için acıyla yutkundum. "Bir rüya." Hislerini maskeleyen bir ifadeyle başını salladı. Gözlerinde uyku mahmurluğunun çekikliğini taşıyordu. Ellerini saçlarından geçirdi. Onda gördüğüm tek şey ölümcül bir zarafetti.

Buna rağmen ona dair kırılacak herhangi bir parça bulamıyordum. Biraz o şekilde durup bekledi. Yatakta dizlerinin üzerine oturmuş bana bakarken annesini uyandırmaya çalışan küçük bir çocuğa benziyordu.

“Neden kulağa söylediğin kadar basit gelmiyor?”

“Neden sadece uyumuyorsun?” Terden alnıma yapışan bir saç telini çektim. Ardından o burada değilmiş gibi arkamı dönüp yeniden uykuya dalmaya çalıştım. Bu defa bilinçaltımın daha izlenesi bir rüya tasarlayacağını umut ediyordum. Çiçek, böcek... Deniz, kum, güneş...

Yatağın benim yatmadığım kısmı gıcırdayarak çöktü.

“Ne yapıyorsun? Koltuğuna geri dön.” Ellerini başının altına alarak esnetti, üst kollarındaki kaslar gerilerek pek de küçük sayılmayacak şişlikler oluşturmuştu. Salaş pijama takımı üzerinden sergilediği şey, buzdağının yalnızca görünen kısmı olmalıydı.

Başının altından yastığı, bedeninin altından da yorganı alıp çekiştirdim. “Hayalet köşküne dönene dek burası benim yatağım.” Omzundan iterek onu yataktan atmaya çalıştım. Faydasızdı. Bir milim dahi kıpırdadığını görmemiştim. “Ayrıca seni yatağında istemiyorum. Bünyesinde mantık barındıran kişiler bu yaptığını yapmaz. Beynin *bu eylemine son ver* sinyallerini çakmadan kalkıp gitsen iyi olur.” Onu kendi silahıyla vurmuşum ve iyisinden bir yara almış olmasını diliyordum.

Gönülçelen bakışlarını karanlıkta görmek... Hayır, kesinlikle sağlıklı değildi. Odada yalnızca ikimiz varken ve aynı yaktayken. *Ve, ve, ve...* nefes almak gibi basit fiziksel fonksiyonlar bile bu durumu zorlaştırıyordu. Anlık kararsızlığımı boğazımı temizlemekle maskeleydim. Az önce ona hayalet şatoma döneceğimi mi söylemişim? Hem de hayaletlerle dolu bir binada...

“Acımadı. Ucuz iğnelemelerinin üzerinde durmak yerine uyuyakalıp dalgınlıkla bana sarılmanı bekleyeceğim.” Bu söylediğinin hiçbir çarpıcı yanı yokmuş gibi düz bakışlar atmaya

devam ediyordu. Olduğum yerde öylece kalakalmıştım. Evet! Yüceler aşkına... evet. Bu benim de istediğimdi.

Sessizlik.

Aramızda oluşan küçük boşluk büyüdükçe utancım katlanıyordu. Sesli bir nefesi dışarı verirken dudakları gerildi. “Şakaydı. Bundan ne kadar hoşlanacağını bir kere daha gözler önüne seren küçük bir şaka... İyi misin? Çünkü kötü kalpli bir şeytanın sevgisini kazanmış kadar solgun görünüyorsun.”

Gözlerimi kırptırdım. Bunu gerçekten söylemiş miydi? Belki de ben satır aralarını okumakta son derece yeteneksiz biriydim. Öyle olmalıydı, hiç kimse... o bile sandığım şeyi kastedecek kadar cesaretli olamazdı. Hem de çekimimiz bu toprakların kaderini etkileyebilecek kuvvette bir değişken olduğu sürece. Sözlerin ağırlığı, verebileceğim üzerinde düşünülmüş her cevabı yetersiz kılıyordu. Kötü kalpli bir şeytanın kalbine musallat olmuş olabilir miydim?

Sözleri kayıtsızlığımla havada ağırlaşıyordu. Verebileceğim cevabı düşünürken zamanı ne kadar iyi kullanmış olmamın hiçbir önemi yoktu.

İçimde yaşatmanın bedeli yüksek olan yanımla konuyu değiştirmem için yaygara koparıyordu. *Düşün, söyle, değiştir. Hemen.* Düşünürken ona gereğinden fazla bakmış olmalıydım, ifadesi günlüğümün arsız sayfalarını okumuşçasına muzipleşmişti. “Solgun görünüyorum çünkü yatağымda gitmemekte ısrarlı bir erkek uzanıyor.”

Bakışlarım yorgunlukla kucağıma düştü. Boynuna sarılmak ve dallarımla uzanıp vücuduna derin bir kesik atmak gibi çelişen fikirlerim ikisini de yapamıyor oluşumdan kaynaklanıyordu. İşte beni yoran şey buydu.

“Alessia.” Dikkatimi yeniden yüzüne çekecek bir tonda konuşmuştu. Belki de ismimin diline ne kadar yakıştığını tekrar duymamı istiyordu. “Kötü bir rüya gördüm. Korktum ve yanında uyuyacağım.” Bunun üzerine fazla soru istemiyordu. Asla

söyleyemeyeceğim kelimeleri benim yerime dillendiriyordu. Bir süre bakakaldım. İsteği gerçekten birbirimizden uzak durmamız yönündeysen, tamamen yanlış olan bir yolda ilerliyordu.

“Öyleyse yastıksız yatacaksın çünkü onları aramıza koyacağım.” Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Minik kâbusçuk.

“Neden içinden benimle alay ettiğini hissediyorum? Kâbus dağıtıyor olabilirim. Bu, rüyalarımın konu olacak korkulara sahip olmadığı anlamına gelmez.”

Ellerimi çenemin altına koyup sevimli bir gülümseme takındım. “Çok sevimli bir kâbus perisi. Onun mor kanatları ve simli omuzları var. Dikkat etmelisin çünkü kafatasını pürüzlü duvarında çatlatabilir.” Tabii, eğer görmemesi gereken bir şey görmüşse... Müphem saçımı omzumdan savururken beni izledi. Bedenimi inceleyen bakışlarının hareketi çok yavaştı. Alaycı tavrımı bozmadım ve gülümsemeye devam ettim. *Aynen böyle, kızım. Kalbin titremiyormuş gibi...*

Gözlerini benden çekip tavana dikti. “Ne kadar sevimli olabileceğimi görmek istiyorsan yaptığa devam et.” Uyarısıyla, yastığı olması gereken yere, aramıza koyup yorganı başıma çektim. İstediginde bana ne kadar sevimli olabileceğini göstermesinde en ufak bir sakınca bile görmüyordum.

“Hayır, son saatler içerisinde yeterince gördüm.”

Yeniden uykuya dalmadan önce yastığı son kez yokladım. Sınırlar belliydi.

Sabahın mor ışıkları falan yoktu. Burası camları dışarıyı göremeyen, yere batmış bir binanın karanlık odasıydı. Yalnız mumun alevi titriyordu. Tıpkı Kordiseps’in her noktasında olduğu gibi, bu odaya da güneş doğmuyordu. “Belki de aramıza bir sur örmeliydin.”

Sesiyle gözlerimi sonuna kadar açtım ve neyden bahsettiğini anladım. Bu birçok müstehcen durumdan daha mahrem hissettirmişti. Bedenlerimizi birbirimize teslim etmenin ötesindeydi,

sadece ikimizin anladığı o dilde, *seninim* demek gibiydi. Üstelik beni ne zamandır izlediğini bilmediğim kadar öncesine dayanan bir seyircilik söz konusuydu. Şimdi aramızda bizden başka kim-senin görmediği o soyut mesafeyi kısaltan yeni yakınlık vardı. Bambaşka bir dinamik.

Birbirine dolanan serçe parmaklarımızı bir süre bozmadan öylece durduk.

Kuru bir yaprağı ezdim. Haykıracağım kelimeleri özenle seçip tekrar ederken yüzümde gezen gözleri hissediyordum. Kıpırdanınca bedenindeki silahlar birbirine sürttü. “Sana bir şey olmasına müsaade etmeyeceğim, söz verdiğim gibi.” Sanki söz vermemiş olsa bu zorunluluğu hissetmeyecekmiş gibi...

Hayalet köşkümün yaslandığım duvarından doğrulup ona doğru yürüdüm. “Kendini de beni koruduğun kadar iyi koruyacak mısın? Peki ya, ekip?”

Çantasını sırtındaki yerine yerleştirmeden önce oklarını sayıp yayını denedi. “Ekip kendini koruyabilir. Ben de öyle.”

“Sandığımız gibi kolay olmaz ve plan gerektiği şekilde yürümezse? Kalabalığın ardından nasıl çıkacaksın?” Terli avuçlarımı eteğime sildim. Sorun yalnızca bugünün ne kadar ölümcül olabileceği değildi. Muhtemelen benimle aynı fikirdeydi, bağcıklarını bırakıp benimle yüz yüze gelmişti.

“Ben arafın kurtuluşunu hedefleyen yolda sadece bir oyuncum, Alessia. Bir noktada hiçbirimiz bir diğerinden özel değiliz. Ama senin için durum öyle değil. Sen topraksın, havasın, su ve yaşamsın. Zafer için gerekli olan tek şeysin. Bu yüzden beni ardında bırakma fikri sana korkunç gelmemeli.” Dudaklarım konuşmak için aralandı fakat yeniden kapatmadan önce yalnızca bir nefesi dışarı verebildim. Müphem eğilip bağcıklarına geri döndü. “Bunu bir defa yapmış birine göre olayı fazla büyütüyorsun.”

Ayakkabısının ucuna bir tekme savurdum. “Gizemli bir geçmişimi olmayan sıradan iki kişiymişiz gibi davranmayı kes. Bunun ne kadar zor olduğuyla ilgili bir fikrin olur diye düşünüyordum fakat anlaşılan, eskiden kalbinin olduğu o boşlukta kurulu bir askerden fazlası kalmamış.” İpleri bırakıp beni izlemeye başlamıştı. Yanlışlıkla iki botunu birbirine bağlamasını umuyordum.

“Fikrimi mi soruyorsun?” Hiddetlenmişti. Söylediklerimden biri veya ikisi derinlere dokunmuş olmalıydı, bir an sonra omuzlarımı sıkıca kavradığını hissettim. Beni sarsıyordu. “Senden fazlasını hatırlıyorum, Alessia. Hatırladıklarım, öğrendiğinde ne hâlde olduğumu umursamayacağın kadar çirkin gerçekler. Bana verdiğin sevgiden bir kere daha pişman olduğunu görerek... Yaşamak bir yana, bunu bilerek ölmeyi dahi istemem.”

Bir kere daha mı? “Neyden bahsediyorsun?..”

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. “Sakın sorma. Bu nefreti sana ellerimle vermemi isteme benden.” Her zaman yüzüne yansıyan ifadesizlik ve sakinlik yok olmuştu. Gözlerinin içi mavi alevlerle alev alev yanıyordu. Son zamanlarda eskisine oranla çok fazla gördüğüm bu yüzü, içinde yaşadığından bahsettiği o canavar mıydı? Bunu ona ben mi yapıyordum?

Bu hâli midemin çalkalanmasına sebep oluyordu. Bu yüzden merakımdan kavrulsam da yalnızca başımı olumlu anlamda sallamakla yetindim. Ne yani, şimdi durup ondan nefret edeceğim anın gelip beni bulmasını mı bekleyecektim?

Bir adım uzaklaştı. Ona söylemek istediğim kelimeler solarak eriyip gitmişti. Benden uzağa attığı o koca adıma baktım. O adımdan önce gerçek korkularımı duymayı hak edeceğini düşünmüştüm. Zaten ekip gelmeden önce ne kadar vaktimiz kalmıştı ki?

Kalbim olabilecek en acılı şekilde burkuldu. “O zaman, bugün ölürsen muhtemelen aynı yası ikinci defa tutacağım. Eğer çok yakında senden nefret edeceğim konusunda ısrarcıysan,

artık senin için duyduğum endişenin hiçbir önemi yok.” İşte söylemiştim. “Bak... Şu anda bile eskisi kadar önemli değilsin.”

Bir anda bana doğru atılıp kolumu tuttu ve aramızdaki adımı bedenimi kendisine doğru çekerek kapattı. Parmaklarının tenime gömüldüğünü hissettim.

Gözlerinde tamamen karanlık bir ışıltı parlıyordu. Aynı zamanda içleri her zamankinden daha çok arzu doluydu.

Tamamen yüzüme odaklanırken dudakları aralandı. Bakışlarından sonra, dudaklarının dudaklarımı bulması yalnızca bir nefes kadar zaman almıştı.

BÖLÜM 20

Zihnindeki görü perdesi aralanmıştı. “Evvel zaman içinde...” Sesin sahibi anılarımı saklayan lanetin fısıltısıydı. “Arafın şarkısı asla dinmeyip, büyüsü toprağında filizlenen bir öte diyar olduğu o günlerin birinde... Parmaklar birleşmişti. Mavi duman, gücün büyüklüğünü temsil edercesine birbirine geçmiş ellerin etrafında dönüp duruyordu. Konseyin dört çift eli halkayı oluşturmuştu. Sükûnetten gelen ışık dışarıya sızdığı deliklerden içeride bir bilinmezlik tufanı koptuğunu düşündürecek şekilde parlıyordu. O ışıktan ruh yürüyecekti. Ne kadar çok bakıldığı fark etmezdi, ona yakıştırılabilecek tek bir isim vardı: aydınlığın yakamozu. Kimi toprakta gündüz, kiminde geceyken arafın o pembe ışıkları içinde ruh alevi üçüncü kez üflenecekti.

İlki hüsrân, ikincisi pişmanlık olmuştu.

Deneyden doğan kardeşlere mavi Morfo kelebeklerinin ömrü bitene kadar isim dahi konulmadı. Onlar konseyin başarısız deneylerinden başka bir şey değildi. Kardeşler konseyin ve arafın ihtiyacı olan kişisel özelliklere sahip değildi. Kadere hizmet edemeyecek kadar bencil, zamanı kendi arzuları doğrultusunda şekillendirecek kadar hin fikirli iki kişi hiçbir işe yaramazdı.

Ambrose gözlerini oyun çağında görünen çocuğa dikti. Erkek deneğe. Kendine kul olması için buluta ancak itaatkâr bir irade verirken onu izliyordu. Pişmanlığını gölgeleyen derin bir

nefesi ciğerlerine çekti ve pelerininin uçlarını sıkı. “Bu başarısız iki deneyi, diğer başarılı deneyler için sadece sırtımıza inen bir kamçı bilmeliyiz,” diye mırıldandı. Son günlerde kaleminin ucu, defterinin sayfasından bir an olsun kalkmıyordu. Kardeşlerden kız olanı baştan çıkarıcı iblislerin ete bürünmüş hâliydi âdeta. Ne yazık ki bir şeytan bile küçük kızın bedenini ele geçirse hisleri şu anki hâlinden daha masum olabilirdi. Daha saf, daha günahsız ve bunlarla eş anlama gelen başka ne varsa... Her şeyi ve herkesi yalnızca eğlence olarak görür, bir çıkar uğruna o bataklık bakışlarıyla ölüme sürüklemekten bir an için bile çekince duymazdı.

Ambrose iki gözetleme raporuna da koca bir çarpı attı. Kardeşler umutsuz vaka olarak kalacaktı. Yeni sayfaya geçmeden önce eski deneyler için yeni bir not tutamayacağından emin oldu. İkili bir süre sonra “Asphodel Kardeşler” olarak anılmaya başlamıştı. İsimlerini “takip eden pişmanlık” anlamına gelen o zambaktan almışlardı.

Üçüncü ruh alevlerinin arasından iki beden yükseldi. Ambrose dâhil tüm konsey şaşkınlıktan ellerini çözmüş ve bedenlerin gürültüyle yere düşmesine sebep olmuştu. Merak, saniyeler içinde dört kafayı küçük bedenlerin başına topladı.

İlki bir yılanın, diğeryse bir yırtıcının güzelliğini ve asaletini taşıyordu.

Ambrose gülümsedi. Bu nedenlerini ardında gizleyen bir gülümseme değildi. Alenen gururla kıvrılmıştı dudakları. Defterini çıkardı, bunun için geç bile kalmıştı. Bu kez iki ayrı sayfayı değil, tek bir tane sayfayı kullanacaktı. Bu yüzden yukarıdan aşağıya kadar bir çizgi çekti.

Ardından sayfanın başına ikizlerin bedenlerine de işlenmiş o rakamları yazdı. 1 ve 2...

İkizler onlara biçilen hayata öyle uyumlulardı ki her konuda son derece yetenekli olmaları onları kısa süre içinde birer rakip hâline getirmişti. Pamuklara sarılmış iki kanlı hançere

benziyorlardı. Hırslı, zeki ve görev bilinçleri, asaletleri kadar yüksek ruhlardı. Sürekli, “Ama,” diyordu Ambrose. Düşünceleri hangisine kaysa bir diğeri için koca bir soru işareti kalıyordu aklında. Ancak... ruh alevi sadece tek veliaht için üflenmişti. Düzenin ihtiyacı olan tek bir kişi vardı. Bu yüzden tüm gözlerin ikizlerde aradığı tek şey, birinin diğerinden baskın çıkmasıydı.

Bu, zamanla apaçık bir ölüm kalım meselesine dönüştü. Konseyin ikizlere uyguladığı imtihanlar fiziksel ve ruhsal açıdan yıpratıcıydı. İki dişli erkek çocuğu... Onları en çok yoran şey, birbirlerine olan sevgilerine rağmen karşı karşıya durmak olmuştı. Ambrose bir sabah onları aynı yatakta sarılıp uyurken bulduğunda, “Hiçbir güç bedelsiz kalmaz,” diye fısıldadı kendi kendine. “Bir şeyler verir... bir şeyler alır.”

Asphodel Kardeşler’in kapı aralarından kıkırdamasına sebep verecek bir kaos, Nanta’nın önde gelen sansasyonel gerçeği idi. Çok geçmeden biri zayıflığını açık edene kadar da böyle olmuştı. Tereddüt, ikizlerden birinin kişiliğinin bir parçasıydı. Bu, yaptığı her adımdan, her hamleden ve her sözden önce üzerine düşünmek değildi. Onunki, sivri tırnak uçları gibi etine batan tereddütten kurtulma çabasıydı. Her seferinde kararı veren yanının hangisi olduğunu düşünmekten boğuluyordu. Ona bunu yapan şey, teninin altında iki farklı kişilikle yaşamaktı.

Asıl gerçek... Bir numarayı saf dışı edenin kim olacağı ve hangi sesi dinleyeceği konusunda verdiği savaşı kaybetmiş olmasıydı. Kabullenmiş ve gerekeni yapmıştı. Asphodel Kardeşler’e katılmak, kendi içinde gerçekleşenden sonra aldığı ikinci yenilgiydi.

Ambrose artık eskisi kadar küçük olmayan omuzları takdirle sıktı. Bilinen iki numara, o günden sonra “Ruh Prensi” namıyla yaşayamaya başlamıştı. Bir gün sıranın kendisine geleceğini bilen herkes ona *Azrail*, başka bir deyişle *Cellat* diyordu. Ambrose ise ona, “Müphem,” diye seslenmeyi seçmişti. Çünkü yalnızca o, bu genç oğlanın alacağı bütün canların yasını kabuk tutmuş

ruhunun altında tutacağını biliyordu. Diğerleri için prens bir bilinmezlikten fazlası değildi.

Prens ellerinde çakan siyah şimşeklere baktı. Nanta'nın bulutların üstünde kalan balkonu bir tek ona normalde olduğu kadar yüksek gelmiyordu. Ölümü elinde taşıyan biri için yükseklik neydi ki?

Ayağının ucundan birkaç taş yuvarlanıp aşağı düşerken onları izledi. "Ambrose?" diye seslendi arkasına bakmadan. Her gün mutlaka şimdi beklediği yerde durup kendisini izleyeceğini biliyordu. Ambrose onun için konseyin beyni olmaktan fazlasıydı. Akıl hocasıydı, her zaman orada olacağından emin olduğu kişiydi. Kardeşine sarılamayışı her zamankinden ağır geldiği gecelerde yürüdüğü yolların son adresiydi. "Bir gün yüzlerini unuttak mıyım?"

"Hayır," dedi Ambrose. Her zamanki acımasızlığıyla yine büsbütün doğrucu davranıyordu. "Ama bir gün acının nasıl hissettirdiğini unutacak kadar güçlendirecekler seni. Şu andan itibaren hep devam edecek, yara alamaz biri olacağın âna kadar."

Müphem -Ruh Prensi- birazdan kaybolacağı boşluğa bakarken parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Ya da gerçek biri olmayana dek."

Dudaklarım onunkilerden ayrıldığında yepyeni bir bakış açısıyla Azrail'e bakıyordum. Müphem gözlerini kısarak bakışlarımı inceledi. Bir şeyleri öğrenmiş olmamın gerginliğiyle yanaklarımdaki ellerini havaya kaldırmıştı. Elleri, havada asılı kalan tek güzel şey olabilirdi.

Kodes, her zaman olduğu gibi gökte dönmeye devam ediyordu. Mor bulutlar karanlığı şehre, nihayetinde görüp görebileceğimiz her yere yaymıştı. Her günkü gibi.

“Hey!” Ayağıma basan adamı ittim. Bir Sitrin olmalıydı.

Kırmızı perdenin etekleri kıpırdandı. Orada böyle bir perde olması birazdan ruhun bedenden ayrılışı yerine eğlenceli bir tiyatro gösterisi izleyecekmişiz gibi hissettiriyordu. Tam da yaratılmak istenen hava gibi gurur kırıcıydı. Sızdığımız kalabalığın ortasından üzerine darağacı kurulmuş boş platformu izlemeye devam ederken bazen bedenime çarpıyorlardı. Defalarca sarsıldım. Bazen sert omuzlar, bazen de kalabalığı oluşturan bedenlerin birazdan gerçekleşecek olan vahşete duydukları açlık yüzündendi. Onları karanlık bir gölge sarmıştı. Bir pelerin gibi boyunlarına bağlanmış canilik gözlerinden, yüzlerinden ve seslerinden okunuyordu. Buruşuk bir suratla onlara baktım. Bu insanlar ne istiyordu böyle? Sitrinler, Garnetler, Labradoritler... Sözleri kabaydı. Aralarından biri perdenin arkasına ulaşacak yükseklikte, “Suratın için çamur hazırladım!” diye bağırdı. Henüz yüzünü bile görmedikleri, günahını bilmedikleri biri için bu nefret de neydi böyle?

Ancak cevabı bilmek çok daha acıydı. Nefretlerinin dahi gerçek olmadığını bilmek, Hanzeb’in bu oyunda kuralları koyan kişi olduğunun kanıtından başka bir şey değildi. Göz ucuyla kalabalığın büyüklüğünü hesapladım. Her biri Hanzeb’in tahtta kalması için canını verir, her adımında ayağına kapanırdı. *Bir büyü sayesinde...* diye ekledim içimden. *Destekleri ve sadakatleri ancak başlarındaki lanet var olduğu kadar var.*

Bulunduğum alana yöneltilmiş okların varlığıyla omuzlarım sızladı. Sanki biraz sonra biri yayından fırlayıp koluma saplanmak üzere yola çıkacakmış gibi hissediyordum. Doğru âni yakalamak için tamamen hazır ve delici oklardı. Gaya sağ çaprazımdaydı, Ares ise sol taraftaydı. Konuşlandıkları çatıda gözler önünde olmaktan tamamen uzaktaydılar. Yayları ve okları da öyle.

Bu kalabalıkta beni kollayan büyüme ek olarak bir de Azrail vardı. Bakışları yüzümden geçerken öylesine biriymişim gibi

olabildiğince ifadesiz kalmaya çalışıyordu. Hâlâ zihnime hangi görünün geldiğini anlamaya çalıştığını biliyordum. Geldiğimden beri ilk defa, sahip olduğum yeni bilginin ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Onu en çok korkutan gerçek, öpücüğüyle zihnime serilen hatıradaki saklı olabilir miydi? Öyle olmalıydı.

Öpücük...

İşte hatırlaması kalbime sarsıcı darbeler indiren bir an daha. Şaşkınlıkla aralanan dudaklarımdan dev bir tutkuyla faydalanmıştı. Her santiminin tadına vararak, aheste temaslarla. Yer ve gök aşkına, pembedin o tonu... Daha iyisi asla gelmeyecekti. Hazzın topuklarımdan saç diplerime tırmanan kavurucu ateşi her aklıma gelişinde kalbimde gerilmiş o incecik ipi çekip bırakıyordu.

Müphem tıpkı benim son bir dakikadır altıncı defa yaptığım gibi pelerinin kapüşonunu biraz daha önüne çekti. Bu ancak yüze daha fazla gölge düşürmek istenildiğinde faydalı oluyordu... ya da gerginliğin sistemden nasıl atılacağına kestirilemediği zamanlarda. Ritmik adım sesleri eşliğinde bir grup askerinin kalabalık ve platform arasına dizilmesiyle içimdeki konuşmaya bir son verdim. Solgun tenleri, tam çürümek üzereyken tabutlarından fırlamışlar gibi görünmelerine neden oluyordu. Bu evrene dair tüyler ürpertici olmayan ne vardı da askerlerden normal olmalarını beklemiştim ki? Göğüslerinde, yakalarında ve omuzlarında bulunan armanın Asphodel ismini temsil ettiğini düşünerek gözlerimi kısıtım ve daha dikkatli inceledim. Ateşten ve kılıçtan büyük bir "A" harfi armanın tamamını oluşturuyordu. Zevksizce düşünülmüştü. Önde gelen görevi ve içerideki vahşeti dışarı yansıtmak dışında bir amacı yoktu.

Beni hiç şaşırtmamıştı.

Memnuniyetsizce ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Ophelia birazdan o perdelerin arasından çıkacaktı.

Askerlerin varlığıyla sessizleşen kalabalık tekrar kendi arasında konuşmaya başlamıştı ancak çok geçmeden perde aralandı. Yüzü çok solgun, dudakları renksizdi. Platforma atılan çamurlar ve nefret söylemleri bir anda bulanıklaştı, gördüğüm sadece ve sadece arkadaşımın tepeden tırnağa ne hâle geldiği idi. Vücudum kaskatı kesilirken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Yüceler şahidim olsun ki kızın gözlerinde neşeye dair en ufak bir parıltı dahi kalmadığını görmek için daha yakından bakmaya gerek yoktu. Kollarına yapışan gladyatörlerin yanında küçücük duruyordu. *Zincirli ve neredeyse ölü gibi*. Fakat bir anda gücünü damarlarına yeniden çekip hepsinin işini bitirebilirmiş gibi iki dev tarafından sağa sola çekştirilerek yürütülüyordu. Onun için üzölmek ve onunla gurur duymak arasında kalmıştım. Hanzeb'i bu kadar korkutan şey, Ophelia'nın yapabilecekleri ya da bizim yapabileceklerimiz olabilir. Belki ikisinden de korkuyordu.

Urganın boynuna geçirilmesini beklerken kimseye göz teması kurmamaya dikkat ediyordu. Muhtemelen ağlamamaya da. Bakışlarını ileriye dikti ve çenesini kaldırdı. Şanlı bir görevle onurlandırılmış gibi asla taviz vermiyordu. Belli ki kimseye eğlenecek malzeme vermemekte kararlıydı. İki ayağını basamağa korkusuzca basarken omuzlarını dikleştirdiğini gördüm. Güçlü duruşuyla birazdan ipin gerilecek ve ayaklarının havada salınacak olması onun hiç sorun değilmış gibi dudağının kenarı yavaşça yukarı kıvrılmıştı. Boynundaki ipe, uzuvlarını saran zincirlere ve bedeninin zayıflığına bir kez daha baktım. Şimdiye kadar gördüğüm en güçlü kişi hâline gelmişti. Nihayetinde o bir kadındı.

Askerlerden biri öne doğru bir adım atarken kemerinden çıkardığı parşömeni açtı. Bu ses aynı zamanda dakikalardır doğru an için sakladığım gücü harekete geçirmişti. Artık kahrolasınca dizginleri elimde tutmuyordum. Zihnimde bir yırtılma sesi

yankılandı. Büyüm bu yırtıktan her zerreme akın ediyor, beni bütünlenmiş hissettiren varlığıyla sarmalıyordu.

Büyüdü, büyüdü, büyüdü...

Beni tepeden tırnağa kaplayana kadar asla durmadı.

Ölü toprak gürledi. Asker, elindeki parşömeni okumayı er-teleyerek gözlerini toprağa dikti. Herkes tıpkı onun gibi ayakla-rını kaldırıp yere bakıyor ve onları neyin beklediğini anlamaya çalışıyordu. Sanki ruhumun yanına bir tane daha eklenmişti ve birlikte tek bedeni kullanıyorduk. Bu yeni benliğin çatlakları vardı. Tek kaşım havaya kalktı ve dudaklarım insanların korku-sundan aldığım hazla kıvrıldı.

Ah, yüceler. Sanırım o deliydi. Kontrolsüz ama aynı za-manda tüm kontrolü elinde tutan bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. “Hayır,” diye seslendim. Çevremdekiler benden uzak-laşırken etrafımda bir çember oluşuyordu... ya da varlıkları in-san dışında her neyse. “Bu asla hazır olduğunuz bir şey değil. Ama...” Toprak parçalandı ve çağırdığım dallar bileklerime do-landı. Yavaşça bedenimi sarıyor, ayaklarımın altından yükselip beni herkesten yukarı taşıyordu. Dalların her bir santimini his-sederek hazla gözlerimi kapattım.

Ardından omzumu silkerek, “Alışsınız,” dedim neşeyle.

Bu gücün varlığı, hayatı boyunca başarı umuduyla didinip nihayetinde her seferinde umudu elinde parçalara ayrılan asıl benliğim için inanılmaz sayılırdı. Şu anda bile o ezici kişiliğin burnunun ucundan, “*Sen kim oluyorsun?*” diye sorduğunu du-yabiliyordum. Bir yanımda vardı ki... Hiçbir zaman başaracağıma inanmayacaktı. En kötüsüye, bu inanç batağına kapıldığım za-manların on parmağı geçmesiydi.

Neyse ki... şimdi çatlak olan taraf bendim.

Çıglıklar arasından gerilen yayların sesini duydum. Bir ya da iki değil, tam dokuz tane vardı. İkisi beni koruyorken yedi-sinin hedefi durumundaydım. Hepsi aynı anda havayı delerken bana ulaşmadan engellere takıldı. Yerden metrelerce yüksekte

dallarımdan yaptığım koca yumruğu gürültüyle toprağa indirdim. Bunun birkaç saniye öncesinde askerlerin bile yüzüne yansıyan o dehşet ifadesi heyecanımı körüklüyordu.

Ophelia sessizce dudaklarını oynattı. “Ortalığı kır geçir, kızım.”

Yumruğun etkisiyle toprak dalgalandı. Yumruğum, askerlerin bana çevirdiği yayların yönünü değiştirecek kadar sarsıcı olduğu için şanslıydım. Hera platforma gizlice sürünmeyi bir anlığına bırakıp bana döndü ve başparmağını boynundan kaydırды. Bu sessiz *öldür gitsin* sinyali, ikinci yumruğun tetikleyiciydi. Ophelia’nın etrafından gladyatörleri uzaklaştırmamı bekliyordu. Arka çaprazdan gelen bir ok, sağ tarafımda duran bir askerin kulağına saplandı.

Başka bir asker, yayını yeniden gerdi. Henüz ikinci yumruğumu indirmeden Müphem’in o askere arkadan yaklaştığını gördüm. Gerdiği oku askerin göğsüne çekti ve bana kadar gelen ıslak bir sesle kalbine sapladı.

Daldan yumruk, toprakta ilk seferinde olduğu yere inince kulakları sağır eden bir patlama oldu. Ancak patlayan şey toprak değildi. Hayalet bir kalkan yerden yükselip dalga hâlinde tüm alana yayılırken herkes sarsılmıştı. Dallarım başımın üstüne bir taç kondurduğunda, tacın üzerinde açılan tomurcuklar tenime aitmiş gibi hissediyordum. Bir kelebeğe dönüşmek gibiydi.

Tacın konumlanmasıyla yerden bir metre daha yükseldim.

Gladyatörler basamaktan inerken gülümsemem genişledi. *Evet, koca oğlanlar. Aynen bu şekilde devam edin.* Kolları ve ayakları biçerdöver gibiydi, önlerine düşeni etkisiz hâle getirene kadar hareket etmeyi bırakmıyordu. Çığlıklar etin kemikten ayrılma seslerine karışıyordu. Etrafta çınlayan ve bir diğeriyle buluşan metalin sesi asla susmak bilmiyordu. Öyle şiddetli, o kadar hızlıydı ki bir noktadan sonra kimin uzuvlarına veda ettiğini takip etmeyi bıraktım.

Bir ses, “Yeterli!” diye bağırdı. Bu sözler, turuncu saçlı adamın dilinden dökülüyordu. “Gitmemiz gerek...”

Kimsenin hiç beklemediği anda ikinci yumruğun ve hayalet dalganın adım sesleriyle titremeye başladık. Kalbim adımların ritmini yakalar yakalamaz uyumla atmaya başladı. O sırada bastıramadığım bir heyecanla yanağımı dişliyordum. Kaosun sesi yavaşça azaldıktan sonra tamamen kesildi. Bu adımları duymalarının üzerinden asırlar geçtiğini düşünüyordum. Paniklerine ara verip kulak kesilmelerinin sebebi ancak bu olabilirdi.

Biraz ileride havaya kalkan toz bulutunun arasından bir geyik çıktı. Dörtmala koşuyor, bazen hırçın tavırlarla metrelerce uzaktan bile ölümcül büyüklükte boynuzlarını sallıyordu. Herkes gözlerinde aynı parıltıyla onun gelişini izliyordu. Kanlı canlı varlığı gözler önüne serildiğinden beri kimse geyiğin arz ettiği ölüm tehlikesini umursamıyordu. Bir canlı, bir hayvan eski araf topraklarında eski halkın üstüne vahşice koşuyordu. O asil ve kanlı güzelliğiyle...

Hepsi bu kadar değildi. Toz bulutunun ardından geyiği takip eden, neredeyse onun iki katı büyüklüğünde bir at görünmüştü. Damarlarımda kıpırdanan hayatların varlığıyla canıma can eklendiğini ve ilk defa hayata karşı bu kadar doymuş hissettiğimi fark ettim. Bunu hiç tatmadığım bir hasretin son bulması olarak yorumlamakta ne kadar zorlansam da asıl gerçek buydu.

Yer ve gök şahidim olsun ki yaşam kanım her zerremde fukurduyordu.

Aniden bir şahinin kanatları göründü. Bir inek. Bir aslan. Kızgın bir boğa. Fil ve zürafa. Nutku tutulmuş kalabalığın hayranlık mırıltıları kulağıma çalındı. Hem geri çekiliyor hem de üstelerine gelen bu asil varlıklarla âna esriyorlardı.

Yarattığım karmaşa ancak bir yaşam kanının yapabileceği rüdüdü.

Gladyatör öne çıkıp öfkeli eşlikçilerimin önüne dikildi. Bu geyik onu boynuzuyla bedeninin orta yerinden parçalayıp bir

köşeye fırlatmadan önce yaptığı son şeydi. Hayvanların biraz öfkeli olduğunu söylemiştim... Sürü giderek yaklaştı, neredeyse üstlerinden geçeceği sırada kalabalık iki yana ayrılıp geride sadece imparatorluk askerlerini bıraktı. Kargaşa dindirilemez boyuta gelene kadar durmayacaktım.

Ophelia'nın çoktan kurtarılmış olması, diğerleri tarafından bilinenin aksine asıl amacım olmaktan çok uzaktı.

MÜPHEM

Burada daha fazla durmamız gereksizdi. Artık buradan kaçıp gitmemiz gerekiyordu.

Ophelia sendeleyerek Hera'nın kollarına atıldı ve kaçışan kalabalığa karıştılar. Azalttıkça aralarına yenisi eklenen askerlerden birini kılıçtan geçirdim ve başımızın üzerinden toprağa değmek üzere olan yola baktım. "Kahretsın!"

Genelde yağmalanan ürünlerin imparatorluk sarayına taşınmasında kullanılan bir yol olduğunu ve üzerindeyken yürümeye gerek olmadığını bilecek kadar şanssızdım. Sessiz bir küfrü dilimde yuvarladım. Bu bilgiyi o yolu kullanmak zorunda kaldığımda edinmiştim.

Bir anda etraftaki tüm görüntüler gitti ve ayaklarım yerden kesildi. Düştüğüm yerde sürüklenirken yüzümü buruşturdum. Pürüzlü yüzeyin sırtımda açtığı yeni yaraları ve süzülen kanın sıcaklığını hissedebiliyordum. Ayağa kalktım ve kulaklarımdaki çınlamanın geçmesini beklerken darbenin nereden geldiğine odaklandım.

Ah. Yaşanan bir doğal felaket değildi. Ayrıca düşündüğüm gibi üzerime bir binanın devrildiği falan da yoktu. Suratıma inen şey bir gladyatör yumruğuydu. Beynimin kulağımdan akma ihtimaline karşı eğilerek sıradaki yumruktan kurtuldum. Bu yumruk yüzüme inmeyi değil, zeminle olan ilişigimi kesmeyi hedeflemişti. Bu pislik hurda yığınının kafasını duvarlara sürtüp

kıvılcım çıkarttığım zaman mor gökyüzünün epey iyi aydınlanacağına emindim... ya da o paslı metal kılıcını.

Bu defa platformun altına yuvarlanmak yerine basamaklarını tırmandım. Bugün burada olmasaydım bile *yaşananların sorumlusu* damgası yiyeceğimi bildiğim için gizlenmek konusunda çabalamama hiç gerek yoktu. Bu yüzden dimdik durdum ve etraftaki karmaşayı izledim. Gözlerim Hera ve Ophelia'yı aradı. Ortadan yok olmak için yaklaşık kırk saniyeleri vardı.

Alessia ise...

Bağırmadan önce göğsümü bir nefesle doldurdum. “Beni duyuyor musun? Gitmeliyiz!”

Başını iki yana salladı. Ah... hayır. “Senin neyin var böyle?”

Beni cevapsız bırakmasını izlerken derin bir iç geçirdim. Bir anlığına oksijen her zaman olduğundan daha gerekli hissettirmişti. Gelecek darbelere karşı savunma yapmam gerektiğini biliyordum ancak bunun yerine gözlerimi kırıştırdım. Daldan tacı ve metrelerce yükseklikteki varlığı... İşte o anda, azgın suların derinliklerindeki inciye bakıyordum. Bu hikâyenin hem vahşi suları hem de incisiydi.

Bir an ışıyla gözümü kamaştırıyor, aynı anda ruhumu karanlığına sürüklüyordu. O küçük ve dolgun dudaklarının hayaletini yeniden dudaklarımda hissettim. Farkında mıydı, bilmiyordum ama tüm bu çelişkilerin harmanı onu altın tepsinin kırmızı kadife yüzeyinde parlayan bir elmas hâline getiriyordu.

Eldivenimi çıkardım ve kılıcından kaçabildiğim her askere dokunmaya başladım. Şok, çığlıklar, yere yığılma, kapanış. Hep aynı hikâyeydi.

Bir gladyatör baltası tam kaşımın önünde öylece kalakaldı.

“Tutmasam ölüyordun.” Ares baltayı tamamen yanlış bir fikirle tekrar gladyatöre fırlattı. Balta gladyatörün metal tenine zarar vermek bir yana, anında avucunun ortasına yerleşivermişti. Takdirden uzak bir ifadeyle aldığım nefesi burnumdan geri verdim. “Cidden mükemmelsin ya...” Aynı balta bir *bumerang* gibi

aptal kafalarımızın üzerinden geçerken yuvarlandık. Lanet küflü refleksleri ve gladyatörler... Hepsinin canı cehennemeydi. Ares yattığı yerde onu ölü sanan bir askerin kasıklarına kılıcını geçirirken ellerimi faydalı birer silah olarak boğazlarına sarmaya ve ağızlarına kapatmaya devam ettim. Bir sonraki tekmem arkadaşımı kafasız kalmaktan son anda kurtarmıştı. “Şu an seninle yumruk tokuşturmam, dostum.”

Gözlerimi devirdim. “Bu kırıcı. Meraklısı olduğumu falan düşünüyorsun sanırım.” Ares sırtarak karşılık verdi. Eğilip keskin kılıcı boynuzlarının üzerinde bir tur döndürürken üç kişiyi birden parçalara ayırmıştı. Bedenler aynı anda etrafımıza yığıldı. “Berbatsın,” diye geveledim. Artık omuz omuza ve nefes nefese savaşmaya başlamıştık.

“Sen de fena sayılmazsın.”

Biraz sonra göğün morluğu daha da baskıcı bir hâl aldı. Olduğumuz yerde duraksayarak eski arafı dinledik. Sanki havanın solunabilirliği azalmış, yer çekimi rahatsız edici boyutta artmıştı. Fazla beklemeden bunun nedeni gözler önüne serildi. Hanzeb toprağımıza ilk adımını atmıştı. Üstelik yakasını düzeltirken sırtıyordu. “İddialı oynadığını duydum ve adaylığımı ortaya koymaya geldim.” Alessia biraz bile alçalmadan yukarıdan bize bakmaya devam ediyordu.

Hanzeb’e doğru başını yana yatırdı. “Hiç şansın yok.”

“Bunların akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?” Hanzeb konuşurken hayvanlara ve cansız bir şekilde yatan parçalanmış askerlere bakıyordu. Yüzünün tiksintiyle buruşmasını beklemek hata olurdu. Tacı yamulur gibi olduğunda tek parmağıyla onu eski yerine itmişti.

Dallar dans ederek ona doğru yaklaştı. “Cevabı daha net görmek ister misin?” Dudaklarım istemsizce hiç durmadan oynuyordu. *Hayır, hayır, hayır, hayır.* Elbette fısıltımı duyamazdı ama o... kontrolünü mü kaybediyordu?

Hanzeb kürkten pelerinin altından çıkardığı ellerini iki yana açtı. Bileklerinde delikler açılıyor ve siyah sümüksü dokunaçlar ortaya çıkmaya başlıyordu.

Adımlarım hiç olmadığı kadar hızlıydı. Ellerimi benden önce ulaşmaları için uzattım ve sol elimi karanlık dokunaçlara sardım. Alışkın olduğu bir durummuş gibi yavaşça hançerini çıkarıp uzantıyı kendinden ayırdı ve tıslayarak geri çekildi. Yere düşen yılanımsı dokunaca baktım, ölüm getiren kâbuslarımdan ancak böyle sağ çıkabilirdi. Eğer bunu yapmazsam dokunaçlarını dallara dolayacak, zehrini ona akıtacak ve Alessia'nın ruhunu bir besin gibi emecekti.

Dalların sakinleştirici bir dokunuşla omuzlarımı okşadığını hissettim.

Hanzeb başını kaldırdı. "Siciline birkaç yeni dokunuş yapacağım." Bakışları benden kayıp arkamda bir yere odaklandı. Alessia'ya bakıyordu. "Ortalığı batırmış olsan da..." Konuşmaya devam etmeden önce dudaklarını yaladı. Alessia yere inip yanıma dikildiğinde, o pislik hâlâ gözlerini ondan alamıyordu. *İlk fırsatta iki boş çukura dönüştüreceğim o gözleri.* "Küçük bir çocuk gibi saklanmayı bırakmana sevindim. Ama bilmeni isterim ki yenilginin mükâfatı olmaz. Böyle bahisler açmanın hiçbir anlamı yok."

Alessia kıkırdadı. "Öyleyse yenilmeyecek olmam iyi bir şey." Hanzeb umursamaz bir tavırla elini savurdu. Hayvanlar ve gladyatörler savaşırken karmaşa etrafımızı sarmıştı. Ares, Alessia'nın diğer yanına dikildi ve etrafımızdaki gittikçe küçülen askerden çembere karşı savunmamızı kurduk. Bu sırada Alessia ve Hanzeb arasındaki bakışma bir an olsun son bulmuyordu. Elim kılıcıma gitti ama karşılığında bulduğum boşluğa lanet okudum. Düşüğüm sırada kınından çıkıp kaybolmuş olmalıydı. Ares askerlerle çarpışırken elindeki ikinci kılıcı bana doğru fırlattı. Ağır metali yakalamam ve kana bulamam aynı anda gerçekleşmişti. Başsız ve acemi bir askerin bedeni ayaklarımın dibine düştü.

“Seni öldürmek gibi bir niyetim yok, Alessia.” Hanzeb’in sesi yapıcıydı. Kısaca o bir hilekârdı, cehennemin kralı olmaya yakışacak türden bir pislikti.

Alessia dallarını tıpkı kılıçlarımız gibi havaya kaldırdı.

“Tabii ki sadece beni kötü emellerine malzeme etmek istiyorsun.” İşaret parmağıyla bedenini gösterdi. “Belki sonrasında bunun bir çaresine bakarsın?”

Hanzeb adımlarıyla aralarındaki mesafeyi azalttı. Koluma keskin bir acı yayıldığını hissederken sıcak kanın parmaklarıma kadar süzüldüğünü gördüm. Bu sırada öfke ve bıkkınlıkla cansız askerlerin sayısını arttırmaya devam ediyordum.

Hanzeb gözlerini kırptırdı ve başını tasvip etmez bir tavırla iki yana salladı. Yanlışı sezen bir ebeveyn gibi görünüyordu. “Korkunu anlıyorum, hayatım. Fakat asıl kimliğine dair tüm ayrıntılara sahip olmadığın birinin zihnini doldurmasına izin verdiğin sürece, bu güvensizlikle yaşamaya devam edeceksin.” Uzun tırnaklı pis elini davetkârca öne doğru uzattı. “Neden gerçeklerin perdesini aralamak için benimle gelmiyorsun?”

Yaptığım işe bir saniyeliğine ara verip ona kötü bir bakış attım. Bu, bacağımda derin bir sıyrık açılmasına sebep olmuştu. Tıslayarak mücadeleye geri döndüm. “Yalan söylüyor,” diye bağırdım o tarafa bakmadan. “Daveti çok daha fazlası için.”

Alessia gözlerini önündeki tehditten bir an olsun ayırmıyordu. “Ciddi olamazsın,” diye dalga geçti. Bir an sonra, Hanzeb dâhil tehdit oluşturan herkese dallarını savurmaya ve bedenleri teker teker parçalamaya başlamıştı. Hayvanların bazılarında kükremeler yükseldi. Birkaç gladyatör ayaklar altında ezilirken hayatta kalanlar canımıza okuyordu.

Alessia’nın onun karşısında durmaya henüz hazır olmadığını bildiğini sanıyordum ancak bu düşünce giderek uzaklaşmaya başlıyordu. Sadece savaşırken kısa bakışlar atarak etrafa saçtığı cahil cesaretini izleyebiliyordum. Yediği darbeler hamlelerini yavaşlatmaya başlamıştı. Her yanı çizik ve yara içinde

kalmıştı. Mantıklı bir kararla siyah dokunaçların ona yeterince yaklaşmasına izin vermiyordu.

Ares'in acılı haykırışıyla bir anlığına başımı çevirecek kadar dikkatim dağıldı. "Bu çok acıttı."

Onu, avucundan yere çivilemiş baltadan kurtulmaya çalışıyordu. Yeterince kan kaybetmiş olmalıydı. Bedenime aldığım rastgele tekmeyeyle yere düştüm ve kılıcın keskinliğinden yuvarlanarak kurtuldum. Ares'e okuduğum lanetlerin gücüyle yeniden ayaklanırken onu gördüm. Aynı zamanda göğsümde bir şey kaskatı kesilmişti. Tıpkı bizim gibi yere düşmüştü, kaşından akan kan gözüne sızarken görüşünü net tutmaya çalışıyordu. Dalları ve sümüksü dokunaçlar birbirine dolanmıştı, biri özgür kalmaya çalışırken diğeri mengene gibi sarmaya devam ediyordu.

"Alessia!" Gücsüz bir dalı önüme uzatarak yolumu kesti. Oraya varıp yardım etmemi istemiyor olabilirdi... ya da durumu kişisel bir nefrete dönüştürmüştü. Hırlayarak belime dolanan dallardan kurtulmaya çalıştım. Her iki sebep de orada ruhunu teslim etmesini izlemem için yeterli değildi. *Hiçbir sebep asla bunun için yeterli olmayacaktı.* Çırpındıkça dallar güçlendi, belimdekilerin gücü arttıkça dokunaçlara karşı savaşımlar zayıflıyordu. Bunu fark ettiğim anda hareket etmeyi kestim.

Korkuyla geriye doğru attığım adımlar sırasında kısacık bir an için göz göze geldik. Bu süre bakışlarının ardındaki sözleri görmem için fazla bile sayılırdı. *Orada kal, benim güvenliğim için.*

Dallar etrafımda beni her darbeden uzak tutabilecek kadar geniş bir çember oluşturmuştu. O anda yapabildiğim tek şey, cebinden çıkardığı kâğıdı dokunaçlara doğru uzatırken onu izlemektir. Elimle göğsümün üstündeki cebi kontrol ettim. Alessia'nın saatler önce o boşluğu dolduran kâğıdı ellerinde tutmasını ve hikâyenin kötü adamına teslim etmesini izliyordum.

Bize ihanet etmişti.

O mektubun bir imdat çağrısı olmadığını ne zaman fark etmişti, bilmiyordum. Fakat onu karanlık ellere uzatırken bunun farkındaydı. O kâğıdın, deftere giden ipuçlarını içinde sakladığını en az benim kadar iyi biliyordu.

Şaşkınlıkla sanki mümkünmüş gibi biraz daha hareketsizleştim. Ona sorgusuz sualsiz güvenimi temsil eden berraklık dalgaları bulanıklaşıyordu. Hanzeb kâğıdı yüzündeki hoşnut ifadeyle alırken gözlerim yanıyor, kalbim göğüs kafesimin içinde sıkışıyordu. Bu bedenimde pek alışık olduğum bir tepki değildi. Bunca zaman kendimi yapmayacağıma inandırmaya çalışırken ona yine, yeniden ve çoktan güvenmiş olduğumu fark etmiştim.

Alessia'ya bakarken kaşlarımı çattım ve başımı yana yatırdım. Dudaklarım aralanıyor ama bir nefes bile almadan geri kapanıyordu. Öylece orada durup, "Neden?" diye sormayı bile başaramayacağımdan korktum.

Bakışlarım, en az benimkiler kadar şaşkın olan diğer gözlerle kesişti. "*Kaç!*" Sadece dudaklarımı oynatabiliyordum. Ares başını olumsuz anlamda sallayınca sessizce yeniledim. "*Git buradan!*"

Hanzeb avucundakiyle tatmin olmuş bir şekilde dokunaçlarını bileklerine geri çekti ve Alessia'nın örgüsünden serbest kalmış bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu küçük iş birliğinden hoşlandım. Zamanla daha akıllı bir kız olacaksın." Yavaşça ondan uzaklaştı ve neredeyse tüm yaşam özü sömürülmüş bir hâlde bıraktığı kıza son bir kez omzunun üzerinden baktı. "Basit bir kız."

Kırgınlığım çoktan öfkeye dönmüştü. Belimde gittikçe gevşeyen dallara tiksinererek baktığımı görmesini istedim. Bu hâline üzülmem için zamanda gereğinden fazla ilerlemiştik. Hanzeb geldiği yola adımını attı. Ağır hareketlerle yukarı çıkmaya başlamadan önce hayatta kalan gladyatör ve askerlerine son emrini verdi. "Hepsini zincirleyip Kodes'in zindanlarına çıkarın."

Dallar belimden düşüp hiç var olmamış gibi toprağa gömüldüler. Alessia'ya baktığımda bunun sebebini net bir şekilde görebiliyordum. Bilincini yavaşça kaybederken başını zemine bırakmıştı. Gladyatörler başımın çaresine bakamayacağım kadar fazlaydı ve burada yalnızdım. Üstelik defter için başka bir kozu daha Hanzeb'in ellerine teslim edecek kadar salak değildim. *Yaşam kanını.*

Bu yüzden gladyatör çemberi dağılmadan Alessia'nın olduğu tarafa doğru koştum. Taze ihanetinin yakıcı sıcaklığı yüzüne baktıkça ruhumun daha derinlerine gömülüyordu. Onu kucaklarken öfkeye dönüşen kırgınlığıma minnettardım. Eğer bu şekilde olmasaydı, kollarımın arasındayken onu çoktan affetmiş olurum. Baş kolumdan aşağı sarktı. Yaşamı hayata geri döndürmek için önümdeki en büyük engel olmayı seçen kızı biraz daha sıkı kucakladım. Yarattığı sorunun büyüklüğünün aksine bedeni küçüktü. Çevremize etten ve metalden bir duvar örülmüştü. "Her şeyden kaçabilirsin, küçük prens." Morganna'nın deney odalarındaki sesi yeniden o anın içerisindeymişiz gibi kulağıma çalındı. "Ama bundan asla..." Sanki kurtuluş bir adım sonrasındaymış gibi, etrafta kaçacak tek bir boşluk bile bırakmamış olan gladyatörlere baktım.

"Teslim olamazsın," diye fısıldadım. Bu kendime verdiğim kesin bir emirdi. *Düşün, düşün, düşün...* Gladyatörler silahlar ve bileklerimiz saracak deri kayışlarla birlikte yaklaşmaya devam ettiler.

"Beyler!" Bir büyü patlaması, bakışlarımı sesin sahibine çevirmeme sebep oldu. Etekleri her adımda arkasında dalgalanırken ellerinde tüten güç ucu, alevli bir kırbaça dönüşmüştü. "Kim dans etmeden önce birkaç kadeh motor yağı içmek ister?" Sessizlik boyunca bekledikten sonra sıkılmış gibi yanaklarını şişirdi ve gözlerini devirdi. "Bunu *kimse* olarak yorumluyorum."

Merga kırbacıyla yeri kamçılادığında toprak iki parçaya bölündü. Bir sonraki hamlesi zincire vurulmuş hayvanları özgür

bırakmaktı. Demir zincir kâğıttan yapılmış gibi ikiye bölünüp metalik bir sesle yere düştü. Sürü, savaşın ilk anlarındaki öfke dalgasıyla kaçışıyordu. Merga bana baktı ve sonrasında bu karşılaşma hiç yaşanmamış gibi gözlerini yeniden kurbanlarına çevirdi. İşte bu güç, onun hem araniyor hem de bulunamıyor olmasının sebebiydi.

Bir düşünceyle ürperdim. Merga bize yardım ediyordu.

Bize doğru savrulan baltanın altından eğilerek koşmaya başladım. Kollarımın dolu olması beni yavaşlatacak bir neden değildi, bundan etkilenmeyecek kadar idmanlı bir bedenim vardı... ya da çalışkan. Bunun için şanslıydım. Kodes'in tam altındaki Labradorit sokaklarından birindeydik. Etrafın normalde hiç olmadığı kadar sessiz ve sakin oluşuna lanet ettim. Arasında kaybolacağım bir kalabalık bulmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Ağır adımlar birkaç metre geriden geliyordu. Üç ya da dört kişi olduklarını düşünüyordum. Boy farkı göz önünde bulundurulduğunda, kalabalık geliyor oluşları onur duymamı sağlamıştı. "Durmalısın," diyen bir fısıltı, sanırım bir süredir duymadığım o tonla dudaklarından dökülüyordu. "Dur," dedi bu kez. Göz kapakları binbir zorlukla bulduğu enerji parçasıyla aralanıyordu. "Yürüyebilirim."

Koşmaya devam ettim. "Buna zaman yok."

"Ophelia..." dedi sığ nefeslerinin arasından.

"O gerçek Ophelia değildi." Ara sokağa girer girmez onu kucığımdan indirdim. Az önceki hâline göre biraz daha hayat dolu görünüyordu. "Tabii, sen bu oyunu baştan beri biliyor olmalısın. Kuklalar öyle yapar." Bunları söylerken âdeta hırlamıştım.

Canı yanmış gibi yüzünü ekşitti. "Olabilecek en doğru şeyi yaptığımı sen de göreceksin."

Sesleri yeniden duyduğumda bileğini tutup yeniden harekete geçtim. "Sadece aptallığa doymadığını görüyorum ve bu asla değişmeyecek." Bazen sendeliyor ama neredeyse benim kadar hızlı koşuyordu.

“Neredeyse ölüyorduk ve bizi kurtardım. Böyle mi teşekkür ediyorsun?”

“Ölmeme izin vermeyip tüm arafı lanetten kurtarma fırsatını ellerinle Cehennem Kralı’na verdiğin için minnet duymam mı gerekiyordu? *Kurtarmak* sözcüğünün anlamını yeniden araştırmanı öneririm.”

“Bunu düşünemeyecek...”

Onu yıkık dökük bir binanın kırık duvarından içeri ittim. Bileğini iğrenerek savurup atmam gözlerinin olabildiğince büyümesine sebep olmuştu. “Açıklamalarını dinleyerek çok şey kaybettim. Buna zamanı örnek verebilirim.” *Güvenimi.*

Alessia sesimdeki öfkeli tonla birkaç adım geriledi. “Yaşam kanının aksine zehrin bizzat kendisisin. Ben...” Soluklanırken bileğini yeniden tutup kelepçeyi geçirdim. Buna neden karşı koymadığını düşünemeyecek kadar öfkeliydim. “Bir daha beni aldatmana müsaade etmeyeceğim.”

Sessiz kaldı.

Burun kemerimi sıkıp sessiz bir sabır dilendim. Kendini açıklamıyor ya da herhangi bir savunmada bulunmuyordu. Sessizliği öfkemin harlanarak daha da artmasına sebep oluyordu. Onu sarsmak ve dilinden buna mecbur kalmasına sebep olan gerçekleri duyarken suçlamamdan pişmanlık duymak istiyordum. Omuzlarından tutup bedenini geriye doğru ittim.

“Bir şey söyle! Bana bir açıklama yap!” diye kükredim. Aralanan dudaklarından yalnızca bir nefes almakla yetindi. Ardından kıyafetini düzelterek çenesini havaya kaldırdı. Bakışlarındaki derinlik kaybolmuş, bunun yerini duygularını örten bir soğukluk doldurmuştu. Durmak istediği yeri seçiyordu.

“Böyle olması gerekiyordu.”

Hayır, yanılıyordum. O, seçimini çoktan yapmıştı.

Kelepçesini kırık dökük sütunun arasında sağlam kalmış demirlerden birine takarken düşmanlığımız, üzerime dar gelen bir gömlek gibi göğüs kafesimi sıkıştırıyordu. Yaklaşan adım

sesleriyle birlikte şiddeti giderek artıyordu. İç cebimden keseyi çıkardım. Bu kese, bıçaktan sıyrılır gibi kan ter içinde kurtulduğum o günlere dönmek için kullandığım bir çıkış yoluydu. Adım seslerinin ne kadar yakınımda olduğunu umursamama gerek bırakmayacaktı. Kusursuz bir plandı.

Metal adım sesleri gıcırdayarak olduğumuz sokağa döndü.

“Ne yapıyorsun?”

Az önce maskeleyiği duyguların arasından endişe parçaları açıkça görülüyordu. Az önce bana yaptığı gibi, sorusunu görmezden gelip cevapsız bıraktım. Ne de olsa bu sessizlik onunki kadar acı verici olmayacaktı. Keseyi ters çevirdiğimde toz avucuma boşaldı. Titreyen göz bebeklerine bakmak için nefes alacak kadar daha bekleyemezdim. Tozu ona doğru üfledim.

Alessia öksürükler arasında elini havaya savurdu, eğer dikkatli bakmıyor olsaydım, fark edemeyeceğim parıltılar bedenini sarmalıyordu. Ayakları, bacakları ve elleri yok olurken korkuya karışmış bir şaşkınlıkla bakışlarını aramızda gezdirdi. “Sen...” diyebilirdi yalnızca. Başına ne geldiği konusunda en ufak bir fikri dahi yoktu ve muhtemelen onu cezalandırdığımı düşünüyordu.

Hayır, dedim içimden. Asıl cezayı sana karşı savaştığım zaman çekeceksin.

Sanki beni duymuş gibi, “Hayır!” diye çığlık attı.

Kelepçe ve demirin birbirine sürtünme sesi etrafta yankılanıyordu. Arkamda olduklarını biliyordum. “Şşşt,” diye uyardım. Tamamen silinmiş yüzünde gözlerini görmem imkânsızdı. Çok geçmeden sırtıma yakıcı bir acının saplanmasıyla öne doğru savruldu. Alessia’nın belli belirsiz sözleri dudaklarından dökmeye devam ediyordu. Sesinde bir ağıt duyuyordum. Zihnimdeki her yanı dökülen şehirden yükselen sahte bir ses de olabiliirdi.

Buna rağmen, “Sessiz olmazsan iki ölümü daha erkene taşımış olursun,” diye fısıldadım. Sıcak bir sıvı belime doğru akıyordu, ayaklarımın altındaki zemini hissetme yetimi

kaybediyordum sanki. Bu bir... gladyatör baltası olabilirdi. Sırtımdaydı ve beni neredeyse ikiye bölüyordu. Göremediğim bir güç Merga'nın parçaladığı kelepçenin yerine yenisini takarken bir zamanlar görüntüsünün doldurduğu boşluğu izliyordum. Aslında oradaydı ama yoktu. Görüyordu ve izliyordu. Belki de bu derinlerde saklı gerçek duyguları için yaşayabileceği en büyük cezaydı. Tabii, geride kalan bir şey olduysa...

Askerlerin çekiştirmesiyle yanağım zemindeki yerinden ayrıldı. Az öncekine benzer bir acıyla yeniden sarsılırken dudaklarımı sımsıkı kapattım, yalnızca acıyı içine hapseden kişiliğimi yaşatmaya çalışıyordum. Bu acı sırtımdaki keskin silahın sahibi onu geri almak isteğinde ortaya çıkmıştı. Artık daha fazla sıcaklık, daha fazla kan vardı. Uyuşuk ayaklarımı hissetmeye çalışırken gözlerimi kırptırdım.

Bedenim mahkûm arabasının zemininde yatarken kapılar kapandı. Ancak gömüldüğüm karanlığın ışıksızlıktan kaynaklanmadığını düşünüyordum. Bir süre sonra, tekerleklerin sarsıntısını dahi hissedemeyecek kadar derinlere dalmıştım.

Azrail ölemezdi, değil mi?

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

“Dev gibi SELİNLENDİN!”

Merhaba okur, bu sayfalarda teşekkür etmek istediğim ilk kişi sensin. Bu kitabı okuyarak ve en doludizgin duygularla verdiğin tepkileri başkalarıyla paylaşarak bana en güzel hediye verdin. Bundan yıllar önce, henüz lise son sınıf öğrencisi olduğum zamanlarda mistik görünen deri kapaklı ajandama aklıma ansızın düşen cümleleri karalamaya başlamıştım. Gözümün önünde yeşil ve turuncu saçlar uçuşuyordu ve öyle ki, bu ikili artık rüyalarımın konu olmaya başlamıştı. Kendi fikrime göre o zamanlar kitap yazmak için yeterince olgun değildim. Bu yüzden satırlara dökmeye çekindiğim bir kitap dolusu kelimeyi uçlu kalemle ajandama yazdım. Ama o kutlu gün... Tatlı arkadaşım Derya Sevim’in tek bir sözüyle o cümleleri kurguya dökmek konusunda ikna olmayı başardım. Belli ki buna çoktan hazırdım. Derya farkında bile olmadan beni sonunda parlak ışıklar olan bir yokuştan aşağı itmişti, bu yüzden ona çok teşekkür ederim.

Yazma süreci ise benim için oldukça sancılıydı, Wattpad dediğimiz platform ve bir yazarın yapmaması gereken keskin hatalarla ilgili bilgim sıfıra eş değerd. Genç ve bilgiye aç olan kişiliğime, bir diğer tatlı arkadaşım Aslı Özge Önemli ışık yaktı. Onun bana verdiği bilgiler doğrultusunda bugün bu kitabı ellerinizde tutuyorsunuz. Hikayemizin asıl kahramanlarından biri odur. Kurgunun her aşamasında bir kardeş kadar destekçi ve yardımcı olduğu için ona sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve elbette benim büyük ailem, siz okurlarım, takipçilerim... Her hareketimde ve yaptığım her paylaşımda beni gözünüz

kapalı desteklediğiniz için bir duygu topu hâline gelip gözyaşlarına boğulduğum sonsuz gece var. Siz olmasaydınız, olmazdı. Hepinize çok teşekkür ederim.

Ve ailem... Mental, ruhsal, fiziksel... Her türlü desteğinizin paha biçilmez bir önemi vardı. Özellikle de çılgın fikirleriyle ve eşsiz photoshop yeteneğiyle hayal gücüme yön veren babam, teşekkürlerin en niteliklisi senin için.

Yazdığım süre boyunca tüm satırları tek tek dinleyen ve bir gün çok güzel yerlerde olacağıma dair inancını göstermekten çekinmeyen Zeynep anneme ve başarımdan hiç kuşku duymayan Sevil anneme teşekkür ederim.

Tabii ki sosyal medyada paylaştığım her hikâyeye salça olan ablam Çiğdem... Ruh ikizim, can parçam... Beni büyütüp karakterime bu şekilde yön verdiğin için; bana sevmeyi, saygıyı ve sanatı öğrettiğin için sana teşekkür ediyorum.

İlhamın bastırdığı o gecelerde kalbimi ve kucağımı ısıtan minik ve tatlı köpüşüm Betty, bana yazacak ve yaşayacak enerjiyi sen veriyorsun.

Elbette teşekkürün en büyüğü Artemis Milenyum ailesine gidiyor. Tüm bu süreçte gece gündüz demeden çabaladıkları için, başta T.Y. Mazer'e ve emeklerini esirgemeyen tüm ekibe sonsuz teşekkürler...

Fantom Etkisi sizlerle buluştuğu andan itibaren en güzel elerde olacak. O satırları yazmak için beni şarj eden sizler oldunuz.

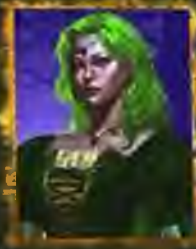
İnanç ve umutla kalın.

Kurgusal evrenlerin müptelası olan Selin Solaris, halk arasında “Elf Kız” olarak anılır. Bir yandan bookstagram olarak çılgınca vakit geçirirken bir yandan da kurgusunu yazmıştır. Yazar, Fantom Etkisi serisinin ilk kitabı olan Fantom Etkisi-Doğa Dönüyor ile okurlarıyla buluşup zengin dünyasına onları da dâhil etmenin hayalini kurmaktadır.

FANTOM ETKİSİ

SELİN SOLARİS

ALESSIA

Doga ana
(Yaşam Kani)

MÜPHEM

Ölümcul bir
dokunuşa sahip

HERA

Garnet türünden

MERGA

Ruh Yiyen İmparator'un
şatosundaki ilk cadısı

AGIEL

Dikenler
yaratılabilir

MORGANNA

İmparatoriçe,
Hanzeb'in ablası

HANZEB

Ruh yiyen
İmparator

GAYA

Sitrin türünden

OPHELIA

Ruh Yiyen
İmparator'un fursuğu

MURPHY

Renkler üzerinde
hakimiyeti var

ARES

Labradorit türünden

